

Giới thiệu Họ Đã Tu Tiên Như Thế Đó

Loạn lạc khắp nơi, thay phôi đầy đường,

Chỉ còn thấy được người hát mù chống gậy, tiểu nhân gian

Huyết Tu La, nghịch càn khôn, đại sát

Hữu tâm hát, vô tâm đàn, huyết sử.

Cảnh giới tu luyện: Luyện Tâm Cảnh, Hỗn Nguyên Cảnh, Tụ Nguyên Cảnh, Thần Thông Cảnh, Tiên Tâm Cảnh, Chân Tiên Cảnh, Bán Thần Cảnh, Nguyên Thần Cảnh, Thượng Thần Cảnh.

Bạn đang đọc truyện *Họ Đã Tu Tiên Như Thế Đó* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1: Ai Dạy Thiếu Niên Cười

Thành Mộc Dương vốn là thành trì cổ xưa nhất của Lưu Ly quốc. Tương truyền vị hoàng đế đầu tiên, Dương Mịch là từ nơi này mà lập quốc. Trải qua bao triều đại thăng trầm, thành Mộc Dương vẫn như vậy, miê lệ, sạch sẽ, tấp nập. Cũng dễ hiểu, đây chính là thành trì giàu có nhất của đế quốc. Mỗi ngày hàng ngàn cuộc mua bán nô lệ diễn ra ở nơi này. Chưa kể đến đấu trường, và sông bài luôn chật như nêm cối.

Trên con đường dẫn từ phòng giam ra đấu trường là một hàng dài nô lệ, ăn mặc rách rưới. Gông cùm trên tay chân họ được nối lại với nhau bằng một sợi xích dài. Nhìn từ trên không trung xuống, đoàn người như một sinh vật sống chậm rãi trườn trên cát nóng.

Cử động của mỗi cá thể dẫn đến cử động của cả tập thể. Chỉ một tiếng roi da vụt mạnh trong không khí, chỉ một tiếng rên thảm, cả đoàn người lại di chuyển nhanh hơn một chút. Trong đám nô lệ này, chẳng có mấy người quen biết lẫn nhau, thế nhưng có lẽ là vì đồng cảnh ngộ nên dù chỉ nhìn thấy bóng lưng của người đi trước mặt, họ đã cảm nhận được sự kết nối trong tâm khảm, để rồi có thể cảm nhận đau đớn của nhau, để rồi không cảm thấy cô đơn trong bề khổ này.

Phía cuối cùng của đoàn người, có một kẻ cô độc. Cũng không phải vì hấn vô sấu vô cảm mà là vì hấn không thể thấy mà cũng không thể nói.

Từ nhỏ hấn đã bị bán cho bọn buôn nô lệ. Vì thân thể ốm yếu không có tư chất luyện thể nên hấn bị hủy mắt, phá thanh quản và cắt lưỡi để trở thành ăn xin. Đứa nhỏ mù lòa, miệng chỉ biết ú ớ tự nhiên có thể khiến người khác cảm thương, nhất là mấy vị phu nhân và tiểu thư nhẹ dạ. Dĩ nhiên chẳng ai dư dả muốn bảo bọc một đứa bé vừa mù vừa câm, thế nhưng quãng vài lượng bạc các lại chẳng mấy khó khăn.

Hấn lớn dần. Người ta không còn quá tội nghiệp cho hấn nữa. Vài lượng bạc các đã trở thành vài xu tiền. Thế là bọn con buôn không bắt hấn phải đi ăn xin nữa. Đương nhiên hấn còn sống thì vẫn còn giá trị. Nhiều kẻ tu luyện ma công rất cần huyết nhục, xương cốt, và cả oán hồn. Nhưng cách nhanh chóng kiếm tiền vẫn là bán nô lệ quá hạn cho đấu trường làm pháo hôi hay làm thức ăn nuôi yêu thú. Yêu thú quen với máu thịt của người sẽ trở nên rất hung ác tàn nhẫn.

Dĩ nhiên tên ăn mày không biết đến những điều phức tạp này. Hấn chỉ chuyên tâm làm công việc mà hấn vẫn làm mọi ngày mà thôi. Hấn vừa đi, hai tay bị xích vừa nâng lên cao, miệng ú ớ những âm điệu vô nghĩa. Bao nhiêu năm nay, thiếu niên này chỉ học được một điều đơn giản rằng, càng có nhiều thứ được bỏ vào trong tay hấn thì hôm đó hấn sẽ càng ít bị ăn đòn.

Tên cai ngục đứng cuối hàng nhìn thấy hình ảnh đó thì sững sờ trong chốc lát rồi phá lên cười. Những tên cai ngục khác cũng bắt đầu chú ý tên ăn xin quái gở. Tiếng cười đùa tràn ngập đoạn đường. Gông cùm và xích sắt cũng muốn hòa cười theo, linh kinh, leng keng.

Kẻ ăn mày nghe thấy nhiều người cười nói thì gương mặt trở nên hớn hờ. Hai bàn tay bản thủ chai xạm càng nâng lên cao, đôi môi nứt nẻ vẫn đang ú ớ, có chút cong lên.

Là ai vô tâm dạy thiếu niên cười?

Con đường nào rồi cũng phải kết thúc. Sau khi hàng dài gồm năm mươi tên nô lệ được dẫn vào đấu trường, cánh cổng lớn cao ba mét phía sau lưng họ chậm rãi đóng lại. Gương mặt yêu thú dữ tợn được khảm chính giữa cánh cửa lưỡi biếng nhìn đám người. Bên trên cánh cửa còn có dấu vết cào cào, vết đao kiếm, lẫn những vết máu khô. Vết máu vương vãi khắp nơi, trên lưới thép bao bọc đấu đài, dính cả trên những hàng ghế đầu tiên của khán đài. Ở phía trên đó, hàng ngàn người đang hò hét, la ó.

Mùi máu, mùi mồ hôi, mùi phân, mùi nước tiểu làm thiếu niên mù sững người. Không phải vì hấn chưa bao giờ người được những mùi tanh hôi này mà là sự tương phản giữa mùi và âm thanh làm hấn cảm thấy lúng túng. Sao lại có nhiều người phản kích như vậy ở cái nơi không sạch sẽ này?

"Thưa quý vị, hôm nay đấu trường của chúng ta vừa mua được một con tham lang thuần chủng. Đây là tham lang thuần chủng đầu tiên được tìm thấy ở

Lưu Ly quốc trong 100 năm nay."

Trong tiếng cổ vũ nồng nhiệt của khán giả, cánh cửa đối diện đám nô lệ mở toang. Một cái bóng đen khổng lồ vụt ra. Cái miệng đỏ ngòm của nó cắn mạnh, nửa người trên của một tên nô lệ đứng phía trước đột ngột biến mất, hai cái chân không được điều khiển loạn xạ bước lùi rồi quỵ ngã. Máu tươi tuôn chảy chưa kịp đọng thành vũng đã nhanh thấm vào cát vằn

Tiếng xích sắt giật mạnh vang lên. Nếu không phải bóng đen bị bốn sợi xích khóa lấy tứ chi giữ lại, thì đám nô lệ có lẽ đã trở thành bữa sáng của nó. Tiếng hò hét lớn dần vì những người ngồi trên khán đài lúc này đã thấy rõ hình dạng của con tham lang thuần chủng. Một con sói lớn đen như mực, miệng há rộng có thể dễ dàng nuốt trọn một người trưởng thành, bộ lông thô ráp thỉnh thoảng bốc lên mùi hôi thối, lửa hận trong đôi mắt như muốn tràn ra ngoài, biến nơi này thành địa ngục máu tanh.

Một đám nô lệ gào thét chạy về phía cánh cổng, khóc la, đập cửa. Nhiều kẻ "can đảm" hơn vẫn còn đứng nguyên tại chỗ, giầy và quần đã lấm lem bởi phân và nước tiểu.

Tiếng răng cưa lạch cạch vang lên từ phía sau cánh cửa, nơi mà con yêu thú vừa lao ra. Dây xích buộc chặt tứ chi trở nên lỏng lẻo.

Nhận được tự do, tham lang phóng mình lên khán đài, toan giết sạch đám nhân loại đem nó làm trò tiêu khiển. Tiếc thay, móng vuốt bén nhọn của tham lang cũng không thể xé rách lưới thép mỏng manh kia. Một trận đồ xuất hiện trên lưới thép lóe sáng, cơ thể to lớn của yêu thú liền bị đánh xuống mặt đất. Tham lang tức giận gầm rú rồi chuyển mắt sang đám nô lệ. Thủ hận vô cùng vô tận của nó đối với nhân loại chỉ có thể được làm nguôi ngoai bằng máu.

Thiếu niên mù đứng trên đầu tường hai tay thả lỏng. Giữa muôn trùng âm thanh la ó, nhịp tim thỉnh thoảng vang dội của mọi người, thứ làm hắn bàng hoàng lại chính là sự im lặng của kẻ vờ bỏ mạng. Hắn không còn nghe được nhịp tim của người bạn đồng hành cùng hắn, từ phòng giam đến đầu tường. Thế giới của hắn cứ như thế sụp đổ.

Nước mắt bắt đầu chảy từ đôi mắt đã mù lòa. Nụ cười thuần phác lại hiện ra. Tiếng ú ớ thốt ra từ miệng hắn trở nên có vần điệu. Hắn khóc vì đau đớn cho cuộc sống ngắn ngủi của bản thân, hắn hát mừng vì cuộc sống đau khổ này sắp chấm dứt.

Âm điệu của sự giải thoát vang lên lên vào gió tanh, hòa vào máu tươi.

Bạn đang đọc truyện *Họ Đã Tu Tiên Như Thế Đó* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2: Thiếu Niên Bái Chân Tiên

Căn nhà gỗ tuy đơn sơ mộc mạc lại tràn đầy cảm giác uy nghiêm, thoát tục. Miêu tả như vậy đúng là có chút dư thừa bởi căn nhà đang trôi nổi bồng bềnh giữa không trung. Mặt hồ bên dưới căn nhà yên tĩnh đến đáng sợ. Trên trời cao, từng đám mây trắng bất động giữa hư không.

Gió không dám lay động!

Nếu không phải vì nhìn thấy những ngón tay của vị sư đệ đang cử động phía trên cổ cầm, thì lão còn cho rằng thời gian đã ngừng lại. Tiếng đàn du dương khiến tâm thần của lão chập chồn, làm nước trà tràn ra khỏi chén. Lão vội vội vàng vàng đặt bình trà xuống, cầm chén trà lên rồi uống bớt một ngụm. Thấy sư đệ không chú ý, lão thở phào nhẹ nhõm.

Hai bàn tay già nua nhăn nheo đặt lên cổ cầm khiến dây đàn ngưng giao động. Cây cối bên trong cái thung lũng đẹp như tiên cảnh này lại bắt đầu đung đưa, mây lại trôi, gió lại thổi. Từng đàn cá bơi lội khiến mặt hồ thỉnh thoảng lại gợn sóng.

Vân Thiên trường lão mở mắt nhìn cây đàn cũ kỹ trước mặt mà lòng buồn rười rượi.

- Hay! Hay!

Tiếng vỗ tay tán thưởng kéo lão về với lại hiện thực. Vân Thiên thở dài.

Lão đứng dậy, vừa đi về phía vị sư huynh đang uống trà vừa hỏi,

- Không biết hôm nay sư huynh đến đây tìm đệ có chuyện gì?

Sư huynh của lão, Mộc Hi, là chương môn nhân đời thứ 9 của Thanh Hư môn, không thể nào nhàn rỗi đến mức chỉ đến tìm lão để uống trà đàm đạo.

Mộc Hi đạo nhân làm như không để ý đến vẻ mặt khó chịu của Vân Thiên, tiếp tục tán thưởng,

- Mới không gặp có mấy năm mà âm luật của đệ đã tiến bộ đến bậc này. Thật đáng chúc mừng!

Vân Thiên vén tay áo rộng thùng thình, rót cho mình một tách trà rồi cười nói:

- Không! Không! Mới không gặp có mấy năm mà sư huynh đã có thể cảm nhận được cái hay cái đẹp của tiếng đàn. Đây mới là chuyện đáng để chúc mừng.

Mặt của Mộc Hi đỏ bừng. Già từng tuổi này quan trọng nhất vẫn là khí tiết, dù gì lão cũng là chưởng môn, lại còn là sư huynh. Nhưng nghĩ lại chuyện năm đó, một phần cũng là lỗi của lão. Mộc Hi biết bao nhiêu năm nay, vị sư đệ này vẫn luôn ôm hận trong lòng.

Mộc Hi liếc nhìn cổ cầm ở phía xa rồi thở dài,

- Huynh biết đệ vẫn luôn trách cứ tông môn, nhưng năm đó tiểu sư muội là cam tâm tình nguyện...

Vân Thiên nhanh giờ tay, ý tứ không muốn chưởng môn sư huynh nhiều lời nữa. Đôi mắt đầy ai oán nhìn ra ngoài khung cửa sổ. Hai người lặng lẽ ngồi đó, không ai nói lời nào.

Hương trà nghi ngút bốc lên từ miệng ấm, không nổi mà chìm xuống, vờn bốn vòng quanh thành ấm rồi tan thành làn khói mỏng vút ve bề mặt của mâm nước.

Chuyện của vạn năm trước cứ như ngày hôm qua.

...

Bên bờ hồ, một thiếu nữ leo đèo bám theo một thanh niên, vừa đi vừa lái nhái,

- Thiên ca! Nếu huynh dạy muội Cửu cung kết giới, muội sẽ dạy huynh đánh đàn! Muội đảm bảo với thần thái của huynh, nếu chơi đàn thì có thể dễ dàng chiếm được trái tim của tất cả các tỷ muội trong tông...

Nụ cười của thiếu nữ có chút gian xảo. Hai mắt cũng đầy ý cười như một tên gian thương dày dạn.

Thanh niên thở dài, bước chân không hề chậm lại. Ngón cái và ngón trỏ của thanh niên tạo thành thủ ấn, chỉ xuống mặt đất. Cô gái bỗng nhiên không tài nào nhấc chân lên được, bị phong ấn ngay tại chỗ.

Nhìn bóng người thanh tú nhanh biến khỏi tầm mắt của mình, cô gái hét lớn:

- Mau thả muội ra! Huynh dám dùng trận pháp đối phó muội! Muội sẽ mách với sư phụ, bắt huynh diện bích 10 năm! Huynh có nghe không?

- Mau thả muội ra! Hu Hu!

...

Cho dù một vạn năm trôi qua, khung cảnh của thung lũng này vẫn y hệt như trước, bốn mùa tươi mát, chờ đợi cổ nhân quay trở lại.

Nhớ lại chuyện cũ, nụ cười hiền hòa hiện trên khuôn mặt của Vân Thiên rồi nhanh chóng tiêu tán.

Đẹp yên tâm tình của mình, lão nói

- Sư huynh đến tìm đệ có chuyện gì?

Thấy sư đệ của mình đã có ý muốn đuổi khách, Mộc Hi liền nói:

- Hôm qua đệ tử của chúng ta phát hiện ở thành Mộc Dương có một đứa trẻ dùng âm công để thuần phục một con Tham Lang. Kỳ lạ là đứa trẻ này lại là phạm nhân, vẫn còn chưa bước vào Thần Thông cảnh...

Chén trà trên tay Vân Thiên rót xuống sàn gỗ. Lão chồm dậy, túm lấy hai vai của mộc hi. Giọng nói có chút run rẩy,

- Đứa trẻ này... giờ đang ở đâu?

Mộc Hi vỗ nhẹ bàn tay đang run rẩy của Vân Thiên. Lúc nghe được tin tức ấy lão còn chấn động hơn cả sư đệ của mình lúc này. Lão còn đích thân chạy đến thành Mộc Dương để chuộc đứa bé đó về.

- Nó đang ngồi ở bên ngoài hành lang.

Nghe nói như vậy, Vân Thiên sửng sốt. Thần thức của lão không hề phát hiện có người nào khác, ngoài hai người ở bên trong thung lũng này, bản thân lão và chưởng môn sư huynh. Hơn nữa tòa lầu gỗ này còn được lão tự tay tế luyện qua. Tuy chỉ là tế luyện qua loa để bảo vệ nó khỏi bảo mòn của tự nhiên thì nó cũng được tính là một pháp bảo, có liên hệ với thần hồn của lão. Làm sao một người lạ có thể vào nơi này mà lão không hề hay biết?

Vân Thiên biến mất, lần nữa xuất hiện thì lão đã ở bên ngoài hành lang.

Trước mặt lão là một thiếu niên gầy yếu, mặc một bộ y phục trắng tinh sạch sẽ. Tuy mắt của lão có thể nhìn thấy thiếu niên, thế nhưng nếu dùng thần thức

tra xét thì lại là khoảng không trống rỗng. Lão vươn tay đặt lên vai thiếu niên, để xác định người này thật sự tồn tại mà không phải chỉ là ảo ảnh.

Tâm hồn thiếu niên vẫn còn đang đắm chìm trong tiếng đàn thoát tục kia. Đó là âm thanh đẹp đẽ nhất mà hắn từng được nghe.

Bất chợt hơi ẩm truyền đến từ bả vai làm hắn tỉnh lại.

Hắn vội quỳ rạp xuống đất rồi cuộn mình lại, hai tay ôm chặt lấy đầu. Từ lúc mới bị bắt làm nô lệ, hắn đã nhanh phát hiện tư thế này khiến hắn ít chịu đau đớn nhất khi bị người khác đánh đập. Miệng hắn liên tục ú ớ cầu xin.

Vân Thiên chán nản đứng nhìn thiếu niên mù đang ôm mình phủ phục trên mặt đất. Lúc này một tiếng nói vang lên phía sau lưng Vân Thiên:

- Đệ thấy sao? Đứa bé này có Thiên Âm chi hồn, nó có thể điều động U Linh cổ cầm, đánh thức tiểu sư muội.

Vân Thiên xoay người, nhìn Mộc Hi, giọng nói trầm ổn vang lên:

- Đứa bé này đúng là có Thiên Âm chi hồn nhưng thể chất yếu ớt, không có linh căn, không thể tu luyện, không thể điều động linh lực. Chẳng lẽ sư huynh muốn nó tự thiêu đốt linh hồn để điều động U Linh cổ cầm?

Sắc mặt của Vân Thiên trường lão tuy bình thản thế nhưng ánh mắt lại chứa đầy lãnh ý. Đường đường là chủ môn của Thanh Hư môn mà lại muốn dùng biện pháp độc ác này trên một phạm nhân. Cho dù đứa trẻ này có cam tâm tình nguyện thì Vân Thiên cũng không thể chấp nhận được việc dùng mạng đổi mạng này. Nếu vị sư huynh này của lão không cho lão một câu trả lời hợp lý thì hôm nay chính là ngày mà Thanh Hư môn lập chương môn mới.

Tà ma ngoại đạo, thiên địa bất dung. Vô tận sát ý tỏa ra khiến mặt hồ dậy sóng.

Tuy đã quá quen thuộc với sự lạnh lẽo của nhân tâm, nhưng đây là lần đầu tiên thiếu niên mù cảm nhận được hàn ý lạnh thấu xương của một vị Chân Tiên đình phong. Có lẽ vì quá sợ hãi mà hắn không còn ú ớ nữa, chỉ cố gắng co người lại hết mức có thể. Hắn hi vọng nếu có chuyện gì xảy ra thì thân thể sẽ không phải chịu đựng quá nhiều đau đớn.

Mộc Hi chỉ vào thiếu niên mù, tức giận hét lớn:

"Đứa bé này chính là nô lệ, là món hàng được người ta đường đường chính chính mua bán trao đổi. Đệ nghĩ nếu ta không đem đứa trẻ này về thì nó còn có thể sống đến lúc này sao. Hồn phách đặc thù của nó sớm đã thu hút sự chú ý của ma môn. Không biết bao nhiêu lão ma đầu muốn dùng thân hồn của nó để tế pháp bảo. Đó là ta tính cho nó may mắn, nếu xui xẻo thì là bị luyện thành hồn nô."

Mộc Hi chăm chú nhìn đôi mắt tràn đầy lửa giận của Vân Thiên, nhẹ giọng nói tiếp:

"Ít nhất chúng ta còn có thể cho nó một cái chết nhẹ nhõm và có ý nghĩa. Sinh mạng của nó sẽ không bị lãng phí. Tiểu sư muội có thể được cứu."

Lão biết Vân Thiên còn lo lắng cho an nguy của tiểu sư muội hơn cả lão.

"Đệ muốn làm sao thì tùy! Dầu sao thì sư đệ là người duy nhất từng đọc qua bản mệnh cảm phổ của tiểu sư muội. U Linh cổ cầm cũng ở nằm trong tay đệ."

Nói xong lão xoay người, đập gió rời đi. Lão đem đứa trẻ này về đây, coi như là đã làm hết bổn phận của mình.

Không khí dao động làm chiếc chuông gió được treo trên mái hiên lắc lư nhẹ nhẹ.

...

Đêm đã khuya.

Mây đen từ đâu kéo về che mất ánh trăng sáng vàng vọt. Bóng tối nuốt trọn cả vùng thung lũng.

Vân Thiên đã tìm được câu trả lời của chính mình.

- Tiểu tử! Người có tâm nguyện gì còn chưa hoàn thành không?

Thân thể của thiếu niên mù đã ngừng run rẩy từ lâu nhưng nó vẫn quỳ nơi đó, đầu cúi rạp dưới đất. Hắn tuy không hiểu được toàn bộ cuộc đối thoại lúc chiều nhưng hắn biết hắn sẽ không sống được bao lâu nữa.

Thiếu niên không sợ sống, hắn cũng không sợ chết, hoặc có thể là hắn sợ cả hai. Hắn cũng không rõ nữa. Cuộc sống bấp bênh khốn khổ của một tên nô lệ buộc hắn phải chấp nhận sự vô thường của mạng sống. Đã có nhiều lúc hắn tưởng rằng mình phải chết, thế nhưng hắn vẫn còn vất vưởng sống đến bây giờ.

Tuy số phận không đối xử tốt với hắn nhưng thi thoảng cũng vớt cho hắn vài niềm vui nhỏ nhặt. Một ngày mùa đông, một người hảo tâm đãi hắn một tô mì thịt nóng hổi.

Tiếng chim hót ở ngoại thành cũng rất vui tai.

Bạn đang đọc truyện *Họ Đã Tu Tiên Như Thế Đó* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3: Tiên Nhân Thật Tốt!

Phù văn sáng chói lúc ẩn lúc hiện phủ kín lâu gỗ đang chìm dần xuống nước. Trận pháp chi chít kết nối lại với nhau tạo nên một tấm lưới lớn, dần tróc ra khỏi từng cây trụ, từng miếng ngói. Tấm lưới này nhanh chóng căng lên thành một quả cầu, ngăn cách nước hồ ở bên ngoài.

Vân Thiên vẫn đứng ở trên hành lang của tòa lâu, không nhanh không chậm hỏi lại lần nữa:

- Tâm nguyện của ngươi là gì?

Thiếu niên mù bối rối không biết phải làm sao. Thực ra thì không phải là hắn đang đắn đo suy tư, mà là hắn không thể nào nói thành lời.

Vì hắn vốn không những bị mù mà còn bị câm nữa mà.

Hắn ngẩng đầu, đối mặt với Vân Thiên trưởng lão, gương mặt bình tĩnh đến kỳ lạ. Hắn chỉ vào miệng mình rồi phát ra vài tiếng ư ư.

Thấy vậy, Vân Thiên thở dài. Đứa trẻ này đã phải sống cơ cực cỡ nào mà tâm nguyện cuối đời cũng chỉ có vậy?

- Tiểu tử! Ngươi sẽ không sống được đến ngày mai. Tâm nguyện sau cùng của ngươi chỉ đơn giản như vậy thôi sao?

Thiếu niên mù sững sốt, hai mắt trợn ngược, thân thể hắn có chút run rẩy. Hắn lấy tay áo quạt nhanh nước mắt đang rơi là chảy.

Thì ra có người lắng nghe và thấu hiểu mình là hạnh phúc như vậy.

Từ sau khi được theo chương môn Mộc Hi cười mây đáp gió, rời khỏi thành Mộc Dương, và cũng từ cuộc đối thoại lúc ban chiều, thiếu niên biết những người này là thần tiên. Hắn vẫn hay nghe dân chúng trong thành đồn rằng, những đại nhân vật này có vô số thần thông mà hắn không thể nào tưởng tượng được.

Vị này hắn đã dùng pháp thuật gì đó xem thấu tâm tư của mình, biết được nguyện vọng sau cùng của mình mà không cần mình phải mở miệng nói chuyện.

Nếu có kiếp sau, hắn ước gì mình cũng có thể trở thành thần tiên.

Khẽ tự cười nhạo suy nghĩ vớ vẩn của mình, thiếu niên mù ngẩng mặt lên lần nữa. Lần này trong đôi mắt tràn đầy vẻ kiên quyết.

Hắn gật mạnh đầu. Đúng! Chỉ đơn giản như vậy!

Lòng Vân Thiên không khỏi bồi ngùi. Có lẽ vì lão đang làm chuyện trái với lương tâm, trái với tổ huấn nên tâm thần của lão mới dễ dàng bị tình cảnh của một đứa trẻ lay động. Vân Thiên quyết định sau khi cứu tiểu sư muội thì sẽ đến nhân thế một thời gian để ma luyện tâm cảnh.

Từ trong hư vô, một cái mâm bạc hiện ra, bị lão cầm lấy rồi ném đến trước mặt của cậu bé. Trên chiếc mâm ban đầu trống rỗng, sau đó là sơn hào hải vị xuất hiện, nhiều đến mức muốn tràn ra khỏi mâm.

- Ăn đi!

Nói xong hai chữ này, bàn tay thon gầy của Vân Thiên siết chặt lại. Đôi mắt có chút ươn ướt.

Đứa bé này đã bị bỏ đói đến mức nào, mà nguyện ước sau cùng chỉ là được ăn một bữa no cơ chứ!

Thiếu niên có chút không hiểu, vì sao lão thần tiên này lại cho hắn đồ ăn. Nhưng hương thơm ngào ngạt lan tỏa trước mặt khiến khứu giác nhạy cảm của hắn tê dại. Nước miếng tuôn chảy. Cả đời hắn chưa bao giờ nghĩ được mùi vị nào dễ chịu đến vậy.

Hôm nay hắn được mặc y phục sạch nhất, nghe được giai điệu hay nhất, người được mùi hương thơm nhất, và chuẩn bị được ăn những món mà nhất định cũng là ngon miệng nhất.

Hắn là tiên nhân muốn hắn ăn xong rồi sẽ tấu cầm cho hắn nghe. Bởi đó chính là tâm nguyện trước khi chết của hắn. Thiếu niên mù muốn nghe cầm khúc lúc trước một lần nữa.

Còn những chuyện như được nhìn thấy, được nói chuyện, được tiếp tục sống... có mơ, hắn cũng mơ không đến.

Dầu rằng cát bụi của phàm trần từ lâu đã bị Mộc Hi tẩy sạch cho hắn, thiếu niên mù vẫn kéo vạt áo, chùi tay thật kỹ trước khi ăn.

Hắn ngấu nghiến cắn xé một miếng thịt to bằng hai bàn tay. Từng thớ thịt mềm dẻo như đang tan chảy trong miệng, kêu kêu cái miếng thịt nhỏ lơ lửng gần cổ họng, rồi chạy tuốt xuống bụng. Hắn không có lưỡi nên ăn uống thường rất khó khăn. Cũng may là mùi vị phần lớn đến từ hương thơm, được cảm nhận bằng mũi nên đầu không có lưỡi hắn vẫn có thể thưởng thức được bữa ăn một cách ngon lành.

Uống cạn một chén canh... ngon. Hắn không biết đây là canh gì nhưng mà nó rất ngon. Ngon hơn canh cặn mà hắn thường húp ở Mộc Dương thành cả vạn lần, cả tỷ lần.

Căng da bụng, chùng da mắt. Thiếu niên mù nằm xuống nền gỗ. Có lẽ vì là gỗ của thân tiên nên nó giữ nhiệt rất tốt, hơi ẩm của ngày vẫn còn vương lại nơi đây. Lặng lẽ chìm vào giấc ngủ, hắn mơ thấy giấc mơ đẹp nhất trong cuộc đời.

...

Giấc mộng nào rồi cũng tan. Thiếu niên mù rời khỏi cõi mơ, nơi mà hắn là tiên nhân, ngày ngày được mặc đồ đẹp, ăn món ngon, nghe nhạc hay. Kỳ quái là trong giấc mơ tươi đẹp đó, hắn vẫn mù lòa...

Bỗng chợt tâm hồn thiếu niên chùng xuống.. Bởi vì ngủ quên, hắn đã bỏ lỡ cảm xúc của tiên nhân, bỏ lỡ ước nguyện trước khi chết của mình. Nhưng rồi chỉ trong chớp lát, nụ cười tươi tắn lại hiện lên trên gương mặt bình phàm.

Việc gì phải buồn cơ chứ! Hạnh phúc của ngày hôm nay đã vượt quá sự tưởng tượng của mình.

Nhiều người sống cả đời cũng không có cơ hội gặp được tiên nhân, chứ đừng nói đến việc được trải nghiệm tiên âm và tiên trù.

Thấy đứa trẻ đã tỉnh lại, Vân Thiên cất tiếng,

- Đến lúc rồi!

Thực ra thì hai người đến đây cũng khá lâu rồi, thế nhưng lão không nỡ lòng đánh thức hắn. Chờ cả gần vạn năm rồi, chờ thêm chút nữa thì có là sao!

Thiếu niên mù đứng dậy, nhanh chóng lại gần rồi đứng phía sau giọng nói kia. Nụ cười trên mặt vẫn chưa tắt.

Vân Thiên không vui không buồn nói,

- Tiểu tử! Sau khi ngươi chết, ta sẽ đem di hài của ngươi an táng thật tốt. Chúng ta đi thôi!

Hai bóng người, một già một trẻ rời khỏi mái hiên của căn nhà gỗ, tiến sâu vào một hang động chật hẹp ẩm ướt.

Khắp hang động là từng đám thạch nhũ đang tỏa ra ánh sáng bảy màu lấp lánh như cầu vồng sau cơn mưa, phản chiếu lên đôi mắt đen láy nhưng vô thần của thiếu niên mù.

Bạn đang đọc truyện *Họ Đã Tu Tiên Như Thế Đó* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 4: Tiên Nhân Thịt Dê Béo

Một vạn năm trước, Thanh Hư môn bị người của Cổ Giới tấn công, tiểu sư muội đã bất chấp tất cả để lập Cửu Cung kết giới, phong bế tông môn. Nhờ vậy mà Thanh Hư môn tránh được thảm họa diệt môn.

Nếu các vị thái thượng trưởng lão không đùn đẩy trách nhiệm, nếu đại sư huynh không dùng cấm chú ngăn cản lão, và nếu lão không chỉ dạy sư muội trận pháp oái ăm ấy, thì làm sao đến lượt tiểu sư muội lập trận. Một tu sĩ cảnh giới Thượng Thần muốn kết đại trận này cũng phải hao tổn phần nửa tinh thần lực của bản thân, huống chi sư muội lão chỉ mới bước vào cảnh giới Tiên Tâm. Kết quả đương nhiên là toàn bộ tu vi, thậm chí sinh mệnh của mình. Không những thế, linh hồn của tiểu sư muội còn bị trận pháp giam cầm, cắn nuốt.

Lúc đó, dù chịu vô vàn đau đớn, nàng vẫn cố cười với lão. Nàng không muốn lão tự trách bản thân. Đối với nàng, không có gì hạnh phúc hơn là được hi sinh bản thân vì người mà mình yêu thương.

Thế rồi, thanh niên thiên tư trác tuyệt của năm đó rời khỏi tông môn, truy tìm một món pháp bảo trong truyền thuyết, U Linh cổ cầm, để cứu lại hồn phách của nàng. Đến khi lão tìm được nó thì da đã nhăn nheo, tóc đã bạc trắng. Thế nhưng tìm được không có nghĩa là mọi chuyện kết thúc. không phải ai cũng có thể điều động cây cổ cầm này. Chỉ có 3 loại người có thể gây nó, con cháu trực hệ của người khắc ra cây đàn này, người có Âm Dương nhân, hoặc người có Thiên Âm chi Hồn.

Cây đàn này xuất hiện từ thời thượng cổ. Dòng thời gian mãi trôi, xóa đi cả dòng tộc của kẻ đã khắc ra nó, bâng chi cũng không tìm thấy một cọng lông chứ đừng nói gì đến con cháu trực hệ. Âm Dương nhân thì chỉ mới xuất hiện đúng bốn lần kể từ khi nhân loại bắt đầu ghi chép sử sách. Còn Thiên Âm

chi Hồn thì dường như đã tuyệt tích.

Ở thời thượng cổ, có một đám người điên cho rằng thế giới này chính là một khúc nhạc. Tất cả mọi thứ, kể cả thời gian và không gian, đều là giai điệu của khúc nhạc vô cùng vô tận đó. Hồn phách cộng hưởng được với bản nhạc vô cùng vô tận này được gọi là Thiên Âm chi Hồn.

Nghe thì có vẻ bá khí vô cùng nhưng thực chất thì Thiên Âm chi Hồn rất yếu ớt. Thần hồn không cường đại nên không thể tu hành đến đỉnh phong. Dạng hồn phách này chính là dê béo. Ai may mắn tìm được Thiên Âm chi Hồn là có thể dùng nó để tế luyện tạo thành pháp bảo cường đại. Nhiều đan phương thời thượng cổ để lại còn dùng thiên âm chi hồn làm vật dẫn, giúp nhiều loại dược lực dễ dàng dung hợp với nhau. Có tu sĩ còn liều mạng, trực tiếp nhai nuốt chúng để tăng cảm ngộ với thiên đạo...

Từ khi Thiên Âm chi Hồn được phát hiện thì đã bị săn đón một cách điên cuồng đến mức tuyệt chủng.

Thiếu niên mù có lẽ là mảnh Thiên Âm chi hồn duy nhất có thể trải qua vạn ức luân hồi, tránh thoát được vô số tu sĩ thèm khát để đến được kiếp này.

Đáng tiếc thay cho phận dê béo! Cho dù trốn giỏi cỡ nào, thì đến một ngày rồi cũng sẽ bị người ta tìm ra và làm thịt mà thôi.

Vân Thiên trưởng lão dắt con dê vừa béo vừa mù đi vào một thạch động rộng lớn. Giữa thạch động là một bức tượng thiếu nữ được khắc từ bạch ngọc. Đường nét của bức tượng quá mức tinh xảo, loe dềnh có thể người ta lầm tưởng đó là người thật. Thiếu nữ đang cười thật tươi, nhưng trong ánh mắt nụ cười ấy lại chứa đầy bi ai.

Mỗi lần vào đây nhìn nụ cười cuối cùng ấy của tiểu sư muội, Vân Thiên đều đỏ mắt. Lão hận nàng! Hận nàng đã yêu hắn! Hận nàng đã hi sinh cho hắn.

Hắn không cần a!

Một vạn năm trước, sau khi nàng kích hoạt Cửu Cung kết giới, ngay trước mặt lão, nàng nở nụ cười cay đắng ấy, rồi nói lời biệt ly:

"Vân Thiên! Chàng phải sống cho thật tốt! Thiếp mãi yêu chàng!"

Lão vốn chỉ coi nàng như tiểu muội, lão nghĩ nàng cũng chỉ coi lão là một vị ca ca tốt. Tình cảm huynh muội thuần túy trong sáng mà lão luôn trân quý ấy, bị nàng đập nát bằng một nụ cười. Lão yêu nàng chính vì nụ cười ấy, rồi mất nàng ngay sau đó, để rồi lão phải sống hàng vạn năm trong đau khổ.

Cũng may, lão còn có hy vọng.

Cũng may, hy vọng của lão sắp thành sự thật.

Vân Thiên đi đến bên cạnh bức tượng, vuốt ve gương mặt trái xoan xinh đẹp, nở nụ cười triu mến rồi thầm thì:

- Dung nhi! Lúc muội tỉnh dậy, huynh nhất định phải phạt muội thật nặng.

...

Bỗng nhiên đôi mắt hiền hòa của lão trở nên ác liệt. Lão xoay người, bàn tay phải chộp lên đỉnh đầu của thiếu niên mù.

Hắn chưa kịp có bất kì phản ứng gì thì đã cảm thấy thân thể cứng đờ, rồi lại mềm nhũn ra.

Một cái bóng trắng nhòa nhạt bị Vân Thiên từ từ kéo ra khỏi thân thể hắn. Lão lật tay phải, hồn phách của thiếu niên mù liền bị một lỗ đen vô hình ở trong bàn tay gầy nhom kia hút vào.

Sau đó, vô tận thống khổ ập đến, khiến hắn muốn sống không được, mà muốn chết cũng không xong.

Vân Thiên mở lòng tay trái, một cây cỏ cảm đo như máu tươi hiện ra. Oán khí đen kịt vờn quanh thân đàn bóng bầy, thỉnh thoảng lại phát ra tiếng rít gào như sự nguyên rủa của âm hồn. Đây chính là U Linh cỏ cảm, thiên hạ đệ nhất nhạc khí.

Bàn tay phải đang cầm Thiên Âm chi hồn, vuốt nhẹ từng sợi dây đàn đen kịt. Từng đợt âm thanh tràn ra, như oán than, như giận dữ, như thống khổ, lại như điên cuồng.

Thiếu niên mù cảm giác như có ngàn vạn thanh đao sắc đang chậm rãi cứa lên người hắn. Tuy nhiên, rất nhanh thiếu niên sẽ nhận ra nỗi đau đớn này có thể xem như thiên đường so với những gì hắn phải nếm trải ngay sau đó.

U linh cỏ cảm không ngăn ngại mà ăn tươi uống sống tế phẩm mới nhất này. Thần hồn của hắn bị cắt thành từng mảnh nhỏ, rồi bị nghiền nát thành phần vụn, rồi lại bị âm khí đông bộ.

Trong toàn bộ quá trình, hắn cảm nhận được hết tất cả, không sót bất kỳ điều gì.

Là ai đang khoan một cái lỗ nhỏ xíu trên đầu hắn, rồi cố hút dịch não ra ngoài? Là ai đang bóc từng mạch máu ra khỏi trái tim, rồi mút lấy mút để? Là ai đang tỉ mỉ lột da để gọt lấy phần mỡ mềm bên dưới? Là ai đang cố kéo thẳng mớ ruột non nghèo nàn của hắn?

Hắn hận mình không thể cử động được. Ngay lúc này, hắn muốn co người lại trên đất, hai tay ôm lấy đầu. Có lẽ tư thế đó sẽ giúp nỗi thống khổ của hắn

được giảm bớt như hấn vẫn thường làm. Hấn còn ước mình có thể nói! Nếu hấn ra sức van xin, có lẽ họ sẽ ngừng tra tấn hấn. Hay ít nhất hấn còn có thể phát tiết được nỗi thống khổ mà hấn đang phải chịu đựng.

- U! U! U!

Tiếng rên rĩ từ linh hồn của thiếu niên mù vừa vang lên, ngay lập tức liền bị tiếng khóc than của oán hồn át đi.

Bạn đang đọc truyện *Họ Đã Tu Tiên Như Thế Đó* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: Hận Ý Nghiền Nát Thiện Lương

Hào quang bảy màu tản ra từ vách đá, nhuộm lên bức tượng một tầng hư ảo. Tượng ngọc dần trở nên trong suốt như thủy tinh, từng điểm sáng lấp lóe như trời sao dần quy tụ lại với nhau. Đôi mắt phượng không còn mờ, ánh sáng lấp lóe hiện nơi chân mày. Nụ cười xé nát ruột gan kia đã biến mất, thay vào đó là hồn nhiên rạng rỡ.

Để lại nhìn thấy nét mặt tươi cười ấy, đầu phải ném trái tang thương sầu khổ cả vạn năm nữa, Vân Thiên cũng cam chịu.

Chấp niệm cả đời của lão cuối cùng cũng đã trở thành sự thật.

Ta Hận!

Vân Thiên ôm chầm lấy nữ nhân. Kiếp này nguyện không bao giờ biệt ly. Lão muốn trách cứ nàng, muốn bộc lộ tưởng niệm của vạn năm trăm vạn, lão muốn hỏi han tình hình của nàng. Và hơn hết, lão muốn nói lão yêu nàng. Quá nhiều cảm xúc đồng loạt xuất hiện, một lời khó nói hết tâm tình.

Ta Hận!!

Một vị đại trưởng lão uy nghiêm của một đại phái giờ lại yếu đuối ngã ngửa trên vai mỹ nhân, không nói gì mà chỉ run rẩy.

"Chàng đã vất vả nhiều! Đã đến lúc nghỉ ngơi rồi!"

Một lời đó phá tan lớp tường thành cuối cùng của lão. Nước mắt tuôn ra như mưa.

Vân Thiên khóc lóc thê lương.

Ta Hận!!!

Cảnh sắc rực rỡ đó chỉ là giấc mộng của cõi U Linh, được U Linh chi cầm tạo dựng nên.

Vân Thiên, đại trưởng lão của Thanh Hư môn đã lạc lối trong mê cung tình ái.

Thạch động u ám.

Tượng ngọc bất động.

Ánh mắt vô hồn.

...

Lại nói về Thiên Âm chi hồn.

Người tốt chỉ vì người chưa gặp đủ bất hạnh. Trong cái địa ngục dường như vĩnh hằng đó, thánh nhân cũng trở thành ác quỷ, huống chi đây chỉ là một thiếu niên mới 15-16 tuổi.

Một giọt nước làm hồ nước tràn đầy, tức nước vỡ bờ, bao nhiêu thống khổ bị hấn che đậy bấy lâu nay bộc phát.

Ta hận!

Thiếu niên mù hận những oan hồn đang xâm chiếm hấn, hận cuộc sống, hận tiên nhân độc ác, và hơn hết, hấn hận bản thân mình yếu nhược.

Ta Hận!!

Cừu hận nóng hơn lửa địa ngục, oán khí ngập trời làm U Linh cổ cầm rung lên.

...

Lúc này, ở U Minh giới!

Trên một nhánh cây đỏ rực của U Linh chi thụ, một thanh niên tuấn tú đến tà mị đang nằm, đung đưa hai chân. Chiếc áo bào đen trên người hắn như được dệt ra từ màn đêm, âm trầm mà cao quý. Một con rồng đỏ như máu được thêu trên ngực áo, thỉnh thoảng lại uốn lượn trở mình. Mái tóc đen nhánh được búi cao và cố định bằng một chiếc trâm cài tóc thô ráp, có khắc họa gương mặt quý dạ xoa dữ tợn.

Thanh niên nằm đó, miệng lầm bầm chú ngữ thượng cổ. Bàn tay chậm rãi bấm tràng hạt có 108 hạt. Đây hắn là một tên ma đầu nào đó đang cố đoạn trừ 108 thứ phiền não của luân hồi đi! Nhưng dựa vào nét mặt và dáng vẻ ấy, không cần nghĩ cũng biết hắn không có mấy thiết tha với cái gì, "vứt bỏ đồ đạo, lập địa thành phật".

U Linh chi thụ cứ rung rinh mãi khiến thanh niên bực mình hét lớn.

- Tiểu Tĩnh! Ta đã trốn đến đây mà ngươi còn đến rung cây làm phiền ta sao?

Một hồi sau, tiếng chuông ngân vang, phật âm vọng về từ viễn cổ, trả lời thanh niên!

- Không phải do ta! Là U Linh chi Thụ nhận chủ!

Thanh Niên nhảy từ trên cành cây cao vút, xuống dưới mặt đất, thuận di một vòng quanh cây cổ thụ to lớn đang rung lên bần bật.

- Không thể nào chứ? Thân là U Minh giáo chủ như ta mà cũng không thể thuần phục được nó kia mà!

Tiếng chuông bát nhã lại một lần nữa ngân nga. Giọng nói uy nghiêm đầy từ bi đáp lời:

- Lúc trước, ngươi thấy nó bay lượn quanh U Minh giới, ngươi bảo cây phải mọc dưới đất mới đúng lẽ thường, rồi chôn nó ở đây...

Thanh niên nhìn U Linh chi thụ vài giây rồi cũng không để ý đến nó nữa.

Hắn té ra một đài sen lớn, ngã người xuống, rồi lại tiếp tục đếm tràng hạt.

Hắn cũng tò mò muốn biết người được U Linh chi thụ nhận chủ là ai, nhưng mà nghĩ tới nghĩ lui, hắn lại không muốn hỏi nữa. Mỗi lần truyền âm cho hắn, tên kia lại đánh một hồi chuông làm hắn nhức óc một tâm lẫn lộn.

Thanh niên nằm nghiêng, nhìn U Linh chi thụ, cười nói:

- Ha Ha! Dầu sao thì cũng là người hữu duyên! Tặng ngươi món quà này.

Nói rồi, thanh niên quảng tràng hạt trong tay tới thân cây. Tràng hạt vô thanh vô thức biến mất. U Linh chi thụ cũng ngừng đung đưa.

Thanh niên nhắm mắt, hắn quyết ngủ một giấc thật dài, bởi đầu hắn vẫn còn lâng lâng vì tiếng chuông đáng ghét kia.

...

Ta Hận!!!

Một tràng hạt đột ngột xuất hiện bên cạnh thần hồn của thiếu niên mù.

Phật quang chiếu rọi. Oan hồn và tà khí đang bám víu, cắn xé hắn, chỉ trong nháy mắt liền bị siêu độ.

Thiên Âm chi Hồn lấy lại được tự do, liền thoát ra khỏi U Linh chi cầm. Hắn cũng không để ý đến việc hắn đã có thể nhìn thấy. Trong đôi mắt sáng như gương của thần hồn, chỉ có thù hận và đói khát.

Gương mặt điên cuồng nhào tới Vân Thiên, giờ đây vẫn còn đang lạc lối trong mộng cảnh.

Hồng trần vẫn luôn là giấc mộng mơ hồ hỗn độn. Ai có thể trách ai lạc lối?

Chẳng mấy chốc, thần hồn của Vân Thiên đã bị thôn phệ, thân tử, đạo tiêu.

Lão không phải chịu bất kì đau khổ nào, âu đó cũng đã là kết cục tốt đẹp cho một kẻ "thà phụ đạo nghĩa chứ không phụ nàng" như lão.

Trước kia, lão gom góp những mảnh hồn phách của vị tiểu sư muội kia rồi dùng tụ hồn trận khắc trên tượng đá để duy trì thần hồn của nàng. Giờ đây, những mảnh hồn phách đó lại sắp sửa trở thành thức ăn cho Thiên Âm chi Hồn.

Ký ức của thiếu niên mù sớm đã búi thành một mớ lẫn lộn. Cảnh tượng Thiên Vân quảng chiếu chiếc mâm bạc chứa đầy tiên trù đến trước mặt hắn lại hiện về. Lời nói lãnh đạm của Vân Thiên khi đó vang lên trong thần thức của hắn.

- Ăn đi!

Thiên Âm chi hồn gật đầu, lao đến tượng ngọc, cười ngậy ngô, rồi bắt đầu ngấu nghiến nhai nuốt những mảnh hồn phách tinh khiết, óng ánh như sao trời của vị tiểu sư muội kia.

- À! Lão tiên nhân gọi người này là Dung nhi!

- Dung nhi thật ngon! Nhưng ta đang ăn tiên trù hay là Dung nhi nhỉ? Chẳng lẽ Dung nhi vốn là tiên trù?!

Tiếng thỉnh cầu ní non của nữ nhân vang lên:

- Đứa trẻ đáng thương! Hi vọng người có thể tha thứ cho Thiên ca! Chẳng cũng...

Lời chưa nói hết thì đã nhanh chóng tắt lịm cùng tinh quang, mai táng theo bi thương của vạn năm.

Tiên trù rất ngon nhưng sao lần này thiếu niên mù không cười mà lại khóc than?

Bạn đang đọc truyện *Họ Đã Tu Tiên Như Thế Đó* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 6: Thiếu Nữ Gãy Đàn

Mạc Nguyệt cảm thấy mình sắp phát điên!

Gần vạn năm uẩn dưỡng linh hồn trong cổ cầm, ngày ngày chăm chỉ cắn nuốt oán khí và oan hồn trong đó, linh hồn nàng đã sắp được tắm rửa hoàn thiện rồi, sắp đủ điều kiện để đoạt xá rồi thì lại bị hót tay trên!

Quan trọng hơn là còn bị một phạm nhân hót tay trên!

Là huyết mạch cuối cùng của Thiên gia, nàng thực lòng cảm thấy tâm tắc.

Mẫu thân của nàng là huyết mạch trực hệ và cuối cùng của Thiên gia. Lúc bà sinh ra thì gia tộc cũng đã điêu tàn đến không còn ai có thể điều động được U Linh cổ cầm nữa. Thiên phú của bà cũng không tốt, chỉ có thể tu luyện được đến Chân Tiên Cảnh nên bà rất cẩn thận che giấu việc mình đang sở hữu U Linh cổ cầm, chỉ sợ hoài bích có tội. Không ngờ cẩn thận ngàn dặm, chỉ sợ ý một trường cũng đã phải trả giá đại giới.

Từ nhỏ nàng đã triển lộ ra hứng thú và nhạy bén cực cao với âm luật, thiên phú cũng cực kì kinh người khiến mẫu thân nàng vô cùng mừng rỡ, ngoài sáng nàng được nhận sự bồi dưỡng cẩn thận, tỉ mỉ của gia tộc, trong tối nàng lại được mẫu thân của mình dạy về âm luật, học đàn, điều khiển U Linh cổ cầm.

Chỉ mới 50 tuổi nàng cũng đã đạt đến cảnh giới ngang với mẫu thân mình, hơn thế còn có thể dùng U Linh cổ cầm để khống chế Cổ giới một cách tự nhiên.

Những tưởng từ đây Thiên gia đã có cơ hội quật khởi, nhưng không, chờ đợi nàng và mẫu thân là sự lừa lọc, phản bội, giết hại, sau đó là thù hận và giết chóc. Nàng dùng nhất hồn chi lực điều động U Linh cổ cầm và toàn bộ Cổ giới tấn công Thanh Hư môn, sắp huyết tẩy môn phái này là lúc lại bị một trận pháp mạnh mẽ đánh bại. Linh hồn nàng đánh phải trốn về U Linh cổ cầm uẩn dưỡng, trần trọc nhiều năm, qua tay không biết bao nhiêu người.

Sang có, đề hèn có, có người biết nguồn gốc của cây đàn, có người lại chỉ nghĩ đây là một cây cầm cổ tốt hơn bình thường một chút mà thôi. Sau đó nàng lại bị người của Thanh Hư môn tìm về, để lại trong thạch động này. Trần trọc mấy trăm năm, mắt thấy linh hồn cường thịnh sắp đủ điều kiện để đoạt xá trọng sinh thì lại bị tiết hồ! Nàng thật lòng cảm thấy bất tự của mình không hợp với môn phái này, ai lại chơi mà bắt nạt người như thế!!!

Lúc này Nàng đang trừng đôi mắt đen láy của mình nhìn linh hồn của người thiếu niên kia bị U Linh cổ cầm nuốt chửng, dày vò tra tấn, tiếp sau là bị các oán hồn bao phủ, cắn xé.

Nếu chỉ có thể thì cũng chẳng có gì khiến nàng phải bận tâm. Nhưng quan trọng nhất, đó chính là Thiên âm chi hồn nha! Các oán hồn nhỏ bé trong cổ cầm làm sao có thể cắn nuốt hán ta được! Không lâu sau, bọn chúng đã bắt đầu bị linh hồn kia phản cắn. Đó đều là đồ ăn vặt của nàng nha!!! Tại sao hán ta lại có thể ăn một cách thần nhiên như vậy???

Một hình bóng xuất hiện từ trên cổ cầm, ban đầu chỉ là một dáng hình mờ ảo, sau đó càng ngày càng lập thể. Đó là một nữ nhân với vẻ ngoài mới vừa đôi mươi có gương mặt trái xoan còn sót lại chút bụ bẫm của thiếu nữ.

Đôi mắt phượng to hơi híp lại đánh giá thiếu niên và tên trưởng lão trước mặt, sống mũi cao thẳng, đôi môi anh đào vừa đúng, cả gương mặt đều viết kép hai chữ “hoàn mỹ”. Cho dù ở Huyền Không giới nữ nữ nhiều như mây nàng cũng có thể trở hết tài năng.

Lúc này U Linh cổ cầm đang nằm ở trên tay nàng, nàng điều động hồn lực của mình, bắt đầu khảy đàn. Đây là lần đầu tiên nàng dùng cầm cổ để giết người sau hàng vạn năm qua, nàng thậm chí còn có thể cảm nhận được sự hưng phấn của cổ cầm và cổ thụ ở U Minh giới cách xa đó hàng vạn dặm.

Tiếng đàn vừa vang lên, các oán hồn đang hưng phấn bủa vây Thiên âm chi hồn lập tức tản ra.

Tên trưởng lão nghe tiếng đàn, dần dần chìm vào trong ảo cảnh, từng bước từng bước tiến gần đến bên nàng. Trên gương mặt tràn đầy sự si mê quyền luyện, miệng lầm bầm liên tục. Từ khẩu hình miệng có thể nhìn ra, lão đang kêu “Sur muội!”.

Thiếu niên nghe tiếng đàn, nghi hoặc ngừng lại một chút, sát khí trong ánh mắt dần dần tan rã, oán khí đen kịt bao phủ xung quanh hắn cũng dần dần nhạt đi, bị tiếng đàn cắn nuốt hầu như không còn. Hắn mơ hồ có thể nhìn thấy được bóng dáng của một thiếu nữ, trên người nàng là một chiếc váy lụa đỏ như máu, làn váy và mái tóc đen dài xõa ra, phấp phồng theo từng âm tiết của tiếng đàn.

Tuy không nhìn rõ được gương mặt nhưng hắn cũng có thể đoán được gương mặt đằng sau lớp sương mù này kinh tâm động phách đến dường nào.

Nghe tiếng đàn, tâm hồn thiếu niên dần dần bình tĩnh lại, đau đớn trên thân xác và linh hồn dường như cũng không còn quan trọng nữa. Hắn nghĩ,

Bình bình ổn ổn tan biến cũng tốt!

Chợt trong không khí dao động một chút, một tràng hạt đột ngột xuất hiện mang theo pháp lực mạnh mẽ siêu độ những linh hồn và oán khí đang kêu gào trong hang động.

Mạc Nguyệt không kịp đề phòng bị đánh trúng, linh hồn của nàng nhanh chóng mờ nhạt và tan biến, ấn tượng cuối cùng của nàng là tràng hạt màu đen đang tỏa ra pháp lực thánh khiết kia và gương mặt vạn vẻ điên cuồng của thiếu niên nhanh chóng thoát ra khỏi cổ cầm, gào thét lao về phía Vân Thiên.

Tên ngu nào đã ném tràng hạt của mẹ nàng ra đây thế này???

Nàng cảm thấy mình sẽ kiên quyết căm ghét Thanh Hư môn một vạn năm không đổi!!!

Bạn đang đọc truyện *Họ Đã Tu Tiên Như Thế Đó* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7: Cổ Mộng Như Đao

Tâm linh của thiếu niên dần yên tĩnh lại. Một lực hút vô hình kéo Thiên Âm chi hồn trở về lại thân thể mù lòa.

Trong thạch động ẩm ướt, thiếu niên nằm co ro, khóc lóc thút thít.

Hắn đã giết người. Một phạm nhân dè hèn như hắn đã chấm dứt sinh mạng của một vị chân tiên.

Điều này có thể làm bất kì kẻ nào trở nên cao ngạo và vui sướng. Bởi người tu luyện có xa lạ gì với việc giết người đoạt bảo đầu. Có vô số người thèm khát pháp bảo trữ vật của một vị chân tiên, đó chính là một kho tàng vô giá, chứa đựng đan dược, pháp khí, công pháp, kì trân dị bảo và cả bí mật tu luyện...

Huống chi, thiếu niên mù cũng chỉ là vì bảo mệnh. Hắn có thể thoát được ảnh hưởng của U Linh chi cầm, mặc kệ là do khí vận của hắn hay là do một khoảnh khắc mềm yếu của Vân Thiên thì hắn đều là người thắng cuộc, là kẻ mạnh. Hắn xứng đáng được sống.

Thế nhưng, hắn từng thề là sẽ không làm việc hại người, cho dù là để bảo trụ sinh mệnh của mình cũng không thể. Nếu hắn sống như vậy, khác gì chứng minh rằng phụ mẫu của hắn đúng đâu?

...

Mùa đông năm đó, tuyết trắng phủ kín mái nhà tranh. Hai vợ chồng nhẩn tâm bán dưa con nhò cho bọn buôn người để lấy tiền mua thức ăn.

Mẫu thân vừa khóc vừa kéo đôi bàn tay yếu ớt đang cố bám lấy chân người. Phụ thân bận đếm bạc nên không thể an ủi mẫu thân.

Đó là hình ảnh cuối cùng mà mắt hắn có thể nhìn thấy được. Lúc đó vì hắn quá ồn ào nên lão buôn người đã tát hắn bất tỉnh. Đến khi nỗi đau đớn bị cắt lười khiến hắn tỉnh dậy thì hai mắt đã mù, giọng đã tắt.

Quá khứ tựa làn khói chiều bốc lên từ bếp com trong nhà tranh.

...

Trong hang động, tàn hồn của Vân Thiên và tiểu sư muội của lão nhỏ dần, hóa thành từng sợi nhỏ dập dờn nhảy múa rồi tan rã như khói chiều.

- A! A! U!

Thiếu niên vừa khóc vừa nôn mửa. Hai bàn tay của thiếu niên không ngừng cào cào miệng hắn. Máu tươi lã lã chảy.

Gương mặt hạ sát đất dưới chân tượng ngọc. Nếu có thể hắn muốn chui xuống tầng sâu nhất của địa ngục để chuộc tội.

Dịch tiêu hóa thấm vào những vết thương trên mặt, tạo nên cảm giác nóng bỏng khiến hắn càng ra sức cào cào.

U Linh cố cảm không ai gây mà tự ngăn vang. Tiếng đàn du dương trong trẻo tựa như đang an ủi hắn.

Tiếng đàn ấm áp của hi vọng hòa vào tiếng khóc than, trở thành yên lặng.

Thiếu niên gạt nước mắt, kiên cường đứng dậy.

Nếu vận mệnh đã không muốn hắn chết vậy thì hắn sẽ tiếp tục sống, sống một cách thật trọn vẹn.

Hắn bước từng bước chậm chạp trong bóng tối của sự mù lòa, hai bàn tay mò mẫm dò đường, cố gắng tìm đến nơi đã phát ra tiếng đàn kia.

Thiếu niên mù có hơi tiếc nuối trạng thái thần hồn xuất thể. Lúc đó hắn còn có thể lơ mơ phân biệt được cảnh vật chung quanh.

Càng đến gần nơi đó, càng có một cảm giác thân thuộc khó nói nên lời khiến tim hắn đập nhanh hơn, cho đến khi chân hắn vấp phải U Linh cổ cầm.

Thân đàn vẫn như vậy, đỏ như son. Oán khí trên thân đàn không còn nữa, chỉ có từng đường vân gỗ trùng điệp tôn lên vẻ tang thương.

Thiếu niên mù nhấc cổ cầm lên, ôm vào lòng. Trên thân đàn dường như còn vương lại chút hơi ấm của người thiếu nữ. Một cảm giác ấm áp lan tràn khắp mọi ngõ ngách của tâm linh, khiến hắn không thể buông tay.

Trong đầu hắn vẫn còn lưu lại hình ảnh của một người con gái áo đỏ, mái tóc dài bay bay theo tiếng đàn.

Nàng là ai? Tại sao phải giúp ta? Bây giờ nàng lại đang ở đâu rồi?

Thiếu niên mù cảm lòng không được mà lướt nhẹ ngón tay trên bảy sợi dây đàn.

Âm thanh du dương thật dễ nghe làm hắn nhoen nụ cười thích thú.

Nhưng cây đàn này không phải vật của hắn...

Thiếu niên mù xoắn xuyết một hồi rồi thở dài, quyết tâm đặt U Linh cổ Cầm xuống lại nên đá lạnh lẽo. Phụ mẫu đã dạy trộm cướp là việc xấu.

Thiếu niên hít thở thật sâu. Sau khi đã hoàn toàn tập trung tinh thần, hắn vỗ tay thật mạnh.

Không khí dao động, sóng âm vang vọng lan tràn, va vào vách đá, rồi lại tiếp tục vang dội.

Hắn tròn mắt sững sờ, nhìn đôi bàn tay gầy nhom của mình. Tay hắn không thể nào tạo ra âm thanh lớn đến vậy được. Hắn vội vàng thử vỗ tay một lần nữa.

Âm thanh dao động như từng đợt sóng biển, mà hắn chính là một vị thần linh ở giữa đại dương, có thể cảm nhận sự tan hợp của mỗi bọt biển, dù là nhỏ bé thế nào đi chăng nữa.

Không phải là bàn tay hắn mạnh mẽ hơn mà là thần hồn của hắn đã trưởng thành. Có lẽ là vì sự liên kết của hắn và U Linh chi thụ, cũng có lẽ là vì hắn đã thôn phệ thần hồn của những người kia.

Khả năng dung hợp của Thiên Âm chi hồn quá mãnh liệt, hơn nữa từ trước đến nay chỉ có Thiên Âm chi hồn bị thôn phệ, chưa có tình huống ngược lại được ghi chép bao giờ.

Hắn vừa nghĩ vừa tự cười nhạo:

Đây là thần hồn của tiên nhân!

Nhớ đến lão thần tiên và giọng nói dịu dàng của vị "tiểu sư muội" kia, lòng của thiếu niên mù chùng xuống. Đôi mắt trắng đục lại nhòa nhạt bởi lệ nóng.

Thiếu niên lắc đầu, kiên cường nhìn về phía trước. Đúng vậy! Điều duy nhất hắn có thể làm và mạnh dạn hướng về phía trước.

Bước chân phiêu dật chậm chạp đi về phía mà sóng âm của tiếng vỗ tay không dội ngược trở về. Nơi đó không bị vách đá cản trở. Nơi đó chính là lối thoát.

...

Thế nhưng đi chưa được vài bước thì hần liền nghe thấy tiếng bước chân phiêu phù trong không khí, như có như không.

Không ổn! Có người đến! Là tiên nhân!

Thiếu niên mù hoảng hốt, bối rối một chút rồi hần lập tức nằm xuống, giả chết.

Ta đã chết! Ta đã chết! Ta đã chết!

Bạn đang đọc truyện *Họ Đã Tu Tiên Như Thế Đó* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 8: Hoảng Loạn Chiến Chân Tiên

Tắc kè đổi màu hóa thành đá, bộ ngựa bất động tựa lá cành.

Thiếu niên mù lặng yên như xác chết. Nhịp thở, nhịp tim, mọi âm thanh của sinh cơ chưa kịp phát ra khỏi cơ thể thì đã tan biến vào âm điệu của thế giới. Nhưng những kẻ điên từ thời thượng cổ đã từng ngâm nga:

Núi là nhạc

Biển là nhạc

Tâm ta là nhạc

Ta là núi

Ta là biển

Sau khi thôn phệ hồn phách của một vị chân tiên, Thiên Âm hoa kia đã chớm nở. Thiếu niên mù hôm nay không còn như ngày hôm qua. Dĩ nhiên, hần còn chưa đạt đến cảnh giới hóa thành núi, hòa vào biển, thế nhưng làm âm thanh của bản thân tan biến thì đã thành bản năng, chỉ cần hần nghĩ đến mà thôi.

Những thứ phức tạp như vậy, hần không hiểu, cũng không có thời gian để tìm hiểu. Bây giờ, việc hần cần làm là chuyển tâm giả chết.

Lão thợ săn trong thôn từng dạy hần, vào rừng thấy gấu thì nằm xuống giả chết. Hần cũng không biết lời căn dặn này có đáng tin hay không nữa, vì lão thợ săn không lâu sau đó đã bị gấu tát sập mặt. Nhưng giờ hần có thể làm được gì hơn?

- Thịt khô của lão thợ săn rất ngon! Không biết lão dùng hương vị gì mà thịt thơm lắm! Nếu lần này mình bị giết, gắp lại lão thợ săn, mình nhất định bắt lão phải chỉ cách ướp thịt. À không! Nhất định phải bắt lão làm thật nhiều thịt khô cho mình.

Thiên Âm chi hồn đã ảm núp thì thần thức vô vọng tra xét. Hoàn toàn vô thức, vô âm. Lúc này đây, nếu thiếu niên mù có thể nằm im bất động thì hần chính là một cỗ xác chết.

Tiếng bước chân biến mất, trong nháy mắt không gian thạch động nhẹ rung lên. Có người đã phá toái hư không!

Tiên nhân giá lâm!

Ngon lửa sinh mệnh của Vân Thiên trưởng lão được thấp trong trường lão điện vừa tắt thì đệ tử canh giữ đã nhanh chóng báo tin cho lão. Nghe được tin dữ, Mộc Hi vội vã chạy tới nơi này. Bởi vì sự đệ của lão giảng trận pháp khắp nơi để bảo vệ nơi này, khiến lão không thể không đề phòng, mãi đến bây giờ lão mới đến nơi.

Nhìn thấy tình cảnh trong thạch động, giọng nói của trưởng môn Mộc Hi thốt ra từ thân tâm đau đớn, rung lên bần bật.

- Không!!! Sao lại ra nông nỗi này!

Bức tượng được khắc ra từ Tỏa Linh thạch của tiểu sư muội đã mất đi hào quang. Vân Thiên nằm cạnh đó, nụ cười thỏa mãn vẫn còn đọng ở trên gương mặt lạnh lẽo.

- Vân Thiên sư đệ trong lúc tổ hợp linh hồn của Dung nhi muội hần là đã bị cổ cầm phản phệ mà bỏ mình.

Bất lực nhìn xác chết của Vân Thiên, Mộc Hi đau đớn. Nhưng dẫu sao thì sư đệ và tiểu sư muội cuối cùng cũng đã được đoàn tụ. Sư đệ không còn phải sống trong đau khổ và tự trách. Âu đó cũng là kết cục tốt đẹp cho cặp tình nhân này.

Tu tiên vốn là nghịch thiên mà đi, số kiếp khó khăn vô vàn. Tu sĩ như lão thì lại càng quen thuộc với sinh ly tử biệt. Thế hệ của Mộc Hi, sư muội, sư đệ đông đúc. Thế rồi từng người từng người lần lượt rời đi, bây giờ thì chẳng còn lại mấy người. Ấy vậy mà hôm nay lại có một người nữa ra đi không lời từ biệt.

Cách đó không xa là xác chết của thiếu niên mù. Nếu không phải là do lão đem thiếu niên này về thì có lẽ sư đệ của lão vẫn còn ôm lấy hi vọng mà sống sót. Lão thở dài tự trách.

Lão bực bội phát tay, một đóm lửa tím bay về phía thi thể của thiếu niên mù. Nơi này là nơi an táng sư đệ và sư muội của lão, làm sao có thể chứa xác chết của phạm nhân.

Nhưng rồi, quang cảnh xác chết bị Tử Lam Thiên hỏa thiêu thành tro bụi không xuất hiện.

Khi Mộc Hi cô động lực lượng thì thiếu niên mù đã cảm nhận được luồng ác ý đang hướng đến hắn và cả dao động của linh lực trong không khí. Thiếu niên cảm thấy mình quá ngây thơ rồi.

- Ngay từ đầu mình đã sai lầm, làm sao có thể đem gấu núi ra so sánh với tiên nhân cơ chứ.

Hắn nhanh chóng bật dậy lăn qua một bên. Tử Lam Thiên hỏa kỳ ảo. Ngọn lửa nóng bỏng chạm vừa chạm mặt đất liền biến mất.

Trong lúc Mộc Hi còn đang kinh ngạc, chưa kịp phản ứng, thiếu niên mù vội vàng nhắc U Linh cổ cầm ở bên cạnh lên, ôm vào lòng, tay trái nâng cổ cầm, tay phải bóp dây đàn. Truyền âm nhập mật cho tiên nhân ở phía bên kia.

- Lão đầu! Nếu còn không biết điều, đừng trách ta ra tay độc ác.

Hắn đương nhiên là không có khả năng truyền âm nhập mật. Hắn chỉ tự nói trong lòng mà thôi. Hắn nghĩ người này là tiên nhân, hắn cũng có thể dùng độc tâm thuật như vị tiên nhân đã chết kia, không cần hắn phải lên tiếng ư ư!

Lời nói đó là hắn học từ bọn buôn nô lệ, hắn nhớ những lời đe dọa này thường rất có hiệu quả.

Mộc Hi híp mắt đánh giá thiếu niên mù, rồi nói:

- Ngươi chưa chết?!

Thiếu niên mù gật đầu, xác nhận.

- Vì sao ngươi chưa chết?

Mộc Hi gặng dữ. Dù không rõ chuyện gì đã xảy ra thế nhưng Thiên Âm chi Hồn còn sống. Điều này có nghĩa là sư đệ của lão, Vân Thiên, chưa hề điều động U Linh cổ cầm. Vân Thiên không phải chết vì bị cổ cầm phản phệ. Khả năng rất lớn là sư đệ của lão trúng phải thủ đoạn nào đó của Thiên Âm chi Hồn.

Hận ý không ngừng lan tràn. Không khí trong thạch động trở nên lạnh lẽo tựa gió trên đỉnh Thiên Sơn. Thiếu niên mù run lên cầm cập, bàn tay nhỏ bé siết chặt U Linh cổ cầm hơn.

- Mình lại sai lầm! Làm sao có thể đem tiên nhân so sánh với nô lệ mà hù dọa cơ chứ!

Mộc Hi lại lên tiếng,

- Là ngươi đã giết sư đệ?!

Thiếu niên mù hốt hoảng trong giây lát nhưng rồi lắc đầu lia lịa. Đôi mắt mù ngây ngô tỏ vẻ vô tội. Thế nhưng Mộc Hi là ai cơ chứ. Thần sắc hỏi hặn thoáng hiện rồi tắt trên mặt thiếu niên mù làm sao qua được ánh mắt sắc bén của lão.

Sát khí cuồng loạn, lão chỉ mặt hắn hét lớn:

- Ngươi dám..

Mộc Hi còn chưa nói hết lời thì thiếu niên mù đứng bật dậy. Hai tay giơ cổ cầm lên cao, hú dài một tiếng rồi điên cuồng lao về phía chuông môn Mộc Hi.

Lần này đã hắn đã làm ra lựa chọn sáng suốt nhất cuộc đời mình.

Gặp gấu dữ không nên giả chết, không nên chạy, mà phải cố hết sức vùng vẫy, dùng những thứ tiện tay làm vũ khí, nhắm vào đầu của nó mà đánh.

Mộc Hi không hề kinh dị. Thực lực của Vân Thiên sư đệ còn cao hơn lão, vậy mà cũng táng mệnh dưới tay thằng nhãi ranh này. Lão lập tức lùi lại. Hai tay liên tục tạo thủ ấn. Từng tầng, từng tầng trận pháp phòng hộ hiện lên, bao bọc lấy vị chuông môn này.

Lão nghĩ đặc tính của U Linh cổ cầm là dùng âm công để công kích thần hồn. Tên nô lệ này hắn là muốn làm động tác quái gở đó để làm lão không đề

phòng. Ở trong hang động kín kẽ này, nếu lão không lập trận phòng bị mà chỉ đơn giản tránh né hoặc phản đòn, khi âm công phát tán thì lão chán chán sẽ bị sóng âm thanh của U Linh cổ cảm công tâm. Văn Thiên sư đệ nhất định là vì khinh thường đứa trẻ này mà bỏ mạng oan ức.

Lúc thiếu niên mù đang dùng hết sức bình sinh để đập xuống, chiêu thức của hắn lại thay đổi. Cổ cảm rời khỏi tay, lao về phía Mộc Hi.

Thực ra thì không phải là hắn cố ý mà là do thân thể hắn quá yếu ớt, hai tay không giữ nổi U linh cổ cảm mà thôi.

U Minh Giáo chủ, 6 tuổi dùng nước giếng lập Huyền Không đại trận, 20 tuổi trở thành trận pháp tổ sư, bây giờ đã đứng ở trên đỉnh của trận pháp đại đạo, vậy mà cũng không thể dùng trận pháp để khuất phục U Linh chi thụ. Hắn phải vất vả huy động lực lượng nhân quả giữa hắn và cổ thụ mới có thể chôn nó một chỗ, tránh để nó bay qua bay lại, nhức mắt mệt tâm.

Một Chân Tiên như Mộc Hi làm sao có thể siêu việt U Minh giáo chủ cơ chứ. Lại nói người của Thanh Hư môn trước giờ rất ít khi đơn độc cận chiến bởi lực lượng của họ không bằng thể tu, phản xạ không bằng kiếm tu hay đao tu. Đương nhiên không ai dám khinh thường trận pháp ảo của Thanh Hư môn cả, hư vô sinh thái cực, ảo diệu vô cùng. Thế nhưng không may cho chương môn Mộc Hi đây là U Linh cổ cảm.

Cây đàn dễ dàng xuyên qua tầng tầng trận pháp phòng ngự, không hề bị cản trở. Trong ánh mắt bàng hoàng của lão, miếng gỗ lớn đập thẳng vào cái trán nhẵn nhieu. Bầy sợi dây đàn dao động, vang lên giai điệu thanh thúy.

Thân thể già nua không chịu nổi cường lực của cổ cảm mà gục ngã, bất tỉnh nhân sự.

Thầy đồ trong thôn dạy chó có sai.

- Người tính không bằng trời tính.

Khi tiếng va chạm giữa cơ thể tiên nhân mặt đất vang lên. Thiếu niên mù ngẩn người. Nhưng hắn không có thời gian để vui vẻ. Hắn nhanh chóng chạy lại, cẩn thận ôm cổ cảm lên, rồi bỏ chạy!

Tràng hạt đen kịt trên mặt đất biến mất, khi xuất hiện thì đã quán thành hai vòng cột quanh đầu cổ cảm.

Thạch nhũ trong hang động lấp lóe tựa đang cổ vũ thân ảnh lẻ loi hao gầy.

Bạn đang đọc truyện *Họ Đã Tu Tiên Như Thế Đó* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 9: Mười Hai Năm

Huyền Không giới có năm châu lục lớn: Nam Thiên Bộ châu, Đông Thắng Thần châu, Bắc Câu Lư châu, Tây Ngưu Hóa châu và Trung Huyền Minh châu cùng với vô số hòn đảo lớn nhỏ. Phần lớn diện tích của các lục địa đều đã bị các đại môn phái đều chiếm lĩnh, các tán tu thường tụ tập sinh sống ở các hòn đảo ngoài biển khơi, hay thậm chí là chung sống trong những tòa thành cùng với người thường.

Táng Thiên Linh ở Trung châu là một dãy núi dài liên miên bao gồm hàng trăm đỉnh núi lớn nhỏ, nhìn từ trên cao xuống có thể lơ mơ nhìn ra hình dáng của một con rồng đang uốn lượn trong tầng mây. Linh khí nơi đây nồng đậm, cảnh sắc cũng hữu tình, vô cùng thích hợp cho việc bế quan tu luyện. Bởi thế, nó đã bị một trong số những tông môn lớn nhất của Huyền Không khoanh vùng làm lãnh địa – Thiên Nguyên tông.

Ngũ môn Tam tông Nhất ma là phối trí cơ bản của vị diện này. Sự cân bằng giữa các môn phái đã được kéo dài hàng vạn năm.

Sáng sớm, ánh nắng vàng trải dài khắp Tầng Thiên Linh. Riêng đỉnh Thiên Phong, một trong những đỉnh núi cao nhất của Thiên Nguyên tông vẫn mát rượi bởi nơi đây tràn ngập linh thụ linh thảo quý hiếm, còn có một dược viên khổng lồ.

Mạc Nguyệt thu kiếm, đeo vào lưng rồi quay lại nhìn tên đệ tử nội môn đang đứng khép nép từ nãy giờ.

- Có chuyện gì?

Tên đệ tử nhút nhát nhìn ánh mắt lạnh lẽo của Mạc Nguyệt, lí nhí nói:

- Sư phụ lại đang phát hỏa, sư tỷ có thể đi khuyên giải ngài không?

Mạc Nguyệt nghe thế gật nhẹ, quay đầu đi về hướng đại điện. Tên đệ tử đứng yên ngưỡng mộ nhìn theo bóng hình đỏ rực như lửa của nàng. Bốn năm trước, sư phụ của bọn họ đột nhiên chạy tới đỉnh Thiên Minh đoạt người, người đó lại còn là một tiểu nha đầu mới chỉ tám tuổi, chuyện này làm âm ỉ đến toàn tông đều biết. Cơ bản là vì đỉnh Thiên Minh cũng không phải là dễ bắt nạt, huống hồ người bị tranh đoạt còn là con gái độc nhất của phong chủ.

Phong chủ của Thiên Minh phong là một vị ngũ phẩm bán thần, còn sư phụ của họ lại mới tấn chức nhất phẩm chân tiên không lâu, thực lực của hai bên cách biệt nhau quá xa quá xa. Nhưng bọn họ lại có một ưu thế khác, luyện đan.

Không một tu sĩ nào tu luyện mà lại không cần đan dược cả, cần đan dược tu luyện, đan dược bổ sung linh lực, chữa thương... vì vậy địa vị của đan sư vô cùng cao cả, chưa nói đến việc sư phụ của họ lại còn là một trong số ba vị bát cấp đan sư duy nhất của Huyền Không đại lục.

Cuối cùng, từ chương giáo ra mặt, sư phụ của họ đắc ý vênh vác, Phong chủ của Thiên Minh phong giận dữ đập nát một nửa đại điện rồi phát tay áo bỏ về. Nghe nói chương giáo bị sư phụ của họ thuyết phục bằng một vị bát cấp đan sư trong tương lai. Một tông hai vị bát cấp đan sư nha, nghe là đã thấy hãnh diện rồi.

Lại càng đừng nói vị sư tỷ kia chỉ dùng ba năm đã trở thành tam cấp đan sư, nếu không phải bị tu vi kéo chân sau thì có khi còn có điều tinh tiến. Nhưng cho dù tu vi là điểm yếu của người ta thì người ta cũng đã là Luyện tâm cảnh cửu cấp, chỉ còn một bước nhỏ nữa là đạt đến hồn nguyên cảnh.

12 tuổi hồn nguyên cảnh, nghe mà rợn cả người.

.....

Mạc Nguyệt đến đại điện liền biết được lý do mà sư phụ nàng lại tức giận. Bởi trong điện đang đứng một vị đệ tử thân truyền của chương giáo chân nhân, mà mỗi lần chương giáo sai đệ tử chân truyền đến đây thì mười lần đã có chín lần là... đòi quà, lần còn lại là mời sư phụ nàng đi luyện đan.

Quả nhiên.

- Nguyệt nhi, con đã đến rồi, mau mau đưa vị sư huynh này đến linh thảo viên, chọn một viên Hỏa Hồn thảo lâu năm nhất, dược lực tốt nhất cho hắn nhé. Đây là quà tân chức của phong ta, chúc mừng Viễn Dương trưởng lão tấn cấp Thượng Thần đấy.

Nếu như có thể xem nhẹ giọng nói hần học và hàm răng nghiêng ken két của ngài thì lời này quả thực hoàn mỹ không tìm ra lỗi sai gì được đấy, Mạc Nguyệt trầm nghĩ.

- Đệ tử tuân mệnh.

Bạch Mộ Ngôn nhìn về phía nàng, thì ra đây chính là Mạc Nguyệt, vị đệ tử thân truyền duy nhất của đỉnh Thiên Phong. Chỉ thấy thiếu nữ trước mắt khoác một chiếc áo đỏ rực, trên đó dùng chỉ vàng thêu những đóa u minh chi hỏa. Phía sau lưng nàng mang một thanh cự kiếm khắc họa đồ đằng phức tạp và thần bí. Trên cổ tay quấn một chuỗi hạt không biết làm từ chất liệu gì, đen nhánh khiến cánh tay nàng càng có vẻ trắng trẻo hơn. Gương mặt còn mang nét bụ bẫm trẻ con cùng đôi mắt phượng đen láy, tuy mới chỉ 12 tuổi nhưng đã mang theo vẻ đẹp kinh người.

Vị sư muội này tuy rằng nhỏ tuổi nhưng trong tông cũng đã rất nổi danh. Ai bảo người ta là hòn ngọc quý của cả hai phong đâu?

- Sư huynh mời đi theo ta.

Nói rồi Mạc Nguyệt bước đi trước dẫn đường, trước khi đi còn không quên liếc nhìn vị sư phụ suốt ngày tác oai tác quái khiến cả phong gà chó không yên kia. Phong Thiệu nhìn thấy, cười gượng làm lành nhưng trong lòng vẫn nghiêng răng nghiêng lợi.

Hỏa Hồn thảo! Mở miệng ra là ngàn năm Hỏa Hồn thảo! Cũng thật là dám muốn!!!

Bạn đang đọc truyện *Họ Đã Tu Tiên Như Thế Đó* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 10: Hoa Hồng Có Gai

Dược viên của đỉnh Thiên Phong nằm ở lưng chừng núi, diện tích khổng lồ, cấm chế trận pháp chằng chịt khắp mọi nơi. Cho dù là đệ tử của đỉnh Thiên Phong cũng chưa hẳn đã có thể xuất nhập tự nhiên.

Mạc Nguyệt dẫn Bạch Mộ Ngôn đến trước dược viên rồi dừng lại, nàng dùng một thủ ấn phức tạp để mở ra cấm chế.

- Sư huynh cẩn thận, trong này có rất nhiều trận pháp nguy hiểm, tốt nhất là sư huynh nên theo sát bước chân của ta.

Bạch Mộ Ngôn khách khí nói:

- Làm phiền sư muội.

Dứt lời, hai người nhanh chóng tiến vào dược viên, Mạc Nguyệt đi trước dẫn đường, thân hình nhỏ bé xinh đẹp của nàng nhẹ nhàng lướt qua các cụm cây như một con hòa hồ điệp đang tung tăng dạo chơi khắp chốn khiến Bạch Mộ Ngôn có một giây thất thần.

- Coi chừng!

Bạch Mộ Ngôn cảm thấy vật áo của mình bị kéo mạnh, giãy tiếp theo tinh thần lại thì hần đã nằm trên mặt đất, kế bên một bụi cỏ nhỏ đầy gai.

- Đây là Trầm Minh thảo, thích mọc hoang dại, lại không thể dời tài, chỉ cần rời khỏi mặt đất là được lực sẽ mất hết. Sư huynh hãy cẩn thận, trong dược viên bất kì một cây cỏ nào cũng đều là dược vật cả. Sư huynh hãy tập trung hơn đi.

Mặt Bạch Mộ Ngôn nóng lên, áp úng đứng dậy theo sát Mạc Nguyệt, không dám lơ là thêm phút nào nữa.

Người ta bảo hoa hồng đẹp thường có gai quả không sai chút nào mà.

Hòa Hồn thảo là linh thảo cấp cao, cả đỉnh Thiên Phong chăm chút bao nhiêu năm mới chỉ được có ba gốc. Mạc Nguyệt tất nhiên là không thể nào lấy gốc tốt nhất đem tặng được, không nói sư phụ nàng sẽ phát điên lên mà ngay cả nàng cũng sẽ phát điên lên mất.

Kia đều là linh thạch a!

Nàng phải nhanh chóng tán cấp để sư phụ có thể lấy lại vốn mới được nha!

Dù nội tâm điên cuồng chửi rủa nhưng bên ngoài nàng vẫn duy trì vẻ cao lãnh, thị tiền tài như cỏ rác. Nàng cẩn thận lấy gốc cây to nhất đẹp nhất, tỉ mỉ xử lý tốt mới để vào hộp ngọc đưa cho Bạch Mộ Ngôn.

Bạch Mộ Ngôn nhận lấy hộp ngọc, âm thầm hối hận vì ban nãy mình đã nghĩ xấu về sư muội. Xem, sư muội tốt biết chừng nào. Vừa xinh đẹp lại còn tốt bụng nữa.

Mạc Nguyệt nhìn gương mặt cảm kích của Bạch Mộ Ngôn, hài lòng gật đầu. Thiếu niên, ngươi còn quá ngây thơ rồi, linh thảo không phải cứ to cứ đẹp là tốt đâu.

.....

Hai người vừa ra khỏi dược viên thì tên đệ tử nội môn ban sáng lại chạy tới.

- Mạc Nguyệt sư tỷ, có người đang kiếm chuyện với chúng ta ở Cổ Dược Đường. Các đệ tử ở đó không ngăn cản được. Sư tỷ có thể đi qua một chút không?

Mạc Nguyệt ngừng lại.

- Gây chuyện? Có thể gây chuyện gì ở đó?

Tên đệ tử kia cổ quái nói:

- Người gây chuyện là Ninh Lan sư tỷ của đỉnh Thiên Hương. Hôm nay là ngày đỉnh Thiên Hương đến lãnh đan dược hàng tháng. Tu vi của Ninh Lan sư tỷ ngừng ở cảnh giới Luyện Tâm đại viên mãn đã nhiều năm, nửa tháng trước mới tấn chức lên Hồn Nguyên Cảnh nhưng các chấp sự chưa kịp đăng báo lên tông môn nên Cổ Dược Đường vẫn chuẩn bị đan dược theo tu vi cũ. Ninh Lan sư tỷ không dám lấy các chấp sự như thế nào đành phải lấy các đệ tử của phong ta để trừ giận, đã đánh trọng thương hai ngoại môn đệ tử rồi.

Nghe vậy, sắc mặt của Mạc Nguyệt lập tức lạnh xuống, cô nói:

- Sư huynh, linh thảo nay đã vào tay, sư muội còn có việc phải xử lý, thất lễ.

Bạch Mộ Ngôn nghe thấy đỉnh Thiên Phong bị người tìm phiền toái liền sốt sắng nói:

- Sư muội có cần ta giúp đỡ gì không?

Mạc Nguyệt lắc đầu:

- Không cần, đây chỉ là chuyện nhỏ mà thôi. Cáo từ!

Nói xong, Mạc Nguyệt lập tức đi cùng tên đệ tử báo tin ban nãy đến Cổ Dược Đường, Bạch Mộ Ngôn chần chừ một lát rồi vẫn quyết định đi theo.

.....

Cổ Dược Đường là một trong những nơi đông đúc nhất Thiên Nguyên tông, nơi đây luôn tấp nập các đệ tử nội ngoại môn đến lãnh hoặc trao đổi đan dược hàng tháng.

Lúc Mạc Nguyệt đến nơi thì các đệ tử ở Cổ Dược Đường đã túm tụm vòng trong vòng ngoài xem náo nhiệt. Đã có ba tên đệ tử của đỉnh Thiên Phong bị đánh thương, những tên đệ tử khác tuy rằng biết mình đánh không lại nhưng vẫn lạnh nhạt đứng ở phía trước đối mặt với kẻ gây chuyện, điều này khiến Mạc Nguyệt hơi hài lòng một chút.

Nàng tiến đến phía trước, các đệ tử khác thấy nàng liền thờ phào nhẹ nhõm rồi lui lại nhường đường, hệt như việc trông cậy vào một thiếu nữ 12 tuổi là việc hết sức bình thường vậy.

Phía trước bọn họ là một nữ tu, vẻ ngoài khá xinh đẹp nhưng thái độ lại cực kì kiêu căng ngạo mạn. Lúc này nàng ta đang cầm một cây roi bạc, một đầu nắm trong tay, đầu kia đang quấn lấy tên đệ tử xui xẻo thứ tư của đình Thiên Phong, bên chân nàng ta vương vãi các loại đan dược cấp thấp. Thấy Mạc Nguyệt, ánh mắt nàng ta lóe lên vẻ không vui.

- Ngươi là ai?

Mạc Nguyệt không trả lời mà hỏi ngược lại:

- Ngươi không cần số đan dược này?

Nàng kia xì một tiếng khinh miệt:

- Đám đan dược này ta không dùng được. Các ngươi cũng không nhìn thấy tu vi hiện tại của ta là gì sao?

Đứt lời, thân hình nàng ta liền văng ra khỏi cửa Cổ Dược Đường như điều đứt dây. Mọi người ồ lên, hai mắt nhìn nhau không hiểu chuyện gì đang xảy ra. Chỉ thấy Mạc Nguyệt thu kiếm lại, nhàn nhạt nói:

- Bây giờ ngươi đã có thể sử dụng chúng rồi.

Bạn đang đọc truyện *Họ Đã Tu Tiên Như Thế Đó* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 11: Niềm Tự Hào Của Thiếu Niên Mù

Mười ngón mù, bảy sợi cảm.

Là ai giết kẻ giết người

Là ai tự làm tự chịu

Là ai nói cô độc phải đau thương

Hát vang một khúc, tiểu trần gian

Trên con đường mòn nhỏ, một thiếu niên mù dùng gậy trúc dò đường, miệng ú ớ một âm điệu dễ nghe. Ở trong cái bao vải lớn sau lưng, cây cung gỗ thô sơ thỉnh thoảng va vào thân cổ cảm tạo nên tiếng lạch cạch như hòa nhịp cùng giọng ca của thiếu niên câm.

Chiếc áo trắng năm đó đã hoen ố bởi gió bụi hồng trần. Nhưng cũng nhờ chất liệu vải thượng đẳng nên nó vẫn còn nguyên vẹn, dù đã trải qua bao nhiêu cuộc truy sát.

Đã 13 năm rồi, thiếu niên mù năm ấy không hề thay đổi, thân xác vẫn vậy, tâm tính vẫn vậy.

Hôm nay là sinh nhật ba mươi tuổi của hắn, nhưng hắn hơi buồn vì vẻ ngoài tựa một đứa trẻ của mình làm hắn không cảm giác được thành tựu.

Ở trong thôn nhỏ ngày trước, trẻ em chết bởi đói lạnh và bệnh dịch nhiều lắm. Ai có thể sống đến tuổi trưởng thành đã là rất đáng để tự hào, huống hồ là bước vào lứa tuổi trung niên.

Một khúc hồng trần này, hắn đã đàn được một nửa rồi. Cố gắng đàn thêm 30 năm nữa là có thể mỉm cười, ngưng tay mãi.

Có lẽ là vậy đi! Thiếu niên mù không chắc chắn cho lắm vì hắn đã cảm nhận được bản thân hoàn toàn không lớn lên nữa.

Hắn cố thuyết phục chính mình:

- Hắn là vì mình từng đến cõi tiên, lấy đỉnh tiên khí của tiên nhân nên mới như vậy.

Trước kia lão đồ trong thôn thường kể rằng, có thánh nhân được mời đến tiên cảnh ăn tiệc, khi trở về thì con cháu cũng đã qua đời. Thời gian của thần tiên dài lắm!

Cứ nghĩ đến việc phải vĩnh viễn sống trong cảnh mù lòa, chật vật chạy trốn người của Thanh Hư môn, là gan hắn lại teo nhỏ một chút.

- Mình sẽ sống một đời trọn vẹn, già cả mệt mỏi rồi thì sẽ đào một mộ phần rồi trút hơi thở cuối cùng. Sẽ có một người tốt đi ngang qua, giúp mình lấp đất lại.

Thiếu niên năm ấy vẫn lạc quan như vậy đấy!

Nếu có thứ thay đổi thì chính là Thiên Âm chi hồn. Vì mãi bị truy lùng mà hắn phải luôn luôn phòng bị cảnh giác. Cũng là vì hắn không có nhãn quang, thế nên Thiên Âm chi hồn càng phát triển nhanh chóng, đã đến mức độ kinh thế hãi tục.

Một kiếp này, Thiên Âm hoa thôn phệ tiên nhân để sống, ăn gió sương để trưởng thành.

Một kiếp này Thiên Âm hoa không chớm nở để sớm tàn.

Một kiếp này Thiên Âm hoa nguyện không luân hồi.

Còn thiếu niên mù của chúng ta thì đã sớm đã lãng quên Thiên Âm chi hồn của hắn.

Thế nhưng hắn lại cực kỳ tin tưởng vào vận khí của bản thân.

- Ngày nào mình cũng thành tâm thành ý bái thiên địa, khí vận của mình nhất định phải hơn hẳn những tu sĩ nghịch thiên mà đi, suốt ngày cứ đánh đánh giết giết kia.

Bỗng thiếu niên mù than thầm:

- Vừa nhắc tiên nhân, tiên nhân lại đến!

Hắn thở dài, gậy trúc đi trước, bước chân đi sau, tiến vào trong khu rừng ven đường.

Khi ánh nắng ban trưa bị cây lá che khuất, bóng râm làm dịu gương mặt bình phàm. Thiếu niên mù vừa hưởng thụ hạnh phúc nho nhỏ, vừa mò mẫm kiểm tra độ xốp của đất cát. Đôi tay thô ráp xới từng thớ đất, vò bóp, rồi đưa lên mũi hít ngửi.

Sau khi đã kiểm tra một cách chắc chắn. Hắn lục lọi trong túi lớn rồi tự tin lôi ra một tấm vải nhìn như nền đất. Hắn phải cực khổ rất lâu mới kiếm được đủ tiền để mua mảnh vải lớn thế này.

Mặc dù cũng là màu đất nhưng so với màu sắc của nền đất mà hắn đang ngồi thì thật đúng là một trời một vực.

Thiếu niên nằm xuống cạnh một gốc cây, phủ tấm vải lên người rồi bắt đầu lẩm bẩm thần chú:

- Ta là đại địa! Ta là đại địa! Ta là đại địa!

Màu sắc của tấm vải bắt đầu thay đổi, trở thành bản vẽ của mặt đất mà hắn đang nằm.

Thần chú hiệu nghiệm ư?! Dĩ nhiên là không phải. Đó chỉ là hắn tự thôi miên bản thân mà thôi. Sự thay đổi màu sắc của tấm vải là tác phẩm của Thiên Âm chi Hồn.

Hắn vô tri vô giác đã dùng tinh thần lực, liên tục tế luyện những tấm vải ẩn mình của hắn đã 5 năm rồi.

Phải chi có tiên nhân tốt bụng nào đó nói cho hắn biết điều này thì hắn không cần phải gói theo đến năm tấm vải, từ sắc vàng cho đến sắc đen của đất. Cũng không cần phải hi hục kiểm tra đất cát để tìm tông màu phù hợp.

Tính ra vận khí của hắn cũng thật tốt, có lẽ lão thiên đã nghe được lời vái lạy của hắn.

Còn nhớ những năm đầu hắn khôn khó hơn rất nhiều. Lúc ở trong địa phận của Thanh Hư môn, khi phát hiện giao động của linh lực thì hắn liền phải nhào đầu chạy trốn. Có một lần hắn nhảy vào lu nước trong một thôn trấn, chút nữa thì đã ngộp thở mà chết.

Thiếu niên bây giờ có còn như xưa?! Bây giờ hắn có thể phát hiện tiên nhân từ rất rất xa, có đầy đủ thời gian để chuẩn bị. Có nhiều phương thức để ẩn mình.

Ngày hôm qua hắn không săn được gì, bụng vẫn còn trống rỗng thế nên hắn quyết định ăn núp thay vì trốn chạy.

Ngoài việc sống được đến 30 tuổi thì điều thứ hai làm hắn vô cùng tự hào chính là săn bắn.

- Có lẽ mình là thợ săn mù duy nhất ở trên thế gian này đi.

Hắn tự nhủ với lòng, sau này chết đi nếu được gặp lại lão thợ săn ở thôn nghèo năm đó, hắn nhất định sẽ phải cảm tạ lão đã kể hắn nghe đủ cách để sống trong hoang dã.

Mặc kệ lời khuyên khi gặp gấu thì giả chết là đúng hay sai.

...

Một lát sau, trên tầng mây cao, một chiếc tiên thuyền lướt gió bay đến. Đại kỳ pháp phối có thù một thanh kiếm bạc chỉ ngược lên trời.

Trên đầu thuyền, một thanh niên ngọc thụ lâm phong đang đứng chấp tay sau lưng, ánh mắt đắm chiêu nhìn về phương xa. Đôi mắt sáng đầy trí tuệ ấy như muốn thấu tóm cả thiên hạ. Gió lớn làm đại kỳ pháp phối nhưng lại không thể thổi tung mái tóc dài đen nhánh.

Một lão giả đi đến phía sau lưng thanh niên, khẽ nói:

- Thừa thiếu chủ! Chúng ta đã tiến vào địa phận của Thiên Nguyên tông.

Thanh niên ừ nhẹ một tiếng rồi lại lâm vào trầm tư, không hề hay biết ẩn trong âm thanh của gió, có một vị thần linh mù lửa đang ghé sát tai bên miệng hắn.

...

Tiên thuyền rời đi khá lâu sau, thì thiếu niên mù mới ngồi dậy, cẩn thận xếp lại tám vãi màu đất

Thiếu niên thở dài trầm nghĩ:

- Trên thế gian nếu như có nơi không thuộc quản hạt của tiên nhân thì thật là tốt.

Thiên Nguyên tông hay Địa Nguyên tông đối với hắn đều không mấy quan trọng, chỉ cần không phải Thanh Hư môn là được.

Bạn đang đọc truyện *Họ Đã Tu Tiên Như Thế Đó* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 12: Hoa Đào Tỏa Hương Được Liệt

Thiếu niên mù lại rong ruổi trên lối mòn. Miệng vẫn ca vang âm điệu ú ớ. Thật ra đó là cách hắn dò đường ở nơi im ắng. Âm thanh giúp hắn khắc họa được rõ hơn quang cảnh xung quanh mình.

Thiên Âm chi hồn là bút. Tiếng gậy trúc gõ vào nền đất, dao động của lá cành, tiếng chim hót, âm thanh của gió, thậm chí là tiếng giun đất ngo quảy dưới lòng đất, tất cả tựa từng nét mực được thần hồn dẫn dắt, vẽ nên bức tranh vạn dặm đường xa.

Hắn chợt nép người đi sang một bên đường, cố nín thở. Một đoàn người và ngựa ầm ầm chạy nhanh trên con đường mòn khá chật hẹp. Bụi đất bay mùn, chiếc áo vốn đã dơ bẩn của thiếu niên lại được phủ thêm một tầng bụi mỏng.

- Dấu sao vẫn đỡ hơn là bùn đất khi trời mưa.

Chợt tuần mã dẫn đầu bị ép phải dừng lại đột ngột, đứng lên bằng hai chân sau, hí vang. Nam tử lực lưỡng ngồi trên lưng ngựa quay đầu nhìn chiếc kiệu gỗ bốn ngựa kéo ở phía sau đôi mắt cương trực thắc mắc. Nhưng khi nhìn thấy thiếu niên mù đang đứng ven đường thì hắn chợt hiểu ra.

Một nữ nhân tuổi chừng đôi mươi bước ra khỏi kiệu gỗ. Chiếc áo váy hồng nhạt rất hợp với vẻ đẹp dịu dàng tựa cánh hoa đào của nàng. Nhưng phận hoa đào vốn sớm nở chóng tàn.

Thiếu niên mù sớm đã nghe được tiếng tim mạch yếu ớt, ngửi được mùi đặc trưng của thảo dược thoang thoảng lơ lửng trong không khí. Cô gái này không được khỏe mạnh.

Người đàn ông trung niên thở dài, tiểu thư lại động lòng trắc ẩn rồi. Thế nhưng hắn vẫn lên tiếng cho có lệ.

- Tiểu thư!

Hắn cũng không nấy lo lắng thiếu niên mù sẽ gây nguy hiểm cho tiểu thư. Trực giác từ nhiều năm tôi luyện trên chiến trường cho hắn biết người này vô hại. Vô hại đến mức khó có thể tin.

Nữ tử không để ý đến vị đại thúc mà đi đến trước mặt của thiếu niên, trêu mếu nói:

- Con đường này dẫn đến thành Lam Sương, chúng ta cũng đang trên đường đến đó. Nếu muốn, tiểu đệ có thể đi cùng chúng ta.

Thiếu niên mù thở dài. Hôm nay hắn đã 30 tuổi, vậy mà lại bị một cô gái trẻ gọi là tiểu đệ.

Hắn lắc đầu rồi ừ ừ hai tiếng, trả lời nữ tử tốt bụng. Thiếu niên có thể cảm nhận được sự chán ghét từ những người trong đoàn xe; hắn không muốn làm người khác cảm thấy khó chịu.

Hai tiếng ư ư ấy làm cô gái càng thêm kiên quyết, kéo tay hắn dẫn về phía xe ngựa. Một người vừa mù vừa câm, lại phải cồng trên lưng túi hành lý nặng nề. Nàng làm sao có thể để đứa trẻ bất hạnh như vậy đi đoạn đường dài, gồ ghề này kia chứ!

Nàng ép hắn ngồi bên cạnh tên phu xe có bộ mặt nhăn nhó, cười nói:

- Tiểu đệ cứ ngồi đây đi. Trời vừa tối thì chúng ta sẽ đến Lam Sương thành.

Hắn nghĩ dầu sao thì với sức khỏe như vậy, vị tiểu thư này cũng cần phải tích đức, cho nên hắn cũng không từ chối nữa. Thân tâm cầu khẩn thiên địa phù hộ người tốt được khỏe mạnh an khang.

Khi vị tiểu thư này đã ngồi yên ổn ở trong kiệu thì đoàn người ngựa lại khởi hành.

Tên phu xe tưởng đầu thiếu niên bản thủ này sẽ bốc mùi hôi thối khiến hắn chịu không được mà nôn mửa, nhưng không có. Thiếu niên này này không hôi thối, nói đúng hơn là thiếu niên này không có bất kỳ mùi gì trên cơ thể cả.

Vị đại thúc cười ngựa đi đầu thỉnh thoảng lại quay đầu nhìn hắn một cách hiếu kỳ. Mỗi lần như vậy, thiếu niên mù lại nở nụ cười phúc hậu để đáp lễ.

Càng lúc hắn lại càng cảm thấy thiếu niên mù này không bình thường.

Một tì nữ vén màn che trước kiệu rồi cột nó hai bên. Vị tiểu thư tốt bụng nhìn đôi bờ vai tiều tụy của thiếu niên mà xót thương. Nàng biết hắn bị câm, nên cố chỉ hỏi những câu mà hắn có thể trả lời bằng việc gật đầu hay lắc đầu.

- Vị tiểu đệ này, đệ có người thân ở Lam Sương thành sao?

Hắn lắc đầu. Đôi bàn tay vuốt ve U Linh cổ cảm được gói cẩn thận trong bao vải. Ngón tay hắn gảy nhẹ một dây vui, thế nhưng sáu sợi buồn lại đáp lời. Tiếng đàn cô độc khiến vị tiểu thư chạnh lòng.

- Thì ra tiểu đệ muốn đến đó bán nghệ mưu sinh.

Chợt nghĩ đến chuyện gì, nàng lập tức lên tiếng, giọng điệu phấn khởi:

- Tôi nay phụ thân của tỷ mở đại tiệc, sẽ mời đoàn hát lớn nhất thành biểu diễn. Tỷ có quen biết với vài vị tỷ muội ở trong đoàn hát, có thể giới thiệu đệ với họ.

Thiếu niên mù gật đầu, cũng không đề chuyện đó trong lòng. Hắn không muốn trú chân ở nơi nào quá lâu.

Đạo này hắn ít gặp tiên nhân truy sát hơn. Có lẽ là bởi vì hắn đã rời xa địa phận của Thanh Hư môn; cũng có thể là vì hắn ẩn nấp rất tốt, lại liên tục di chuyển, người ta đã lạc mất dấu vết của hắn.

Có lẽ không lâu nữa đi, hắn có thể bình yên cư trú ở một thôn xóm hẻo lánh, dựng một mái nhà tranh, ban ngày thì đi săn bắt, câu cá, tối về đốt lên đồng lửa nhỏ, ngồi đàn vài nhịp buồn, than vãn nửa đời lưu lạc, bầu bạn cùng trăng sao.

Như bị say trong giấc mộng tịch mịch của thiếu niên, mặt trời dần ngả xuống. Trong ánh hoàng hôn, con đường mòn nhỏ đã đổ về đường lớn; dòng người qua lại khá tập nập.

Vị thần linh mù này lại bay lượn trong hư vô, ghé tai lắng nghe động tĩnh của vị tiên nhân tọa trấn Lam Sương thành, đệ tử của Thiên Nguyên tông.

Một lát sau, thiếu niên mù thở dài ngao ngán. Đêm nay mùi máu tanh hắn sẽ làm hắn mất ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Họ Đã Tu Tiên Như Thế Đó* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13: Thiên Minh Phong

Thiên Minh Phong là một trong năm ngọn núi lớn của Thiên Nguyên tông. Phong chủ của Thiên Minh Phong là Mạc Tề, một vị bát cấp trận pháp sư. Năm đó bị Phong Thiệu nửa đường cướp mất con gái mình đi luyện đan, hắn đã hậm hực hồi lâu mới nguôi ngoai. Ai bảo con gái hắn thiên phú đã cao lại còn có pháp nhãn đâu?

Hôm nay có vẻ tâm tình của Mạc Tề không tồi chút nào, từ ngoài cửa điện đi đến hậu viện, trên gương mặt hắn vẫn luôn giữ nụ cười sung sướng.

Nguyệt Tịch ra đón, thấy vậy liền cười hỏi:

- Hôm nay có chuyện gì vui sao?

Mạc Tề lập tức lôi kéo tay Nguyệt Tịch vào cửa, vừa đi vừa hôn hờ kễ:

- Nghe nói Viễn Dương trưởng lão tấn cấp, cần Hòa Hồn thảo để củng cố hóa linh lực, chương giáo chân nhân đã sai người đến đỉnh Thiên Phong lấy. Phen này lão già kia phải xuất huyết nhiều, nghĩ cũng biết lúc này lão ta khó chịu đến cỡ nào, hahahaha...

Nguyệt Tịch bật cười:

- Đã bao lâu rồi mà chàng còn cứ nhớ mãi thù cũ thế kia?

Mạc Tề hừ lạnh:

- Hừ...mối thù đoạt con gái, đoạt đệ tử này cho dù là một vạn năm ta cũng không thể nào quên đi được. Đó chính là pháp nhân a...Vạn năm có một pháp nhân nha...Có thể là một cửu cấp trận sư, thậm chí thập cấp trong truyền thuyết cũng nói không chừng...

Mạc Tề lại bắt đầu vô hạn lặp lại những lời than thở mà hắn đã nói suốt mấy năm nay. Nguyệt Tịch buồn cười nhìn hắn:

- Nữ nhi của chúng ta luyện đan chỉ là để che dấu tai mắt người khác, cũng không phải hoàn toàn bỏ xuống trận pháp mà. Không phải Nguyệt nhi muốn trận pháp trở thành lá bài tẩy của mình nên mới che dấu sao? Bây giờ Nguyệt nhi cũng đã là tam cấp trận sư rồi mà.

Nghe thế Mạc Tề lại càng buồn bực hơn:

- Cho nên ta mới càng khổ sở nha, không tập trung nghiên cứu mà Nguyệt nhi đã có thể đạt đến tam cấp, nếu như không có việc luyện đan cản trở thì còn có thể tiến bộ đến bậc nào nữa?

- Cho dù không có luyện đan thì nữ nhi vẫn không thể tiến bộ được nữa nha, dù sao nhất thời nửa khắc tu vi của nữ nhi cũng không thể nào tăng lên được.

Mạc Tề và Nguyệt Tịch nghe thấy giọng nói trong trẻo của con gái liền vội ra đón.

- Nguyệt nhi con đã về rồi.

- Nguyệt nhi, con gái của ta, đã bao lâu không gặp ta nhớ con muốn chết!

Mạc Nguyệt hắc tuyến:

- Phụ thân, nữ nhi mới gặp ngài hôm qua ở Cổ Dược Đường nha.

- Thật sao? Sao phụ thân lại có cảm giác lần cuối ta đi Cổ Dược Đường đã là chuyện của mùa hè năm ngoái rồi nhỉ?

Mạc Nguyệt và Nguyệt Tịch nhìn nhau bật cười, không thèm để ý đến hắn nữa. Nguyệt Tịch cầm tay con gái đi vào trong:

- Sao con về mà không báo trước một tiếng? Biết hôm nay con về ta đã xuống bếp làm một bữa ngon cho con rồi.

Mạc Nguyệt cười nói:

- Nữ nhi cũng là đột nhiên nảy ra kế hoạch nên muốn về nhà thương lượng một chút.

Mạc Nguyệt nhìn hai người trước mặt mình, hai người tuy rằng nhìn bề ngoài chỉ khoảng 30 tuổi nhưng thực tế không biết đã sống bao nhiêu năm rồi, người tu tiên tu vi càng cao lại càng khó có con nối dòng, hai người lại tổ chức Song Tu đại điển trở nên mãi đến bây giờ mới có nàng. Nói là hòn ngọc quý trên tay cũng không quá.

Mạc Nguyệt cảm khái, cũng không biết nàng tích đức bao nhiêu kiếp mà cả hai đời đều có được một đôi phụ mẫu yêu thương mình hơn cả tính mạng như vậy.

Đúng, là hai đời.

Lẽ ra nàng đã phải bị pháp lực của chuỗi hạt kia cưỡng chế luân hồi, sự thật cũng đúng là như thế, nhưng không hiểu sao nàng lại còn có kí ức của đời trước.

Tuy rằng trở thành trẻ con, phải sống và phấn đấu lại một lần nữa khiến nàng hơi nghẹn khuất nhưng hơn thế, nàng rất quý trọng cơ hội sống lần này, cũng trân trọng đôi phụ mẫu trước mắt mình, nhưng bên cạnh việc tận hưởng nhân sinh trước mắt, nàng còn có một mục đích nữa: báo thù.

Thanh Hư môn, nàng là nhất định phải!

Nhưng bây giờ nói này đó vẫn còn quá sớm. Trước mắt nàng còn có một việc quan trọng hơn phải làm.

- Nữ nhi muốn đến Lam La sâm lâm một chuyến.

Nghe thế, Mạc Tề và Nguyệt Tịch sùng sốt một chút, sau đó đồng thời nói:

- Không được!

Mạc Nguyệt mím môi, tỏ chức từ ngữ một chút rồi nói:

- Phụ thân, mẫu thân, nữ nhi biết hai người lo lắng. Nhưng mà tu tiên sao, luôn là phải nghịch thiên mà đi, không tiến tặc lui. Nữ nhi có dã tâm rất lớn, phụ thân và mẫu thân vẫn luôn biết điều đó. Hiện tại hài nhi không hài lòng với tu vi hiện tại của mình, nhưng mãi vẫn không tìm thấy đường đột phá. Hài nhi nghĩ hẳn là do kinh nghiệm thực chiến của mình quá kém cỏi, tâm cảnh cũng không trống trải nên mới không thể đột phá được.

Mạc Tề lập tức ngắt lời:

- Ai bảo kinh nghiệm thực chiến của ngươi kém? Ai vừa mới đánh trọng thương đệ tử của đỉnh Thiên Hương khiến tu vi của người ta tụt một đại cảnh giới?

Mạc Nguyệt lắc đầu:

- Người khác có thể không biết thế nhưng phụ thân cũng không biết sao? Đó chỉ là do đánh bất ngờ, đối phương không phòng bị, hơn nữa cảnh giới cũng chưa ổn định nên hài nhi mới có thể đắc thủ.

Ngừng một lát, nàng nói tiếp:

- Và lại Lam La thâm lâm cũng chỉ toàn yêu thú bậc thấp, nữ nhi cẩn thận một chút vẫn là có thể tự bảo vệ bản thân được. Hơn nữa đây không phải là nữ nhi tự mình đi trước, mà còn có thêm vài đệ tử của tông đi cùng, trong đó có cả Bạch Mộ Ngôn sư huynh nữa. Hiện tại hai người không nên tìm cách ngăn cản nữ nhi, mà là nên chuẩn bị pháp bảo cho nữ nhi phòng thân mới đúng nha.

Mạc Nguyệt dành thời gian cả buổi để thuyết phục phụ mẫu của mình, cùng họ ăn một bữa cơm rồi mang theo một túi lớn pháp bảo và bùa hộ mệnh rời khỏi Thiên Minh Phong.

Nói, mấy món này dùng trên người đám yêu thú cấp thấp kia quả thật là phung phí của trời, nàng có nên thay đổi kế hoạch đi trước Ngọc Cốt thâm lâm không a?

Bạn đang đọc truyện *Họ Đã Tu Tiên Như Thế Đó* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14: Tâm Nhãn Mù Lòa

Lãnh Nhược Linh mãi nhìn bóng lưng ốm yếu của thiếu niên. Bảo bọc thiếu niên này khiến nàng cảm thấy mạnh mẽ hơn. Bối thân thể vô cùng yếu nhược nên có lẽ chỉ khi ban ân cho những kẻ khốn khó hơn mình, nàng mới có thể tìm được sức sống. Vị tiểu thư này muốn đoạn đường có thể kéo dài mãi mãi.

Dù là vì lý do gì, bản chất của việc giúp người cũng không thay đổi, là thiện lương; nàng là một người tốt.

...

Có lẽ là vậy đi!

Lãnh gia là một trong ba gia tộc lớn của Lam Sương thành. Họ cùng Viễn gia và Hầu gia cấn xé lẫn nhau ở nơi này cũng đã hơn ba trăm năm rồi. Nhưng những chuyện phân tranh này còn chưa đến lượt đứa con gái yếu nhược như nàng phải bận tâm. Trước nàng còn có sáu người anh trai đang cố thể hiện bản thân, tranh giành chức vị gia chủ.

Bổn phận của nàng chính là ngày ngày đến những thôn xóm nghèo lân cận để bố thí, làm thiện, tích đức, cầu nguyện cho mọi người trong gia tộc của mình được an khang, làm một thực nữ ngoan hiền.

Đoàn người ngựa không cần phải dừng lại kiểm tra mà có thể trực tiếp lướt qua hàng người đang xếp hàng dài nhón nháo mà vào thành. Ở Lam Sương thành này, không có bao nhiêu người lá gan đủ lớn để dừng kiệu của Lãnh gia.

Thiếu niên mù không thích sự ồn ào náo nhiệt của thành thị lớn. Quá nhiều âm thanh chứa đựng đủ cung bậc cảm xúc khiến thần hồn của hắn, vốn luôn luôn ở trạng thái phòng bị lại càng căng thẳng hơn.

Hắn không muốn chỉ vì một khoảnh khắc bất cẩn mà bị tiên nhân phát hiện tung tích.

Xe ngựa rẽ vào một con đường lớn. Hai con lân thú bằng đá oai vệ đứng hai bên cổng đe dọa những kẻ không có phận sự, dù còn sống hay là đã chết. Trên cao là tám biển viết hai chữ lạnh như băng: "Lãnh Gia".

Suốt đoạn đường, những kẻ nô bộc vừa nhìn thấy chiếc kiệu gỗ liền lập tức dừng lại, hạ người hành lễ.

Thật lâu sau, đoàn người mới đến trước đại môn của gia quyền trực hệ nhà họ Lãnh.

Hai tên thuộc hạ giữ cửa vừa thấy bóng dáng yêu kiều của Lãnh Nhượng Linh vội mừng rỡ mở cổng chào nói:

- Tiểu thư! Lão gia cản dặn khi nào tiểu thư trở lại thì lập tức đến phòng khách.

Gương mặt nhợt nhạt của nàng tràn đầy ngờ vực.

- Có khi nào bọn họ nghe nhầm lời nói của phụ thân hay không?

Trước giờ toàn là nàng đi thỉnh an phụ thân, chưa bao giờ phụ thân cho gọi nàng cả.

Nàng nhìn sang thiếu niên mù rồi nói:

- Bây giờ, tỷ phải đi gặp phụ thân. Một lát nữa, tỷ sẽ dẫn đệ đi gặp người của đoàn hát.

Rồi nàng lại cản dặn thị nữ của mình:

- Diệp Mai! Muội dẫn vị đệ đệ này đi thay một bộ trang phục mới.

Không chờ Diệp Mai tỏ ý phản đối, Lãnh Nhượng Linh đã vội vã rời đi, hướng đến đại sảnh.

- Phụ thân gấp rút muốn gặp mình như vậy, nhất định là có việc trọng đại.

Đám thị vệ đã dẫn ngựa và kiệu đi từ lâu, để lại Diệp Mai và thiếu niên mù. Nàng chán ghét nói:

- Mau đi theo ta.

Thiếu nữ hát cầm, đi thẳng. Thiếu niên mù cười khẽ, bước theo tiếng bước chân nhanh nhẹn kia.

Đi được vài bước Diệp Mai chợt nhớ ra người này bị mù, làm sao có thể đi theo nàng cơ chứ.

Nàng hậm hực quay lại, đến gần thiếu niên mù, hết nhìn tay áo lại nhìn vai áo, cố tìm một chỗ sạch sẽ để túm lấy, kéo hắn đi theo mình.

Chợt thiếu niên mù giờ gây trúc lên, đôi tròng mắt trắng đục nhìn thẳng vào mắt nàng. Nụ cười đầy thiện ý thoáng hiện trên gương mặt hắn làm tim nàng lỡ một nhịp đập.

Diệp Mai vội lắc đầu:

- Không đúng! Không đúng! Mình bị điên rồi à. Tên này vừa khuyết tật vừa dơ dáy, có gì hay ho chứ!

Nàng liền chụp lấy cây gậy trúc rồi kéo hắn đi nhanh. Thình thoảng nàng lại ngoảnh đầu muốn nhìn cảnh hắn chật vật. Thế nhưng, mỗi lần như vậy thiếu niên mù đều cười với nàng, đôi chân trầm ổn vẫn không nhanh không chậm theo bước nàng.

Ánh chiều tà làm gương mặt thiếu nữ ửng đỏ.

- ----

Thanh Hư Môn.

Trong đại điện, Mộc Hi tức giận la mắng:

- Một đám ăn hại! Đường đường là Chân Tiên cảnh mà không thể bắt một tên nhãi ranh.

Các vị trưởng lão người nào người nấy đều tức giận đến đỏ mặt tía tai nhưng lại không dám phản bác nhưng trong lòng lại đều nghĩ thầm "Chẳng phải sư huynh còn bị tiểu tử đó đánh bất tỉnh nhân sự hay sao?".

Mấy vị trưởng lão tranh nhau ra sức giải bày:

- Chương môn sư huynh! Tiểu tử đó di chuyển liên tục, không bao giờ dừng lại nơi nào quá lâu. Mấy năm nay, hắn còn tránh né cả các thôn xóm và đường lớn.

- Pháp khí, thần thông, ngay cả bí pháp để tăng cường thần thức đều không thể tra ra. Tiểu tử đó... hư ảo như mây khói vậy.

- Đúng vậy! Lúc đầu, nhân lực phi phạm của linh thú Tử Mị Ứng còn có thể tra ra được phương hướng đại khái của hắn. Nhưng rồi thời gian gần đây, Tử Mị Ứng cũng không thể nhìn thấy gì.

- Bọn ta đã điều động đệ tử của tông môn đi khắp nơi, vậy mà cũng chỉ có phạm nhân mới có thể nhìn thấy hắn. Tên nhãi kia hắn là cố ý muốn trêu đùa chúng ta!

Mọi người đang tranh cãi thì bầu trời ngay phía trên Thanh Hư môn chợt tối đen, chớp giạt giật dữ.

Một giọng nói thần thánh vang lên bên trong đại điện:

- Vân Thiên sử dụng tà thuật hại người, lại còn muốn điều động U Linh cổ cầm ngay bên trong tông môn, khi sư diệt tổ, chết cũng chưa hết tội. Không tiếp tục tra xét việc này nữa!

Các vị trưởng lão lén lút trộm nhìn vị chủ tọa môn mặt mũi lúc này đã tái nhợt. Đây là ý chí của các vị thái thượng trưởng lão, không một ai dám làm trái. Một vị chủ tọa môn như Mộc Hi, được lập lên cũng chỉ để tiện quản lý sự vụ của Thanh Hư môn mà thôi, nào đủ sức nói đạo lý với lực chiến đỉnh phong của tông môn cơ chứ.

Mưa như trút nước, cổ tay đi vết nhơ của tông môn.

Trái tim của Mộc Hi thất lại. Gương mặt luôn hòa ái trước kia không biết lúc nào đã trở thành gương mặt của ác quỷ.

- Tiểu tử may mắn! Tuy ta không thể sư hồn người để hành hạ một vạn năm nhưng người cũng đừng hồng sống yên lành.

Tin tức về Thiên Âm chi Hồn được Mộc Hi truyền đi, nhanh chóng lan khắp tu chân giới.

Mùa săn bắn đã đến!

Bạn đang đọc truyện *Họ Đã Tu Tiên Như Thế Đó* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15: Thiếu Niên Có Tên, A Nhất

Diệp Mai thầm đánh giá thiếu niên mù:

- Trông mặt mũi cũng không tệ lắm.

Hắn đã tắm rửa sạch sẽ. Mái tóc dài bù xù lúc trước đã được búi cao, quần vải gọn ghẽ. Trên người khoác một bộ y phục mới tinh, áo xám, quần đen, là y phục được may cho các hạ nhân trong Lãnh gia.

Nếu có điều phải phàn nàn thì là y phục mới không đủ mềm mại khiến hắn cử động không được tự nhiên. Thiếu niên mù thở dài:

- Y phục của tiên nhân thật tốt, nhưng nó vốn không thuộc về một phạm nhân như mình. Bỏ đi! Bỏ đi!

Cầm bộ y phục cũ của thiếu niên mù ở trên tay, Diệp Mai mới nhận ra chất liệu vải thượng hạng của nó. Từng đường tơ mũi chỉ đều vô cùng tinh tế, nếu nhìn kỹ thì dưới những vết hoa ố ả chẳng chịt hoa văn cầu kì. Vải vóc của tiểu thư nhà nàng cũng không tốt như thế này.

Thiếu niên này không tầm thường..

Nhìn gương mặt trầm tư không hợp với lứa tuổi, trí tuệ tượng phong phú của người thiếu nữ lại hoạt động.

Một vị công tử tài hoa đang sống trong cảnh yên bình thì gia tộc gặp phải thảm họa diệt môn. Chẳng bị người ta tra tấn, hành hạ, biến thành phế nhân. Nhưng ông trời có đức hiếu sinh. Thiếu niên may mắn thoát khỏi địa ngục đó, bị thảm trốn chạy rồi lưu lạc đến bây giờ.

Bị ảo tưởng của mình làm cho cảm động, nàng ôm lấy hắn, khóc lóc an ủi:

- Người phải cố gắng sống, sống thật tốt!

Lời nói của thiếu nữ làm lệ ướt đầm đôi mắt mù lòa, đây là lần đầu tiên có người cổ vũ hắn sống.

Hắn giơ tay muốn đặt lên chiếc lưng ong của thiếu nữ để cảm nhận hơi ấm của tình người nhưng rồi lại vội vàng rút tay lại. Thiếu niên mù chỉ đứng yên đó, lặng yên thôn thức.

Xúc động qua đi, Diệp Mai vội vàng buông hấn ra. Nàng không hiểu vì sao mình lại có thể thất thố như vậy nữa.

Diệp Mai bẽn lẽn sang chuyện khác:

- Suốt ngày cứ kêu "ngươi" "ngươi" cũng không được. Ngươi có tên không?

Thiếu niên mù cười cay đắng. Kể từ sau khi hấn bị bán đi rồi trở thành một người vừa câm vừa mù, không có ai hỏi tên hấn nữa. Hấn cứ ngỡ mình đã quên mất cái tên đó rồi đây!

Hai ngón tay chai sạm chắm vào chậu nước rửa mặt rồi viết lên trên bàn gỗ:

- A Nhất.

Phụ mẫu hấn đặt cho hấn cái tên này cũng không phải vì hi vọng hấn sẽ đạt được thành tựu rực rỡ hay trở thành người đứng đầu, mà là vì hấn là đứa con đầu tiên của họ.

Hấn không biết sau khi bán hấn, phụ mẫu có cho ra đời A Nhị và A Tam hay không. Nếu như là có, hấn hi vọng họ sẽ dễ mến hơn hấn, được phụ mẫu yêu thương và không bị bán đi... Hồi ức xa xăm lại trở về.

Tiếng nói của Diệp Mai đánh thức thiếu niên mù khỏi cơn ác mộng thời ấu thơ:

- A Nhất tiểu đệ! Từ bây giờ chúng ta là bằng hữu.

Nói rồi nàng vươn tay, cầm lấy bàn tay của hấn rồi đeo vào cổ tay một chiếc vòng dây vải được bện tỉ mỉ bằng những sợi đỏ.

A Nhất hoảng hốt, vừa định cời trả thì nghe Diệp Mai bực bội nói:

- Ngươi thấy ta không xứng làm bằng hữu của ngươi sao? Cũng đúng! Dù sao thì ta cũng chỉ là một nha hoàn...

A Nhất vội lắc đầu. Hấn thở dài, không cố mở vòng tay nữa.

Hấn lấy cánh tay đeo vòng vỗ nhẹ bụng của mình, ra hiệu là mình đã đói rồi.

Diệp Mai cười ảm áp nói:

- Tiểu đệ của Diệp Mai ta phải sáng khoái như vậy mới đúng! Đệ ngồi ở đây, chờ một chút! Tỷ tỷ sẽ mang đồ ăn đến ngay.

Khi tiếng bước chân của Diệp Mai đã ở nơi xa thì thiếu niên mù cũng đứng dậy. Hấn dịu dàng sờ chiếc vòng dây vải trên tay rồi cười khẽ. Thiếu nữ này thật làm hấn có chút quyến luyến không nỡ rời đi mà không lời từ biệt.

- Lão thiên gia! Mong người phù hộ cho Diệp Mai tiểu muội.

Thành tâm khấn vái xong, hấn vác hành trang, lặng lẽ rời khỏi Lãnh gia.

Vừa đi hấn vừa tự nhắc nhở bản thân:

- Ta là A Nhất! Bằng hữu của ta là Diệp Mai.

Bây giờ hấn đã có bằng hữu, điều tối thiểu hấn có thể làm là nhớ tên của nàng và cả của hấn...

- ----

Ở trong thư phòng của gia chủ Lãnh gia, Lãnh Minh và phu nhân của lão đang dốc hết tâm huyết dặn dò con gái phải biểu hiện thật tốt trước mặt vị đại nhân trong yến tiệc tối nay.

Đó là tiên nhân của Thiên Nguyên tông, tồn tại vô thượng. Chỉ có một vài người quan trọng của tam đại gia tộc biết đến sự tồn tại của tiên môn. Các gia chủ khác hấn là cũng đang chuẩn bị cho con gái của bọn họ.

Nếu như đứa con gái của lão lọt vào nhãn quan của tiên nhân thì Lãnh gia sẽ một bước lên trời, trở thành gia tộc quyền lực nhất thành Lam Sương.

Còn về phần Lãnh Nhượng Linh. Lúc này lời nói của phụ thân và mẫu thân tựa nước đổ lá khoai. Vừa nghe nói đến tiên nhân, trong lòng của Lãnh Nhượng Linh đã bối rối không yên. Đó là tiên nhân có thể thọ cùng thiên địa. Họ nhất định sẽ có cách khiến cho thân thể nàng khỏe mạnh, thậm chí trẻ mãi không già.

Nàng nhất định phải nắm lấy cơ hội này.

Bạn đang đọc truyện *Họ Đã Tu Tiên Như Thế Đó* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 16: Phệ Huyết Địa Long

Trên đỉnh núi Tu Di có một đài sen trắng. Trên đài sen trắng ấy có một người nam nhân đang tọa thiền. Trên người hắn ta khoác một bộ tăng y đơn sơ, cũ kỹ. Gương mặt tuấn lãng, hệt vị U Minh giáo chủ kia, người đang bận "đường thương" ở bên U Linh chi thụ.

Tuy giống như đúc nhưng người này lại thiếu đi một phần tà mị, nhiều thêm một phần từ bi.

Xung quanh thanh niên, sáu sợi xích tỏa sắc vàng vurun ra từ đài sen, khóa chặt một cỗ bánh xe luân hồi to lớn đang lơ lửng ở sau lưng.

Bên trong đó, vô số diêm vương, tu la, dạ xoa, nga quý, thần nhân đang hét gào, thi pháp, muốn đẩy bánh xe chuyển động, nhưng bất lực. Một vòng luân hồi này đã có người chấp chương.

Thanh niên mở mắt, không hề quan đến hỗn loạn sau lưng mình, lặng lẽ nhìn khoảng không gian tối như mực trước mặt. Đôi mắt đầy trí tuệ soi thấu cả căn nguyên của thời gian.

Hắn thở dài thầm nói:

- Thiên Âm hoa! Một trăm vạn năm thoáng đã qua. Duyên nghiệp giữa ngươi và ta đã đoạn tận, không còn thiếu, không còn nợ.

Thanh niên nhấc tay, té ra một chiếc chuông lắc. Tiếng chuông ngân nga, vô tình xóa đi nhân quả của vị phật này với Thiên Âm chi Hồn.

Ngay lập tức một tiếng hét lớn của ma thần vang lên khiến cả U Minh giới chấn động:

- Tiểu Tĩnh! Ngươi mà còn lắc chuông nữa, ta liền đập nát đỉnh Tu Di.

Lời đe dọa còn chưa ngừng vang vọng thì một hồi chuông nữa lại vang lên như đang thách thức.

Gân xanh nổi đầy mặt vị U Minh giáo chủ.

Tiếng chuông Bát Nhã thanh thúy chúc phúc cho một đóa hoa kiên cường, nguyện nở ở nơi tối tăm.

...

Ở Lam Sương thành, thiếu niên mù, A Nhất nào hay biết mình đã mất đi sự phù hộ của một vị Phật. Nhưng dường như cảm nhận được gì, thần hồn luôn bình thản của hắn lúc này lại run rẩy.

- Hắn là vì kế hoạch điên rồ này của mình. Thôi thì vì Diệp Mai tiểu muội vậy!

Thanh niên kiên quyết lấy con dao găm nhỏ, cắn răng, cắt một đường trên cánh tay rồi hòa chút máu vào ao nước.

...

Phong cảnh trong trang viên của Đường Tử Hàm rất nên thơ. Dù tiết trời vẫn lạnh nhưng cây cỏ vẫn xanh mơn mẫm, muôn hoa đua nhau nở rộ. Trong ao nhỏ, đàn Tuyết Linh ngư tung tăng bơi lội, tràn đầy sức sống.

Dầu sao thì tháng trước Đường Tử Hàm đã bước vào cảnh giới Tiên Tâm, thi triển pháp thuật để thay đổi thời tiết là chuyện vặt vãnh.

Lão quăng một viên yêu đan đỏ như máu vào ao cá. Lũ Tuyết Linh ngư bắt đầu tranh giành, cắn xé lẫn nhau. Ao nước trong veo chẳng mấy chốc đã thành hồ máu đỏ thẫm.

Đường Tử Hàm vuốt chòm râu bạc, sắc mặt âm trầm. Tông môn không coi trọng lão, không bồi dưỡng lão, khiến lão phải hao phí hết thiên tư mới đến được cảnh giới Tiên Tâm, cả đời không thể bước thêm. Thân vị thậm chí Tiên vị chỉ còn là ước vọng thời niên thiếu. Kể cả so sánh với đồng đạo trong cùng cảnh giới Tiên Tâm thì lão cũng không chút nào nổi bật.

- Thiên Nguyên tông đáng chết!

Da dê trên cánh tay nứt toác. Dưới lớp da giả tạo đó, một xúc tu xuất hiện, dài ra, rồi đâm xuống huyết trì, say sưa nuốt ừng ực. Chẳng mấy chốc, nước trong ao đã vơi hơn nửa.

Đường Tử Hàm nhìn cánh tay biến dạng của mình hài lòng, cười khằng khặc:

- Một lát nữa thôi ngươi sẽ được ăn uống no nê.

Đêm nay trăng tròn là thời điểm để Phệ Huyết Địa Long tiến giai Thiên Long. Đường Tử Hàm muốn dùng máu của tam đại gia tộc, nếu cần thiết thì máu của cả Lam Sương thành, để nuôi con yêu trùng này.

Từ lúc ghép nó vào cơ thể, lão đã bị con khát máu như điên như dại dày vò. Nhưng nghĩ đến bản thân sở hữu một đầu cửu phẩm linh thú, lão cảm thấy mọi hi sinh đều là đáng giá.

Giả như cổ trùng này uống máu người trước khi trăng tròn mọc thì nó sẽ trở nên điên cuồng, thôn phệ cơ thể mà nó ký sinh. Bởi vậy vị đại nhân từ Huyết Vực kia mới cần dặn:

- Nhớ kỹ, chỉ được cho nó ăn Tuyệt Linh ngư và hóa hình đan. Tuyệt đối không được cho nó uống máu người trước đêm trăng tròn.

Mỗi lần trò chuyện, vị đại nhân đó đều nhắc nhở lão. Lần nào cũng vậy! Nói đâu xa! Lúc này khi liên lạc, lão lại được nghe thuyết pháp. Đáng giận là mỗi lần nghe cảm đoán là con thèm khát của lão lại càng ác liệt hơn.

Phệ Huyết Địa long vừa hút cạn nước trong ao thì con khát máu đã hành hạ lão bao lâu nay bỗng đột ngột biến mất.

Máu trong thân thể của Đường Tử Hàm sôi trào. Tim trong ngực đập thành thịch tựa trống trận, ồ ạt đẩy máu đến Phệ Huyết Địa Long.

Lão hoảng hốt, lập tức té ra phi kiếm, toan chém đứt yêu trùng. Thế nhưng lão lại không nỡ:

- Không thể nào! Vị đại nhân đó không thể nào lại cố ý hại ta. Nhất định là có gì đó sai lầm. Nhất định...

Khí huyết đảo ngược khiến thân thể lão tê dại, lão đảo. Nếu bây giờ lão không ra tay thì sẽ quá muộn.

Đường Tử Hàm không muốn chết! Phi kiếm đảo một vòng xuống bả vai. Yêu trùng rút xuống đất, co quắp vài vòng rồi biến thành bùn đất.

Lão hoảng loạn quỳ xuống, dùng cánh tay còn lại, xúc bùn đất lên, đắp vào bả vai. Bùn đất hòa vào máu khiến lão đau đớn gào thét đến đứt hơi khàn giọng.

...

Trong một hòn non bộ gần đó, có một thiếu niên mù đang ẩn mình dưới tấm vải xám, miệng liên hồi niệm thần chú:

Ta là đá! Ta là đá! Ta là đá!

Bạn đang đọc truyện *Họ Đã Tu Tiên Như Thế Đó* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17: Là Ai Đang Cười Thiếu Niên Ngốc?

Linh quang trong mắt của Đường Tử Hàm âm đạm. Mộng tưởng của hắn tan thành đất cát như Phệ Huyết Địa Long trên mặt đất.

- Vì sao lại như thế này?

Đường Tử Hàm cố gắng nghĩ xem mình đã làm gì sai, sao sự việc lại trở thành như thế này. Vị đại nhân của Huyết vực chắc chắn không thể nào bỏ ngần ấy công sức chỉ để đùa bỡn lão. Vị tiên nhân này cảm lên một nắm bùn, thân thể suy yếu lão đảo hướng về phía mặt thất. Lão phải liên lạc với người kia, nhất định phải hỏi cho ra lẽ.

...

Mãi đến khi tiên nhân đã rời xa, thiếu niên mù mới cẩn thận vén lên tấm vải lớn.

Dưới ánh trăng sáng, một phiến đá trong hòn non bộ nhũn ra rồi biến thành tơ lụa. Thiếu niên gấp tấm vải lại, cẩn thận bỏ vào một vị trí cố định ở trong bao hành lý.

Tim hắn vẫn còn đập thành thịch, tựa đang phản đối kế hoạch điên rồ vừa rồi. Hắn đặt tay lên ngực, cố an ủi trái tim bé nhỏ. A Nhất đứng dậy, muốn nhanh chóng rời khỏi nơi đây, nhưng đôi chân đã mất cảm giác làm hắn nghiêng ngã, ngồi bệt xuống đất.

Thiếu niên mù ngẩn mặt lên trên trời tự hỏi:

- Đêm nay là đêm trăng tròn! Trăng trên cao liệu có Tiên Nhân cư ngụ?

Nhất định là có đi, nếu không thì sao trăng có thể sáng cơ chứ? Nhất định là do phép thuật của Tiên Nhân.

...

Ở bên dưới son trang có một căn mật thất được đúc ra từ huyền thiết vạn năm. Cho dù một vị Chân Tiên muốn phá vỡ nơi này thì cũng phải tốn sức chín trâu hai hổ. Bên trong mật thất nhỏ không có gì ngoài một tấm gương cao bằng người trưởng thành

Đường Tử Hàm đứng trước tấm gương, hai tay tạo một loạt thủ ấn quỷ dị. Mặt gương rung động như mặt nước, bóng dáng nữ nhân hiện ra. Dáng người đẹp thướt tha như lửa tuổi thanh xuân, nhưng mái tóc bạc trắng và nếp nhăn ở khóe mắt ẩn định tuổi người này không nhỏ.

Nhìn thăm cảnh của Đường Tử Hàm, nữ nhân trong gương nhũn mày tức giận:

- Ngươi bất chấp lời căn dặn của ta, uống máu người sống?

Dưới áp lực của nữ nhân này, cho dù mất một cánh tay, Đường Tử Hàm cũng không dám bạo nộ. Hắn cúi đầu, nghiêng răng:

- Tiểu bối không dám!

Nữ tử sững sờ trong khoảnh khắc:

- Ngươi bị người ta dùng máu tươi để đầu độc hử?!

Nói rồi nàng ta cười phá lên:

- Ha Ha Ha! Không chọn lúc nào hết mà lại chọn ra tay ngay khi đại sự sắp thành! Đủ ngoan độc! A Ha Ha Ha!

Thân thể Đường Tử Hàm run lên. Bởi cực độ giận dữ, vết thương trên vai vốn đã liền lại nhờ vào tiên dược, nay lại nứt ra, không ngừng rỉ máu.

Nữ nhân ngừng cười, bình thản nói:

- Thế xác của yêu trùng đâu?

Đường Tử Hàm ai oán trả lời:

- Đã tan rã thành bùn đất.

Một tiếng hét của nữ nhân đánh tan bi ai của lão:

- Đồ ngu! Ngươi mau đem đồng bùn cát đó về đây! Ta dạy ngươi thi triển huyết chú, biết đâu có thể tìm ra kẻ hãm hại ngươi!

...

Ở bên hòn non bộ, đôi chân tê cứng của thiếu niên dần cảm giác được sương lạnh trên mặt đất.

A Nhất vừa loạng choạng đứng dậy, nhưng thay vì rời đi thì hắn liền gấp rút chạy đến đồng bùn đất, nơi Phệ Huyết Địa long biến mất lúc trước, lấy hai tay cào bới như thể mạng sống của hắn phụ thuộc vào đó vậy.

Mặc kệ đất bùn nhơ nhớp, hắn lấy một mảnh vải lớn, gom hết tất cả rồi vác nó về lại nơi ẩn náu.

A Nhất làm như vậy cũng bởi hắn vừa nghe được giọng nói nữ nhân trong mật thất. Từ nội dung của cuộc đối thoại đang diễn ra thì tiên nhân muốn từ thi cốt của Phệ Huyết Địa long truy tìm tung tích của hắn.

Đáng tiếc thay, hắn không đủ thời gian để kỹ lưỡng đào bới cũng không có pháp thuật hủy thi diệt tích.

Mây đen che ánh trăng trên cao, nhìn như nụ cười của lão thiên gia, cười ai vì quá lo âu mà phạm sai lầm.

...

Đạo quanh ánh chớp lóe, có con gió mang Đường Tử Hàm trở lại bên ao cá.

Nhìn vết đào bới trên mặt đất, lão rồng lên tựa dã thú.

Địch nhân muốn trêu ghẹo lão.

Trước mặt lão hiện ra bóng dáng kẻ kia đang cố ra vẻ sợ hãi, vừa cười cợt vừa lấy tay cào đất:

- Ôi, Đường đại tiên dựa vào thi cốt sẽ tra ra tung tích của ta mất thôi. Ta sợ quá đi thôi! Ta đào! Ta bới! A Ha Ha!

Lão nào biết rằng A Nhất đã tận lực, nào biết rằng kẻ địch ghê tởm của lão lại là một phạm nhân mù, không thể thi pháp, chỉ có thể dùng tay mà đào.

Bổng Đường tiên gia ngẩn đầu cười tự đắc, nụ cười dường như khoái chí kia ngập bởi hàn ý âm trầm.

Chỉ tiếng cười ấy đã làm trái tim yếu ớt của A Nhất teo nhỏ lại một vòng.

Không biết từ khi nào, thiếu niên mù đã sợ cái chết đến mức này?

Có lẽ kể từ khi đoạt lại được tự do, nắm giữ vận mệnh của mình trong tay, thì hẳn mới tin rằng bản thân đang sống, mới biết quý trọng sinh mạng.

Phi kiếm của Đường Tử Hàm chém xuống, phong ba làm ao nước nổi tung. Phạm vi hai trượng lập tức trở thành hố sâu. Lão điên cuồng tàn phá sơn trang.

Giờ phút này, dưới tấm vải lớn, A Nhất ôm gối, lưng dựa hòn non bộ, miệng cắn chặt cổ tay. Thần hồn cố chấp thắm niêm chú.

- Ta là đá! Ta là đá! Ta là đá!

Tuy phi kiếm không chém về phía hắn nhưng kiếm khí cuồng bạo của một vị tu sĩ cảnh giới Tiên Tâm làm khí huyết thiếu niên mù sôi sục, trào ra từ tai, mắt, mũi, miệng.

Trong sơn trang hỗn loạn, một tia kiếm khí lạc lối, đâm xuyên qua hòn non bộ. Sau một tiếng nổ đinh tai nhức óc, thiếu niên mù không còn nghe thấy gì nữa. Sóng âm như kiếm đã cắt nát màng nhĩ của hắn.

Vị thần mù lòa bây giờ đã điếc.

Ở trên nơi cao, là lão Thiên gia hay là tiên nhân đang cười một kẻ vô tích sự lại không chịu an phận?

Bạn đang đọc truyện *Họ Đã Tu Tiên Như Thế Đó* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 18: Trước Đêm Vô Âm

Lam Sương thành là một thành trấn nhỏ ở phía Đông Thiên Nguyên tông, tất nhiên là nhỏ trong mắt Thiên Nguyên tông và những tu sĩ ở Trung Châu mà thôi, còn trong mắt người thường thì đây vẫn là một trong số những tòa thành phát đạt bậc nhất. Ở một thế giới mà mắt thường không thấy được, Lam Sương thành cũng tập nập theo khía cạnh khác.

Bên cạnh Lam Sương thành là Lam La sâm lâm, đây là thiên đường của các loài yêu thú cấp thấp và cũng là nơi mà các đệ tử của Thiên Nguyên tông thường đến để lịch lãm cũng như kiếm khoản thu nhập thêm. Bởi thế, Thiên Nguyên tông còn cất cử một vị chấp sự trường kì ở lại nơi này để trông chừng kết giới ngăn cách Lam La sâm lâm và Lam Sương thành, cũng như tiếp viện các đệ tử của tông đến nơi đây.

Buổi chiều ngày vô âm

Khi Mạc Nguyệt và Bạch Mộ Ngôn đến Lam Sương thành thì Triệu Duệ và Lục Linh đã đợi sẵn, thấy hai người họ, Bạch Mộ Ngôn vội tiến đến giới thiệu.

- Nhị vị sư huynh sư tỷ, đề nghị vị đợi lâu. Đây là Mạc Nguyệt, là người của Thiên Phong, Mạc Nguyệt, đây là Triệu Duệ sư huynh và Lục Linh sư tỷ, đều là người của Thủy Vân Phong.

Mạc Nguyệt chấp tay:

- Nghe danh hai vị sư huynh sư tỷ đã lâu, lần đầu gặp mặt, mong hai vị chiếu cố nhiều hơn.

Lục Linh mỉm cười:

- Không thành vấn đề, từ nay sư muội cứ việc theo tỷ, tỷ bao!

Triệu Duệ gật đầu nhẹ một cái xem như chào hỏi, sau đó ngược mắt nhìn thời gian:

- Không còn sớm nữa, chúng ta hãy nhanh chóng đến trang viên của Đường chấp sự thôi.

Trang viên của Đường Tử Hàm ẩn sâu trong một ngõ hẻm nhỏ yên tĩnh ở thành Đông, từ bên ngoài nhìn vào thì đây chỉ là một trang viên nho nhỏ có vẻ khá giàu có mà thôi. Chỉ khi được bước vào trong người ta mới có thể phát hiện ra huyền cơ.

Từ lúc đặt chân đến Lam Sung thành thì tâm thần Mạc Nguyệt vẫn luôn rung động không ngừng, nàng có thể cảm giác ra được U Linh Cổ Cầm của nàng đang ở rất gần đây, nhưng khoảng cách càng gần thì liên hệ giữa nàng và đàn càng mong manh. Điều này khiến nàng rất gấp gáp, trước kia nàng cảm thấy dù sao đàn cũng đã nhận chủ, nàng còn có rất nhiều thời gian để trưởng thành, để tăng tiến tu vi rồi đi tìm lại nó, thế nhưng bây giờ đã không còn nhiều thời gian cho nàng chần chừ nữa rồi.

Nàng cần tìm lại nhẫn trữ vật và U Linh Cổ Cầm của mình càng sớm càng tốt!

Cũng may, thiên đạo có vẻ vẫn còn rất ưu ái nàng, đem cả hai vật ấy đem đến cùng một chỗ.

.....

Nhận được phi kiếm truyền tin, Đường Từ Hàm khoan thai đi đến đại sảnh. Trước kia, mỗi lần nghe nói có đệ tử đến diễn luyện hán đều sốt sắng đón chào, lo liệu trước sau, chỉ mong tông môn có thể chú ý đến hán một chút, sau đó điều hán về lại tông. Hán nằm mơ cũng muốn quay lại nơi linh khí nồng đậm kia, hán hoàn toàn không muốn ở lại nơi chó ăn đá gà ăn sỏi này thêm một phút giây nào nữa.

Sau đó hán thay đổi, bắt đầu chỉ nhìn bộ những đệ tử nội môn hoặc chân truyền, tới bây giờ, cho dù là ai đến hán cũng sẽ không quá quan tâm nữa. Tông môn đã hoàn toàn quên lãng hán, quên mất là còn có một người đệ tử tên là Đường Từ Hàm.

Nhưng tình huống hôm nay có vẻ hơi đặc biệt. Cả bốn người tới đây đều là đệ tử chân truyền. Trong đó còn có một vị nổi danh đến mức ở nơi xa xôi như hán cũng đã từng nghe qua tên nàng.

Mạc Nguyệt!

Ánh mắt hán từ tham lam tính kế lập tức chuyển thành hòa ái dễ gần khi bước vào tiền viện.

- Đường Từ Hàm gặp qua bốn vị tiểu hữu.

Bốn người lập tức đứng dậy:

- Gặp qua tiền bối.

- Không cần quá câu nệ, ở đây cũng có thể coi như là một cứ điểm nhỏ của Thiên Nguyên tông, bốn vị cứ xem nơi này như là ở tông môn vậy. Tuy rằng người hầu ở đây không có phép thần thông nhưng chăm sóc ăn mặc đi lại vậy thì đủ rồi.

- Đa tạ tiền bối.

Năm người trò chuyện một lúc, Mạc Nguyệt mới nói ra mục đích của mình.

- Tiền bối, lần này đến đây, ngoài việc muốn vào Lam La sâm lâm lịch lãm thì ta còn có nhiệm vụ trong người, đó là kiểm tra kết giới giữa Lam La sâm lâm và Lam Sung thành. Cảm phiền tiền bối an bày.

Ánh mắt của Đường Từ Hàm hơi lóe:

- Chỉ là chuyện nhỏ mà thôi. Như vậy đi, trước tiên bốn vị cứ nghỉ ngơi hồi phục một đêm, đường xa vất vả, ta đã chuẩn bị phòng cho mọi người. Ngày mai ta sẽ mở kết giới để các vị vào Lam La sâm lâm lịch lãm, còn việc kiểm tra kết giới thì chúng ta sẽ chờ đêm trăng tròn sau khi các vị trở về. Trăng tròn là thời điểm đám yêu thú xao động nhất và cũng là lúc kết giới cường thịnh nhất.

Bạch Mộ Ngôn lập tức nói:

- Nếu vậy thì quá tốt rồi. Làm phiền tiền bối.

Hai người kia cũng gật đầu đồng ý.

Mạc Nguyệt nhú mày lại một chút, nhưng cũng không tiện phản bác. Kiểm tra kết giới không mất quá nhiều thời gian, lại không phải là sửa chữa. Đây chỉ là kết giới ngăn cách bình thường, lại không phải nộ Nguyệt lực để bổ sung năng lượng, trăng tròn hay không cũng không ảnh hưởng đến kết giới mới đúng.

Mạc Nguyệt mặc kệ điều của Đường Từ Hàm, nếu tranh thủ thì có khi đêm nay nàng đã có thể hoàn thành nhiệm vụ này, sau đó chuyên tâm đi tìm nhẫn trữ vật và cây đàn của mình.

Hơn nữa,

Mạc Nguyệt liếc mắt nhìn Đường Từ Hàm một chút, tuy bề ngoài nhìn có vẻ rất hòa ái dễ gần, nhưng Mạc Nguyệt lại luôn cảm nhận được một tia huyết tính nhẹ nhẹ tản ra từ vị chấp sự này.

Nhưng không phải huyết khí của người sống nên nàng cũng không quá chú tâm.

Mạc Nguyệt mỉm cười cùng ba người kia đi trước phòng ngủ, vừa đóng cửa lại, chân mày nàng đã nhíu chặt.

Bạn đang đọc truyện *Họ Đã Tu Tiên Như Thế Đó* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 19: Trước Đêm Vô Ảnh

Mạc Nguyệt cảm giác được liên hệ vốn dĩ đã yếu ớt giữa mình và U Linh cổ cầm đang nhanh chóng mờ nhạt. Nàng biết nó đang ở rất gần thể nhưng lại không thể xác định được vị trí cụ thể.

Mạc Nguyệt cố trấn định bản thân:

- U Linh cổ cầm đã nhận mình là chủ, sớm hay muộn thì nó cũng sẽ về lại tay mình mà thôi.

Nàng nói với ba vị đồng môn của mình:

- Trong lòng muội cứ cảm thấy rất bất an. Chúng ta nên mau chóng rời khỏi nơi này thôi. Về nhiệm vụ kiểm tra kết giới thì sư tôn đã có căn dặn riêng, thực sự cũng không cần phải làm phiền Đường chấp sự.

Tuy ba người Bạch Mộ Ngôn, Triệu Duệ, và Lục Linh đều nhập môn sớm hơn Mạc Nguyệt, tu vi cũng cao hơn nàng thể nhưng lại không thể không nể mặt đệ nhất thiên tài luyện đan sư của Thiên Phong, càng không thể không nể mặt sư phụ của nàng.

Bạch Mộ Ngôn nhìn Triệu Duệ và Lục Linh cười khổ nói:

- Sư muội tinh thông đan đạo, thần hồn miễn cảm. Tu sĩ như chúng ta không nên bác bỏ linh cảm của bản thân, không sợ nhất vạn, chỉ sợ vạn nhất.

Triệu Duệ gật đầu đồng ý. Người thanh niên thiếu ngôn quả ngữ này được mệnh danh là nhiệm vụ cuồng ma của Thiên Nguyên tông. Quanh năm suốt tháng đều không thấy hắn ở trong tông được mấy ngày mà luôn bốn ba khắp những khu vực nguy hiểm để làm nhiệm vụ. Hơn thế nữa, những nhiệm vụ mà hắn tiếp nhận đều là vượt cấp truy sát nên rất miễn cảm. Đường Tử Hàm dù đã cố ẩn giấu sát ý nhưng cũng khó mà qua mặt hắn.

Cho dù không có lời đề nghị của Mạc Nguyệt thì hắn cũng đã muốn nhanh chóng rời khỏi. Tu vi của bọn họ bây giờ còn xa xa không phải là đối thủ Đường Tử Hàm.

Lục Linh đứng bên cạnh Mạc Nguyệt ngạc nhiên nói:

- Mạc sư muội còn tinh thông cả trận pháp sao? Ta từng nghe sư tôn nói muốn mở kết giới của Lam La sâm lâm cần phải đạt đến Thần Thông cảnh, nếu không thì tạo nghệ trận pháp phải đạt đến tam phẩm.

Không ai trong tông môn mà không biết đến uy danh của vị tiểu sư muội Mạc Nguyệt này cả, tuy chỉ mới 12 tuổi nhưng nàng đã sắp bước vào Hồn Nguyên cảnh, lại còn tinh thông đan đạo, nếu không phải vì tu vi khiến cho chậm trễ thì có lẽ Huyền Không đại lục đã có một vị 12 tuổi tứ phẩm luyện đan sư rồi.

Nay, vị này lại còn có vẻ rất có tạo nghệ đối với trận pháp nữa?

Mạc Nguyệt cười bảo đảm:

- Các vị sư huynh sư tỷ yên tâm, muội có mang theo pháp bảo của cha muội.

Thì ra là thế. Mọi người ồ lên vui vẻ, tất cả đều đánh mắt nghi ngờ. Dù sao Phong chủ Mạc Tề của Thiên Minh phong, cũng là cha của Mạc Nguyệt chính là một trong những vị bát cấp trận pháp sư cường đại nhất của Huyền Không nha.

...

Bốn người hoàn toàn không cảm giác được bên cạnh họ, Thiên Âm chi hồn ẩn náu trong hư ảo đang thờ phào nhẹ nhõm:

- Tạ ơn thượng thiên phù hộ! Bốn vị tiểu tiên nhân này sẽ nhanh chóng rời đi! Thật tốt! Thật tốt!

- - -

Âm Ảnh tông là một trong tam đại tông của Huyền Không đại lục. Tuy là một trong số tam tông lớn nhưng người của Âm Ảnh tông lại rất ít lộ diện, hành sự cũng vô cùng bí ẩn. Ngay cả vị trí của tông môn cũng không mấy ai biết đến. Điều thấp là thể nhưng những truyền kỳ thần bí quý dị về họ lại khiến người không rét mà run.

Một con quái vật lớn đã đủ đáng sợ, nhưng một con quái vật lớn luôn ẩn mình lại càng đáng sợ hơn.

Tây châu là châu lục ít được nhắc đến nhất ở Huyền Không, địa hình nơi đây gồ ghề, những dãy núi cao và thảo nguyên hoang vu nối tiếp nhau. Đưa ánh mắt nhìn lên thì chỉ có thể thấy những đỉnh núi đá cao như muốn đâm thủng trời, nhìn xuống lại là những cánh đồng cỏ hoang vu vô tận. Ánh nắng chói chang và nhiệt độ cao khiến cho không chỉ người thường mà ngay cả những người tu tiên cũng không muốn ở lại đây quá lâu.

Điều Âm cốc nằm ẩn mình trong một khe núi hẹp ở Tây châu là một cõi đào nguyên ít ai biết đến, cũng là nơi đặt chân của Âm Ảnh tông.

Hoàn toàn trái ngược với cái tên đầy vẻ u ám của tông môn, nơi đây khí hậu quanh năm ôn hòa, bách hoa đua nở.

Trong tông có ngũ đường, Hóa Dung đường, Nghi Thủy đường, Nhập Mộc đường, Thổ Tì đường, Kim Tỏa đường được sắp xếp theo hình ngôi sao năm cánh có chút xiêu vẹo. Ở trung tâm của ngũ đường là Tịch Diệt mộ phần, thánh địa và cũng là cấm địa của Âm Ảnh tông.

Phần mộ tang thương nhưng không kém phần uy nghi lúc này đã vỡ tung, đất đá lăn lóc khắp nơi.

Nhưng toàn tông môn lại không có ai màng đến việc sửa chữa lại nơi uy nghiêm mà ngày ngày họ vẫn hướng tới. Chính xác hơn thì toàn tông môn hiện đã không có một bóng người. Không phải vì họ đều đang dùng thuật ẩn thân mà là vì Tịch Diệt đạo tổ đã hạ thiết lệnh, không tìm được đứa trẻ có Thiên Âm chi hồn thì đừng ai trở về nữa. Ngay cả bản thân lão cũng không màng đến việc trấn thủ Âm Ảnh mà đã đích thân lên vào Thanh Hư môn để thăm dò thực hư.

Toàn Âm Ảnh tông giờ đây vắng vẻ đìu hiu như một nơi đã hoang phế nhiều năm.

- - -

Một cỗ quan tài không biết làm từ chất liệu gì, toàn thân đen kịt, bóng bẩy, thoát ẩn thoát hiện bên trong thời không loạn lưu. Trong quan tài, tiếng nguyền rủa kèn kẹt vang lên:

- Động đến truyền nhân của lão phu, hồn phi phách tán!

Không biết bắt nguồn từ đâu, khúc hát của những kẻ điên thời thượng cổ lại một lần nữa vang lên, hư vô mờ mịt, như xa như gần:

Núi là nhạc

Biển là nhạc

Tâm ta là nhạc

Ta là núi

Ta là biển

.....

Đại địa và đại dương ở khắp nơi trên Huyền Không đại lục bừng tỉnh giấc, tìm tòi xem có linh hồn thanh khiết nào đang cư ngụ trên người mình hay không.

- - -

Trên một con đường lớn và đông đúc của Lam Sương thành, A Nhất lưng đeo túi lớn, dùng gậy trúc dò đường đến trang viên của Đường Từ Mạc. Hắn ngẩng đầu nhìn trời rồi cảm thán:

- Mình thật không hiểu nổi! Đã là tiên nhân thì sao lại còn phải bôn ba vất vả như vậy cơ chứ?

Những tiên nhân mà A Nhất đã gặp qua, đều hao tâm tổn trí vì tình cảm, vì ân oán, vì sức mạnh. Hình ảnh tiên nhân xuất phàm thoát tục, nhàn vân đã hạc, tiêu diêu tự tại mà hắn tự tạo dựng khi còn là một đứa trẻ nô lệ, đến bây giờ đã hoàn toàn sụp đổ.

A Nhất thất vọng thở dài:

- Rốt cuộc tiên nhân cũng không phải là thánh nhân!

Đôi giày mới mà hắn được Diệp Mai đưa cho đi không được thoải mái như đôi giày mà Thanh Hư môn cho hắn, khiến bàn chân hắn nhói đau.

A Nhất đi đến bên đường, ngồi xuống xoa xoa chân mình, thầm nghĩ:

- ...Nhưng mà đồ của tiên nhân dùng cũng thật là tốt.

Thiếu niên mù ngồi đó, cảm nhận sự hối hả của những người đang bôn ba trong bể khổ với tấm lòng an nhiên từ miễn, hắn có thể cảm nhận được sự vội vã của cả phàm nhân lẫn tiên nhân. Có lẽ vì bị mù nên hắn mới có thể "nhìn thấy" rõ ràng như vậy.

...

Ở trên cao, tiên thuyền của bốn người Mạc Nguyệt như lưu tinh, lao nhanh về phía Lam La sâm lâm. Thành Lam Suong đồ sộ nhỏ dần thành một dấu chấm, kết thúc một chương nhân nhĩ trong truyền kỳ của Huyết Tu La.

Thần Phật dù cố gắng đến đâu cũng không thể thay đổi được khoảng thời gian đã bị Thiên Âm chi hồn cố trụ. Cái đêm vô âm và vô ảnh vẫn vô tình tiến dần đến bên người thiếu niên mù bé nhỏ.

Bạn đang đọc truyện *Họ Đã Tu Tiên Như Thế Đó* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 20: Vô Âm, Vô Ảnh

- A Nhất! A Nhất!

Trong mơ hồ, a Nhất nghe thấy giọng một nữ nhân ấm áp gọi hắn. Hắn lấy tay dụi dụi đôi mắt. Ánh nắng mặt trời chói chang đột ngột tràn đầy tầm mắt khiến hắn khó chịu, nhắm mắt nhủ thầm.

Chợt hắn trừng lớn hai mắt, thất thanh kêu:

- Ánh sáng? Mình nhìn thấy rồi?

Ngạc nhiên lại nói tiếp ngạc nhiên, hắn vừa nghe được tiếng nói của bản thân mình?

A Nhất lại ré to:

- A? A! Mình nói được rồi!

A Nhất mừng rỡ bật dậy chạy nhảy quanh sân nhà. Nhưng rồi hắn cảm thấy có gì đó không đúng. Vì sao đột nhiên hắn lại có thể nhìn được, nói được?

A Nhất ngờ ngác gãi đầu khó hiểu. Hắn cố nghĩ mãi cũng không tài nào nghĩ ra.

- A Nhất!

Nữ nhân ở trong bếp lại gọi tên hắn. Thanh âm thanh thúy cắt dòng suy nghĩ của hắn ra thành nhiều mảnh. Thế là A Nhất không nghĩ nhiều nữa, vui vẻ chạy vào nhà.

Căn bếp, khói lửa và giọng nói của mẫu thân chính là những điều làm hắn hạnh phúc nhất trong những năm gần gũi đầu đời của mình.

Lúc này đứa trẻ không mù loa ấy đang vui vẻ ôm lấy chân mẹ của nó, nũng nịu:

- Ma Ma! Con rất nhớ người!

Người mẹ trẻ ngưng việc chặt thịt, bà để con dao xuống bếp, trêu mếu xoa đầu đứa bé.

Người tuy không nói gì nhưng như vậy cũng đã đủ. Thiếu niên rất dễ thỏa mãn.

A Nhất hết mực tận hưởng hơi ấm từ bàn tay đang vỗ về mình. Các đầu lúc lắc, miệng cười tươi, hai tay múa may làm các động tác như chặt thịt.

Máu từ trên kệ bếp chảy dọc theo các khe rãnh giữa những viên gạch đúc, rồi lăn xuống dưới sàn nhà.

Cũng may mà đôi giày hắn đang mang là màu đỏ nên không sợ bị máu làm bẩn.

Đôi giày đỏ thật đẹp, nhất định là mẹ hắn đã may để hắn có giày mới trong lễ hội mùa xuân.

Đôi chân nhỏ đạp qua vũng máu, đi đến bên chiếc kệ gần đó, lấy một cái thau nước và một mảnh khăn cũ mềm. Hắn lon ton chạy về rồi ngồi xuống, bắt đầu lau chùi vết máu trên nền nhà. Một trong những trọng trách của hắn là giữ nền nhà thật sạch.

A Nhất có chút lo lắng:

- Gia gia gần về rồi! Người không thích nhà bẩn, mình phải nhanh chùi cho thật sạch mới được.

Hắn vừa lau vừa cười hỏi mẫu thân:

- Ma ma! Hôm nay là dịp gì mà sao nhà chúng ta lại có nhiều thịt đến vậy ạ?

Hắn còn thấp quá, không thể nhìn thấy rõ đồ ăn ở trên bếp, nhưng máu chảy nhiều như vậy thì nhất định là có rất nhiều thịt tươi.

Người phụ nữ trẻ không nói gì, chỉ nở nụ cười thật âm áp. Mặc cho máu đỏ tràn khắp nền bếp, bà lại cầm dao lên, tiếp tục chặt.

Con dao bếp va chạm với thớt gỗ tạo nên âm thanh lạch cạch đều đều thật dễ nghe. Hắn cảm thấy âm thanh này hơn xa tiếng đàn của U Linh cổ cầm.

A Nhất chợt nhớ đến người bạn lâu năm của mình:

- Ủa? Mà cây đàn của mình ở đâu rồi?

Hắn nhớ rõ mình luôn đeo U Linh cổ cầm ở trên lưng mà.

Đứa trẻ đi hái đồ hót hoảng lắc lắc váy mẹ rồi hỏi:

- Ma ma! Cây đàn của con ở đâu rồi ạ?

Bàn tay đầm máu của hắn lăm lăm lem chiếc váy sò chi của mẫu thân.

Nữ nhân không bận tâm đến vết đỏ trên váy, ngoảnh mặt lại, gọi tên để trấn tĩnh hắn:

- A Nhất!

- Dạ?!

Người lại trù mến xoa đầu hắn, cười nói:

- A Nhất! Con làm gì biết đàn?

Máu trên nền nhà đã ngập đến mắt cá chân của hai người.

- Cũng đúng! Mình đâu có biết đánh đàn cơ chứ! Mà dẫu sao thì âm thanh của dao thớt vẫn dễ nghe hơn.

A Nhất suy nghĩ thông suốt rồi, cảm thấy tâm hồn thanh thản, lại tiếp tục ngồi xuống lau máu trên nền.

Hôm nay không biết có cúng tế gì mà nhà mình lại làm nhiều thịt đến vậy nhỉ?

Chiếc giẻ cũ quá nhỏ, hắn không tài nào lau hết được. Thế là chẳng mấy chốc, máu đã tràn qua thềm bếp, tuôn chảy ra ngoài sân nhỏ.

A Nhất hoảng loạn:

- Máu nhiều như vậy làm sao mà mình chùi cho hết cơ chứ?!

Hắn rất sợ bị gia gia đánh mắng, cảm thấy rất tội thân, hắn òa khóc. Đây thực sự không phải là lỗi của hắn mà.

Nữ tử thấy hắn khóc tức tưởi vội ngồi xuống ôm lấy hắn, an ủi:

- A Nhất ngoan nào! Đừng khóc! Đừng khóc!

Đứa trẻ ngoan như A Nhất đương nhiên biết nghe lời, ép nước mắt cùng oan ức xuống, thút thít:

- Nền nhà không sạch, gia gia sẽ đánh con!

Tâm trí trẻ nhỏ yếu ớt, không kiềm được bản thân, hắn lại khóc òa lên.

Thấy vậy, mẫu thân hắn cười khúc khích, nói chắc như đinh đóng cột:

- Gia gia sẽ không đánh A Nhất được đâu! Bởi vì gia gia đã chết rồi mà!

Hai con mắt tròn xoe rung rung nước mắt ngược lên, hỏi mẫu thân:

- Thật ạ?

Người mẹ trẻ lập tức đáp lời:

- Thật!

Sau khi được nụ cười dịu dàng ấy đảm bảo, A Nhất vui vẻ reo hò:

- Gia gia chết rồi! A Nhất sẽ không bị mắng! Gia gia chết rồi! A Nhất sẽ không bị đánh!

Sau bao năm lưu lạc, đứa trẻ không bị mù cuối cùng cũng được gặp lại mẫu thân, tận hưởng hạnh phúc đoàn viên.

Trời mùa đông nhưng máu tươi tuôn ra từ trong bếp vẫn bốc hơi hóa thành sương. Khung cảnh ấm áp và vui vẻ trong sân cứ như vậy được tô lên một màu đỏ nhàn nhạt, thoát ẩn thoát hiện.

A Nhất cảm thấy chuyện này rất vô lý:

- A! Có lẽ là do mình không cẩn thận để máu dính vào mắt chăng?

Hiểu ra được căn nguyên của vấn đề, hắn không trầm mê suy nghĩ trong đó nữa mà tiếp tục vui vẻ reo hò!

- Tiên nhân chết rồi! A Nhất sẽ không phải trốn! Tiên nhân chết rồi! A Nhất sẽ không phải chết!

Tiếng va lạch cạch của dao thót lại đều đều vang lên, hòa theo âm điệu reo hò của hắn.

Đôi bàn tay nhỏ nhắn không ngừng múa may trong cái đêm vô âm, vô ánh ấy!

Bạn đang đọc truyện *Họ Đã Tu Tiên Như Thế Đó* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 21: Tiên Nhân Có Thích Tiên Nhân Há Cảo?

Trong trang viên của Đường Tử Hàm, một bộ xương người được tách ra, phân loại và ngăn nắp sắp xếp ở bên ao cá. Bên cạnh đó là một túi da đựng thịt, nhìn hết như một cái há cảo khổng lồ. Cái bánh nhìn khá thô kệch và xấu xí, có lẽ bởi kích cỡ của nó, cũng có lẽ là do tài nghệ người gói không thuần thục.

Cũng không thể trách thiếu niên mù được, dù sao đây cũng là lần đầu tiên hắn tự mình làm há cảo.

Trời hừng sáng. Ánh mặt trời vàng nhạt nhẹ nhàng buông xuống trang viên, len lỏi qua một tầng sương mỏng manh như một cô gái đang dùng chiếc màn lụa e lệ che lại khuôn mặt mỹ miều của mình. Gió nhẹ thoảng qua những tán cây cao, cành lá rì rào đung đưa theo gió.

Đây là một buổi sớm mai yên bình.

Cảnh vật sẽ rất nên thơ nếu như không có chiếc bánh há cảo thịt tiên nhân nằm chình ịch ở nơi đó. Nếu đây là thời buổi loạn lạc thì hắn cũng sẽ có mấy tên văn nhân đầu óc không được bình thường, tức cảnh sinh tình mà ví biệt viện như cái lò hấp, sương sớm như hơi nước sôi để làm văn làm thơ, há cảo nhân thịt tươi, hấp chừng 6, 7 canh giờ, chiều về tắt lửa, thơm ngát tươi ngon.

Kẻ làm bánh cũng rất có tâm. Tuy không biết chữ nhưng hắn đã tỉ mỉ vẽ lại cách làm trên đất, từ lột da, chặt xương, cắt thịt, đến băm thịt, bao bánh, không hề thiếu bước nào.

Đường Tử Hàm biến mất, A Nhất cũng đã rời đi. Trong cái đêm vô âm vô ánh đấy, chỉ có hai người đó và những ngọn cây xung quanh mới biết được chuyện quái quỷ gì đã diễn ra.

Trong sương sớm, một cỗ quan tài linh xuất hiện, đây chính là quan tài của Tịch Diệt đạo tổ.

Nhìn thấy cảnh tượng trước mặt, lão thật muốn bật ngồi dậy từ trong quan tài. Dem sinh mạng ra để đùa giỡn đến mức này, đứa trẻ này quả là có bệnh, mà bệnh còn không nhẹ. Tuy vậy, Tịch Diệt đạo tổ cũng không mấy lo lắng, lão tự tin mình có thể dễ dàng chữa khỏi bệnh cho nó.

Đang tra dò manh mối bên trong biệt viện thì một trận đồ đột ngột mở ra ở trên bầu trời. Trận pháp không chỉ phủ ở phía trên Lam Sương thành mà là toàn bộ địa phận của Thiên Nguyên tông.

Đây là đại trận phòng hộ của tông môn. Phạm nhân ở phía dưới thì vẫn không hay biết gì, chỉ có đám tu sĩ nháo nhào liên lạc chấp sự trấn thủ của các thành trì. Những tu sĩ ở gần biên giới thì trực tiếp rời đi, không muốn bị vạ lây.

Tịch Diệt đạo tổ cảm thấy khó chịu vô cùng. Nếu không phải vì lão nóng lòng muốn tìm Thiên Âm chi hồn thì hành tung của lão làm sao lại bị phát hiện dễ dàng thế này được. Bây giờ lại phải tốn thời gian đối phó với đám người của Thiên Nguyên tông.

Bên trong cỗ quan tài, Tịch Diệt đạo tổ không hề để ý đến uy áp đang nhắm thẳng vào lão mà cười lạnh:

- Thì ra đây là đạo đài khách của Thiên Nguyên Tông hay sao?

Lúc này, hừ không bị xé mở, một nam tử trung niên sải bước đi ra, trên người hắn khoác một bộ cẩm bào đơn giản, tóc vấn cao, bồng bồng anh khí.

Hắn ôm quyền thi lễ với Tịch Diệt:

- Mong tiên bối thông cảm! Người hãy coi như đây là bởi vì Thiên Nguyên tông nể sợ uy danh của Âm Ảnh tông mà bỏ qua.

Tuy giọng nói trầm âm trầm định, thế nhưng trong lòng Mạc Tề lại thầm than không ổn. Cổ quan tài này hắn chỉ từng được nghe nói đến trong thư tịch cổ của tông môn. Âm Ảnh tông chỉ có duy nhất một người được dùng quan tài màu đen, Tịch Diệt đạo tổ.

Về phần Tịch Diệt đạo tổ, lão cảm thấy hơi kinh ngạc, cũng bởi đã rất lâu rồi lão không xuất quan, cũng không bao giờ hỏi han đến việc của tông môn cả. Lão nghĩ thầm:

- Chẳng lẽ danh tiếng của Âm Ảnh tông đã tồi tệ đến mức này? Chỉ là ghé ngang qua mà cũng bị người ta mở đại trận đón tiếp.

Nhưng mặc kệ là uy danh hay hung danh, Tịch Diệt cũng không mấy hứng thú, vấn đề duy nhất bây giờ lão cần bận tâm là Thiên Âm chi hồn. Tịch Diệt thần nhiên đi vào vấn đề chính:

- Thiên Nguyên tông của các ngươi cảm thấy Thiên Âm chi hồn thế nào?

Lông mày Mạc Tề khẽ động, hắn đã hiểu ý muốn của Tịch Diệt. Hơi yên tâm một chút, hắn bật cười:

- Mong tiên bối yên tâm! Thiên Nguyên tông ghét ác như cừu, làm sao lại có thể dùng hồn thuật hại người cơ chứ.

Ngoài miệng thì nói vậy nhưng trong lòng hắn vẫn có chút không yên. Lão đan sĩ Phong Thiệu kia đã rời tông được một đoạn thời gian để truy tìm Thiên Âm chi hồn rồi. Việc này cũng khó trách, dùng Thiên Âm chi hồn để làm vật dẫn, đan sư sẽ có khả năng phối hợp các nguyên liệu có tính chất hoàn toàn trái ngược. Đây là sức hấp dẫn không kẻ luyện đan nào lại không thèm thường.

Hai vị tiên nhân khách sáo cười nói với nhau mà không hề quan tâm đến cảnh tượng huyết tinh ở trong biệt viện. Đến cảnh giới của Mạc Tề thì cái chết của một tu sĩ trần thành đã không phải việc gì to tát. Hơn nữa, từ hiện trường, hắn cũng biết rõ đây không phải là do vị khách nhân này làm.

Tịch Diệt hòa nhã lên tiếng:

- Nếu đã như vậy, lão phu cũng không làm phiền các vị đạo hữu của Thiên Nguyên tông nữa. Hôm nay lên đường vội vã không kịp chuẩn bị lễ vật, hãy coi như đây là chút thành ý của lão phu.

Lúc này mặt thất ở dưới lòng đất của trang viên nổ tung. Chiếc gương đỏ như máu được Tịch Diệt dùng tinh thần lực kéo ra ngoài.

Tịch Diệt đạo tổ đánh giá huyết kính:

- Khắc! Khắc! Không ngờ thế hệ này của Huyết vực cũng có người có thể tu luyện Lâm Kính Thiên La.

Tựa như đang sợ hãi, chiếc gương rung lên một chút rồi vỡ vụn.

- Ô! Đủ quyết liệt!

Tịch Diệt ngạc nhiên cũng phải, người tu luyện Lâm Kính Thiên La thường có lá gan khá nhỏ, chẳng ai có can đảm tự hủy huyết kính khi chỉ một mảnh kính bị phá thôi thì chính chủ đã phải chịu đau đớn chết đi sống lại. Cho dù sau này có luyện thêm một chiếc kính nữa thì cũng không thể lấy lại được phần kí ức đã vĩnh viễn bị hủy theo kính.

Một mảnh thần hồn của vị trưởng lão Huyết vực từ trong gương lao ra, vừa muốn truyền tống thì chiếc quan tài hé mở. Truyền tống trận được kích hoạt lóe sáng, nhưng đã quá muộn, nắp quan tài khép lại, bên trong xuất hiện thêm một mảnh hồn phách.

Nét mặt của Mạc Tề nghiêm lại. Người của Huyết vực đã xâm nhập vào đến Thiên Nguyên tông. Xem ra tông môn cần phải có một cuộc đại thanh tẩy.

Trong lúc Mạc Tề còn đang suy nghĩ phải giải quyết việc này như thế nào thì cổ quan tài đã hòa tan vào sương sớm, để lại một giọng nói cổ lão:

- Hôm khác lão phu sẽ đến bái kiến.

Tịch Diệt lão tổ rời đi để lại Mạc Tề chán ghét nhìn cái bánh há cáo lớn. Vận khí của tên chấp sự Lam Sương thành rất tốt, mới có thể chết dễ dàng như vậy.

- -----

Cùng lúc này, tiền thuyền của vị thiếu chủ Linh Kiếm tông cũng vừa đáp xuống Thiên Nguyên tông.

Còn chưa kịp mở miệng xưng danh thì đại trận hộ tông đã phủ kín thiên địa khiến gương mặt anh tuấn tái nhợt.

Thiên Nguyên tông và Linh Kiếm tông giao hảo đã lâu, nếu như bọn họ dùng đại trận để tiếp đón hấn vậy thì chỉ có một khả năng là thân phận thật sự thậm chí kế hoạch của hấn đã bị bại lộ.

Thanh niên cúi đầu không nói, môi vẫn mím chặt.

- Chẳng lẽ Thiên Nguyên tông đã biết được thân phận thật sự của ta? Không thể nào! Không thể nào! Làm sao lại có thể như vậy cơ chứ?

Thanh niên nhanh chóng thôi diễn vô số khả năng có thể xảy ra nhưng vẫn không tìm được đáp án.

Hấn té ra một chiếc lá bồ đề, nắm chặt trong tay, trong lòng liên tục suy tính.

Không nghĩ ra được kế sách nào khác, thanh niên đang định bóp nát lá bồ đề thì một giọng nói hiếu khách vang lên từ phía Thiên Nguyên tông:

- Các vị đạo hữu xin hãy yên lòng, đại trận là để tiếp đón một vị khách nhân khác.

Tiếng cười của vị trưởng lão phá tan tảng đá trong lòng của thanh niên. Chiếc lá bồ đề trong tay hấn cũng được thu hồi nhanh chóng. Trên gương mặt, nét lo lắng đã được thay thế bằng tĩnh lặng, thế nhưng trong ánh mắt vẫn còn vương chút hận ý. Hấn muốn tra tấn cho đến chết kẻ đã đến cùng lúc với hấn.

Bạn đang đọc truyện *Hộ Đả Tu Tiên Như Thế Đó* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 22: Phàm Nhân Có Thích Tiên Nhân Há Cảo?

Trong bóng đêm vô tận, một con mắt đang khóa chặt một cổ thần hồn. Tuy đều là hai điểm sáng duy nhất ở nơi này thế nhưng ánh sáng của đom đóm há lại có thể cùng nhật nguyệt tranh huy!

Thanh âm cổ lão của Tịch Diệt hồi hột vang lên:

- Nói đi! Ta sẽ tha cho ngươi một con đường sống! Đừng nghĩ rằng lẩn trốn trong Huyết Kính thì là an toàn rồi. Trừ khi ngươi hoàn toàn loại bỏ mọi nhân quả trên cái đại lục này, bằng không thì đừng mong thoát khỏi tầm mắt của lão phu.

Con ngươi màu đen tựa vực sâu không đáy đang chậm rãi xoay vòng kia tựa như một trục xoay. Mỗi vòng, mỗi vòng, sợi xích sắt vô hình móc vào tứ chi và đầu của mảnh hồn phách càng lúc càng được kéo căng. So với khi Thiên Âm chi hồn bị vo kéo thành dây đàn thì chút tra tấn thần hồn này không đáng nhắc đến.

Thần hồn vội kêu gào:

- Tên điên đó trước khi rời khỏi đã ngăn người nhìn về phía Lam La sâm lâm một hồi lâu. Hấn nhất định đã đi về phía đó đó.

Hấn vừa dứt lời thì áp lực trên hồn phách cũng tiêu tán.

Thế nhưng ngay lập tức, mảnh hồn phách đó vỡ thành bụi, rồi bị bóng tối nuốt chửng.

Tên trưởng lão của Huyết vực thà tự phế một mảnh thần hồn còn hơn là để lão quái vật này nắm thóp.

Tịch Diệt đạo tổ có chút choáng váng:

- Ta đã hứa là sẽ tha cho hấn, thế mà vừa buông tay hấn liền tự bạo...

Bị một tên tiểu bối cho là kẻ thất tín lừa gạt, lão giận tím mặt.

Tịch Diệt đạo tổ quyết tâm lần này trở về phải chấn chỉnh lại tông môn, bằng mọi giá phải phát dương quang đại hạo nhiên chi khí của Âm Ảnh tông.

Lão nào ngờ rằng chỉ mấy bữa nay, vì truy tìm Thiên Âm chi hồn mà hung danh của Âm Ảnh tông đã chất cao như núi Tu Di, mức hết nước của Vô Tận hải cũng khó lòng rửa sạch.

- - - - -

Ở Lãnh gia thị nữ Diệp Mai đang bận rộn chạy đôn chạy đáo, chăm sóc vị tiểu thư ốm yếu của mình. Đêm hôm qua Lãnh Nhược Linh quy ngã trong cơn sốt nặng.

Nàng đặt quá nhiều hi vọng lên người vị tiên nhân đã lỡ hẹn kia để rồi thất vọng nặng nề khiến bệnh tình chuyển biến xấu đi.

Diệp Mai bức bối nhìn ngọn lửa lúc cao lúc thấp trên bếp. Ở gần đó có một cái hộp được để ra từ bạch ngọc, không chút tí vết.

Tay xoa xoa hộp ngọc, nàng tự hào nói:

- Tiên nhân thì có gì ghê gớm chứ. Đệ đệ A Nhất của ta cũng là tiên nhân đó thôi.

Đêm hôm qua A Nhất đến gặp nàng, xin lại bộ quần áo cũ lúc trước. Lúc đó Diệp Mai thấy rõ hắn bước ra từ trong hư vô. Ngay lúc nàng đang sững sờ thì âm thanh của một đứa trẻ con vang lên trong đầu nàng, trấn an nàng.

Hắn xin được lấy lại quần áo rồi còn tặng cho nàng một hộp bánh há cảo.

Diệp Mai tò mò nhìn hộp ngọc tinh xảo:

- Đồ ăn dở trong này có thật sẽ ngàn năm không hư thối không nhỉ?

Tuy trong lòng nghi hoặc nhưng nàng vẫn lựa chọn tin tưởng vị bằng hữu này.

Hộp ngọc được mở ra, bên trong có mười cái bánh há cảo tươi. Nàng thâm nghĩ:

- A Nhất bảo đây là Tiên Nhân há cảo do mẫu thân đệ ấy đích thân làm, vô cùng thơm ngon.

Nàng vui vẻ gấp vài miếng bỏ vào nồi hấp.

Diệp Mai cũng rất muốn hấp hết mớ há cảo, nhưng lại không nỡ. Đây đâu sao cũng là món quà đầu tiên A Nhất đệ đệ tặng cho nàng.

Chẳng bao lâu sau, Tiên Nhân há cảo đã chín, tỏa ra hương thơm ngào ngạt làm Diệp Mai phải nuốt nước miếng hai ba lần mới dừng.

Nàng mở nắp nồi, gấp từng miếng bóng bày ra để để lên chiếc đĩa sứ đã được tráng dầu.

- Tiểu thư nhất định sẽ rất thích!

- -----

Trên con đường đất của thôn, có đứa bé chừng 6 tuổi đang cố sai bước chân thật dài.

Tên hắn là A Nhất.

Hắn đã cố rửa máu dính trong mắt nhưng mãi vẫn không sạch, nhìn nơi nào cũng chỉ thấy một màu đỏ rực.

Con đường đất đỏ đang dẫn hắn đến nhà của lão thợ săn, trên tay hắn là một chiếc giỏ mây, bên trong có một tô bánh há cảo hấp. A Nhất muốn đem bánh đến cho lão trước khi trời tối.

Lúc này hắn đã đem bánh há cảo cho Diệp Mai tiểu muội và thầy đồ, giờ chỉ còn phần của lão thợ săn mà thôi. Vừa đi hắn vừa than thở:

- Diệp mai tiểu muội cao lớn thật! Không được! Mình phải cố ăn thật nhiều vào mới không bị lùn!

A Nhất quay người một vòng, nhìn quanh, khi đã chắc chắn rằng không có ai chú ý hắn, bàn tay nhỏ nhắn thò vào giỏ mây, bóc ra một chiếc bánh há cảo rồi ngán đầu há to miệng, rồi thả nó vào, nhai ngồm ngoàm.

A Nhất vui vẻ hí hóp, tận hưởng hương vị mặn mà của Tiên Nhân há cảo.

Hắn nhất định phải nắn nỉ lão thợ săn chỉ hắn cách bắt Tiên Nhân.

Hương vị của há cảo rất ngon, nhưng không hiểu sao mà mắt hắn lại cay xè, nước mắt rơi lã chã như mưa làm ướt cả cái áo trắng mới toanh mà Diệp Mai tiểu muội tặng hắn.

A Nhất khó chịu than vãn:

- Ma ma chắc lại bỏ hành vào há cảo nữa rồi!

Chợt nhớ đến câu nói của thầy đồ đầu thôn, hắn hắng giọng, thở dài, rồi cố làm ra dáng vẻ trang nghiêm, vừa lắc đầu vừa nói:

- Ác giả ác báo, thiện giả thiện lai.

Nếu không phải hắn vụng ăn phần bánh há cảo của lão thợ săn thì mắt cũng không khó chịu đến mức này.

Nước mắt rơi xuống, thấm vào đất, hòa vào máu.

Chẳng mấy chốc A Nhất đã đến cuối thôn. Trên giàn hàng rào tre bọc quanh cái sân nhỏ cao hơn A Nhất một cái đầu, chắn mắt tầm nhìn của hắn.

A Nhất ké miệng vào cửa tre, kêu lớn:

- Thợ săn thúc thúc có ở nhà không?

Ở trong cái thế giới vô âm vô ảnh này, thợ săn thúc thúc có khi nào lại không có ở nhà cơ chứ?

Bạn đang đọc truyện *Họ Đã Tu Tiên Như Thế Đó* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 23: Kỷ Nguyên Săn Bắt Hái Lượm

Lam La sâm lâm sở dĩ được đặt tên Lam La là bởi vì nơi đây quanh năm suốt tháng đều được bao phủ bởi một lớp sương mỏng manh màu lam nhạt. Không ai biết lớp sương đó bắt nguồn từ đâu, cũng không ai biết nó hình thành từ lúc nào, chỉ biết rằng từ khi nó được phát hiện thì nơi đây đã là thiên đường của các yêu thú cấp thấp.

Sau khi được Thiên Nguyên tông khoanh vùng trong phạm vi của mình, nơi đây lại trở thành nơi lịch lãm của các đệ tử, không chỉ đệ tử của Thiên Nguyên tông mà còn cả của những tông môn khác. Thiên Nguyên tông cũng không quá xem trọng nguồn tài nguyên cấp thấp này nên cũng thoải mái chia sẻ. Dù gì thu hoạch từ yêu thú trong Lam La sâm lâm còn không bằng quà tạ lễ của một môn phái đến viếng thăm, nên chương giáo chân nhân đặc biệt hào phóng.

Hơn nữa, do cấp bậc yêu thú khá thấp nên những tu sĩ có tu vi cao nếu không có mục đích gì đặc biệt rất hiếm khi đặt chân đến đây.

Đó cũng chính là lý do Mạc Nguyệt lựa chọn nơi này để cất giấu nhẫn trữ vật của mình.

Sau khi đồng quy vụ tận với kẻ thù, nhờ khí vận, nàng được U Linh Cổ Cầm che chở, linh hồn được đàn ngày ngày tắm bổ. Thế nhưng những thứ trong nhẫn trữ vật nàng lại không thể sử dụng được nữa. Và lại với hình thể là một hồn phách, nàng không thể luôn đem theo pháp khí trữ vật được. Phí sức chín trâu hai hổ nàng mới có thể đem nó an toàn giấu đi ở Lam La sâm lâm.

Mạc Nguyệt vốn định chờ đến lúc cần đột phá Tụ Nguyên Cảnh rồi mới đến tìm lại.

Thế nhưng kế hoạch luôn không cân nổi biến hóa.

Nàng cần trở nên mạnh mẽ! Nhanh chóng!

.....

Vừa rời khỏi Lam Sương thành, bốn người Mạc Nguyệt lập tức nhích người đến Lam La sâm lâm. Dĩ nhiên, người cẩn tính như Bạch Mộ Ngôn đã ngay lập tức truyền tin cho sư phụ của mình, chương giáo chân nhân của Thiên Nguyên tông về sự kì lạ của Đường chấp sự.

Ném việc này cho tông môn xong, cả bốn người liền phấn khởi tiến vào rừng rậm.

Lúc này, họ đang ngồi xếp bằng hồi phục linh lực sau trận chiến với một bầy Tử Li xà, thu hoạch có thể xem như là xa xỉ. Vào rừng được bảy ngày, chính là bảy ngày liên tục chiến đấu, di chuyển, rồi lại chiến đấu, di chuyển. Khi đặt chân đến khu vực trung gian của cánh rừng, yêu thú cũng càng ngày càng mạnh và khó đối phó hơn. Nếu như không phải có nguồn cung cấp đan dược sung túc của Mạc Nguyệt thì mấy người họ đã không dám dấn thân vào sâu đến vậy.

Sức chiến đấu của vị tiểu sư muội nhỏ nhắn này cũng khiến bọn họ phải tâm phục khẩu phục. Tuy Mạc Nguyệt mới ở Luyện Tâm cảnh nhưng đã có thể chiến với Hồn Nguyên Cảnh nhị phẩm, thậm chí tam phẩm. Trực giác của nàng cũng vô cùng nhạy bén, nhiều lần giúp bọn họ tìm ra điểm đột phá, hoặc phát hiện ra yêu thú.

Lại còn cả thân phận đan sư...

Tầm tặc.

Ba vị đệ tử chân truyền rất hưng phấn, ngay cả ngày thường kiệm lời ít nói như Triệu Duệ cũng phá lệ khen ngợi đôi câu.

- Mạc Nguyệt sư muội, lần này may là nhờ có đan dược của muội, nếu không chúng ta cũng chỉ dám quanh co ở vòng ngoài rồi quay về. Những lần trước đều đi một mình nên ta cũng không dám đến đây.

Lục Linh cũng liên tục gật đầu:

- Phải đó sư muội, xem ra ngày đầu tỷ nói chăm sóc muội đó là mắt chó không nhìn thấy Thái Sơn nha. Phải nói là tỷ đi theo muội lẫn lộn giang hồ mới đúng!

Mạc Nguyệt mỉm cười khiêm tốn:

- Cũng nhờ có các vị sư huynh sư tỷ thực lực cao cường thì đám đàn dược này của muội mới có đất dụng võ, nếu chỉ một mình muội làm sao dám xâm nhập vào đến đây? Có qua có lại mà thôi.

Bạch Mộ Ngôn đang nghiên cứu bản đồ, ngẩng lên nói xen vào:

- Đúng vậy, đều là đồng môn sư huynh muội cả. Nếu hai vị sư huynh sư tỷ cảm thấy chiếm tiện nghi thì sau khi hồi tông có thể đem một phần linh thạch kiếm được tặng sư muội.

Lục Linh và Triệu Duệ lập tức cười, gật đầu đồng ý. Bạch Mộ Ngôn lại nói tiếp:

- Chúng ta đã đến rất gần khu vực trung tâm rồi!

Nguyệt Chu thảo mộc ở Hắc Kỳ Sơn, chỉ cần đi một đoạn ngắn sau khi vượt qua khu vực trung tâm là tới.

Nghe thế, Triệu Duệ nghiêm giọng:

- Bây giờ mới chỉ ở vùng trung gian thôi mà các yêu thú đã nhiều và khó đối phó như vậy rồi, sau này chúng ta còn cần phải cẩn thận hơn gấp bội.

Nhìn thấy vẻ hăng hái của ba đồng đội, Mạc Nguyệt mỉm cười:

- Các vị sư huynh sư tỷ không cần vì ta mà mạo hiểm như thế, hái Nguyệt Chu thảo là mục đích của riêng mình ta, mọi người ngừng ở đây để lịch lãm cũng là đủ rồi.

Lục Linh không vui nói:

- Sư muội muốn một mình phát đại tài sao? Không được, tỷ đã định là ôm đùi sư muội hỗn giang hồ rồi.

Cảm thấy không thể lay chuyển được ba người kia, Mạc Nguyệt đành phải chuẩn bị nhiều đàn dược hơn để phòng ngừa tình huống xấu. Nàng không muốn liên lụy nhiều người. Dầu sao, mục đích chính của nàng lại không phải là Nguyệt Chu thảo, mà là nhân trử vật được giấu ở Hắc Kỳ Sơn.

Dĩ nhiên, đây là tuyệt mật!

Thoải thì đến lúc lấy lại nhân, nàng sẽ đưa cho họ một chút quà giúp họ đột phá tu vi hiện tại vậy. Dù sao trong nhân trử vật của nàng cũng không thiếu những thứ như vậy.

.....

Sau khi hồi phục, bốn người lại tiếp tục lên đường. Đoạn đường này họ cẩn thận hơn gấp bội, khi thấy dấu vết hoạt động của yêu thú liền tìm đường vòng tránh đi, sợ đánh nhau sẽ gây ra động tĩnh đưa tới yêu thú lợi hại hơn. Cũng vì vậy mà trong suốt ba ngày tiếp theo, họ chỉ dám ngừng lại ngắt lấy một số linh thảo quý hiếm không có yêu thú canh giữ mà thôi.

Cuối cùng ba người đã đến được trạm nghỉ chân Lãnh Nguyệt Hồ. Gọi là trạm nghỉ cho oai chứ thực ra nơi này chỉ là một bãi đất trống cạnh hồ nước. Do ở gần nguồn nước và địa hình trống trải dễ quan sát nên dần dần nơi đây trở thành địa điểm dừng chân lý tưởng cho các đệ tử lịch lãm dừng chân hồi sức.

Lúc họ đến nơi thì đã có hai nhóm người đang dừng chân ở đó, từ phục sức liền biết cả hai nhóm đều là người của Thanh Hư Môn, thế nhưng lúc này lại phân cách ra, giương cung bạt kiếm.

Một nữ đệ tử có khuôn mặt tinh xảo đang tức giận chỉ vào một người nữ tử khác đứng ở đối diện, mắng:

- Ngươi còn muốn ôm cái của nợ đó đến khi nào? Nó hại chúng ta như vậy còn chưa đủ sao? Chờ đến khi thực sự có thương vong ngươi mới chịu đứng hay không?

Người đệ tử bị mắng là một vị mỹ nữ mặc áo tím, dáng người nhược liễu phù phong, ánh mắt nàng ta lúc này đang rung rung ngập nước:

- Nhưng nó thật sự là rất đáng thương! Nếu chúng ta để nó lại ở đây, nó sẽ chết mất.

- Ai mượn ngươi nhiều chuyện? Nó đang yên ổn ở cùng với gia quyến, ngươi một hai phải mang nó theo, bây giờ lại bảo để ở đây sợ có chuyện? Sớm biết còn mang theo làm gì?

Có người không nhịn được lên tiếng:

- Dù rồi, Thanh Yến cũng chỉ là động lòng trắc ẩn, bây giờ điều quan trọng là chúng ta cần phải tìm cách đưa vật nhỏ này về nơi an toàn rồi rồi đi.

- Một súc sinh mà thôi, còn phải đem đi rồi hộ tống về? Hơn nữa không phải phụ mẫu người ta đang đuổi theo chúng ta muốn đem con về đó sao? Ai mượn các ngươi nhiều chuyện? Ta không dây dưa với các ngươi nữa, ai muốn đưa nó về thì đưa, riêng ta sẽ hồi tông. Chuyến lịch lãm này ta đã lịch đủ rồi!

Đúng lúc này, một cái đầu xù xù chui ra khỏi vạt áo của Thanh Yến, ngược mặt lên trời kêu liên tục.

Vật nhỏ có ngoại hình khá giống hổ con, nhưng lại có một đôi mắt hết sức đặc biệt, một con mắt màu lục, một con mắt màu lam. Đôi tai nhọn lấp ló trong đám lông lù xù màu trắng. Hai chân trước đang nắm lấy vạt áo của Thanh Yến, cố sức chui ra ngoài. Những chiếc móng sắc nhọn như móng vuốt của chim để lại từng vết rách dài trên vạt áo của nàng ta.

Vừa thấy rõ ngoại hình của vật nhỏ kia, Mạc Nguyệt lập tức biến sắc, nàng quay đầu chạy theo hướng ngược lại, còn không quên nhắc nhở ba người đồng đội đang đứng xem kịch vui.

- Chạy mau!

Bạn đang đọc truyện *Họ Đã Tu Tiên Như Thế Đó* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 24: Muốn Chạy Trốn Cũng Phải Nhìn Phong Thủy

Sự ăn ý được bồi dưỡng trong chiến đấu mấy ngày nay khiến ba người kia không cần mất thời gian suy nghĩ mà lập tức quay đầu đuổi theo Mạc Nguyệt.

Tiếng kêu của Mạc Nguyệt cũng khiến cho hai nhóm người kia chú ý, họ vừa định đuổi theo thì một tiếng rống kinh thiên động địa vang lên khiến các ngọn cây xung quanh rung lắc dữ dội.

Sắc mặt của Mạc Nguyệt xanh mét, nàng đưa tay ra hiệu ngừng lại:

- Không còn kịp rồi. Đó là Tật Phong Thú.

Ba người kia biến sắc:

- Tật Phong thú?

Không trách ba người kia quá kinh ngạc, bởi vì ngoại hình của vật nhỏ trong lòng Thanh Yến quả thực quá yếu ớt quá đáng yêu, khiến họ không thể liên tưởng nó với cấp ba yêu thú Tật Phong được. Nhưng chỉ một tích tắc sau đó họ liền hiểu được tại sao Mạc Nguyệt lại nói không kịp rồi.

Một con Tật Phong thú trưởng thành đang lao đến họ bằng một tốc độ nhanh đến đáng sợ. Tật Phong thú trưởng thành có chiều cao gần ba trượng, ngoại hình như một con hổ với đôi tai nhọn và hàm răng sắc bén, trên lưng chúng có một đôi cánh nhỏ hoàn toàn không phù hợp với hình thể to lớn của mình. Cánh càng sẫm màu chứng tỏ con yêu thú này càng mạnh. Chỉ bằng đôi cánh nhỏ đó cùng với tứ chi to khỏe và móng vuốt sắc bén như loài chim mà Tật Phong thú có thể thoải mái bay và chạy, là bá chủ của cả mặt đất lẫn không trung.

Thế nhưng khi chưa trưởng thành, Tật Phong thú lại rất yếu ớt. Chúng không có cánh, về ngoài nhỏ bé như những con mèo trưởng thành, vẫn chưa khai phá được trí lực và chưa che giấu được bản năng của mình nên rất dễ chết non. Vì vậy, con non thường sẽ được cha mẹ chúng bảo vệ rất kỹ lưỡng.

Không hiểu Thanh Yến đánh bậy đánh bạ kiểu gì mà lại bắt được con non kia.

Bốn người ngưng thần nín thở, vì họ biết nó đến đây là vì con của nó, nếu bây giờ họ chạy, đối tượng của nó lập tức sẽ trở thành họ ngay.

Tật Phong thú tuy là yêu thú cấp ba nhưng lại có cả hai thuộc tính phong và mộc khiến nó trở nên rất khó đối phó, tốc độ của một con trưởng thành có thể so sánh với Tụ Nguyên Cảnh. Trong khi đó người có cánh giới cao nhất là Triệu Duệ cũng chỉ mới là Hồn Nguyên Cảnh thất giai.

May thay con yêu thú sốt ruột tìm về con của mình nên hoàn toàn bỏ qua bọn họ, nó lao thẳng đến chỗ đám người của Thanh Hư Môn rồi ngừng lại, miệng mũi phát ra từng hơi thở khò khè. Đám người của Thanh Hư Môn hoảng sợ nhìn lại, bởi rối không biết phải làm sao.

Con Tật Phong thú mở miệng ra gào thét một tiếng, cái miệng đỏ như máu đầy răng bén nhọn và gương mặt hung ác khiến một vài đệ tử nhát gan lập tức ngã bệt xuống đất.

Lực chú ý của nó hoàn toàn nằm ở đám người đang giữ con của nó, vật nhỏ kia cũng liên tục giẫy dụa kêu la như muốn mẹ nó giết hết đám người này đi cho hả giận. Quan trọng hơn là con Tật Phong trưởng thành kia có vẻ cũng muốn như vậy. Đôi mắt màu đen của nó lướt qua từng người một như đang chọn đối tượng để khai đao cho mình.

Mạc Nguyệt len lén ra hiệu cho ba người còn lại, họ cần tranh thủ lúc con yêu thú kia không để ý đến mình mà thoát đi, lúc này họ vẫn chưa phải là đối thủ của nó. Cả bốn người ngưng thần chậm rãi lùi lại phía sau, chỉ còn chờ ra khỏi bãi đất trống này họ sẽ dễ dàng trốn chạy hơn.

Bất chợt tên nam đệ tử đứng cạnh Thanh Yên ban nãy nắm lấy con Tật Phong thú con, nhanh như chớp ném về phía Bạch Mộ Ngôn. Bạch Mộ Ngôn bất ngờ không kịp phòng bị, theo bản năng vung kiếm lên che chở phía trước mình, lưỡi kiếm sắc bén cắt qua bụng con Tật Phong thú nhỏ khiến nó đau đớn kêu lớn lên một tiếng, sau đó ngã xuống đất thoi thóp thở.

Thấy vậy, con yêu thú mẹ nổi điên xông đến, cái đuôi dài đầy gai nhọn của nó quất thẳng lại đây, bốn người chột vật né tránh. Mạc Nguyệt lập tức lấy vài bình độc được ném về phía nó nhưng đều bị Tật Phong thú dùng đuôi gạt bỏ, chỉ còn một bình trúng đích cũng không có tác dụng lớn vì làn da khô dày và cứng như vỏ cây của nó không hấp thụ được độc lực. Thấy vậy nàng lập tức rút cây đao đỏ như máu đang đeo phía sau lưng mình, nhanh chóng ra chiêu, nhắm thẳng vào yêu hại.

Tuy Mạc Nguyệt có rất nhiều kinh nghiệm để đối phó với loài yêu thú này nhưng hiện nàng vẫn còn tại Luyện Tâm cảnh, chiêu thức không theo kịp đầu óc, quá nhiều chiêu thức đều bị Tật Phong thú dùng tốc độ tránh đi hoặc tránh không được thì sẽ trực tiếp nghiền nát. Làn da dày thô ráp giúp nó tạo thành một lá chắn hoàn hảo. Nhất thời nửa khắc, Mạc Nguyệt cũng không có biện pháp nào tốt để đối phó.

Nàng kêu lớn:

- Tấn công vào sườn trái của nó, nơi đó là yếu điểm.

Nghe thế, Lục Linh cũng nhanh chóng rút kiếm gia nhập chiến cuộc, tìm thời cơ tấn công vào sườn trái của con vật.

Vũ khí của Triệu Duệ là một đôi Song Nguyệt Đao, hắn rất có lợi thế khi có thể sử dụng cả hai tay cùng một lúc, thêm nữa tu vi của hắn cũng nhìn hơn những người còn lại, vừa ra tay liền thu hút tất cả sự chú ý của Tật Phong thú về phía mình, Mạc Nguyệt thừa cơ vòng sang bên trái, chuẩn xác chém trúng sườn của nó.

Tật Phong thú bị đau, gào rú và dùng đuôi quét một vòng. Tuy vết thương không sâu nhưng cũng đủ khiến con vật đổ máu, mục đích của Mạc Nguyệt cũng đã đạt tới. Nàng vừa dùng đao đánh lạc hướng nó vừa tiến lại gần miệng vết thương.

Đúng lúc này, tiếng sáo của Bạch Mộ Ngôn vang lên. Bạch Mộ Ngôn là một trong số những người hiếm hoi tu tập âm công, vũ khí của hắn là một cây sáo ngọc. Tiếng sáo của hắn có khả năng tạo ảo giác, xáo trộn thần hồn của người đối diện.

Chiêu thức này của Bạch Mộ Ngôn có lẽ sẽ rất có tác dụng khi đối chiến với người, thế nhưng với một con yêu thú thì lại khác. Bị tiếng sáo quấy nhiễu tâm trí chỉ khiến con vật càng nổi điên và bất chấp hơn mà thôi. Huống hồ Bạch Mộ Ngôn lại còn là người làm con non của nó bị thương, Tật Phong thú lập tức gờ lên vuốt trước, muốn chụp chết hắn.

Khả năng là do chuyên tâm tu luyện âm công nên thể năng và tốc độ của Bạch Mộ Ngôn đều không quá tốt. Mắt thấy tránh né không kịp sắp bị đánh trúng, Bạch Mộ Ngôn lập tức tề ra pháp bảo muốn bảo vệ bản thân, nhưng cho dù là có pháp bảo thì cũng là lành ít dữ nhiều.

Hắn nhắm mắt lại nhận mệnh.

Sau đó hắn bị một khối thân thể đụng mạnh, cả hai cùng ngã văng ra xa một chút, thế nhưng khoảng cách ấy vẫn không là gì so với hình thể của Tật Phong thú. Triệu Duệ bị móng vuốt của Tật Phong thú đâm vào, từ sau lưng xuyên ra trước ngực.

Lúc này Mạc Nguyệt cũng đã đến đối diện với miệng vết thương của Tật Phong thú, nàng ném một lọ dược chuẩn xác vào nơi đó, lập tức, máu của con vật sôi trào, nó găm lên giận dữ lấy hết sức lực cuối cùng dùng đuôi ném đi Mạc Nguyệt rồi ngã nhào xuống đất. Khi chết con vật vẫn luôn tròn trĩnh nhìn về phía đứa con của mình.

Cũng chỉ là một người mẹ mất con vẫy vùng trong tuyệt vọng mà thôi...

Bạn đang đọc truyện *Họ Đã Tu Tiên Như Thế Đó* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 25: Hoa Rơi Hữu Ý

Một làn gió nhẹ thoảng qua, cuốn đi vài chiếc lá rơi trên mặt đất. Làn gió mang theo mùi máu tươi ngai ngái khiến những con Huyết Thủ nhỏ bé nhất gan đánh bạo chui ra khỏi hang kiếm ăn, chạy tới chạy lui khiến đám lá khô vang lạo xạo.

Đám người của Thanh Hư Môn đã tranh thủ cơ hội chạy trốn từ lâu, trên bãi đất trống lúc này chỉ còn lại Mạc Nguyệt bốn người cùng với xác chết của hai con yêu thú. Trên nền đất là từng đám máu đen kịt còn đang nhè nhè sôi.

Mạc Nguyệt gắng hết sức ngồi dậy, đem một nắm đan dược nuốt vào miệng rồi khập khiễng tiến lại chỗ Triệu Duệ, Lục Linh cũng vừa chạy tới, lúc này

đang luống cuống lấy được đồ lên miệng vết thương nhằm cầm máu nhưng có vẻ không mấy khả quan. Bạch Mộ Ngôn thì nằm yên không dám nhúc nhích vì sợ động đến miệng vết thương ghê người của Triệu Duệ.

Máu tươi nhiễm đỏ chiếc áo trắng Triệu Duệ đang mặc trên người, cũng nhiễm đỏ thân hình của Bạch Mộ Ngôn đang nằm bên dưới hắn. Trên lưng của hắn là một lỗ thủng lớn, máu tươi vẫn đang không ngừng tuôn ra từ nơi đó, mặc cho hàng đồng được được Lục Linh rải lên trên. Mơ hồ còn có thể thấy được xương cốt và cả trái tim đang nảy lên ngày càng yếu ớt ở bên trong.

Mạc Nguyệt sững sờ, hốc mắt nóng lên. Nhìn miệng vết thương nặng đã có thể phán đoán ra được người thanh niên này sẽ không qua khỏi, huống hồ nàng còn có thể cảm nhận được sinh mệnh lực của hắn đang càng lúc càng yếu đi.

Có lẽ Lục Linh cũng đã nhận ra điều này. Thế nhưng biết là một chuyện, tình cảm lại là một chuyện khác. Nàng bất chấp lãng phí, lôi ra một đồng đan dược và linh nhũ, từng đám từng đám nhét vào miệng của Triệu Duệ, rải lên miệng vết thương với hy vọng mong manh rằng hắn có thể giành giật được sự sống.

Một lúc sau, Triệu Duệ mím môi không đồng ý ăn bất kì viên đan dược nào nữa. Hắn nhìn Bạch Mộ Ngôn đang nằm luống cuống không biết phải làm sao ở phía dưới mình, nở một nụ cười sâu thẳm.

Máu tươi tràn đầy khóe miệng khiến hắn không thể nói ra được gì.

Chỉ có đôi mắt đen nhánh ấy như chứa đầy cảm xúc. Có không tha, có bi thương, có may mắn, có luyến tiếc, và còn có cả một dòng cảm xúc cuộn cuộn không tên mà chỉ có một mình Bạch Mộ Ngôn mới có thể nhìn thấy.

Thế nhưng cho dù đã quen biết nhau từ nhỏ đến lớn, Bạch Mộ Ngôn vẫn không thể phân biệt được đó là gì.

Triệu Duệ mỉm cười, đưa tay sờ sờ má của Bạch Mộ Ngôn, miệng mấp máy như muốn nói gì đó rồi an bình nhắm mắt, khuôn mặt đặt lên ngực của Bạch Mộ Ngôn như muốn nghe thấy những âm thanh cuối cùng từ lồng ngực ấy. Trên khuôn mặt là một mảnh an tường nhưng khóe mắt còn lưu một giọt sương lấp lánh.

Lục Linh bật khóc, Bạch Mộ Ngôn thần thờ, Mạc Nguyệt quay mặt ra hướng khác, một giọt nước mắt trong suốt lăn ra khỏi hốc mắt nàng, rơi xuống đôi bàn tay đầy máu đang xòe ra trước mặt.

Đám Huyết Thủ rú rít gọi nhau như chê cười sự bất lực của họ.

Nàng! Vẫn còn quá yếu ớt!

Nàng! Cần phải nhanh chóng mạnh mẽ lên!

Nàng cần bảo vệ đồng bọn, gia đình, tông môn của mình. Không thể khiến quá khứ lặp lại mà nàng chỉ có thể trở mắt nhìn từng người rời khỏi.

Thanh! Hư! Môn!

Thù mới, hận cũ!

.....

Một lúc sau, Mạc Nguyệt lấy lại tinh thần:

- Chúng ta phải nhanh chóng rời khỏi đây thôi. Tật Phong thú thường sống theo cặp, chắc chắn là vẫn còn một con công thú có thể sẽ xuất hiện bất cứ lúc nào. Chúng ta cần đem di hài của Triệu sư huynh hồi tông môn an táng cẩn thận.

Như để chứng minh lời của cô, phía xa xa vang lên tiếng rống thê lương khiến đám chim chóc hoảng hồn cất cánh bay tán loạn.

- Đi mau!

Bạch Mộ Ngôn nhanh chóng nâng di hài của Triệu Duệ lên, Lục Linh thu hồi yêu đan của hai con thú.

- Chạy ra khỏi nơi đây đã không còn kịp rồi, chúng ta sẽ vẫn tiếp tục đến Hắc Kỳ Sơn, muội biết một hang động có trận pháp ẩn dấu. Chúng ta sẽ tạm lánh ở nơi đó, hai vị sư huynh sư tỷ thấy sao?

Bạch Mộ Ngôn và Lục Linh lập tức đồng ý, họ biết với tốc độ của họ nếu chạy ra khỏi rừng thì không đến một canh giờ sẽ lại táng thân nơi miệng yêu thú, nhờ trận pháp che dấu may ra còn có một đường hy vọng.

Ba người lập tức lên đường, để lại bãi chiến trường tàn khốc cho con Tật Phong sắp điên cuồng vì mất đi bạn hữu và hậu duệ kia.

Mảnh đất trống nhanh chóng lâm vào tĩnh lặng, chờ đợi cơn cuồng phong sắp tới.

Khôn sống, mộng chết.

Đây là quy luật sinh tồn.

Bạn đang đọc truyện *Họ Đã Tu Tiên Như Thế Đó* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 26: A nhất là đứa trẻ ngoan

Cánh cửa tre chậm chậm mở ra, nặng nề tựa đại môn của Diêm La điện.

Sau cánh cửa tre là một cái sân nhỏ. Trong sân là một căn nhà tranh đơn sơ, phía trước có giếng và một chiếc xích đu nho nhỏ dưới gốc bàng.

Cả căn nhà chỉ có gốc bàng mang lại bóng râm. Trên cành cao là một lão nhân treo cổ, hai mắt đột ra, chiếc lưỡi le dài. Có vẻ lão đã chết từ rất lâu rồi nhưng vẫn chưa được yên nghỉ. Hai cái chân lủng lẳng được cột vào hai sợi dây thừng dài, một mảnh ván gỗ nhỏ cố định trên hai sợi dây đó tạo thành một chiếc xích đu người đơn giản.

Trên chiếc xích đu có vẻ khá cũ kỹ và lỗi thời, một cô bé đang ngồi lắc lư, xích đu kêu kệt kêu như đang gọi:

- Dung nhi! Dung nhi!

Bên cái giếng nhỏ ở góc đối diện có một lão nhân đang lấy dao tự khoét thịt của mình quăng xuống giếng, miệng thì thảo luận bảm:

- Phệ Huyết Địa Long mau ăn chóng lớn!

A Nhất cảm thấy những người này trông rất quen:

- Hẳn là bà con xa của lão thợ săn. Hẳn nghĩ thầm.

Hắn cúi đầu nhìn cái giỏ đựng tô há cáo đã mất đi một miếng trên tay. Nếu biết sẽ có nhiều người như vậy thì hẳn đã nhờ mẫu thân làm nhiều hơn. A Nhất là một đứa trẻ ngoan và tốt bụng như vậy đấy!

Một đứa trẻ ngoan như A Nhất dĩ nhiên sẽ không làm phiền người khác đang nghỉ ngơi. Thế là hắn bước nhanh về phía căn nhà tranh.

Lúc đi ngang qua người thiếu nữ ngồi trên xích đu, A Nhất nghe được tiếng nàng thì thảo:

- Đứa trẻ đáng thương! Thật đáng thương!

A Nhất dừng lại chốc lát, nhovn miệng cười với nàng rồi lại đi thẳng.

Căn nhà tranh đơn sơ có chút xiêu vẹo. Trên mái nhà có một cái tổ chim, vài con chim non đang inh ỏi giành nhau con sâu róm.

Cho dù sâu róm có cố vùng vẫy thế nào đi chăng nữa rồi cũng trở thành dinh dưỡng cho lũ chim non. Ấu đó cũng là lẽ thường của thợ săn và kẻ bị săn.

Có con gió thổi từ sau lưng A Nhất, mang theo mùi máu tanh, hắn không quá để ý đến mà đưa tay đẩy nhẹ cánh cửa.

Trong nhà, lão thợ săn đang bận bịu mài con dao nhỏ. Tiếng dao là lướt trên hòn đá mài không quá bén nhọn, không quá trầm đục, rất dễ nghe. A Nhất cảm thấy nó dễ nghe hơn tiếng đàn của U Linh cổ cầm rất nhiều.

Dù A Nhất gọi lão thợ săn là thúc thúc thế nhưng qua xuân này lão cũng đã 60 tuổi rồi. Tuy sức khỏe không bằng lúc trước nhưng trông lão vẫn vạm vỡ, không thua gì thanh niên trai tráng trong thôn.

A Nhất luyến tiếc gọi:

- Thợ săn thúc thúc!

Hắn thật không muốn lão thợ săn dừng việc mài dao. Vì A Nhất cảm thấy tiếng xoèn xoẹt đang mài lên màng nhĩ của hắn khiến thính giác của hắn nhạy bén hơn.

Lão thợ săn lướt ngón tay kẻ lưỡi dao rồi lật qua lật lại, tỉ mỉ ngắm nghía.

Ánh dao bóng loáng làm sắc đỏ trong mắt A Nhất càng thêm tươi mới.

Lão ngẩng đầu, mỉm cười rồi ngoắc tay ra hiệu A Nhất lại gần:

A Nhất đem giỏ há cáo đến, vui vẻ nói:

- A Nhất đem Tiên Nhân há cáo đến cho thúc nè!

- --

Ở cội U Minh, U Minh giáo chủ nhìn bạch y thiếu niên đứng trước mặt mà không biết phải làm thế nào. Hắn đang ngủ thì tên này ở đâu xuất hiện, tay giờ đầu người, miệng hô há cáo.

Hắn đã an phận ở chốn không người này để tránh tạo nhân quả vậy mà vẫn có chúng sanh tìm được đến tận đây.

- Hay là do U Linh chi thụ triệu hồi tiểu tử này đến? Hay là do sợi tràng hạt của ta?

Ma nhãn chăm chú nghiên cứu cây cỏ cầm phía sau lưng của thiếu niên, rồi lại ngẩng đầu nhìn lên nói:

- Hay là...do tiểu Tĩnh?

- Khốn kiếp! Dù là vì lý do gì thì kẻ này nhất định là phải có nhân quả với ta.

Mặc kệ thiếu niên mù đang đung đưa cái đầu của Đường Từ Hàm trước mặt hắn, U Minh giáo chủ vẫn ngồi trên đài sen đen tuyền, xoa huyết thái dương, ngẫm nghĩ.

Một lát sau, hắn quyết định không suy nghĩ nữa mà ngẩng đầu hét lớn:

- Tiểu Tĩnh! Có khách! Mau ra tiếp đón!

Tiếng hét của ma thần vang vọng từ cội U Minh vượt qua thời không, làm đỉnh Tu Di run rẩy.

Từ trong đêm đen vô tận của đỉnh Tu Di, tiếng chuông bát nhã lại ngân vang. Phật ngôn dĩ nhiên là phải có tiếng chuông đi kèm.

- Duyên nghiệp giữa ta và nó đã tận. Nó là khách của ngươi! Huyền à!

Huyền thờ ơ đáp:

- Khách của ta cũng là khách của ngươi! Mau giải quyết đi! không thì ta lại đem sợi dây nhân quả của hắn quấn một vòng quanh đỉnh Tu Di.

Huyền là U Minh giáo chủ, dĩ nhiên nói được làm được.

Hai vị đại lão này tuy pháp lực vô biên thế nhưng lại không thể tùy tiện tạo sát nghiệp hay kết nhân quả. Mỗi hơi thở của họ ảnh hưởng đến luân hồi của cả thế giới hoa sen, năm châu, một núi, một biển, một mặt trời, một mặt trăng.

Tĩnh thờ dài ngao ngán nói:

- Năm đó ngươi cũng là ta mà ta cũng là ngươi. Do vậy, dù ta đã trả xong nợ thế nhưng ngươi vẫn tránh không khỏi bị dính líu. Ngươi nhận quả của nó rồi trả lễ vừa đủ là được. Nghiệp quả khó tránh, thiện tai, thiện tai!

Huyền phát tay, cái đầu của Đường Từ Hàm bay về phía U Linh chi thụ, tóc hoa râm bện lên một nhánh nhỏ, treo lủng lẳng.

Đài sen đen chậm rãi bay một vòng quanh A Nhất. Vị U Minh giáo chủ đánh giá thiếu niên mù một hồi lâu rồi nở nụ cười thích thú:

- Khắc khắc! Thú vị! Vô cùng thú vị!

Đài sen ngừng ngay trước mặt A Nhất. Huyền háng giọng, nhìn A Nhất trù mến nói:

- A Nhất! Thúc thúc tặng cho ngươi Cửu U Thất Sát Nha. Dùng nó để làm thịt tiên nhân rất có hiệu quả! Ngươi hãy dùng cho tốt nhé.

Giọng nói khô khan y hệt của lão thợ săn trong thôn nghèo.

Trên tay Huyền là một con dao bén nhọn, dài chừng hai gang tay. Lưỡi dao rộng bằng ba ngón tay, trắng ngà ngà, bén nhọn, nhìn qua có vẻ là xương hay răng của một loài thú nào đó. Gần cuối lưỡi dao là một mẫu hoa văn phiền phức và tinh tế được khắc lên cẩn thận. Cán dao thon dài hơi cong, được bọc bằng da thú, nước da bóng loáng chứng minh nó đã trải qua tay rất nhiều người.

Ngoài vẻ ngoài đen kịt, thì nó chẳng có gì đặc biệt, y hệt chủ nhân mới của nó vậy.

A Nhất vui vẻ nhận quả của thợ săn thúc thúc. Bây giờ hắn đã có dao, có thể vào rừng để săn tiên nhân rồi.

Tiếng chim non riu rít trên mái nhà càng làm A Nhất phấn khích hơn.

Chương 27: Anh hùng cứu mỹ nhân

Trong cuộc đời của mình, A Nhất đã có ba lần viếng thăm vô âm vô ảnh. Duy chỉ có lần này là vào ban đêm.

Có lẽ do ảnh hưởng của đêm trăng tròn cũng có lẽ do nghiệp duyên mỏng như khói nhưng lại bền chắc như huyền thiết của hắn với cội U Minh mà A Nhất còn lưu luyến không muốn rời đi.

Một bước chân, chỉ cần bước thêm một bước nữa là hắn có thể rời thôn để đi săn tiên nhân.

Khu rừng mờ sương phía trước đang há miệng mời mọc, vẫy cánh lá chào đón hắn. A Nhất thêm được hòa mình vào cái sức sống bất diệt ấy.

Thế nhưng A Nhất sợ, tựa như nỗi sợ của một đứa bé lần đầu đối mặt với biển khơi, lại cũng tựa như con chim nhỏ lần đầu rời tổ để ôm con gió mát.

Gió cũng như sóng biển, dịu dàng là thế, ôn hòa là thế, mát mẻ là thế. Bởi không chịu được cám dỗ nên cái vòng luân hồi này cứ mãi xoay chuyển.

Thế rồi tiếng chặt thịt ở đầu thôn, tiếng mài dao ở cuối thôn nhắc nhở hắn.

- A Nhất là đứa trẻ ngoan!

Đã là một đứa trẻ ngoan thì hắn phải có trách nhiệm trưởng thành.

A Nhất nâng cao chân, đập mạnh xuống.

Máu từ đầu thôn ào ạt tuôn vào Lâm La Sâm Lâm.

Thú gặm cỏ, người săn thú, tiên nhân săn người.

Còn A Nhất ư?!

A Nhất săn tiên nhân.

A Nhất đứng dựa lưng trên cành cây cao nhìn xuống một đám tiên nhân đang tranh cãi. Lời dạy của lão thợ săn vang lên trong đầu:

- Một thợ săn giỏi là phải biết kiên nhẫn chờ đợi thời cơ.

Từng tia nắng vàng nhạt yếu ớt xuyên qua tầng sương màu lam, nung lên đôi tròng mắt đỏ rực đang dõi theo nhất cử nhất động của đám đệ tử Thanh Hư môn.

Năm con mối.

Linh lực của họ lúc này gần như đã cạn kiệt bởi vì đã cố gắng hết sức thi triển thân pháp chạy trốn khỏi Tật Phong thú.

Giương mặt của vị sư muội Thanh Yên tái nhợt, cả người run rẩy. Ánh mắt nàng ai oán hướng về phía một vị sư huynh bên cạnh, lên tiếng:

- Tại sao sư huynh lại làm vậy? Tại sao lại đem rắc rối của chúng ta đổ lên người khác?

Vị sư huynh kia cúi đầu, không biết nên nói gì. Họ là đệ tử Thanh Hư môn, chính khí trùng thiên, hành động vừa rồi nếu bị các trưởng lão biết được, họ nhất định sẽ bị lôi đến trước đại môn Thiên Nguyên tông, lấy mạng đền mạng.

Lúc này một giọng nói trào phúng vang lên:

- Vậy lúc này, sao người không ở lại đó giúp bọn họ mà lại co giò lên cổ chạy theo chúng ta?

Người nói chuyện chính là vị sư muội lúc trước tranh cãi với Thanh Yên. Tên của nàng là Minh Châu. Người này là cháu gái của một vị trưởng lão có thực lực trong tông môn. Bản thân nàng cũng có tư chất không tầm thường, vẻ ngoài lại còn xinh đẹp sắc sảo, thế nên được khá nhiều nam đệ tử sùng bái.

Lời nói của nàng khiến gương mặt đang tái nhợt của Thanh Yên đỏ lên thấy rõ.

Nàng không có tư cách phán xét ai cả, bởi tất cả những chuyện này đều bắt nguồn từ nàng.

Nếu không phải nàng nhặt con Tật Phong thú nhỏ và lên mạng nó theo thì cũng đã không có chuyện gì xảy ra. Và lại lúc đó sư huynh làm vậy nhất định cũng là bởi vì nàng.

Vị sư huynh vẫn luôn bảo vệ Thanh Yến nói:

- Chuyện đã đến nước này thì quá trình cũng không còn quan trọng nữa, quan trọng là kết quả. Chúng ta phải mau chóng hồi phục linh lực rồi rời đi. Còn về bên phía Thiên Nguyên tông thì...

Vị sư huynh này đảo mắt một vòng, nhìn tất cả mọi người, đáng chất nói:

- Trong lúc lịch lãm tài nghệ thua người không thể trách ai cả.

Đĩ nhiên cả năm người không ai lại đại dốt đem việc này báo lại cho tông môn.

Tiên nhân không phải thánh nhân, dù miệng luôn nói nhân nghĩa nhưng cũng ham sống sợ chết chẳng khác gì kẻ phạm phu tục tử.

Năm người tìm chỗ ngồi xuống, nhập định, dưỡng sức.

Vị trí của năm người tương ứng với ngũ hành, tạo một kết giới nhỏ. Nếu có biến cố, họ có thể phản ứng kịp thời. Không thẹn với dạy dỗ của Thanh Hư môn, không cần ai chỉ ai, khi năm người vừa ngồi xuống làm vài thủ ấn thì vô số trận văn đã bao phủ cả bọn, rơi xuống đất, rồi lại nghịch trời cao.

Một cơn gió lách qua trận văn, nhanh như tia chớp đẩy Cửu U Thất Sát nha vào bên phải một chiếc cổ trắng mịn, xoa nhẹ.

Vị thần chết rút dao, vội vàng gom hết mọi tiếng động nhét xuống lỗ máu.

Gương mặt tinh xảo của Minh Châu lập tức mất đi sự sống, không còn nét đánh đá ngày thường nên trông rất dịu dàng. Nàng cuối cùng cũng để lộ bản chất yếu mềm thực nữ của mình, nhẹ gục đầu.

Đó là một tác phẩm mỹ lệ.

Nhân gian luôn ca, yêu điệu thực nữ, quân tử hảo cầu.

Vị sư đệ ngồi cách Minh Châu không xa lẽ lưỡi như trêu chọc nàng, hẳn là vì cái áo váy trắng đã nhiễm đỏ.

Chiếc lưỡi đang lộ ra kia đen kịt, nhọn hoắt, máu đỏ nhiễm trên đó đã bị sắc đen trộn lẫn.

Lưỡi dao nhô ra chừng một ngón tay lại rút lại. Hộp sọ không được cột sống đỡ nữa bị cơn gió làm nghiêng sang một bên.

Minh Châu đầu gục dịu dàng

Người thương ngã xuống nhìn ngang trên đũa

Được chết cùng ngày cùng tháng cùng năm với giai nhân mà mình luôn thầm thương nhớ.

Có lẽ đây sẽ trở thành một giai thoại tình yêu mới của Thanh Hư môn.

Cơn gió lại nhẹ nhàng xoa nhẹ mái tóc đen mượt của một vị sư đệ khác, máu từ đỉnh đầu chảy ra, làm mái tóc càng thêm bóng mượt.

Lúc này, linh lực đang vận chuyển trong những cỗ thi thể kia tự di chuyển được một chu thiên thì tán loạn, bởi không có thần thức điều khiển.

Linh lực vốn của trời đất lại trở về trời đất. Tuần hoàn là vậy! Mãi luân hồi là vậy!

Cửu U Thất Sát nha thất vọng buồn tui. Máu nhuộm trên thân dao một tầng sầu bi. Trước kia khuynh đảo bát hoang, giờ thì chưa đoạt đủ thất mạng mà máu trên lưỡi dao đã muốn khô cạn.

Ba cỗ thi thể đổ ngã, một thiếu nữ đang bái lạy, một tiên nhân nằm nghiêng trọn mắt ngắm thiếu nữ, một kẻ lại không màng sự đời nằm ngửa mặt ngắm tầng lá rậm của Lam La sâm lâm.

Trận pháp ngũ hành của họ cũng vừa tiêu tán.

Thanh Yến kinh hoàng nhìn ba cỗ thi thể, nỗi sợ hãi khiến nàng xé thanh quần hét vang theo bản năng.

Từ nhỏ nàng đã được tông môn thu nhận, sư phụ chở che, sư huynh bảo vệ. Đây là lần đầu tiên nàng ra ngoài lịch lãm, còn chưa thấy qua cảnh tượng huyết tinh như thế này bao giờ.

Vị sư huynh còn lại cố lấy người che chắn nàng.

Gió lại thổi!

Bàn chân thô của Tật Phong thú quạt ngang. Đôi mắt kiên nghị của tên sư huynh như muốn lòi ra ngoài. Cột sống bị chấn thành bốn năm mảnh kêu lộp rộp bên trong cái túi da tiên nhân.

Một kẻ nữa lại bỏ mạng vì Thanh Yến. Nếu nàng không hét lớn, nếu nàng không lén nhặt con yêu thú nhỏ, nếu nàng không rời tông môn... Bao nhiêu chữ nếu luan quăn trong đầu của nàng.

Thường thì khi gần chết, con người ta càng nghĩ nhiều đến những việc đã diễn ra trong quá khứ.

- Tất cả là tại mình.

Nàng nắm thật chặt lấy suy nghĩ đó, chấp nhận sự an bài của số mệnh.

Thế nhưng sự đau đớn trong tưởng tượng không xảy ra. Con Tật Phong thú to lớn đang gầm gừ trước mặt nàng chột trợn ngược mắt rồi ngã gục. Cửu U Thất sát nha yên ổn an vị ngay chính giữa đại não của nó.

Một núi không thể có hai hổ, đồng nghĩa, một Lam La sâm lâm không thể có hai gã thợ săn.

Bạn đang đọc truyện *Họ Đã Tu Tiên Như Thế Đó* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 28: Mẫu thân giết gà nào có bận lòng

Trong tình cảnh dầu sôi lửa bỏng, thiếu niên mặc bạch y đột ngột xuất hiện để cứu Thanh Yến. Người này trông nhỏ hơn nàng khá nhiều, vậy mà lại có thể giải quyết Tật Phong thú trong chớp mắt.

Đôi mắt sáng rực như thép nung của hắn làm tan chảy tâm hồn thiếu nữ. Dưới lớp áo váy trắng, trái tim đơn thuần đập lên thành thịch.

Bởi đáng về liễu yếu đào tơ của nàng, không biết bao nhiêu đệ tử của Thanh Hư môn ước được làm đại thụ chống đỡ gió mưa, để nàng nương tựa. Ngay cả vị sư huynh vừa trở thành bánh thịt trên mặt đất cũng không ngoại lệ.

Thanh Yến đã quá quen với việc nam nhân xúm tùm bên cạnh, mặc nàng dựa dẫm. Nếu có thất bại, họ thay nàng nhận lỗi, thành công họ tặng công lao cho nàng.

Nàng chưa từng quan tâm, coi trọng tình cảm của họ, coi chúng như là chuyện hiển nhiên. Thế mà hôm nay, chỉ trong khoảnh khắc, bóng hình người thiếu niên thon gầy trước mặt đã in sâu vào tim.

A Nhất nở nụ cười thiên chân vô tà với nàng.

Mỹ nhân tuổi xuân thì thẹn thùng cười đáp lễ rồi nhanh cúi đầu, chờ đợi anh hùng xưng danh.

A Nhất chuyển động! Đôi mắt tham lam khóa chặt con mồi trước mặt.

Cứ tưởng đầu máu sẽ cao tận trời thế nhưng khi đi đến trước mặt Thanh Yến, vị tiểu thợ săn này lại khựng người bởi trên tay hắn không tát sát.

Hắn đã phóng Cửu U Thất Sát Nha vào trong đầu của Tật Phong thú rồi. Lúc này, A Nhất làm vậy vì tức giận bởi con súc sinh này dám ngang nhiên đoạt mồi của hắn. Hắn nào có thể ngờ con dao thợ săn thúc thúc cho, lại sắc bén như vậy, dễ dàng xuyên qua xương sọ của yêu thú, tựa mũi tên bắn vào nước.

Thanh Yến nhẹ ngẩng đầu, trộm nhìn thiếu niên đang lúng túng đứng trước mặt mình, cười khẽ.

Lúc trước nàng vẫn luôn coi thường bộ dạng này của các vị đồng môn thâm ái mộ mình, nhưng giờ nàng lại cảm thấy nó thật rất đáng yêu.

Thấy thiếu niên vẫn im lặng, nàng mở lời:

- Tiểu nữ tạ đạo huynh đã cứu nguy.

Giọng nói róc rách như suối chảy. Hai tay thẹn thùng vò áo váy trắng.

Mỹ nhân thật vô tình. Khi nỗi sợ hãi cái chết đã qua, Thanh Yến cũng đã nhanh chóng quên luôn bốn cái xác không hồn của đồng môn, đang nằm ở phía kia, chỉ để ý đến việc tìm đạo lữ.

Đôi mắt sáng rực của A Nhất lóe tinh quang. Hắn đã nghĩ được biện pháp.

- Mình vẫn còn cổ cầm!

Nghĩ rồi, A Nhất lôi người bạn lâu năm ở sau lưng ra, U Linh cổ cầm đỏ rực, đầu lớn của đàn có quấn một chuỗi tràng hạt đen kịt.

Thanh Yển ầm ập trong lòng. Thiếu niên anh hùng không dùng lời nói suông, mà sẽ đàn tặng nàng một bản tình khúc để thổ lộ tâm tư.

Nàng nào ngờ hắn cầm cổ cầm thật chặt rồi thẳng tay phang nó vào gương mặt mỹ miều.

Thanh âm du dương của cổ cầm lại lần nữa vang lên. Thanh Yển choáng váng ngã lăn trên đất.

Lòng mỹ nhân còn chưa kịp sầu khổ vì nam nhân vô tình thì hắn đã cười lên người nàng.

Hai tay nắm chặt thân cổ cầm, liên tục đập thẳng xuống cái đầu nhỏ.

- U! U!

Thanh Yển không còn lên tiếng được nữa, miệng chỉ có thể ú ớ.

Nàng ngất đi bởi đau đớn, rồi tỉnh lại cũng bởi đau đớn. Mỗi lần mở mắt lại loáng nhoáng thấy được nụ cười chân chất kia.

Con gà mổ thóc không mấy suy nghĩ. Mẹ của A Nhất khi làm thịt gà, nào có bận lòng. Tiên nhân giết người, cũng không chút bận tâm.

A Nhất giết tiên nhân cũng vậy!

Mãi cho đến khi những đường nét kiều mỹ trên gương mặt kia hoàn toàn biến dạng, bê bết máu thì A Nhất mới ngừng tay.

Tim mỹ nhân ngừng đập, dây cổ cầm ngừng rung

Cũng chỉ có U Linh cổ cầm mới biết được suy nghĩ trong giây phút cuối cùng của người thiếu nữ tựa liễu.

Có lẽ là, "được chết trên tay chàng, đời này vô hồi" chăng?

Nhất định là vậy đi!

Cứ như thế, Thanh Yển buông xuống đoạn tình cảm này để bước qua lần luân hồi mới. Tông môn của nàng lại có thêm một đoạn tình sử bi thương.

Là ai đã định đoạt tình đẹp phải là tình dở dang?

Con người A Nhất rất khô khan. Về lừng lừng lại trở về trên gương mặt của thiếu niên. Tiên Nhân thì A Nhất đã sẵn rồi thế nhưng bây giờ làm sao để giải quyết mổ thịt này? Con dao mà thợ săn thúc thúc mới cho hắn đã nằm sâu trong hộp sọ của con Tật Phong thú.

A Nhất than vãn:

- Nếu thợ săn thúc thúc biết được chắc chắn sẽ rất giận.

A Nhất đi đến bên con yêu thú khổng lồ, cố dùng cổ cầm để đập bể hộp sọ của nó.

Mặc dù đã đập đến khi hai tay rã rời nhưng vô dụng, lớp da của Tật Phong thú vẫn không có lấy một vết trầy nứt. Tuy vậy đôi bàn tay thô kệch vẫn không chịu ngưng lại.

Bể tắc và không lối thoát, A Nhất muốn quay trở lại thôn, dẫn lão thợ săn đến đây để giúp hắn. Nhưng A Nhất không nhớ đường. Khu rừng nguyên sinh vốn phải là nhà của người thợ săn, thế mà lúc này lại khiến hắn sợ hãi.

A Nhất luôn nghĩ việc đi săn rất vui vẻ, thế nhưng bây giờ hắn mới biết nó không dễ dàng như vậy.

- Hèn gì chỉ những thanh niên cường tráng trong thôn mới dám vào rừng đi săn thôi, còn lại đều ở nhà lo việc trồng trọt, chăn nuôi.

Chim chóc thì thoảng cất tiếng hót trên người. Cành lá trên cao cũng cười đùa.

Tiếng cười cứ lớn dần làm thiếu niên rất đau đầu. Hắn thả cổ cầm xuống đất, ôm gối ngồi trên đất, thút thít rên rĩ:

- A Nhất không muốn đi săn nữa! A Nhất muốn về nhà!

Vì quá chú tâm việc đoạt lại Cửu U Thất Sát nha mà hắn không để ý đến những cỗ khí tức đang tiến về phía mình.

Thị giác và thính giác mới tìm lại đã làm cùn thần hồn của người thiếu niên.

Chương 29: Cổ cầm tặng cổ nhân

Giữa sương khói mờ ảo của khu rừng, tiếng khóc của trẻ lạc khiến nhóm ba người Mạc Nguyệt, Bạch Mộ Ngôn và Lục Linh rung mình.

Không phải bởi vì bọn họ sợ quỷ hồn mà là bởi vì thần hồn của họ rung động. Nỗi nhớ nhà từ sâu tâm can đang dâng tràn.

Bạch Mộ Ngôn lớn tiếng:

- Có người sử dụng âm công. Sư tỷ, sư muội cẩn thận.

Nói rồi hắn đưa cây sáo ngọc lên miệng, bắt đầu thổi, nhằm đẩy lùi tiếng khóc than kia.

Tiếng sáo vang lên, âm điệu của nó hòa nhịp cùng tiếng khóc than, càng thêm nao nê.

Nước mắt lăn dọc trên má của Bạch Mộ Ngôn.

Lục Linh vội gạt cây sáo ra khỏi tay hắn. Gương mặt đờ đẫn của Bạch Mộ Ngôn lúc này mới dần lấy lại sự thanh minh.

Mạc Nguyệt nhận ra âm thanh rên rỉ đó. Kẻ giữ U Linh cổ cầm của nàng đã ở rất gần.

Nàng vội nói với Bạch Mộ Ngôn và Lục Linh:

- Bạch huynh và Lục tỷ mau rời đi, chúng ta sẽ hội tụ tại Hắc Kỳ sơn.

Không đợi hai người kia phản bác, nàng đã xé nát một tấm phù. Thân ảnh nhỏ bé như tia chớp lóe lên rồi biến mất.

Bạch Mộ Ngôn dù muốn đuổi theo Mạc Nguyệt nhưng đầu hắn lại nhói đau do vừa rồi bị âm công phản phệ.

Lục Linh đưa tay dịu hắn, cười khổ:

- Bạch sư đệ đừng lo lắng, Mạc Nguyệt trên người có vô số thủ đoạn. Bây giờ, chúng ta đi theo chỉ làm phiền muội ấy mà thôi.

Nàng do dự trong chốc lát rồi cũng dịu Bạch Mộ Ngôn rồi đi.

- ----

Tiên nhân gặp A Nhất.

Một kẻ đứng đó, vô sầu, vô cảm.

Một kẻ ngồi đó, khóc lóc, i ôi.

Nhìn cảnh tượng máu tanh trước mặt, Mạc Nguyệt nhủ mảy, đánh giá Thiên Âm chi Hồn.

Hữu hình nhưng lại vô hình, tựa trăng trong nước, tựa hoa trong gương.

Mạc Nguyệt đi đến trước mặt đứa trẻ lạc nhặt U Linh cổ cầm lên. Vừa quay người định rời đi thì tiếng khóc cũng ngừng.

Nước mắt của hắn đã sớm cạn, đôi tròng mắt đã trở lại màu trắng đục mù lòa, chứa chất tang thương.

A Nhất vẫn ngồi đó, ngẩng đầu nhìn nàng, lên tiếng:

- Người... ôm ta một lần, có được không?

Giọng nói của một đứa trẻ quý dị vang lên, âm thanh không phải phát ra từ miệng hắn mà được tạo ra từ trong gió, lượn một vòng quanh Mạc Nguyệt.

A Nhất muốn được cảm nhận hơi ấm của 13 năm trước, hơi ấm của lần đầu khi hắn ôm đàn ở Thanh Hư môn, hơi ấm đã theo hắn bao năm nay, dần đã lạnh nhưng vẫn không nở buông tay.

Mạc Nguyệt đứng lại, xoay người, đập lá rừng đầm máu, quay trở lại trước mặt A Nhất.

Gương mặt non nớt mang nét ngao ngễ cúi nhìn đôi tròng mắt trắng đục của thiếu niên.

A Nhất vui vẻ cười, nụ cười ngây thơ, thân thiện. Dù hình dáng nàng có thay đổi ra sao thì hắn vẫn có thể nhận ra, nàng chính là người thiếu nữ gây đàn trong thạch động.

Mạc nguyệt ngồi xuống, choàng tay ôm lấy thiếu niên mù.

A Nhất nhắm mắt, tựa người, muốn để con mắt mới đưa hắn chìm vào giấc ngủ sâu nhưng rồi lại sợ mất đi hơi ấm đó nên cố thức tỉnh.

Mạn Đà La Hoa trắng tinh ở miền cực lạc tương xứng cùng Mạn Châu Sa Hoa đỏ tươi, chỉ mọc ở cõi diêm la.

Ở trên đỉnh núi Tu Di, có một vị phật than thở.

Ở cõi U Minh, có tên ma thần cười cợt.

Hơi ấm của thiếu nữ nhẹ nhàng kéo Thiên Âm chi hồn ra khỏi Vô Âm Vô Ảnh.

Đáng thương thay cho A Nhất, dòng thời gian vẫn mãi trôi.

Trong huyền tiếc của thiếu niên, nàng buông hắn ra, đứng dậy, hai tay ôm U Linh cổ cầm, quay người rời đi.

Dung nhan lạnh lùng xa dần, chỉ để lại lời từ biệt trong trẻo:

- Bảo trọng!

Dõi theo hình bóng thiếu nữ, A Nhất hứa trong lòng sẽ cố gắng tự bảo trọng, để ngày nào đó có thể lại gặp, trong một khung cảnh đẹp hơn.

Thiếu niên chậm rãi đảo mắt nhìn máu và xác chết ở xung quanh, rồi lại nhìn y phục đầm máu của mình. Hắn đã không thể tiếp tục chối bỏ sự thật nữa.

A Nhất là kẻ sát nhân! A Nhất là đứa trẻ hư!

Lúc ở Mộc Dương thành, bên trong đấu trường nô lệ ấy, có chuyện gì đã xảy ra?

Lúc trước, khi hắn vẫn còn mù lòa, tinh thần lực yếu ớt, làm sao có thể dễ dàng rời khỏi Thanh Hư môn.

Hắn không nhớ! Lặn trốn trong Vô Âm Vô Ảnh, hắn không biết mình có giết người không, nếu có thì là bao nhiêu người?

Thế nhưng, hắn biết rõ cái chết của những người tại nơi này, không ít thì nhiều, nhất định có liên quan đến hắn. Là hắn tự vệ theo bản năng, hay là hắn chủ động ra tay?

Hắn không biết!

Điều duy nhất A Nhất biết là hắn không muốn nhìn thấy cảnh tượng huyết tinh này nữa.

Thề theo nguyện ước, nước mắt thấm ướt mi, xóa đi thị giác.

Vị thần linh mù lòa lại tỉnh giấc, duỗi người, vươn tay, che khuất một mảng lớn của Lâm La sâm lâm.

A Nhất thở dài.

- Tiên nhân lại tới nữa rồi.

Nghiền ngẫm một chút, A Nhất trầm đĩnh chính:

- À không thể nói như vậy được nữa, mình cũng được coi là tiên nhân đi!

Nụ cười trên mặt đáng ghét. Hắn không muốn làm tiên, cũng không muốn thọ cùng thiên địa. Hắn chỉ muốn an ổn sống một cuộc đời bình phàm, rồi từ già cõi đời. Nếu có kiếp sau thì hi vọng lão thiên gia có thể nể tình hắn luôn vãi lạy mà cho hắn vào một gia đình khá giả chút.

Hắn nằm xuống đất, ngửa mặt lên trời. Chút ánh sáng của chiều tà xuyên qua tầng lá rậm, xé nát màn sương, vuốt ve gương mặt của thiếu niên mù.

A Nhất mệt rồi! Hắn không đủ sức, cũng không muốn lặn trốn nữa.

Bạn đang đọc truyện *Họ Đã Tu Tiên Như Thế Đó* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30: Đêm vắng vẫn tâm

Một cỗ quan tài đen kịt nhẹ nhàng đáp xuống xác chết của Tật Phong thú, sức nặng của nó khiến yêu thú hơi lún vào nền đất.

Tịch Diệt đạo tổ lặng lẽ chờ đợi A Nhất lên tiếng. Trên mặt đất, A Nhất an tĩnh nằm đó, phó mặc cho trời.

Tà dương đã hoàn toàn lỵ biệt, thế nhưng đối với hai kẻ luôn sống bóng tối như bọn họ thì có ánh sáng hay không đã không còn quá quan trọng.

Trong cái bóng tối của tâm linh ấy, mặt trăng không mọc.

Màn đêm hé mở, lộ ra tròng trắng, mắt đen. Ánh sáng âm lãnh từ trong tròng trắng kia làm A Nhất có chút dễ chịu.

Ánh sáng dịu dàng mang theo thương cảm lặng lẽ vẫn tâm hấn.

A Nhất nhoèn miệng cười, giọng nói cao lạnh lãnh của trẻ nhỏ vang lên:

- Tiểu nhân A Nhất vẫn an đại tiên!

Từ lúc nhỏ hấn đã mất đi khả năng nói, thế nhưng hấn vẫn nhớ rõ thanh âm của mình lúc còn có thể vui đùa trong thôn nghèo. Thiếu niên dùng thiên Âm chi hồn mô phỏng thanh âm đó.

A Nhất hi vọng vị tiên nhân hiền lành này sẽ không trách cứ:

- Đại tiên lượng thứ! Từ nhỏ tiểu nhân đã không thể dùng miệng để nói.

Ánh mắt ở trên cao vẫn lẳng lẳng lắng nghe. Tròng mắt cũng tốt, không xa với như mặt trăng.

A Nhất cảm thấy tròng mắt kia rất đẹp. Hồi nhỏ hấn cũng từng thấy lão thầy đồ ở đầu thôn đứng ngắm trăng ngoài hiên vắng. Lúc đó hấn không hiểu, bây giờ thì hấn đã hiểu được.

Đôi khi có những nỗi niềm mà chỉ trăng sao mới có đồng cảm.

Một lát sau, A Nhất thốt lên:

- Mắt của đại tiên rất đẹp!

Hấn cười hi hi:

- Thật đấy! Không phải tiểu sinh muốn nịnh bợ đại tiên đâu!

Có lẽ vì lâu rồi không được thổ lộ tâm tư nên nước mắt lặng lẽ rơi rồi vỡ òa.

A Nhất méo máo:

- Tiểu nhân không muốn chết! Tiểu nhân thật sự không muốn chết! Tiểu nhân muốn gặp lại mẫu thân, nói với người rằng tiểu nhân không trách người! Tiểu nhân muốn được ăn mì nóng ở quán nhỏ trong thành Mộc Dương! Tiểu nhân muốn học đánh đàn! Tiểu nhân muốn...

Có lẽ bởi vì mặt đất lạnh lẽo nên A Nhất nhanh nhận ra mình đã quá trốn, hấn thu lời muốn nói, ánh mắt buồn bã cố kìm lòng. Tay áo trắng đầm máu quệt gương mặt ướt đầm của mình.

- Tiểu nhân đã quá xúc động! Xin đại tiên lượng thứ!

Sự bình thản của con mắt trên cao khiến A Nhất cảm thấy âm áp:

- Tiểu nhân cũng rất giống đại nhân, nghe nhiều nói ít. À! Không phải là do tiểu nhân bị câm mà bởi lời dạy của lão thầy đồ, "họa từ miệng mà ra".

Do Vô Âm Vô Ảnh nên hấn không rõ người nói câu kia có phải thầy đồ đầu thôn hay không.

Vị Phật ở trên đỉnh Tu Di cũng rất ít nói.

A Nhất cười tự nhạo:

- Nhưng kỳ lạ là dấu tiểu sinh im lặng, tai họa vẫn cứ liên tục ập tới.

Im lặng lại phủ kín không gian mộng ảo khiến lòng Tịch Diệt đạo tỏ tê dại.

Lão muốn mở miệng an ủi thế nhưng lời an ủi tốt nhất trong lúc này chính là yên lặng.

Đến lúc dường như ngàn năm đã trôi qua, A Nhất mới thành khẩn nói:

- Đại Tiên người ở trên cao! Tiểu nhân nguyện dâng Thiên Âm chi hồn cho người!...

Hắn vội vàng quỳ dậy, liên tục đập đầu:

- Tiểu nhân đập đầu, van xin người! mong người có thể đến Lạc Nhạn thôn ở Lưu Ly quốc, báo một tiếng cho mẫu thân của A Nhất rằng hắn bình an, rằng hắn không trách bà!

A Nhất biết, nếu tiên nhân muốn mạng của hắn, cho dù hắn không tình nguyện thì lại có thể thế nào? Bởi thế hắn chỉ có thể đập đầu cầu xin:

- Kiếp sau tiểu nhân nguyện làm trâu, làm ngựa, hầu hạ đại tiên, chỉ mong người có thể nhủ lòng thương bỏ chút thời gian.

Nghe đến đây, Tịch Diệt lão tỏ không nhịn được nữa quát lớn:

- Câm miệng!

A Nhất gục đầu trên đất, gương mặt biến dạng bởi đau khổ tột cùng, âm ức hóa thành thanh âm thốt lên từ miệng hắn:

- U! U!

Chẳng lẽ đại tiên pháp lực vô biên lại không thể chứng cho hắn chỉ ước nguyện nhỏ nhoi đó hay sao.

Tiếng bước chân đều đều vang lên. Một lão nhân bước ra từ trong bóng đêm, đi đến trước mặt hắn.

Trên người mặc áo dài trắng viền đen, bên ngoài khoác choàng bào đen viền trắng, chân đi giày đỏ rực. Mái tóc trắng chẻ đều hai bên, xoa đến ngang lưng, một tay chấp sau lưng, một tay vuốt chòm râu bạc trắng, dáng vẻ tiên phong đạo cốt.

Tịch Diệt đạo tỏ cúi đầu nhìn thiếu niên đang phủ phục trên đất thờ dài. Âm thanh cổ lão tuy uy nghiêm nhưng lại không hề nặng nề, ra lệnh:

- Đây sẽ là lần cuối cùng ngươi quỳ gối. Kể từ bây giờ, ngươi chính là đệ tử của lão phu, Tịch Diệt đạo tỏ. Trời không thể bắt ngươi quỳ càng không nói là người. Đứng lên đi!

Bá khí của vị đạo tỏ khiến pháp tắc thiên địa ầm ầm dao động. Có một sức lực vô hình chậm rãi nâng A Nhất đứng lên.

Tịch Diệt đạo tỏ ngừng vuốt râu, phát nhẹ tay, nhãn quang của A Nhất lại mở.

Nhìn gương mặt sừng sờ của A Nhất, Tịch Diệt nhú mày nói:

- Thế nào? Tiểu tử ngươi không đồng ý ư?

A Nhất ngạc nhiên hỏi, vẫn là cái thanh âm thanh thúy của trẻ nhỏ:

- Người không muốn đoạt Thiên Âm chi hồn của tiểu nhân ư?

Tịch Diệt lão tỏ tức giận, trợn mắt nói:

- Ngươi thấy lão phu giống bọn tà đạo ngoài kia sao?

Chính khí trùng thiên của lão sáng mù mắt A Nhất.

Sự thật là lão làm phép để tự tỏa sáng.

Dạy đồ đệ là phải dạy từ lúc còn trong trứng nước. Lão làm sao có thể bỏ lỡ cơ hội này.

Chính khí thay lời nói:

- Ngươi nghe cho rõ đây! Lão phu sẽ không lập lại lần thứ hai. Âm Ảnh tông của chúng ta khác với đám tà tu ngoài kia. Chỉ có Âm Ảnh tông mới là chính đạo, không bao giờ lại đi làm chuyện sư hèn, đoạt phách.

Trong mắt của A Nhất, vô số thánh nhân xuất hiện, đồng loạt gật gù chứng giám.

Dĩ nhiên cảnh tượng này không phải là do A Nhất ngộ đạo mà sinh ra. Tất cả đều là do Tịch Diệt đạo tỏ sử dụng pháp lực.

Ở bên trong đám thánh nhân, A Nhất loáng thoáng nhìn thấy bóng dáng của vị thầy đồ sống ở đầu thôn, thế là hấn cũng gạt gù đồng ý.

Vị lão tổ khoái chí, cười lên khằng khặc:

- Trẻ nhỏ dễ dạy! Trẻ nhỏ dễ dạy!

Bạn đang đọc truyện *Họ Đã Tu Tiên Như Thế Đó* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 31: Trò giỏi thường rất khó bái sư

Trong màn sương đêm có một già một trẻ đang tranh cãi. Ánh trăng sáng vàng vạc lách mình qua khe lá, dựa cạnh những cây cổ thụ chọc trời, lẳng lẳng lắng nghe hai người trò chuyện. Lão nhân ngồi thư thái trên cổ quan tài, thiếu niên xếp bằng ngồi trên mặt đất.

Không còn máu, không còn xác chết! Tất cả tựa như ảo mộng của sương khói. Chỉ có Cửu U Thất Sát Nha trên tay của Tịch Diệt đạo tổ là minh chứng cho sát nghiệp của A Nhất.

Nỗi sợ sệt hiếm có hiện lên trong mắt của lão.

- A Nhất! Người nói con dao này là do thợ săn ở trong thôn mài cho người?

A Nhất trộm nhìn con dao đen kịt, bén nhọn dài chừng hai gang tay, rộng ba ngón tay. Khi đã chắc chắn đó chính là dao cắt thịt của mình, A Nhất mới dám lên tiếng:

- Đúng vậy!

A Nhất gạt mạnh đầu tựa như đang thú tội. Dẫu là lúc ấy tâm thần hấn không được tỉnh táo đi chăng nữa thì người đứng là do hấn giết.

Tịch Diệt đạo tổ thờ dài tiếc hận:

- Người nghĩ lão phu già cả, rất dễ bị lừa gạt phải không?

Lão cầm Cửu U Thất Sát Nha chỉ chỉ vào mặt của A Nhất!

- Dám khi sư! Người có tin, lão phu sẽ nhốt người trong mộ địa ba trăm năm không hủ?

Nếu như một tên thợ săn cuối thôn nghèo có thể bẻ nanh của Cửu U thần thú rồi xé một mảnh pháp tắc của cội U Minh để mài nó thành dao, chẳng lẽ tên thầy đồ ở đầu thôn chỉ cần làm một bài thơ thì thiên đế sẽ hạ phàm để bái lạy hay sao.

A Nhất thành thật giải bày:

- Tiểu nhân không dám! Lúc đó tâm trí của tiểu nhân mờ mịt, không phân biệt được thật giả.

Tịch Diệt đạo tổ lay lay huyết Thái Dương:

- "Đồ nhi" không phải "tiểu nhân"!

Trong lòng A Nhất ngổn ngang trăm mối:

- Tiểu nhân không muốn tu tiên, tiểu nhân chỉ muốn ẩn cư nơi sơn cùng thủy tận, trồng mảnh vườn nhỏ, ngày ngày đi săn...

Còn chưa kịp nói xong thì Tịch Diệt đạo tổ đã ngắt lời hấn:

- "Đồ nhi" không phải "tiểu nhân"!

Lần này trong giọng nói của lão ả ả khó chịu.

- Văn bối không dám!

A Nhất không tự xưng tiểu nhân, cũng không tự xưng đồ nhi, mà chỉ xưng văn bối.

Lão đạo tổ không chịu nổi thiếu niên cứng đầu ở trước mặt nữa, lại lấy Cửu U Thất Sát Nha chỉ chỉ mặt hấn.

- Ngươi... Ngươi! Đừng nói đến việc báỉ lão phu làm sư. Ngươi có biết bao nhiêu người đồng ý trả giá đắt chỉ để nghe lão phu giảng thuyết pháp không.

A Nhất không nói gì nữa, cúi đầu, mặc cho vị đại tiên này mắmg nhieéc.

Tịch Diệt đạo tổ thờ dài:

- Ngoài kia có rất nhiều kẻ đang truy tìm ngươi. Bất kể Thiên Âm chi Hồn của ngươi có tiến bộ thì người khác cũng có thủ đoạn để tìm ra ngươi.

Tuy là nói vậy nhưng lão cũng khá may mắn, nếu không phải nghe được tiếng khóc của Thiên Âm chi hồn thì không biết lão còn phải lẩn quẩn trong cái thâm lâm này đến bao giờ.

A Nhất vẫn im lặng, không nói.

Qua bao nhiêu năm nay, hắn cũng đã nghe lén nhiều vị tiên nhân. Hắn biết cái thế giới đó còn tàn khốc hơn phạm thế rất nhiều. Ước mơ trở thành tiên nhân của A Nhất từ lâu cũng đã không còn.

Thấy A Nhất mãi trầm mặc, đạo tổ nhìn lên trời. Thứ lão đang nhìn không phải là mặt trăng cũng không phải pháp tắc của thiên địa mà là nhìn ngọn núi của đại đạo, lấp lóe mờ ảo ở nơi xa.

- Thực ra lão phu muốn nhận ngươi làm đồ đệ cũng khởi nguồn từ ích kỷ của lão phu.

Linh lực quán quanh A Nhất, nâng hắn lên rồi đặt hắn ngồi xuống bên cạnh lão tiên nhân. A Nhất nhìn Tịch Diệt đạo tổ rồi cũng tò mò nhìn về phía mà lão đang nhìn.

Lúc này, lão không xem hắn như tiểu bối mà như là một vị bằng hữu lâu năm.

Lão cất tiếng hát:

Núi là nhạc

Biển là nhạc

Tâm ta là nhạc

Ta là núi

Ta là biển

A Nhất tuy không hiểu ý nghĩa của bài hát nhưng cảm thấy nghe rất vui tai.

Tịch Diệt đạo tổ ngừng hát rồi nói:

- Cũng không phải chỉ lão phu. Phạm, tiên, ma, quỷ, thần, phật, hể còn sống, còn niệm thì đều có nguyện ước, mặc cho nguyện ước đó cao thượng hay thấp hèn.

Lão quay đầu, nhìn vào đôi tròng mắt đục, triu mến nói:

- Lúc này lão phu nghe được ba nguyện vọng của ngươi. Coi như là quà gặp mặt của trưởng bối, lão phu sẽ giúp ngươi thực hiện chúng.

A Nhất có chút thấp thỏm không yên, muốn mở miệng nhưng lại thôi.

Dường như đọc được tâm tư của thiếu niên, Tịch Diệt đạo tổ cười ha hả, nói:

- Ngươi lo lão phu sau khi giúp ngươi xong sẽ ép ngươi làm chuyện mình không muốn làm ư?

A Nhất định lên tiếng phân bua thì lão giơ tay, ra hiệu hắn không cần nói.

- Ngươi yên tâm đi! Con đường này dù lão phu có ép ngươi bước đi cũng không có ý nghĩa. Đây đơn thuần là hảo tâm của lão phu, không cần ngươi phải trả lễ.

Lão giao trả lại Cửu U Thất Sát Nha cho A Nhất. Lưỡi dao bây giờ đã được bọc bởi một cái vỏ dao bằng gỗ, có hình khắc tinh xảo của biển và núi. A Nhất cũng không biết vị đại tiên này làm ra vỏ dao này từ khi nào.

Con dao đen kịt phần khởi trở về bên chủ nhân, trong lòng có chút ảm ức, rung nhẹ.

A Nhất cất giọng hỏi:

- Không biết ước nguyện của đại tiên là gì?

A Nhất cảm thấy vị đại tiên này rất tốt bụng, hẳn rất muốn giúp lão. Người trong cuộc nghĩ không thông, biết đâu chừng hẳn lại có thể nghĩ ra cách gì đó toàn vẹn đôi đường.

Bất chợt, vị đại tiên nhẹ nhàng đưa tay xoa đầu thiếu niên.

- Đồ nhi ngoan!

Hơi ấm của bậc đạo sư làm yên lòng A Nhất, làm hẳn hiểu ra nếu có sư tôn sẽ tốt đến thế, ấm áp đến thế!

Dĩ nhiên, hơi ấm này là do Tịch Diệt đạo tổ thi triển pháp lực, tạo ra.

Bạn đang đọc truyện *Họ Đã Tu Tiên Như Thế Đó* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 32: A Nhất Hồi Hương

Mảnh lục địa Huyền Không này có năm châu lục lớn: Nam Thiên Bộ châu, Đông Thắng Thần châu, Bắc Câu Lư châu, Tây Ngưu Hóa châu và Trung Huyền Minh châu. Ngoài năm châu lục này chính là Vô Tận Hải, trên Huyền Không đại lục là cõi trời Tam thập tam thiên, dưới Huyền Không chính là diêm la Thập Bát địa.

- Còn bên trên cõi trời và bên dưới địa ngục là gì thì tiểu tử ngươi chưa đủ tư cách để biết.

Tịch Diệt lão tổ đang dạy những thường thức của tu chân giới cho A Nhất.

Chưa kịp nói đến những nội dung quan trọng thì Lạc Nhạn thôn đã nằm ở trong tầm mắt.

Đêm vẫn còn khuya, những ngôi nhà trong thôn hầu như đều đã tắt đèn, cả ngôi làng đang yên giấc mộng mị.

Thôn nhỏ nằm ngay dưới chân núi, cách nơi đó không xa có dòng sông nhỏ quanh co ôm ấp bìa rừng. Lúc nhỏ, A Nhất vẫn hay ra đó tắm.

A Nhất mỉm cười. Sau bao nhiêu năm lưu lạc, con chim non lại trở về tổ.

Ở trên nơi cao, Tịch Diệt lơ lửng đạp gió. Bên cạnh lão, A Nhất đang ngồi trên cổ quan tài, hai tay cố vịn chặt nắp.

Tịch Diệt đạo tổ cười, hỏi:

- Đồ nhi! Ngươi muốn áo gấm về làng hay chỉ lạng lẽ về nhà thăm cố nhân?

Mặc kệ lão gọi hẳn là đồ nhi bao nhiêu lần, A Nhất vẫn không chịu gọi lão một tiếng sư tôn.

- Vẫn bói chỉ muốn gặp mẫu thân một lần.

Còn về phần phụ thân, hẳn không biết người đó có chào đón hẳn hay không.

Hai người một già một trẻ đáp xuống trước thôn. Cổ quan tài xoay vài vòng trên không trung rồi biến mất.

Từ chỗ hẳn đang đứng, A Nhất có thể nhìn thấy căn nhà cũ cách cổng thôn chừng ba căn, đó là nơi hẳn sinh thành.

Tuy A Nhất đã để Thiên Âm chi hồn nghỉ ngơi, thế nhưng hẳn vẫn có thể nghe rất rõ ràng tiếng thở của người dân trong thôn.

Trong nhà cũ, có đôi vợ chồng đang say giấc.

A Nhất không đợi được nữa, hẳn vội chạy đến trước nhà, khê gõ cửa.

Ở phía sau, Tịch Diệt đạo tổ không nhanh không chậm đi theo.

Sau vài lần gõ, bên trong căn nhà sáng đèn, có tiếng nữ nhân vang lên:

- Đến đây! Đến đây!

Thiếu niên vừa hồi hương chợt có cảm giác bất an, giọng nói này không phải là của mẫu thân.

Cánh cửa được đóng bằng ván gỗ hé mở, một nữ nhân tuổi ngoài ngũ tuần mở cửa. Từ nét mặt có thể dễ dàng nhận ra người này đang khó chịu khi bị đánh thức.

A Nhất vừa hồi hộp vừa lúng túng. Hắn không thể nói lại không thể dùng Thiên Âm chi hồn để giao tiếp, bởi nếu làm vậy lo rằng sẽ làm a di này sợ hãi mà ngất đi.

Giọng nói già nua của Tịch Diệt đạo tổ vang lên, giải nguy cho A Nhất:

- Lão phu muốn tìm mẫu thân của A Nhất.

Bà ta nhũn mày nhìn hai người! Bà biết A Nhất là con trai của chồng bà với vợ trước.

- Chẳng lẽ A Nhất còn sống hoặc là... hắn đã chết, còn hai người này là những kẻ bao đồng đến đây để đưa di thư?

Trong lúc còn đang phân vân không biết nên trả lời thế nào thì ánh mắt của lão nhân trước cửa khiến ả cảm thấy an tâm trong lòng, không ngại mở miệng.

Dĩ nhiên là do Tịch Diệt đạo tổ thi triển pháp thuật.

Ả cười chế nhạo:

- Sau khi A Nhất bị bán đi, bà ta vì quá đau buồn mà trở bệnh nặng rồi qua đời. Không lâu sau đó phụ thân của A Nhất cưới lão nương. Lão nương là kẻ mẫu của A Nhất. Các người muốn tìm ta có chuyện gì?

Tin tức như sét ngang tai làm A Nhất lão đảo quỵ ngã, thần hồn rú lên bị thảm:

- Ma ma!

Tiếng khóc than của Thiên Âm chi hồn làm mọi người trong Lạc Nhạn thôn thức tỉnh. Ai nấy đều hoảng sợ cố bịt chặt tai nhưng tiếng khóc ai oán đó vẫn không ngừng vang lên trong đầu họ.

Những đứa trẻ nhỏ trong thôn thương tâm gào khóc mẹ, như thể người đã chết là mẹ chúng nó.

Kẻ mẫu của A Nhất hoảng sợ hét lên, rồi chạy thẳng vào trong, cả cánh cửa gỗ đang hé mở cũng không kịp đóng lại.

...

Không lâu sau, A Nhất cũng bình tĩnh lại, hắn ngoảnh đầu nhìn vào trong nhà, thầm nghĩ:

- Có lẽ bởi nhà nghèo không có gì để trộm cướp chú ý cho nên bà ta mới không mấy lo lắng?

Thấy chưa? Hắn vẫn rất tỉnh táo!

Tuy thiếu niên đã ngừng khóc nhưng tiếng trẻ gọi mẹ vẫn luẩn quẩn trong thôn nghèo.

Thiếu niên bạch y lững thững mở cửa, bước vào căn nhà nhỏ. Trong nhà có một cái tủ đứng sát tường, giữa nhà có bộ bàn bốn ghế, còn trong góc nhà là một chiếc giường.

Trên giường, hai vợ chồng già đang ôm nhau, cả người run lên cảm cập.

Đứng quần của phụ thân A Nhất lúc này đã ướt nhẹp. Mùi xú uế ngập căn phòng. Điều hắn lo sợ lúc trước cuối cùng cũng xảy ra, oán hồn của A Nhất tìm được đường về nhà để trả thù.

Hắn sợ hãi, hét to:

- A Nhất, năm đó bà ta mang thai, bảo không thể nuôi con nữa nên đã ép buộc ta phải bán con. Ta cũng rất đau khổ...

Thiên Âm chi hồn hét lớn, ngắt lời:

- Ông nói láo!

Mùi phân và nước tiểu ngập căn phòng nhưng A Nhất không hề quan tâm. Tịch Diệt đạo tổ thì đứng ở ngoài thờ ơ xem kịch, xem đệ tử chân truyền của lão sẽ đoạn tận hồi phạm duyên này như thế nào.

A Nhất nhìn quanh nhà, tìm không thấy có bài vị, hắn bình tĩnh hỏi:

- Mộ phần của ma ma nằm ở đâu?

Không có tiếng đáp lời, chỉ có tiếng thút thít ở trong chăn mền.

Hắn đau đớn hỏi tiếp:

- Là ở trong bụng thú rừng hay trong bụng cá dưới sông?

A Nhất đoán không sai. Phụ thân vô tình của A Nhất nào quan tâm đến việc thờ cúng người vợ xấu số của mình cơ chứ. Sau khi bà ta chết, hắn đã thả cho xác trôi sông rồi.

Vẫn không có tiếng trả lời, chỉ có tiếng gió xôn xao ngoài hiên vắng.

A Nhất cố nén xuống bi thương, nhẹ hỏi:

- Gia gia! Người có nhớ mẫu thân hay không?

Bạn đang đọc truyện *Họ Đã Tu Tiên Như Thế Đó* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 33: A Nhất Là Một Hiếu Tử

Nghe A Nhất hỏi, phụ thân của hắn vội vàng lên tiếng:

- Một ngày vợ chồng, nghìn năm ân nghĩa. Gia gia đương nhiên rất nhớ bà ấy.

Nhưng rồi hắn chợt giật mình một chuyện đáng sợ. Lỡ như hiếu tử của hắn đang muốn dẫn hắn đi thăm vợ cũ thì sao. Hắn không muốn chết.

Hắn và vợ mới có một đứa con gái đang làm người hầu cho một gia tộc giàu có. Nàng vừa gửi thư về, báo rằng nàng được một vị tiểu thư của gia tộc coi trọng, ngày sau nhất định sẽ được nâng đỡ, sẽ gửi tài lộc về cho hai vợ chồng.

Hắn còn chưa được hưởng phúc, hắn không muốn chết!

Lão vội vàng chui ra khỏi chăn. Ngay cả ngẩng đầu cũng không dám, lập tức quỳ xuống đất. Đầu tóc đã bạc hơn phân nửa như miếng giẻ lau trên mặt đất, cũ kỹ, dơ bẩn.

Người cha lúc trước nhẫn tâm bán con, giờ đang liên hồi quỳ lạy con mình.

- A Nhất! Gia gia biết lỗi rồi! Tha cho gia gia! Tha cho gia gia!

Nghe thấy giọng nói run lẩy bẩy của lão, A Nhất vội vàng ngồi xuống xoa lưng phụ thân rồi nói đôi lời trấn an:

- Gia gia yên tâm đi! Hải nhi nào dám làm điều đại nghịch bất đạo. Chẳng phải lão thầy đồ vẫn thường dạy, phải hiếu thuận với phụ mẫu sao?

A Nhất là một hiếu tử!

Thế nhưng đối với người cha già kia, A Nhất càng trấn an hắn thì hắn lại càng sợ hãi, càng lớn tiếng van xin.

A Nhất không quan tâm đến người phụ thân đã già và lắm cảm của mình nữa.

Hắn lên tiếng nói với người mẹ kế vẫn còn đang cuộn người trong chăn:

- Kế mẫu! Người cũng nghe thấy lời của phụ thân con rồi đấy. Hải nhi xin thay phụ thân tạ lỗi với kế mẫu.

A Nhất khom người tạ tội rồi lại nói tiếp:

- Tuy nhiều năm đã trôi qua nhưng phụ thân của con vẫn còn tình cảm với mẫu thân. Tuy nhiên, nếu ép kế mẫu phải rời đi thì hải nhi cảm thấy rất có lỗi với người.

Nói đến đây, sống lưng A Nhất lại đứng thẳng. Thiếu niên nhú mày, ra vẻ suy ngẫm.

Sau khi đi tới đi lùi vài vòng, hắn liền vỗ tay, hứng khởi nói:

- Hải nhi đã tìm ra cách vẹn toàn cho hai người rồi!

Dứt lời hần đi đến bên chiếc giường trong góc nhà.

Biết được ý định của chủ nhân, Cửu U Thất Sát gói trong bao vải chấn động ngân vang, cổ vùng vẫy phản kháng. Nó không muốn bị nhiễm máu phạm.

A Nhất tay cầm đao khí, mắt nhắm nghiền.

Tinh thần lực bùng nổ.

Vị thần linh mù lòa bị gọi dậy, bức bối lẫn lẫn nhào nhào nữ nhân vô tội. Xương cốt liên tục vỡ nát rồi tạo dựng, da thịt có chỗ thì bị cắt xén bớt, có chỗ lại được nhồi đắp. Sinh cơ cố thoát ra, mong được giải thoát nhưng lại bị kéo ngược trở vào.

Đây là lần đầu tiên A Nhất chủ động điều khiển Thiên Âm chi hồn để khống chế ngũ hành nên có chút mất thời gian.

Nữ nhân hét thảm thê nhưng vị thần linh mù lòa đã bịt miệng bà ta.

A Nhất vừa thi triển pháp thuật vừa nói lời xin lỗi.

- Kế mẫu lượng thứ!

Thời gian càng trôi qua thì hình bóng quỷ quái trên giường càng giống với mẫu thân của A Nhất

A Nhất nuốt nước mắt:

- Xin lỗi ma ma! Xin lỗi ma ma!

Khá lâu sau, mẫu thân của A Nhất nằm đó, nhịp thở đều đều, gương mặt và dáng người y hệt lúc còn trẻ.

Nói đúng hơn là A Nhất đã thay đổi dáng vẻ của nữ nhân này thành mẫu thân hần.

Bị chính tác phẩm của mình cảm động, A Nhất vươn bàn tay run rẩy, chạm gương mặt không tìm vết của mẫu thân.

Hần muốn chính miệng nói rằng hần không hề trách người, thế nhưng trong gian nhà chỉ có tiếng rên thảm thiết của đứa trẻ câm.

- U! U... U!

A Nhất đi đến trước mặt người phụ thân vẫn đang co người quỳ rạp trên đất, hần quỳ xuống lạy ba lạy, lạy thứ nhất vì ơn sinh thành, lạy thứ hai vì hần đã không thể chăm sóc phụ thân bao năm nay, lạy cuối cùng vì đề sám hối cho sự ích kỷ và cố chấp của hần.

Làm xong bốn phận của một hiếu tử, giúp phụ thân vui đi phần nào nỗi nhớ nhưng, A Nhất thất thủ rời khỏi căn nhà cũ.

Sau này cuộc sống gia đình của phụ thân nhất định sẽ hài hòa hơn trước kia. Hần cũng không muốn ở lại làm phiền hạnh phúc của người.

Khi A Nhất vừa bước chân ra khỏi cổng thôn thì tiếng thét của phụ thân hần vang lên bên trong căn nhà cũ. Có lẽ là bởi vì không cách nào diễn tả được vui mừng đoàn tụ!

Tịch Diệt lão tổ nhìn bóng lưng thiếu niên trước mặt, cười khằng khặc. Bởi lão biết lời nói đầu tiên mà phụ thân của A Nhất nói là lời thật lòng.

Lão cũng biết A Nhất hiểu rõ điều đó hơn ai hết.

Mãi đến bây giờ, A Nhất mới thật sự đã thức tỉnh khỏi ảo mộng của bao nhiêu năm nay.

Tịch Diệt đạo tổ tiến lên, xoa đầu hần, phần khởi nói:

- Sau con say, không gì ngon hơn một tô mì thịt nóng. Đi! Sư đồ chúng ta đi ăn mì!

Trong lòng thầm nghĩ, một tên đệ tử thú vị như thế này, lão nhất định phải nhận.

Có con gió nâng A Nhất lên, đặt trên cổ quan tài đen kịt.

Mặt trời mọc. Hừng đông thả vài ngon ả áp vào thôn nhỏ.

Có con nhạn nhỏ lại lần nữa rời tổ.

Bạn đang đọc truyện *Họ Đã Tu Tiên Như Thế Đó* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 34: Tu tiên mà! 120 tuổi không tính là già

Trong ngũ môn, tam tông, nhất ma thì trung châu đã có ba đại phái, Thanh Hư môn, Linh Kiếm tông, và Thiên Nguyên tông.

Ba phái vẫn giữ mối quan hệ bằng hữu, ít nhất mặt ngoài là như vậy, nhờ đó mà trung châu vững chắc như kiềng ba chân.

Lúc này thiếu chủ Linh Kiếm tông - Hàn Cẩm Dương đang ngồi trong trang viên dành cho khách nhân của Thiên Nguyên tông, bình thần thưởng trà, ngắm hoa. Thế nhưng, đi theo thiếu chủ bao nhiêu năm, lão nhân đứng ở sau lưng dễ dàng nhìn ra hắn đang nóng vội; cánh tay của vị thiếu chủ nâng ly trà cao hơn bình thường, đôi bàn chân cũng nhích gần chân ghế hơn.

Tạ Lưu cũng bức bối thay cho thiếu chủ của mình. Bọn họ đến đây cũng đã mười lăm ngày rồi mà người cần gặp vẫn không chịu xuất đầu lộ diện.

Người thanh niên trước mặt lão lại một lần nữa đưa ly trà lên miệng. Mái tóc đen dài rủ xuống bả vai, che khuất đi một phần gương mặt khiến người khác không nhìn ra được lúc này hắn đang nghĩ gì. Hàng mi hơi cụp xuống che khuất ánh sáng lạnh lẽo từ trong đôi mắt dài hẹp kia. Khóe mắt đuôi lông mày đều là hờ hững, chỉ có khóe môi mỏng đang hơi mím lại khiến những người quen thuộc hắn có thể nhận ra được cảm xúc của hắn lúc này cũng không tốt.

Gió nhẹ thổi khiến những cánh hoa trà nhẹ nhàng đáp xuống đầu vai, mái tóc và cả ly trà trước mặt hắn. Hắn khẽ mỉm cười, nụ cười ảm áp mang theo sự ôn nhu say lòng người khiến đôi mắt lạnh như băng trở nên đột ngột.

Vị thiếu chủ này của lão năm nay chỉ mới 120 tuổi nhưng đã sắp bước vào cảnh giới Tiên Tâm, có thể xem như là một trong số những thanh niên tài tuấn của Huyền Không đại lục. Hắn có thể đột phá đại cảnh giới này bất kỳ lúc nào, nhưng hắn lại chọn áp chế tu vi của bản thân.

Thứ thiếu chủ của lão cần không phải Tiên Tâm mà là Kiếm Tâm. Hắn trời sinh kiếm cốt, dù tư cách để vấn kiếm đạo đỉnh phong, trở thành người mạnh nhất trong lịch sử của Linh Kiếm tông.

Tuy nhiên, cho dù là có Kiếm Cốt thì việc độ tâm ma kiếp của Kiếm Tâm cảnh vẫn còn có rất nhiều phiền lưu, thường là cửu tử nhất sinh. Cũng vì chuyện này nên lão và hắn mới đến đây để gặp Phong Thiệu, một trong ba vị bát phẩm đan sư của Huyền Không đại lục, nhờ luyện giúp một loại dược hương gọi là Kim Giới...

Ngoài mặt thì là vậy, nhưng không ai biết rằng tất cả những điều này chỉ là cái vỏ bọc.

Đối với Hàn Cẩm Dương thì Tiên Tâm cũng tốt mà Kiếm Tâm cũng tốt, hắn không mấy quan tâm. Thứ hắn đang truy tìm không phải là đan dược.

Hàn Cẩm Dương vừa đặt tách linh trà xuống thì Tạ Lưu tức giận lớn tiếng:

- Khinh người quá đáng! Thiếu chủ! Chúng ta đến Huyết vực để cầu đan dược đi. Lão nô tin, chỉ cần ra cái giá đủ lớn, họ sẽ không ngại luyện đan cho chúng ta.

Tu chân giới là vậy! Khi tình huống bức bách, chính tà bất phân.

Vị bát phẩm đan sư thứ hai, Cổ Hoàng là người của Huyết vực. Mang danh hiệu đan sư thế nhưng nên gọi lão ta là độc sư thì thích hợp hơn. Chế độc mới là chân ái của lão, chế dược chỉ là nghề phụ mà thôi.

Còn người thứ ba thì hành tung bất định. Không ai biết người đó là ai, hình dáng như thế nào, tu vi cao thấp ra sao. Thế nhân chỉ biết người đó tồn tại bởi những viên tiên đan có ấn ký hình ngọn lửa, tương truyền có thể khiến kẻ chết chưa lâu hồi sinh. Tu chân giới tôn kính gọi người kia ba tiếng, Hóa thần y.

Hàn Cẩm Dương, cười nói:

- Tạ trưởng lão, người đừng sốt ruột. Tình huống của ta vẫn còn rất tốt.

Tuy ngoài miệng nói vậy nhưng trong lòng hắn lúc này như lửa đốt.

Thứ phái xuất hiện đêm hôm qua, đến bây giờ vẫn chưa xuất hiện.

Hàn Cẩm Dương cố trấn an bản thân:

- Tổ không thể nào nói sai... Nhất định không thể!

Vì một câu nói của Tổ mà hắn đã phải chờ rất lâu, rất lâu...

Đúng lúc này một vị chấp sự bước vội vào đại sảnh, cười nói:

- Phong trưởng lão đang nhanh chóng hồi môn, chỉ một lát nữa sẽ về tới thôi.

Cũng thật tội cho vị trưởng lão này, hắn được giao nhiệm vụ tiếp đón hữu hảo Linh Kiếm tông. Khách nhân càng phải chờ lâu thì hắn càng cảm thấy áy náy. Thế nên vừa nhận được tin của đệ tử, lão liền tốc hành đến đây.

Nghe đến đây, Hàn Cẩm Dương đứng phắt dậy làm Tạ Lưu giật nảy cả mình. Vị thiếu chủ này của lão lúc nào cũng vẫn đậm phong khinh, chưa bao giờ tỏ ra xúc động đến thế.

Nhưng mà thấy thiếu chủ hân hoan, trong lòng lão cũng vui vẻ. Có lẽ vì Hàn Cẩm Dương quá mức tuấn tú? Hắn không phải là vậy đi..

Thanh niên ngọc thụ lâm phong, vừa chinh đồn lại y phục vừa cười tươi như hoa, nói:

- Vãn bối muốn ra nghênh đón từ xa để thể hiện sự tôn kính với Phong đại sư!

Vị chấp sự kia liền gật đầu cười, đồng ý:

- Tất nhiên là được!

- --

Lúc ba người sắp đến trước đại môn của Thiên Nguyên tông thì một cỗ tiên thuyền cũng đang từ từ đến gần. Phía trên, một lão nhân râu tóc bạc phơ đang ngồi thần thờ nhìn mây trời, mặt mày bơ phờ trần đầy vẻ thất vọng. Đứng bên cạnh là một thiếu nữ khoác đạo bào đỏ rực, lưng đeo hộp gỗ, đang bóp vai cho lão nhân.

Hai người này không ai khác chính là Mạc Nguyệt và sư tôn của nàng, Phong Thiệu.

Khi lão lần theo dấu vết của Thiên Âm chi hồn ở Lam Sương thành, tiến vào Lam La Sâm Lâm thì liền gặp được đệ tử của mình Mạc Nguyệt, vừa từ Hắc Kỳ sơn trở về.

Biết được mục đích của sư tôn, nàng nói cho lão biết, kể có Thiên Âm chi hồn đã bị Tật Phong thú ăn thịt mất rồi.

Bạch Mộ Ngôn cùng Lục Linh cũng tường thuật lại tình huống hôm đó, âm công ma mị vang vọng trong sâm lâm kia nhất định là Thiên Âm chi hồn!

Lại còn có U Linh cổ cầm ở sau lưng của Mạc Nguyệt nữa...

Nhân chứng vật chứng rành rành, tuy không muốn nhưng lão cũng phải tiếp nhận sự thật. Thiên Âm chi hồn đã lại bước vào luân hồi.

Thứ cần tìm đã không còn, Phong đại sư đành theo Mạc Nguyệt, Bạch Mộ Ngôn và Lục Linh hồi tông.

Lão ngồi trên thuyền, hết thở dài rồi lại thở dài.

Hơi ẩm trên bà vai khiến lão ngoảnh đầu, trêu mến nhìn vị nữ đệ tử đang cố an ủi mình.

- Xem ra giấc mộng cửu phẩm đan sư phải trông cậy vào tiểu quái thai này!

Đang vỗ vỗ bàn tay của tiểu quái thai để tìm chút an ủi thì Phong Thiệu nhìn thấy từ phía tông môn, một nhóm ba người đang bay đến đây; một người đạp mây, hai người khác thì đạp phi kiếm.

Lão nhanh chóng nhận ra một trong số ba người đến là vị chấp sự luôn quản việc tiếp đón khách nhân của tông.

Còn hai người kia... Nhìn phục sức thì hắn là người của Linh Kiếm tông.

- --

Bên phía Hàn Cẩm Dương, hắn vừa trông thấy Mạc Nguyệt thì hai mắt đã lóe sáng.

Chiếc lá bồ đề trên tay hắn tựa như cảm ứng được gì, rung lên nhẹ nhẹ.

Hàn Cẩm Dương thăm thán phục vị "Tổ" kia:

- Thiện tai! Tuệ nhãn của Tổ thông suốt quá khứ và vị lai, quả nhiên không thể nào xuất hiện sai lầm! Thiên âm chi hồn cuối cùng cũng đến tay ta!

Bạn đang đọc truyện *Họ Đã Tu Tiên Như Thế Đó* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 35: Tiên giới hay phàm giới đều có biến thái

Ba người đặt chân xuống tiên thuyền rồi tươi cười đi đến trước mặt Phong Thiệu.

Vị chấp sự của Thiên Nguyên tông hành lễ, mở lời:

- Phong trưởng lão, hai vị này là Tạ Lưu chấp sự và Hàn Cẩm Dương, thiếu chủ của Linh Kiếm tông.

Hàn Cẩm Dương nhanh miệng, lễ phép bái Phong Thiệu rồi nói:

- Đa tạ Phong đại sư!

Phong Thiệu còn không hiểu tiểu tử này vì sao lại cảm ơn hắn thì liền cảm nhận được linh lực trong không gian chấn động.

Quá muộn!

Hàn Cẩm Dương đã thi triển thủ đoạn, tay phải chỉ thẳng phía Mạc Nguyệt, tay trái bóp nát một chiếc lá bồ đề.

Mọi người hoàn toàn không có phòng bị, làm sao có thể kịp ngăn cản hắn ta được.

Toàn thân Mạc Nguyệt và Hàn Cẩm Dương lóe lên ánh sáng vàng chói rồi biến mất.

Phong Thiệu tức giận, đôi mắt tràn đầy sát ý khóa chặt Tạ Lưu.

Lão chỉ một ngón tay khiến vị chấp sự của Linh Kiếm tông quỳ rạp xuống đất, chân tay co cứng như một con ếch.

Con ếch cống một chiếc đan đỉnh.

Một ngũ phẩm Tiên Tâm bình thường như lão làm sao có thể đỡ nổi nửa chiêu của Chân Tiên cảnh.

Phong Thiệu giận dữ hét:

- Các ngươi đưa đồ đệ của ta đi đâu vậy? Nói!

Tạ Lưu không biết phải nói gì. Lúc này lão vẫn còn choáng váng, không hiểu tại sao thiếu chủ của lão lại làm như vậy.

Chẳng lẽ là vì tiểu nha đầu kia quá xinh đẹp? Chắc là không phải vậy đâu? Hay thiếu chủ của lão bị người nào kiểm chế?

Trong lòng Tạ Lưu cũng có chút không chắc chắn. Ở Linh Kiếm tông thiếu chủ của lão được rất nhiều nữ nhân xinh đẹp mến mộ nhưng đến giờ hắn vẫn không tỏ ý yêu thích quá ai chứ đừng nói là muốn kết đạo lữ.

Áp lực trên người tăng vọt như muốn ép lão vào ván thuyền, cắt đứt suy diễn của lão.

- Nói mau! Các ngươi đang có kế hoạch gì? Muốn làm gì với đệ tử của ta?

Tạ Lưu vội vàng trả lời:

- Văn bối không biết! Văn bối thật sự không biết! Văn bối đi theo thiếu chủ đến để cầu tiền bối hỗ trợ luyện Kim Giới đan. Văn bối thật sự không biết vì sao thiếu chủ lại làm vậy.

Nghe đến đây cơn giận của Phong Thiệu đã lên đến đỉnh điểm.

Thay vì hút linh khí của trời đất, lò luyện đan đang đề trên người của Tạ Lưu bắt đầu hấp thu khí huyết của lão.

Thấy tình huống không ổn, vị chấp sự của Thiên Nguyên tông hoảng hốt nói:

- Phong trưởng lão, người hãy bình tĩnh lại. Người sống chúng ta mới có thể tiếp tục điều tra được!

Đáp lại lời khuyên can của hắn, chiếc đan đỉnh đập bay hắn ra khỏi thuyền, rơi xuống khu rừng núi gần sơn môn. Vị trưởng lão vô tội này chắc chắn sẽ không thể rời giường trong vòng nửa tháng tới.

Tạ Lưu nằm thoi thóp, vừa mơ hồ vừa thống hận.

Nếu không phải Phong Thiệu cần người đối chứng thì lão đã sớm lấy mạng kẻ này.

Tiên thuyền lao nhanh về phía Thiên Minh phong, tìm vợ chồng Mạc Tề và Nguyệt Tịch.

- Mạc Nguyệt! Chờ sự phụ!

- -----

Lúc này ở Lam Strong thành, không khí của Lăng gia đang rất vui vẻ. Vị tiểu thư Lãnh Nhượng Linh hiền lành, phúc hậu cảm động đến trời cao, bệnh tình không những nhanh chóng thuyên giảm mà còn trở nên khỏe mạnh hơn xưa rất nhiều.

Lãnh Nhượng Linh ngồi trước gương, mặt của nàng tràn đầy sức sống. Diệp Mai đứng ngay sau lưng chải tóc cho tiểu thư.

Chiếc hộp ngọc trắng tinh khiết được đặt ở trên bàn trang điểm. Bên trong đã không còn bánh há cảo.

Lãnh Nhượng Linh yêu quý sờ sờ hộp ngọc rồi hỏi Diệp Mai:

- Diệp Mai! Mọi người có biết khi nào thì vị tiên nhân đó sẽ quay lại không?

Diệp Mai không để ý đến cách xưng hô của tiểu thư đối với A Nhất, đơn thuần trả lời:

- Đệ ấy nói lúc rảnh rồi nhất định sẽ trở về thăm chúng ta.

Nghe thấy cách xưng hô của Diệp Mai đối với tiên nhân kia, trong lòng Lãnh Nhượng Linh có chút khó chịu.

Lúc nàng ngã bệnh, Diệp Mai cho nàng ăn há cảo tiên nhân. Sau đó thì nàng ngay lập tức liền khỏe lại.

Thần kỳ vô cùng!

Diệp Mai cũng không cảm thấy đây là bí mật gì to tát nên kể lại hết mọi việc giữa nàng và A Nhất cho Lãnh Nhượng Linh nghe.

Thấy há cảo có tác dụng với bệnh tình của tiểu thư nhà mình thì người thị nữ tốt bụng quyết định dành hết toàn bộ mớ há cảo còn lại cho tiểu thư của mình ăn.

Hộp ngọc không còn há cảo thì thân thể của tiểu thư cũng trở nên khỏe mạnh, không còn bệnh tật.

Ban đầu, Lãnh Nhượng Linh rất vui mừng, chỉ thiếu việc quỳ xuống tạ ơn Diệp Mai.

Thế nhưng rồi không biết từ khi nào mà hạt giống ghen tị được gieo xuống trong lòng nàng, nhanh chóng nảy mầm rồi cuốn lấy trái tim thiện lương ấy.

- Vì sao vị tiên nhân ấy lại chọn Diệp Mai mà không chọn ta?

- Diệp Mai có gì hơn ta cơ chứ?

- Nếu như không có ả, có lẽ ta mới là người được tiên nhân chú ý đến.

- Hừ! Một tiên nhân mù và ả thị nữ lẳng lơ.

Diệp Mai nào biết những suy nghĩ này của Lãnh Nhượng Linh. Nàng vẫn ngày ngày ở bên cạnh, chăm sóc tiểu thư của mình, ngày ngày chăm bón cho hạt giống của sự ghen tị đó.

Nàng còn hứng khởi viết thư về cho phụ mẫu của mình ở Lạc Nhạn thôn, hết mực ca ngợi vị tiểu thư xinh đẹp, tốt bụng.

Và dĩ nhiên về cả tiên nhân tiểu đệ, A Nhất.

Bạn đang đọc truyện *Họ Đã Tu Tiên Như Thế Đó* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 36: A nhất đã vào luyện tâm cảnh như thế đó!

Mộc Dương thành vẫn tấp nập và đông vui như trước, dường như tất cả những phong vân biến chuyển của tu chân giới đều không ảnh hưởng đến nó dù chỉ là nhỏ nhoi. Người nghèo trong thành vẫn bận rộn với cuộc sống mưu sinh, người giàu có vẫn điên cuồng vì máu và bạo lực trong đấu trường.

Hôm nay, Mộc Dương thành đón hai vị khách nhân rất đặc biệt.

Tuy công thành cách nơi đó khá xa nhưng A Nhất vẫn có thể loáng thoáng nghe được những tiếng hò hét hưng phấn của các khán giả, tiếng kêu rên thảm thiết của các con mồi hòa cùng tiếng rống điên dại của đám yêu thú bên trong đấu trường nô lệ.

Trên con đường lớn vẫn tấp nập người người qua lại có một đứa trẻ tàn tật đang ú ớ xin ăn.

A Nhất dường như có thể xuyên thấu qua nó nhìn đến bản thân mình hơn mười ba năm trước, thương cảm rất nhiều thế nhưng hắn lại không nhớ đã đánh mất túi tiền của mình ở đâu. Ngoảnh đầu nhìn Tịch Diệt đạo tổ, A Nhất rất muốn mở miệng xin lão vài xu bố thí cho đứa nhỏ đáng thương kia nhưng rồi lại thôi.

Tuy rằng đối với vị đại tiên này, vài xu tiền có khi không khác gì bụi bặm cả nhưng hắn lại sợ làm phiền đến người khác.

Không! Đó chỉ là cái cố! Hắn chỉ là không muốn mang ơn lão mà thôi.

A Nhất tự cười nhạo bản thân mình:

- Từ lúc nào mà mình đã trở nên cao ngạo và ích kỷ như thế này?

Khi đã nghĩ thông suốt, thiếu niên liền dừng lại truyền âm cho Tịch Diệt đạo tổ:

- Đại tiên! Người có thể nào bố thí cho những đứa nhỏ này vài xu tiền hay không?

Du ngoạn cùng hắn mấy hôm nay, Tịch Diệt đạo tổ cũng đã biết xuất thân của A Nhất, cũng hiểu được vì sao hắn lại động lòng trắc ẩn.

Lão thờ ơ nói:

- Là một vị đại tiên thì ta thực sự không có thời gian để chạy tới chạy lui giúp đám phàm nhân kia. Thế nhưng..

Đôi mắt sâu thẳm của vị đạo tổ nhìn chằm chằm vào A Nhất như muốn soi rõ linh hồn hắn, lão nhấn mạnh:

- ...nếu đệ tử của ta van nài, ta nhất định sẽ giúp đỡ hết mình.

Tuy đã sớm đoán được câu trả lời của Tịch Diệt đạo tổ nhưng A Nhất vẫn muốn thử một lần... để rồi lại thất vọng.

Hắn lắc đầu từ chối gợi ý của Tịch Diệt.

Cái nghèo cũng không thể nào cản được thiện tâm của A Nhất.

Hắn bước đến trước mặt đứa trẻ xin ăn vừa mù vừa câm ở bên đường, choàng tay ôm lấy đứa bé rồi nói:

- Hãy cố sống cho thật tốt!

Ngon lửa ấm áp của tình người mà bằng hữu Diệp Mai đã đốt cho hắn, A Nhất dùng nó để mời lửa cho một sinh mệnh khác.

Hắn vẫn chưa quen lắm với hộp âm và chiếc lưỡi mới của mình nên giọng nói phát ra có chút khó nghe, tuy vậy nó vẫn làm đứa bé ăn mày khóc thút thít, ú ớ!

A Nhất không cần nghe cũng biết đứa nhỏ muốn nói gì.

Hắn vỗ nhẹ vai đứa nhỏ như cô vũ rồi lại tiếp tục lên đường.

Đứa bé xin ăn đứng đó, giờ giờ cái tỏ chờ đợi, thế nhưng mãi đến lúc tiếng bước chân của kẻ đã ôm hắn đi xa cũng không có tiếng kêu nào của tiền rơi xuống cả.

Hơi ấm của tình người cũng không thể làm vui đi cơn đói của chiếc bụng bẹp.

...

A Nhất và Tịch Diệt lão tổ vào ngồi trong một quán mì ven đường. Gọi là quán cho sang chứ thực ra đây cũng chỉ là một xe mì cũ kỹ cùng dăm ba chiếc bàn ghế gỗ lụp xụp được sắp xếp sát vách tường của một tiệm vải. Chủ quán là một lão nhân, mái tóc bạc và chiếc lưng hơi gù đều nói cho họ biết đây là một người đã trải qua hơn nửa đời trong sự khó khăn vất vả.

- Đại thúc, phiền ngài làm giúp hai tô mì thịt bò.

- Đến ngay đây.

Cảnh tượng một lão già tiên phong đạo cốt, ngồi trên một chiếc ghế thấp xộc xệch ven đường chờ mì trông rất quái gở. Nhất là cái đôi giày đỏ chót mà lão đang mang còn rất thu hút sự chú ý, hoàn toàn không thể hòa hợp được với cảnh vật xung quanh.

Thế nhưng người khiến lão bán mì chú ý lại không phải Tịch Diệt đạo tổ mà là A Nhất.

Lão nhớ rất rõ gương mặt ấy, cả đôi mắt trắng đục kia nữa. Hơn chục năm trước, có một thời gian đêm nào lão cũng cho đứa trẻ ăn xin ồm yếu, mù lòa kia chút mì thiêu, canh cặn.

Lâu mãi lại thành thói quen, ngày nào lão cũng làm dư ra chút ít. Sau khi đứa trẻ kia biến mất, thỉnh thoảng lão vẫn quen tay làm nhiều hơn chút mì khiến vợ lão không thiếu cần nhằn lãng phí.

Lão bán mì thờ dài:

- Già rồi trông gà hóa cuốc, lại hay nhớ chuyện cũ.

Lão đổ nước lèo nóng hồi vào hai tô mì thịt rồi bung lên cho hai người:

- Mì nóng đến đây!

A Nhất cười nói:

- Cảm ơn đại thúc!

Hắn cảm ơn không chỉ cho tô mì mà hắn đang cầm trên tay mà còn cho cả 1342 tô mì khác. Nếu không có vị đại thúc này thì có lẽ hắn đã chết đói trong những đêm mưa gió năm xưa.

Giọng nói mới của A Nhất tuy khó nghe nhưng không hiểu sao lão bán mì lại cảm thấy bùi ngùi. Có lẽ bởi nụ cười thiên chân vô tà kia rất giống nụ cười của hơn 13 năm trước.

Lão cười nói:

- Ăn nhanh kéo nguội!

A Nhất gạt đầu, cầm bát mì lên húp lấy húp để.

Lão bán mì lấy cái khăn đang choàng trên cổ chùi đôi mắt ướt:

- Hi vọng đứa trẻ ngoan năm đó vẫn sống, dù có khó khăn vẫn cười.

Thầm cầu nguyện xong, lão vội tiếp đón những khách nhân khác, quay trở lại hiện thực của bản thân, bôn ba với cuộc sống.

Cuộc sống của người nghèo không có chỗ cho hoài niệm.

Mười ba năm trước, gia đình lão tuy nghèo nhưng cũng còn tính là hạnh phúc. Lão có một người vợ già đi cùng lão qua biết bao năm sóng gió, có người con trai và con dâu hiếu thuận cùng một đứa cháu ngoan ngoãn.

Sau đó, con trai của lão ham vui đi cá cược trong đấu trường nô lệ, kết quả chết thê thảm, để lại người vợ trẻ và đứa con nhỏ. Không lâu sau con dâu lão cũng bỏ đi, để lại đứa cháu vừa dứt sữa. Bận già chịu không nổi đả kích liên tiếp cũng qua đời. Ở độ tuổi lẽ ra phải được hưởng phúc tuổi già thì lão lại phải bận rộn mưu sinh, nuôi nấng đứa cháu đang tuổi ăn tuổi học.

A Nhất không biết những điều này, mà cũng không cần phải biết.

Tịch Diệt lão tỏ không hề nhắc đứa mà chỉ truyền âm cho hắn:

- Mọi người đều đang bước về phía trước, duy chỉ có tiểu tử ngươi mãi dậm chân tại chỗ.

Lời nói của Tịch Diệt đạo tỏ làm thần hồn của A Nhất chấn động.

Thời gian của hắn đã khác hẳn với thời gian của phàm nhân. Hắn và họ từ lâu đã không còn nằm trên cùng một quỹ đạo của vận mệnh.

Lão bán mì, phụ thân của hắn, mẫu thân của hắn, thầy đồ đầu thôn, thợ săn cuối thôn, Lạc Nhạn thôn, Lam Sương thành, tất cả mọi người đều bước về phía trước, duy chỉ có hắn dừng lại, mãi mãi sống trong quá khứ, mãi mãi là thiếu niên mù.

Câu nói của Tịch Diệt lão tỏ làm A Nhất đốn ngộ.

Tiền nhân A Nhất đã đặt bước chân đầu tiên vào đại đạo như thế đó!

Tán tu A Nhất, nhất phẩm Luyện Tâm cảnh.

Bạn đang đọc truyện *Họ Đã Tu Tiên Như Thế Đó* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 37: Đừng nên ăn trước khi xem kinh dị!

Ở một quán mì ven đường người đến người đi tấp nập, một thiếu niên mù đang ngồi trên một chiếc ghế thấp lụp xụp, hai mắt nhắm nghiền, lông mi thỉnh thoảng lại rung động một chút vì hơi nóng từ tô mì bốc lên.

Bên cạnh hắn là một vị lão nhân rung đùi đắc ý, đang nhìn hắn chăm chăm bằng đôi mắt từ ái. Tất nhiên là từ ái trong suy nghĩ của lão mà thôi, người ngoài nhìn vào sẽ chỉ thấy ánh mắt kia như là muốn nuốt chửng thiếu niên ngoan ngoãn trước mặt.

Tịch Diệt đạo tổ thấy A Nhất đốn ngộ, trong lòng vui vẻ:

- Thiên tư không tệ!

Lão vung tay lên, bóng hình của lão và A Nhất dần dần tiêu thất. Thứ duy nhất chứng minh họ đã từng ở đó là hai tô mì còn đang bốc khói nghi ngút và một thỏi vàng trên chiếc bàn gỗ.

.....

Trong lúc mà Tịch Diệt đạo tổ đang vui vẻ ăn mì cùng người đồ đệ bất đắc dĩ thì môn nhân của Âm Ảnh tông vẫn đang phải tản ra khắp nơi, khổ bức lận lội đến những nơi hoang vu nhất của đại lục, chỉ hận không thể xới từng thửa đất lên để tìm Thiên Âm chi hồn.

Vị đạo tổ tìm được đồ đệ liền lập tức bỏ quên đám đồ tử đồ tôn đáng thương của mình đang phải khóc than tìm kiếm người đang ở cạnh lão.

Đáng thương thiên hạ Âm Ảnh tông!

.....

Đông Thắng Thần Châu là châu lớn và sầm uất số một số hai của Huyền Không đại lục. Nơi đây địa hình bằng phẳng, khí hậu ôn hòa nên thu hút rất nhiều tu sĩ tụ tập. Cũng có nhiều tông môn đã khoanh vùng lập tông tại đây hàng vạn năm.

Ở một góc của Đông Châu.

Trên thảo nguyên xanh ngát bạt ngàn hoa cỏ, có bốn nam tử thi triển thân pháp ma mị, thoát ần thoát hiện nhanh chóng vượt qua vùng thảo nguyên trống trải không có một chỗ trú ẩn để tiến vào khu rừng trước đó không xa. Trên vai họ cồng một cỗ quan tài đỏ tươi như viêm hỏa. Người nằm trong cỗ quan tài là đường chủ Hóa Dung đường, một trong năm đường của Âm Ảnh tông.

Bốn người cật lực khiêng cỗ quan tài chạy tới như là phía sau có yêu thú đang đuổi theo họ vậy. Nếu họ có thể nói, nhất định là họ sẽ cải chính, cái thứ đang đuổi theo họ còn đáng sợ hơn cả yêu thú nữa.

Một thanh niên khiêng kiệu bởi vì hao phí quá nhiều linh lực khiến mặt mày hắn tái nhợt, cắn giận nói:

- Mấy ả đó thật quá đáng, chẳng phải chúng ta chỉ là vô tình nhìn thấy bọn họ tắm thôi sao? Lại không phải là chúng ta cố ý, ai bảo thanh thiên bạch nhật lại đi tắm ở ngoài trời?

Người đàn ông trung niên phía sau lưng hắn cũng mệt quá sức, thở hổn hển, hùa theo:

- Đúng vậy! Lại còn truy sát chúng ta bảy ngày bảy đêm. Mấy ả tưởng mình có chút nhan sắc thì muốn làm gì thì làm mà!

Ở phía trước, một thanh niên có ánh mắt sắc bén như lưỡi kiếm liếc nhìn lại, lạnh lùng nói:

- Các ngươi đều im miệng cho ta! Đến tình thế này còn có mặt mũi đồ lỗi cho người khác sao? Nếu không phải tại các ngươi dục hòa công tâm, tiết lộ hơi thở làm bại lộ hành tung thì chúng ta còn có thể trú tại Kinh Hồng môn một thời gian dài nữa.

Người thanh niên còn lại có vẻ ngoài trang nhã, lắc đầu trầm nghĩ:

- Người ta sắp đuổi giết đến nơi, đại sư huynh ngươi còn luyến tiếc sắc xuân sao?

Hóa Dung chân nhân ở trong quan tài đang bế sinh tử quan để đột phá Nguyên Thần cảnh, hoàn toàn không hay biết mình đã bị đạo tổ đá khỏi tông môn, lại còn bị mấy tên đệ tử dẫn đi ngao du sơn thủy, ngắm cảnh xuân.

Chẳng bao lâu nữa, Nhất Ván lâu sẽ đưa tin tức lão già biến thái của Âm Ảnh tông rình coi đệ tử Kinh Hồng môn tắm rửa, bị đuổi giết chạy vắt giò lên cổ suốt bảy ngày bảy đêm.

Có lẽ cũng sẽ được tiên giới truyền lưu thêm vài thập kỉ nữa cũng nói không chừng.

Vết nơ này cho dù có tát sạch nước của Vô Tận hải cũng khó lòng rửa sạch.

- - -

Bầu trời đỏ tươi.

Mặt đất đầm máu.

Một con Tham Lang thuần chủng đang chạy lao nhanh trong đấu trường. Tứ chi đen kịt của Tham Lang đều đều dẫm đạp vào mớ dịch lỏng đang vương vãi trên khắp mặt đất tạo nên thanh âm bì bõm. Máu bắn tung tóe khắp nơi, nhuộm loang lổ khắp thân thể của nó, nhuộm đầy cái miệng rộng và hàm răng nhọn đang nhe ra kia, lấy dính lên cả người đang ở phía trên lưng nó.

A Nhất ngồi trên Tham Lang, một tay vịn sợi xích trên cổ của con yêu thú, một tay khác cầm roi xích dài. Hắn đang cố kiềm chế con Tham Lang này, nhưng có vẻ âm thanh mới tìm lại được của hắn không thể át được tiếng hô hưng phấn đến từ bốn phía khán đài. Con Tham Lang hoàn toàn không có ý định ngừng lại.

Con Tham Lang hưng phấn lao về phía một người đàn ông mặc y phục nô lệ đang ngồi run rẩy trong bóng tối. Miệng nó gầm gừ từng tiếng như đe dọa, sau đó há rộng cái miệng đỏ như bôn máu của mình ra rồi nuốt chửng ông ta.

Người đàn ông không phản kháng được, chỉ tích tắc đã biến mất trong miệng con yêu thú, chỉ để lại một vũng máu tanh chứng tỏ nơi này vừa có thêm một sinh mệnh nhỏ bé tiêu tán khỏi thiên địa.

A Nhất hét lớn nhưng không thành lời. Hắn muốn kéo cái sợi dây xích trên cổ Tham lang lại để ngăn cản nó thể nhưng tay của hắn lại không nghe theo hắn điều khiển.

Nhưng hắn làm sao có thể thay đổi quá khứ cơ chứ?!

Ở nơi này, hắn đơn thuần chỉ là một khán giả.

Bạn đang đọc truyện *Họ Đã Tu Tiên Như Thế Đó* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 38: Đó chính là A Nhất!

Tham Lang thỏa mãn gầm lên một tiếng rồi lại lao nhanh đến con mồi tiếp theo.

Cánh tay của A Nhất kéo mạnh Khốn Yêu thẳng trên cổ của Tham Lang, con yêu thú khổng lồ bị kéo nhảy lên không trung rồi đáp xuống khán đài một cách ngoạn mục, thân hình to lớn và tứ chi sắc bén của nó đè chết một đám khán giả không kịp phòng bị. Lốp dịch đỏ trên mặt đất lại được tô dày lên thêm một chút.

Không ngừng lại ở đó, con yêu thú tiếp tục đạp lên những người còn lại, tìm cách trèo lên cao hơn nhằm thoát ra khỏi nơi đã vây khốn nó bấy lâu.

Đám đông lập tức hỗn loạn lên. Mọi người không màng đến xung quanh, tranh nhau chạy về phía lối ra của đấu trường.

Tiếng la hưng phấn và khát máu ban đầu biến thành từng tiếng khóc than rung trời.

- Tại sao lại giết ta? Ta chỉ đến tìm vui thôi mà.

- Đừng! Đừng giết ta! Ta sẽ cho ngươi tất cả tài sản mà ta có.

- Aaaaa!

- Đừng mà! Ta còn người vợ trẻ và đứa con nhỏ đang chờ ở nhà...

- Cứu mạng! Cứu mạng a! Ở đây có ác quỷ!

- Thiếu hiệp tha mạng! Từ nay ta sẽ không...

Những con mồi của hắn tranh nhau giẫm đạp lên kẻ ngã xuống để tìm đường thoát thân, tiếng la hét vang rền như a ti địa ngục.

Tham Lang như một cỗ máy xay thịt khổng lồ, lăn nhào vào đám đông.

Có lẽ vì quá no nên nó không ăn thịt người nữa, chỉ chăm chú nhuộm màu cho da lông của mình bằng sắc đỏ tươi của máu.

Giương mặt của vị khán giả A Nhất quần quai:

- Không! Không! Không phải là do ta!

Nhưng đó chỉ là suy nghĩ của hắn mà thôi. Thiếu niên ngồi trên lưng Tham Lang vẫn đang nở nụ cười thích thú, điều khiển con yêu thú dưới thân tiến lên tựa đứa trẻ lần đầu tiên dùng đuốc đốt bầy kiến đang tháo chạy tán loạn.

...

A Nhất giật mình tỉnh lại.

Ở bên trong lãnh địa của Thanh Hư môn

Bầu trời vẫn đỏ tươi.

Mặt đất vẫn đầm máu.

Hai chân của A Nhất đã đứt lìa, sự đau đớn chột ủa tới khiến hắn kêu lên thảm thiết.

Một nhóm đệ tử của Thanh Hư môn chậm rãi tiến đến gần hắn, trên những gương mặt vận vẹo kia đang nở nụ cười đáng sợ, đẩy về tham lam. Họ vurun những bàn tay lõm chõm đầy móng sắc nhọn đến gần a Nhất.

- Cuối cùng cũng bắt được ngươi!

- Cái mạng nhỏ của ngươi được chừng môn rao giá cao lắm đó, ngươi có biết không?

A Nhất tuyệt vọng hét lớn:

- Không! Các người mau chạy đi!

Thế nhưng âm thanh thoát ra từ miệng hắn lại là.

- Cá thật lớn! Ma ma sẽ rất vui đây!

Một vị thần chết điều khiển sợi dây mây mềm mại đang nằm sấp dưới chân a Nhất, khiến nó xuyên qua hộp sọ của mấy tên tu sĩ một cách nhẹ nhàng như đang xâu một chuỗi hạt ngọc trai. Sau đó, chuỗi ngọc trai được cẩn thận treo lên giữa hai thân cây lớn.

Cả năm viên ngọc vẫn giữ nguyên nụ cười khùng bỏ trên môi và tư thế vurun tay ra phía trước, ánh mắt tròn to khát máu.

Vị thần chết dạo qua một vòng, trầm tư như đang lựa chọn, sau đó nhẹ nhàng ngắt một cặp chân mới từ trên người một nam đệ tử, lắp vào cho A Nhất.

Vết cắt trên chân của a Nhất lập tức liền với đôi chân mới. Hắn hưng phấn đứng lên nhảy nhót tới lui.

A Nhất lại có thể đi đứng được, hắn vui vẻ kéo năm con cá lớn về nhà cho mẫu thân làm bữa tối. Hôm nay hắn muốn ăn cá nướng, nếu không thì hấp cũng được, mà rán cũng không tồi.

Hay là kêu ma ma làm mỗi món một con nhỉ? A Nhất nhất định có thể ăn hết được, sẽ không lãng phí đồ ăn.

Vừa đi a Nhất vừa vui vẻ nghĩ: mình là đứa trẻ ngoan cơ mà.

Thế nhưng người khán giả A Nhất lại không đồng tình lên tiếng:

- Không! Không! Không phải là ta! Đó không phải là ta!

...

Một lần nữa, A Nhất lại giật mình tỉnh lại.

Bầu trời vẫn là màu đỏ.

Mặt đất vẫn đầm máu tươi.

Lần này hắn chỉ tuyệt vọng cuộn tròn thân mình, ôm đầu khóc thút thít, không cố giành quyền điều khiển thân thể nữa, cũng không cố chống lại vận mệnh đã được định đoạt nữa.

Đường Tử Hàm đứng lơ lửng trong không trung, dùng ngón tay chỉ vào mặt người thiếu niên ma mị trước mắt, hét:

- Là người đã...

A Nhất phát tay.

Lời còn chưa nói ra khỏi miệng thì mắt của Đường Tử Hàm đã trợn ngược, trước mặt hắn là thân thể của mình, vẫn còn đang vươn tay chỉ trỏ. Hắn muốn hét lên nhưng đầu đã lìa khỏi cổ, hộp âm không được phổi bơm hơi, làm sao có thể nói thành lời.

A Nhất nhìn xác chết trên mặt đất, hồn nhiên nói:

- A Nhất muốn ăn há cảo.

Dưới ánh trăng màu máu, A Nhất bận rộn phụ giúp mẫu thân băm thịt và gói há cảo.

Dù mẫu thân hắn đã hướng dẫn rất kỹ nhưng A Nhất sợ rằng hắn sẽ quên mất nên phải vẽ xuống từng bước làm há cảo trên mặt đất.

- Minh sẽ làm thật nhiều há cảo cho thầy đồ, thợ săn thúc thúc, và cả Diệp Mai tiểu muội nữa...

Ánh trăng đỏ rực trên bầu trời chiếu sáng một mảnh sân, bao trùm lên cả bóng dáng nhỏ bé đang cặm cụi chặt thịt của a Nhất.

Tiên nhân A Nhất, nhất phẩm Luyện Tâm cảnh rên rì:

- Là ta!

- Đó là ta!

Lần này A Nhất không muốn thức tỉnh nữa.

Nhưng nào có dễ dàng như vậy!

...

Bầu trời vẫn là màu đỏ

Mặt đất vẫn đầm máu tươi

Ở bên trong khu rừng rậm, A Nhất và cuộc săn tiên nhân lại bắt đầu.

Bạn đang đọc truyện *Họ Đã Tu Tiên Như Thế Đó* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 39: Thức tỉnh

Núi là nhạc

Biển là nhạc

Tâm ta là nhạc

Ta là núi

Ta là biển

.....

Tiếng hát cổ lão luân luân như từ phía xa xăm vọng đến, sau lại dần dần rõ ràng hơn, nhẹ nhàng vỗ về A Nhất, kéo hắn trở về lại với thực tại.

A Nhất thức tỉnh từ trong giấc ngủ, phát hiện mình đang nằm trong một chiếc quan tài bằng gỗ. Không biết quan tài được làm từ vật liệu gì nhưng nằm rất thư thái, lại thoang thoảng có một mùi hương khiến tinh thần dễ chịu.

Xung quanh là một mảnh đen nhánh, ánh sáng mờ nhạt duy nhất là đến từ cái nắp quan tài phía trên đang khép hờ.

A Nhất nằm yên trong quan tài, không có ý định ngồi dậy, từng vệt nước mắt lăn dài trên khuôn mặt đang thẫn thờ, hắn nỉ non nói nhỏ:

- Là ta! là ta!...

Tiếng hát đột ngột ngừng lại. Tịch Diệt đạo tổ nhận thấy được đồ đệ của mình đã tỉnh liền ngừng hát, bước đến gần quan tài.

Nắp quan tài chậm rãi mở ra, ánh sáng nhàn nhạt tràn vào, nhẹ nhàng bao phủ lấy thiếu niên đang nằm cuộn mình trong đó.

Hắn vẫn không chịu ngồi dậy.

Tịch Diệt đạo tổ cũng không hỏi vì sao hắn khóc, lão lấy ra một cây đàn, cười nói:

- Đồ nhi ngoan! Đừng khóc! Trong lúc con đồn ngộ thầy đã tự tay làm cho con cây đàn này, con mở mắt ra xem có đẹp không? Thích không?

Vừa nghe nhắc đến đàn, bàn tay A Nhất khẽ run lên bần bật.

Hắn đã hoàn toàn nhớ ra! Ở trong Lam La sâm lâm, hắn đã dùng U Linh cổ cầm đập nát sọ não của nữ đệ tử Thanh Hư môn, Thanh Yến.

A Nhất dùng hai tay bưng kín đầu, hoảng loạn la lên:

- Không! Không!

Tịch Diệt đạo tổ hít mắt lại, hứng thú hỏi:

- Đồ nhi! Ngươi nhớ ra rồi sao?

Lão quét mắt nhìn tới nhìn lui, đánh giá người thiếu niên đang nằm trong quan tài rồi bật cười hài lòng:

- Khắc khắc! Vừa nhập môn liền có thể đồn ngộ, một hơi lên đến ngũ phẩm Luyện Tâm cảnh! Không tồi chút nào.

A Nhất nghe thấy thế, tâm tình lại hoàn toàn không được cải thiện. Hắn không quan tâm đến tu vi, không quan tâm đến tu luyện, hắn chỉ nằm đó, tội nghiệp cho những người đã chết, tội nghiệp cho cả bản thân của mình.

Lúc trước, cho dù hắn có biết người là do hắn giết nhưng tâm can cũng không bị dày vò đau khổ đến mức này, bởi hắn không có thực sự trải nghiệm qua. Hắn chỉ có thể ngờ ngộ nhớ được, hắn đã giết người.

Còn lần này thì hắn có thể cảm nhận được tất cả: tiếng xương gãy giòn tan; tiếng huyết nhục rơi rớt trên mặt đất; tiếng kêu la khóc lóc, xin tha mạng của những kẻ hắn giết; hình ảnh những gương mặt mờ mịt, sợ hãi, thống khổ, đau đớn, thậm chí là căm thù, nguyên rủa.

Sự thích thú của kẻ giết người, quá trình đùa giỡn với sinh mệnh của những người không có sức chống cự.

Tất cả! Tất cả, thiếu niên đều rành rẽ cảm nhận được.

Kẻ giết người không phải đứa trẻ nhỏ vô tri ở Lạc Nhạn thôn, mà là hắn, tiên nhân A Nhất.

...

Tịch Diệt đạo tổ quay người, đi về phía bộ bàn ghế đá bên trong trang viên.

Tịch Diệt đạo tổ đã cố tình tìm mua một trang viên có khung cảnh giống nhất với trang viên của Đường Tử Hàm ở Lam Sương thành, nhưng xem ra việc này đã không còn cần thiết nữa.

Và đương nhiên là lão đã phải mua lại với một cái giá trên trời! Nhưng lão cũng không mấy quan tâm, chút chuyện nhỏ nhặt này còn không đáng để lão thi triển pháp thuật.

Lão thư thái rót hai chén linh trà rồi thả một viên đan dược vào một chén.

A Nhất leo ra khỏi quan tài, ngồi bệt xuống đất, trong đôi mắt tràn đầy tang thương.

Đây là quan tài của vị đại tiên tốt bụng, hắn không muốn làm bẩn nó.

Hắn ngồi đó một lúc, không biết nghĩ đến cái gì, ánh mắt của hắn từ mờ mịt dần dần trở nên kiên định.

A Nhất mò mẫm lấy Cửu U Thất Sát nha ra từ trong túi, ngắm nghía con dao một chút.

Đây là món quà quý giá nhất mà hắn nhận được, cũng có thể là món quà cuối cùng. Dùng hung khí đã giết hại những tiên nhân kia kết thúc tính mạng của kẻ sát nhân, có lẽ có thể an ủi phần nào cho một vài vong linh đã bỏ mạng trên tay hắn.

Run run vuốt ve con dao, A Nhất bỗng nắm chặt cán dao, đâm thẳng lưỡi nhọn bén ngọt kia vào ngực mình. Thế nhưng dao khí trên tay hắn không chấp nhận, nó kịch liệt từ chối hành động tự sát của A Nhất, toàn thân dao rung lên dữ dội, gãy dựa, nhảy ra khỏi bàn tay của hắn.

Tịch Diệt đạo tổ chậm rãi đặt chén trà xuống, nhìn a Nhất đang đấu tranh với con dao không nghe lời kia, thở dài nói:

- Đồ nhi, tin sư tôn đi! Cho dù ngươi có chết đi cũng không thay đổi được gì đâu! Người đã chết cũng không thể sống lại được.

Nói rồi lão lại vỗ vỗ cái ghế bên cạnh:

- Nào! Lại đây ngồi! Để sư tôn kể cho ngươi nghe truyền thuyết về Thiên Âm chi hồn, truyền thuyết của thiên nhân.

Lúc này, vị đạo tổ kia không còn mang dáng dấp cả lơ phất phơ như bình thường, toàn thân lão tản mát ra sự uy nghiêm như một vị thần thời thượng cổ. Từng lời từng chữ tràn đầy thuyết phục lực, tựa như chân ngôn của bậc thánh nhân.

A Nhất không chịu được dụ hoặc mà tạm bỏ đi ý nghĩ tự sát, đi đến ngồi bên cạnh lão.

Tịch Diệt đạo tổ hài lòng, chiều này đã lâu không dùng đến nhưng xem ra mình vẫn là bảo đao khó lão.

Vạn Thánh kinh của lão tuy không mạnh mẽ bằng Câu Hồn Linh Điển của Thất Tâm môn, nhưng dùng để đối phó với một tên gà mờ mới bước vào Luyện Tâm cảnh thì vẫn dư dả.

Bạn đang đọc truyện *Họ Đã Tu Tiên Như Thế Đó* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 40: Truyện cũ dài lê thê, tu tiên lại bận bịu!

Khi A Nhất đã an tọa, Tịch Diệt đưa cho hắn một chén linh trà, rồi bắt đầu kể:

- Ở thời thượng cổ, có một tộc người sống an nhàn trong một thung lũng, ẩn mình trong khe núi hẹp ở Tây châu.

Hơi nước trong trà bốc lên, dần dần tụ lại một chỗ hóa thành cảnh tượng trong một sơn cốc nhỏ, trăm hoa đua nở, chim chóc rộn ràng, người người vui đùa ca hát. Tiếng hát của họ làm thóc lúa nảy mầm, làm muôn hoa nở rộ.

- Một ngày kia, có một nhóm tu sĩ vô tình đặt chân đến nơi đó, phát hiện ra tộc người Thiên Nhân. Tu sĩ vừa sợ Thiên Nhân vừa thèm khát thần hồn của họ. Chắc ngươi cũng không cần vì sư phải nói nhiều nữa. Ngươi hiểu rõ hơn ai hết, sự tàn khốc của tu chân giới.

A Nhất siết chặt hai tay, môi mím lại, gật nhẹ.

Lão nhân phát tay, đám sương dần biến đổi thành một cảnh tượng khác, già trẻ lớn bé trong tộc bị su ru hồn, những tu sĩ kia bị lòng tham che mắt chỉ để ý đến những viên Tỏa Hồn Thạch. Ở bên trong những viên đá lấp lánh xinh đẹp đó là từng cỗ Thiên Âm chi hồn đang gào thét cầu xin.

Nhiều người may mắn tự sát kịp thời, thoát khỏi cảnh bị su ru hồn.

Những cảnh tượng kinh hoàng lần lượt hiện lên trước mặt A Nhất khiến người thiếu niên sững sốt, trong bụng cuộn cuộn buồn nôn nhưng đôi mắt lại vẫn dán chặt vào những hình ảnh đó, không bỏ qua dù chỉ là một cái chớp mắt.

Có đứa trẻ mới chào đời, vừa cất tiếng khóc vang thì đã có một gương mặt rực lửa dữ tợn xuất hiện ở trên trời cao, há miệng hút lấy hồn phách của nó, nhai nhóp nhép như kẹo dẻo thượng hạng, mãi không tan.

Có người thiếu nữ bị thiêu trụi, hồn phách dung nạp với Tam muội chân hỏa, bốc cháy hừng hực bên dưới lò đan. Lão tiên nhân cười thích thú cho được liệu vào lò. Tiếng cười kinh tởm kia át cả tiếng kêu la.

Có tiên nhân thả một khóa Tỏa Hồn thạch vào lò nung, dung hòa nó với huyền thiết, đúc ra từng thanh linh kiếm bóng loáng.

Giọng kể già nua tang thương của Tịch Diệt vẫn đều đều vang lên:

- Luân hồi rồi luân hồi chỉ để bị săn bắt. Oán khí ngập trời, hóa thành trớ chú.

Thiên âm chi hồn thống hận trả một cái giá lớn để nguyên rửa tu chân giới.

Thiên địa ngân vang:

Thiên Âm chi hồn, đoạn mệnh diệt linh.

Tu Chân chi giới, bắt tẫn luân hồi.

Ánh mắt của lão nhân kia âm ỉ hằn đi như bị một tầng bụi che phủ, không hiểu là do hơi nước bốc lên từ linh trà hay là do sự mờ mịt hiện lên trong mắt Tịch Diệt đạo tổ?

Lão tiếp tục kể:

- Kể từ đó, không một ai có thể đặt chân lên đỉnh Tu Di sơn nữa. Vòng luân hồi này không còn lối thoát.

A Nhất tuy bàng hoàng nhưng lúc này hắn vẫn sợ chính bản thân mình hơn là những cảnh tượng của địa ngục đó.

Nếu như lúc ở Thanh Hư môn, hắn không phản kháng thì có lẽ mọi việc đã kết thúc, sẽ không có nhiều người phải chết như vậy, hắn cũng không cần phải vất vả trốn chui trốn nhủi như thế.

Không cần phải liếc nhìn, Tịch Diệt đạo tổ cũng biết A Nhất đang suy nghĩ điều gì, chậm rãi nói:

- Bước vào luân hồi, hồn phách tiêu tan, chỉ có nghiệp quả đầu thai. Thế nhưng Thiên Âm chi hồn lại không.

Lão cười châm chọc, rồi mới nói tiếp:

- Vòng quay vô tình của bánh xe luân hồi cũng không nghiền nát được nó, cũng đủ biết nó bền bỉ đến mức độ nào. Có câu nói như thế này, củi đốt một đêm, hòn đốt vạn năm. Quá trình thiêu đốt Thiên Âm chi hồn so với hồn phách bình thường thì còn lâu dài hơn gấp vạn lần.

Nếu như lúc ở Thanh Hư môn, Thiên Âm chi hồn của A Nhất hợp vào dây đàn thì hắn sẽ bị dây vô trong khoảng thời gian tương chừng như bất tận ấy. Sau khi tan biến thì lại trở thành oán khí, cũng cô trở chú, đoán mệnh diệt linh kia.

Những điều này, tu sĩ chính đạo không muốn tin. Tu sĩ tà đạo thì càng không quan tâm.

Tịch Diệt đạo tổ nhìn về phía xa xăm, núi Tu Di ngay trong tầm mắt nhưng lại không thể với tới.

Bởi lời nguyện kia mà thiên địa linh khí ngày càng yếu nhược. Còn nhớ thời thượng cổ, khởi điểm của tu đạo là Thần Thông cảnh, bây giờ thì phải lặn lội vượt qua ba đại cảnh giới mới đắc Thần Thông.

Bổng lão đứng dậy đi đến trước mặt A Nhất, chỉnh trang lại y phục, quỳ xuống lạy chín lạy.

A Nhất hoảng sợ vội vàng tiến đến nâng lão lên, thế nhưng cơ thể hắn đã bị pháp lực của lão khóa chặt, không thể cử động.

Lạy xong, Tịch Diệt đạo tổ lên tiếng:

- Một kiếp ngao mạn này, vì sư chưa bao giờ quỳ lạy ai cả. Nhưng chín lạy này, vì sư thay tu chân giới tạ lỗi với con. Mong con hãy mở lại đại đạo, ban phát một tia hi vọng cho chúng sanh.

Giương mặt già nua nhìn hắn bằng tất cả thành khẩn:

- Cũng là mở ra một con đường giải thoát cho bản thân của con.

Muốn tháo chuông thì phải tìm người buộc chuông. Nếu Thiên Âm chi hồn không mở lối lên đỉnh Tu Di thì đừng hòng ai có thể bước lên đến.

À! Dĩ nhiên là trừ một kẻ đang rảnh rỗi nhàn cư ở trên đó.

- - -

Một người thanh niên ngồi trên đài sen trắng đang nhìn hộp ngọc trắng, không biết phải làm như thế nào.

Hắn không ngờ một hộp há cáo lại có thể phá tâm cảnh của hắn, khiến hắn không tài nào nhập định.

Thứ này vốn không thể nào xuất hiện tại đây nên pháp tắc nơi này không thể loại bỏ nó.

Ngất nổi, thứ không thể xuất hiện lại xuất hiện.

Ăn thì tất nhiên là không mà muốn vứt thì cũng không thể vứt lung lung, rất dễ tạo nghiệp.

Suy nghĩ hồi lâu cũng không thể nghĩ ra biện pháp nào tốt, hắn thở dài.

- Dẫu sao thì Huyền cũng đã có một phần há cáo, thêm một phần nữa cũng không sao! Đúng không?

Nghĩ là làm!

Ném được hòn đá nóng phỏng tay kia cho người khác, hắn lập tức nhắm mắt nhập định, môi treo một nụ cười nhàn nhạt.

Trên U Linh chi thụ, bên cạnh cái đầu của Đường Từ Hàm đang được treo lưng lửng lại có thêm một cái bao vải, bên trong có hộp há cáo tiền nhân.

Bạn đang đọc truyện *Họ Đã Tu Tiên Như Thế Đó* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 41: Trước lúc đánh nhau phải nói chuyện cho rõ ràng!

Trung Châu chấn động!

Hai đại tông môn Linh Kiếm tông cùng Thiên Nguyên tông có lẽ sẽ xảy ra chiến tranh!

Tu sĩ Trung Châu và cả các châu khác nghe nói đến tin tức này đều lấy làm kì lạ, bởi hai đại tông kia cùng tồn tại ở Trung Châu đã hàng vạn năm, quan hệ mật thiết. Các trường bối thường xuyên gặp mặt luận bàn, các tiểu bối cũng thường xuyên kết bạn lịch lãm, bí cảnh các nơi hai đại tông cũng thường xuyên chia sẻ, không biết có bao nhiêu cặp đạo侶 đã được kết thành. Mấy trăm năm gần đây cũng chưa hề nghe nói hai tông có gì xung đột mâu thuẫn.

Đùng một cái được biết hai đại tông chuẩn bị chiến tranh, có thể không lấy làm kì lạ sao? Bởi thế nên dạo gần đây, trong giới tu sĩ, đủ các loại chuyện bát quái xoay chuyển quanh vấn đề này, trong các quán linh trà linh tửu, mười bàn thì có chín bàn là đang suy đoán nguyên do của cuộc chiến, bàn còn lại là người đang được phổ cập thông tin về nó.

- Ngươi đừng không tin a! Ta đây là có tin tức nội bộ. Cháu ngoại gái của cậu em vợ bà hàng xóm của nhạc mẫu ta là một đệ tử nội môn của Thiên Nguyên tông. Tin tức vô cùng chuẩn xác.

- Nếu thật là vậy, không biết có bao nhiêu cặp đạo侶 phải gặp cảnh chia lìa đây!

- Đúng thế! Nếu là các cặp kết đôi vì lợi ích cũng thôi đi, nhưng những người có tình cảm thực sự thì thảm rồi.

- Thế cháu ngoại gái của cậu em vợ bà hàng xóm của nhạc mẫu ngươi có nghe nói là nguyên nhân gì khiến hai tông bất hòa không?

- Cái này...cái này thì không biết được rồi...

- Thiết....

Trong khi ngoại giới suy đoán đủ điều thì Thiên Nguyên tông cũng đang bị mây đen che phủ, đám đệ tử nom nớp cẩn thận làm việc, sợ một chút không chú ý sẽ bị các vị sư phụ đang tức giận muốn phun lửa bắt được chịu tội. Các trưởng lão, phong chủ các phong, các chấp sự có quyền hạn đều được triệu tập đến cùng chương giáo chân nhân suy nghĩ cách ứng đối.

Lúc này ở Nghị Sự điện, Phong Thiệu cùng Mạc Tề, Nguyệt Tịch đang cùng các vị phong chủ và trưởng lão lớn tiếng tranh luận.

Viễn Dương trưởng lão vuốt bộ râu tóc bờm xờm của mình nghe các vị trưởng lão khác tranh luận, đang lúc nghe thấy họ nghĩ các biện pháp ép dặt cầu toàn hồng gìn giữ mối quan hệ mật thiết giữa hai tông, vị trưởng lão có tính tình nóng như lửa liền đập bàn lớn tiếng quát:

- Người ta đã đánh thẳng vào mặt các ngươi mà các ngươi còn muốn nhường nhịn sao?

Sau đó lập tức quay sang những người khác:

- Nếu như các ngươi không dám đánh! Lão phu sẽ đánh! Phong sư diệt, Mạc nhi, Nguyệt nhi, đi! Ta dẫn các ngươi đến Linh Kiếm Tông đòi người!

Lão vừa bước vào cảnh giới Thượng Thần cách đây không lâu nhưng nhờ có ngàn năm Hòa Hồn thảo, quả mừng tấn thăng của Phong Thiệu mà tu vi của lão sớm đã ổn định. Bề quan lâu ngày, lão nghĩ mình cũng nên vận động gân cốt một chút.

Mọi người vội vàng lên tiếng ngăn cản.

Nếu thực sự để một kẻ nóng nảy, hữu dũng vô mưu như Viễn Dương đến Linh Kiếm tông thì đại chiến sẽ liền bùng nổ, thậm chí còn sẽ dẫn động đến các vị lão tổ.

Ngồi trên chủ tọa là một người thanh niên trẻ tuổi, ánh mắt hẹp dài chứa vài tia gian xảo. Đó là chương giáo chân nhân Tàn Minh. Những người không quen thuộc hắn ta thì rất có thể sẽ bị vẻ ngoài đạo mạo của hắn đánh lừa, nhưng toàn tông môn ai lại không biết đây là một con hồ ly gian trá, không vắt kiệt hết giá trị của ngươi là sẽ không buông tay.

Cũng chính vì lẽ đó mà hắn được chọn làm đệ tử quan môn của tiền nhiệm chương giáo, sau đó thuận lợi trở thành chương giáo đời thứ 31 của Thiên Nguyên tông.

Lúc này hắn đang cúi đầu không biết đang suy tư gì đó, một tay chống cằm, tay kia gõ gõ mặt bàn, phát ra từng tiếng vọng thanh thủy.

Một lúc sau, hắn ngẩng đầu lên, ánh mắt lóe lóe, phát tay nói:

- Đi đi!

Mọi người sững sờ nhìn Tần Minh, quên cả tranh cãi. Ngay cả Viễn Dương cũng vô cùng bất ngờ. Tuy hắn là người la lối muốn đánh lớn nhất nhưng thực chất hắn cũng hoàn toàn không nghĩ đến chương giáo sẽ ủng hộ mình.

Vị giáo chủ chân nhân này tuy thường ngày luôn hòa hòa bình bình, luôn đem việc đoàn kết các tông môn treo tại bên miệng nhưng xử trí sự tình lại vô cùng quyết đoán.

Dù là quan hệ giữa Linh Kiếm tông và Thiên Nguyên tông quan trọng, thế nhưng nếu như đệ tử chân truyền của Thiên Nguyên Tông bị bắt mà tông môn còn kéo mặt mũi xuống đi cầu hòa thì không nói đến địa vị của Thiên Nguyên Tông trong tam tông ngũ giáo sẽ bị dao động mà nhân tâm chắc chắn cũng sẽ bất ổn, lòng trung thành của các đệ tử, quan hệ giữa các phong chủ và trưởng lão cũng sẽ tan vỡ.

Hắn phải cho thế nhân biết, tuy Thiên Nguyên tông tôn trọng hòa bình nhưng cũng không phải là quả hồng mềm mại cho người xoa nắn.

Lần này, Linh Kiếm tông nhất định phải cho bọn họ một câu trả lời thích hợp. Nếu không thì chiến tranh nhất định phải xảy ra, máu nhất định phải đổ.

Bạn đang đọc truyện *Họ Đã Tu Tiên Như Thế Đó* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 42: Là ai vô tình đoạn tận nhân duyên?

Lúc này Bạch Mộ Ngôn bước vào đại điện. Hắn là đệ tử chân truyền của Tần Minh, nên sự có mặt của hắn không làm mọi người quá bất ngờ.

Một Bạch Mộ Ngôn luôn lễ độ, hòa nhã bây giờ trong mắt đã có vài phần băng lãnh. Hắn vẫn còn tự trách về cái chết Triệu Duệ

Tần Minh lại rất vui mừng vì sự thay đổi này. Lão tin hắn sẽ khôi phục và trưởng thành hơn. Lão chọn Bạch Mộ Ngôn làm truyền nhân không phải vì thiên tư mà là vì đạo tâm kiên định của hắn.

Bạch Mộ Ngôn bái kiến các trưởng bối của mình rồi báo cáo:

- Thưa sư tôn! Thưa các vị phong chủ và trưởng lão, Thiên Khuyết Kính vừa cảm nhận được thay đổi của pháp tắc.

Mọi người còn chưa kịp tra hỏi vị trí thì hắn đã tiếp tục nói:

- Là Tịch Diệt đạo tổ, tiền bối ấy vừa dẫn theo một thiếu niên vào Lam Sương thành, không hề có che giấu hành tung đối với tông môn.

Mạc Tề vội vã nói:

- Đề đề đi khỏi động đại trận phòng hộ tông môn.

Tần Minh ngăn Mạc Tề:

- Đừng quá lo lắng! Nếu không phải là mấy vị đường chủ của Âm Ảnh tông thì không cần lo lắng. Dầu sao thì đạo tổ cũng... Hầy! Mà thôi!

- Mọi người chỉ cần biết Tịch Diệt đạo tổ sẽ không làm gì tổn hại Thiên Nguyên tông chúng ta là được.

Có lẽ vì đạo này lão quá bận rộn, phải giải quyết tranh cãi về việc truy tìm Thiên Âm chi hồn, rồi truy lùng người của Huyết vực trà trộn vào tông môn, rồi bây giờ lại đến đề nhất thiên tài Mạc Nguyệt bị bắt cóc. Trưởng giáo chân nhân cảm thấy khá mệt mỏi.

Lão đã ngồi trên cái ghế chủ tọa quá lâu rồi, không còn mấy hứng thú với danh vọng nữa, đang rất muốn về hưu.

Lão muốn được như Tịch Diệt đạo tổ, bế quan tu hành. Lúc chán thì dẫn theo một tên đệ tử trẻ đi đây đi đó, lâu lâu tự đại mấy câu:

- Đồ nhi biết không, vì sư học rộng biết nhiều vậy đó!

Nhớ đến đệ tử, Tần Minh nhìn đệ tử của mình thăm hỏi thúc:

- Đồ nhi ngoan! Mau mau trưởng thành để ta có thể sớm nhập Tịch Dương cốc ẩn tu với các vị lão tổ, sống đời tự do tự tại.

- - - - -

A Nhất và Tịch Diệt đạo tổ bước vào đại môn của Lãnh gia.

Gia nhân bận rộn đi tới đi lui nhưng phàm nhân không ai có thể nhìn thấy bọn họ.

Rõ ràng hơn bao giờ hết, A Nhất trải nghiệm được sự tách biệt giữa tiên và phàm.

Hắn ngoảnh đầu nhìn Tịch Diệt đạo tổ.

Lão cười, nói:

- Đây là pháp tắc của Âm Ảnh tông, Ngũ Hành Ấn Ấn. Con chắc hẳn rất quen thuộc với cảm giác này đi! Pháp tắc này mô phỏng theo đặt tính của Thiên Âm chi hồn.

A Nhất chỉ cười trừ! Lúc trước hắn bị mù không thấy gì cả, nên cho dù có cái cảm giác hòa nhập với ngũ hành thì hắn chỉ cho rằng là bản thân ảo tưởng mà thôi.

Đứng trong trang viên nhỏ, A Nhất nhìn bóng dáng hoạt bát của Diệp Mai đang vui vẻ chuyện trò cùng Lãnh Nhưộc Linh, trong lòng hắn cảm thấy bất an, nhúu mày.

Tịch Diệt đạo tổ lên tiếng:

- Đây là sát tâm!

- Sau khi tu sĩ bước vào Luyện Tâm cảnh, phẩm cấp càng cao, càng nhạy bén đối với sát tâm.

A Nhất ngạc nhiên vô cùng:

- Tại sao lại có thể như vậy được chứ? Vị tiểu thư này rất tốt bụng lại còn đối xử với Diệp Mai rất tốt. Tại sao lại nổi sát tâm với muội ấy?!

Tịch Diệt đạo tổ cười ha hả nói:

- Đồ nhí! Hãy nhớ cho kỹ, đối với chuyện của phàm nhân không cần hỏi tại sao, bởi vì đối với tu sĩ chuyện của họ dù có lớn lao đến đâu cũng không đáng để phải suy nghĩ.

Nói rồi, Tịch Diệt đạo tổ vỗ tay.

Chỉ đơn giản như vậy, một cái vỗ tay, thật nhẹ nhàng.

Sát tâm hoàn toàn tiêu tan. Không chỉ vậy! Căn nguyên của sát tâm cũng tiêu tan!

Lãnh Nhưộc Linh nhìn quanh ngỡ ngàng. Nhưng chỉ trong chốc lát, nàng không còn bận tâm đến nữa.

Nàng nhìn chiếc hộp ngọc trên bàn đá bên cạnh mình, không hiểu ai lại đem thứ quý giá như thế này đặt tung lung trong sân vườn.

Mặc kệ Lãnh Nhưộc Linh lơ ngơ, Tịch Diệt đạo tổ nói:

- Đồ nhí! Đến lượt con rồi đó!

A Nhất cũng nhắm mắt, không một chút chần chừ, vỗ tay.

Tinh thần lực như sóng biển gào thét, rửa sạch ký ức đẹp đẽ của người bằng hữu.

Trong lúc hai nữ nhân còn chưa lấy lại tinh táo. A Nhất lấy lại chiếc hộp ngọc đựng há cảo rồi đặt ở đó chiếc vòng tay bằng hữu, Diệp Mai tặng hắn lúc trước.

A Nhất đã chấp nhận sự vô thường của cuộc sống. Khi đã nhìn thấu, hắn không còn đau khổ.

Trên con đường của đại đạo vốn không có vịnh hằng.

A Nhất bước tiếp! Tịch tịch và cao thượng!

Có con gió mang đóa hoa mai bay ngang. Hoa dù đẹp, hương dù thơm đến đâu thì hoa rồi cũng rơi đi, để lại ký ức của ước mơ và hy vọng.

Thiếu niên nhìn gương mặt hồn nhiên của Diệp Mai, nở nụ cười chúc phúc:

- Diệp Mai tiểu muội, hãy sống thật tốt!

Diệp Mai ngán người một lát rồi bị chiếc vòng tay trên bàn thu hút.

Chợt một mảnh thất lạc nặng trĩu khiến Diệp Mai rơi lệ.

Lãnh Nhục Mai quan tâm hỏi han:

- Diệp Mai! Sao muội lại khóc? Có chuyện gì vậy?

Diệp Mai càng khóc lớn, hai tay liên tục chùi mắt, cổ chặn dòng lệ cứng đầu.

- Muội không biết nữa! Muội không biết!

...

A Nhất không quay lại, hần ngán đầu nhìn trời rồi nói với Tịch Diệt đạo tổ:

- Thì ra núi Tu Di cao đến như vậy!

Tịch Diệt đạo tổ đi ở phía trước cười ha hả nói:

- Nếu không cao thì việc leo lên đó còn có ý nghĩa gì nữa?

Núi là nhạc

Biển là nhạc

Tâm ta có nhạc

Ta là núi

Ta là biển

Một già một trẻ hát vang giữa đất trời!

Bạn đang đọc truyện *Họ Đã Tu Tiên Như Thế Đó* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 43: Thế gian còn bao nhiêu lá?

Mạc Nguyệt mở mắt nhìn quanh.

Căn phòng rộng chừng ba trượng, khá ẩm ướt. Nếu chú ý thì có thể nghe thấy tiếng róc rách của nước ngầm.

Một sợi xích làm bằng huyền thiết trói quăn quanh người nàng từ gối cho đến vai.

Trong bóng tối có tiếng leng keng.

Leng keng từ phía sau tai phải di chuyển sang leng keng bên tay trái. Một thanh niên cầm tích trượng sáu vòng đi ngang qua trước mặt nàng.

Hàn Cẩm Dương ngừng chân trước mặt nàng, đầu hơi nghiêng, đôi mắt tròn ngược.

Hai tay nắm lấy mặt Mạc Nguyệt, ngón tay cái như muốn ấn vào con mắt to tròn.

- Không phải ngươi!

Mạc Nguyệt cười khẩy:

- Ngươi nghĩ ta là ai?

Hàn Cẩm Dương nhắm mắt, hít sâu, nói khẽ:

- Thiên âm chi hồn ở đâu?

Bàn tay bóp chặt, ngón tay cái như bị con mắt kia hấp dẫn, tiến lại gần hơn.

Mạc Nguyệt vẫn không chớp mắt, vẻ mặt ngây ngô:

- Tiểu nữ làm gì có Thiên Âm chi hồn?

Hàn Cẩm Dương thả tay khỏi gương mặt trái xoan nhỏ nhắn.

Hắn cười lớn ha hả rồi đâm thẳng mặt Mạc Nguyệt.

Đầu của Mạc Nguyệt va vào cột đá phía sau, nảy ngược lại.

Mạc Nguyệt không khóc lóc mà lại cười lớn, át cả tiếng cười của Hàn Cẩm Dương.

Nụ cười của thiếu nữ 12 tuổi vậy mà lại làm cho Hàn Cẩm Dương nổi da gà.

Mạc Nguyệt vừa cười vừa nói:

- Đánh tốt! Đánh tốt! Sống trong an lành lâu quá, kiếm cũng cùn, không còn bén nhọn. Bởi không phòng bị liền dễ dàng bị Bồ Đề linh diệp truyền tống. Ta có chết cũng đáng đời!

Hàn Cẩm Dương nghiêm mặt không nói gì, đôi mày sắt như kiếm nhú chặt.

Mạc Nguyệt cười:

- Sao thế! Người khác có lẽ không chú ý nhưng ta lại nhìn thấy rất rõ.

Nàng cười khúc khích rồi nói khẽ:

- Chiếc lá bồ đề nào cũng phải rụng về cội.

Hàn Cẩm Dương nhìn chăm chăm Mạc Nguyệt như muốn nhìn thấu nàng:

- Người là ai?

Mạc Nguyệt không trả lời mà vẫn tiếp tục nhiều lời, vẻ mặt hứng thú:

- Từ nơi nào mà ngươi tìm được món đồ chơi từ thời thượng cổ đó vậy? Thế gian chỉ có 12 lá tương ứng thập nhị nhân duyên. Xài một lá lại mất một lá. Ngươi còn bao nhiêu lá? Có thể bán cho ta một lá không?

Hàn Cẩm Dương lại đâm thẳng vào mặt của Mạc Nguyệt.

Mạc Nguyệt thờ ơ với máu bầm trên mặt, ngắm nhìn tích trượng sáu vòng trên tay Hàn Cẩm Dương rồi ồ lên:

- Kia chẳng phải là Lục Đạo tích trượng sao?

Thiếu nữ tặc lưỡi nói:

- Nghe đâu thứ này được cất giữ ở tầng thứ mười tám của địa ngục. Vậy mà ngươi cũng có thể lấy được nó, cũng tài thật!

Thanh niên mặt không đổi sắc, lần này hắn lấy tích trượng đánh thẳng vào gương mặt đã lấm lem máu.

Dù xương trên mặt nứt vỡ, Mạc Nguyệt vẫn khoái trá cười lớn.

Con đầu đón làm nàng tỉnh táo lại sau bao năm tháng mơ ngủ dài đằng đẵng bên trong U Linh cổ cầm.

Ở đâu đó trong bóng đêm, có tiếng tràng hạt nứt, có oán khí mờ nhạt dần bao phủ lên cây đàn đồ như máu.

Tiếng cười của Mạc Nguyệt tựa lửa địa ngục, đốt nóng tâm can của hắn.

- Tổ không thể sai được, Tổ lại càng không thể nói dối.

Hàn Cẩm Dương vừa đánh vừa hét lớn:

- Nhất định là Thiên Nguyên tông các ngươi! Nhất định là các ngươi đã biết ta sẽ đến đoạt Thiên Âm chi hồn nên giấu nó đi.

- Trả nó cho ta! Mau trả nó cho ta!

Cũng bởi vì một khoảnh khắc Mạn Châu Sa Hoa chở che Mạn Đà La hoa mà thiên cơ hỗn loạn.

Một kiếp nạn này, vì sao nàng cứ nhất định muốn gánh cho hắn?

...

Thiên Nguyên tông còn chưa kịp đi đòi người thì Nhất Ván lâu đã được Linh Kiếm tông nhờ vả, chiếu cáo cả tu chân giới.

Linh Kiếm tông trực xuất thiếu tông chủ Hàn Cẩn Dương đồng thời đặt ra giá cao để mua đầu của hắn.

Nhiệm vụ truy sát cũng được bọn họ đưa ra, mệnh hóa của Hàn Cẩn Dương vĩnh viễn đặt ở vị trí cao nhất trên Trảm Tiên bảng, không có thời hạn, không chết không thôi.

Thủ đoạn quyết liệt đến như vậy làm Tàn Minh không khỏi nhìn tông chủ của Linh Kiếm tông bằng con mắt khác.

Các vị trưởng lão và phong chủ của phe chủ chiến cũng không thể mặt dày đến Linh Kiếm tông đòi giao người.

Ở trên đỉnh Thiên Phong, đan đạo đại sư Phong Thiệu đi tới đi lui mãi. Lão không tin được Linh Kiếm tông thế nên cũng đã âm thầm giao nhiệm vụ truy tìm cho Nhất Ván lâu. Thế nhưng mãi đến giờ vẫn chưa có tin tức gì cả.

Ngay lúc này một thanh phi kiếm bay từ vạn dặm, cắm trước đại môn Thiên Nguyên tông:

Trên kiếm có treo khóa ngọc giản đầm máu, khắc bốn chữ:

- Thiên Âm chi hồn!

Không lâu sau đó, tiếng hét dài của Mạc Tề làm chớp giật trên Thiên Minh phong. Vợ của hắn, Nguyệt Tịch sau khi xem xong ngọc giản thì ngất lên ngất xuống.

Nhìn cảnh đệ tử nhỏ bé bị đánh đập thê lương, còn cười điên dại, trong ngọc giản; Phong Thiệu run rẩy, tự trách.

Nếu không phải lão mặc kệ mệnh lệnh của tông môn, chạy ra ngoài tìm Thiên Âm chi hồn thì có lẽ tên cảm thú này sẽ không bắt nhầm Mạc Nguyệt, cũng không dùng tiểu nha đầu để đòi trao đổi Thiên Âm chi hồn.

Vị đan đạo đại sư ngồi bệch xuống ghế, giọng đầy bất lực:

- Là tại vì sư!

Mạc Tề xách cổ áo lão lên hét vào mặt:

- Đồ khốn! Giao Thiên Âm chi hồn ra đây!

Từ lâu lão đã sớm coi Mạc Nguyệt như con ruột, nếu có lão lập tức sẽ giao ra thế nhưng lão không có nó.

Phong Thiệu đau khổ đưa tin dữ:

- Kẻ mang Thiên Âm chi hồn đã chết rồi!

Bạn đang đọc truyện *Họ Đã Tu Tiên Như Thế Đó* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 44: Muốn trường thọ thì phải tu tiên

Máu ngập mặt đất vẫn chưa khô.

Giao động của dịch đồ tựa mực trong tranh, uốn lượn về tên.

Có thứ gì đó đang đi theo A Nhất!

Hắn dừng lại, thứ đó cũng dừng lại. Hắn đi, thứ đó lại di chuyển.

A Nhất hoảng loạn bỏ chạy,

Xác chết nổi bông bênh khắp nơi hướng mắt nhìn về phía hắn. Dù hắn có chạy xa đến đâu, những đôi mắt vô hồn đó vẫn nhìn chăm chăm vào hắn.

Có con tham lang đi ngang qua, mỗi chân dừng lại uống chút máu. Đôi tròng mắt của tham lang vẫn nhìn hắn chăm chăm.

Tham lang uống máu thế nhưng mùi vị sắt thép lại xuất hiện trong miệng hắn, như thanh kiếm mỏng, đâm thẳng xuống cổ họng.

A Nhất mở mắt giật mình tỉnh lại. Mồ hôi tuôn chảy như suối.

Linh khí chỉ vừa chạy đúng một vòng chu thiên.

Đoàn mệnh diệt linh không phải nói suông. Thời gian hắn vận chuyển linh khí đi một vòng thì người khác đã dẫn linh khí chạy hơn trăm vòng.

Một vòng chu thiên là một con ác mộng. Dẫu mộng cảnh mãi lập đi lập lại, hắn vẫn không thể nào thanh tỉnh trong mộng.

Nhìn thấy tường đá trắng đục của căn phòng rộng rãi, cái giường êm ái mà hắn đang ngồi trên và vị sư tôn ngồi ở phía bên kia, chăm chú nhìn hắn, A Nhất biết mình đã trở lại thực tại.

Tịch Diệt đạo tổ đi đến đưa cho hắn một chén linh trà, trù mền nói:

- Nào! Uống đi!

Thấy A Nhất bị trớ chú Đoàn Mệnh Diệt Linh dẫn vật, lão cũng rất đau lòng, thở than cho số mệnh của đứa trẻ này.

A Nhất cầm tách trà nốc xuống, tẩy đi mùi vị của máu tươi trong ảo cảnh tanh tưởi đó.

Sau đó hắn liền nôn mửa vào cái thau ở bên cạnh, chẳng có gì ngoài chút bã của tích cốc đan, còn chút dược lực chưa dùng hết.

- - -

Bây giờ hắn đã chính thức gia nhập Âm Ảnh tông, trở thành đệ tử chân truyền của Tịch Diệt đạo tổ, có thể thoát mái phí phạm linh trà và đan dược cấp thấp như tích cốc đan.

Đúng vậy! A Nhất hiện đã đến Âm Ảnh tông, được ba ngày rồi!

Lúc mới đến, hắn liền nhận ra cảnh quan nơi này không khác mấy với cảnh quan trong sương khói mà sư tôn từng cho hắn xem.

Khi hắn hỏi lão thì được biết nơi này lúc trước thuộc địa phận của Thiên Nhân tộc, chính là nơi mà cuộc truy sát đã xảy ra.

Tuy phong cảnh nơi đây đẹp đẽ, bốn mùa hoa nở, vậy nhưng cứ nửa năm, oán khí lại dâng cao tận trời khiến linh khí tán loạn, ảnh hưởng lan đến cả những khu vực lân cận của Tây Ngưu Hóa châu.

Bởi vậy ở đây ngoài Âm Ảnh tông ở phía Tây Bắc thì chỉ có Huyết vực ở Tây Nam, không có tán tu, không có yêu tu, không có giáo phái hay tổ chức nhỏ, cũng không có các gia tộc tu tiên.

Không chỉ vậy, Diệt linh trớ chú còn khiến tất cả những người sinh ra ở đây đều là vô linh căn, không thể cảm nhận thiên địa linh khí.

A Nhất cũng không có linh căn, tuy nhiên nhờ tồn tại của thiên âm chi hồn hắn có thể cảm nhận được và thúc ép linh khí để cường hóa cơ thể.

Khổng Linh, Trường Mệnh.

Một lòng đi ngược lại với trớ chú.

Có ai có thể ngờ, thiếu niên gầy ốm, rụt rè này lại trở thành một tên thể tu.

Tịch Diệt đạo tổ nhìn A Nhất nôn mửa, lắc đầu khuyên bảo:

- Đồ nhí! Đừng gượng ép quá! Tu luyện không phải một sớm một chiều là có thể thành công.

Hắn nhìn lão, đau đớn hỏi:

- Sư tôn! Con còn lựa chọn nào khác sao?

Vị thần linh mù lòa kia là một vị thần chết, không những giết người khác mà còn đoạt cả sức sống của hắn.

Bây giờ thời gian của A Nhất đã không còn nhiều. Sau khi kiểm tra sức khỏe cho hắn thì Tịch Diệt đạo tổ phán hắn yếu mệnh.

Hắn nào biết rằng so với những người có Thiên Âm chi hồn khác thì sinh mạng của hắn đã là rất dài nhờ ơn vị đại lão ở đỉnh Tu Di. Nhưng lúc hắn ở Lam

Sương thành, vị phật đó đã cắt đứt nhân quả với hân.

Tịch Diệt đạo tổ không thể nói gì hơn, chỉ thở dài, vỗ vỗ bờ vai gầy động viên, rồi cất bước rời đi, để hân tập trung tu luyện.

A Nhất đứng dậy, đi quanh phòng thu thập những viên minh châu sáng rực, đem chúng đi cất trong rương gỗ nhỏ trên cái bàn đá ở giữa phòng

Bóng tối lại trở về với phần mộ địa này.

Khi không cường hóa cơ thể thì hân lại niệm Vạn Thánh kinh.

Đây chính là tâm pháp mà Tịch Diệt đạo tổ truyền thụ cho hân. Môn tâm pháp này là do chính lão sáng tạo ra, vẫn còn chưa hoàn chỉnh.

Trước kia, môn công pháp này được lão dùng để hỗ trợ bản thân vượt qua tâm ma kiếp lúc vào Tiên Tâm cảnh. Về sau lão cũng không cần đến nó nữa nên cũng chẳng màng cải thiện làm gì.

Ban đầu lão vốn định để A Nhất tu luyện tâm pháp Phật gia để không chế oán khí, khổ nỗi hân đọc một chữ cũng không thông. Đừng nói đến thứ cao sang như Phật chúng, hân ngay cả một chút phước duyên cũng không có, vô phương nhập môn.

A Nhất nhắm mắt chú tâm niệm. Nhưng chỉ vừa mới niệm được một hai câu đã có khách nhân đến viếng thăm hân.

Có lão nhân đề cầm vào vai hân, liên miên nói bên tai:

- Dung nhi có ngon không?

Có cái đầu người nằm gọn trong lòng hân cười, nói:

- Ta muốn ăn tiên nhân há cảo!

Sau lưng hân thì có nữ nhân mặt mũi lồm vào, hai mắt lồi ra ngoài, âu yếm choàng cổ hân...

Bạn đang đọc truyện *Họ Đã Tu Tiên Như Thế Đó* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 45: Một thoáng diệu âm

Một canh giờ sau, A Nhất ngừng niệm Vạn Thánh kinh.

Toàn thân hân không rét mà run, đôi môi không còn chút máu. Hân cởi chiếc áo trắng đang dính sát vào người vì mồ hôi, bước xuống giường, đi lấy một chiếc áo mới.

Tuy đường đường là đệ tử chân truyền của một vị đạo tổ, A Nhất lại không có lấy một chiếc nhẫn trữ vật. Bởi vì, muốn mở nhẫn trữ vật, tối thiểu cũng phải điều động tinh thần lực.

Tịch Diệt đạo tổ đã cảm hân tuyệt đối không được xuất động linh lực, cả tinh thần lực cũng không được.

A Nhất chỉ được phép hấp thu linh khí và điều động linh lực bên trong cơ thể. Tinh thần lực cũng chỉ để nội thị bản thân mà thôi.

Nói cách khác, không gian giới hạn vị thần chết mù lòa kia chính là lớp da của A Nhất.

Một lớp da để giam giữ thần, một tâm hồn để xoa dịu oán khí.

Đương nhiên A Nhất cũng không cảm thấy điều này có gì khó chịu. Hân thậm chí còn đang rất vui vẻ.

A Nhất không cần nhẫn trữ vật, bây giờ hân đã có nhà. Đã xa rồi cái thời thiếu niên phải vác bao vải lớn rong rui khắp nơi nữa.

- Có đồ gì cứ để ở nhà là được rồi!

Trong căn phòng, ngoài một cái giường nhỏ và bộ bàn ghế thì hân còn có một cái tủ.

A Nhất thỏa mãn đứng trước cái tủ gỗ cao hơn hân một cái đầu, đưa tay sờ soạn thích thú.

Sau một hồi hân nhìn không được nữa, dang rộng hai tay, ôm chầm lấy cái tủ, Mặt áp sát vào cửa tủ, đôi mắt nhắm, miệng cười hường thụ.

...

Tịch Diệt đạo tổ vừa rời đi không lâu đã lại làm bộ đạo ngang qua.

Mấy bữa nay, lão cứ lảng vảng tới lui bên ngoài căn mật thất của A Nhất. Đây cũng là tại vì đặc tính của Thiên Âm chi hồn, khiến lão không thể nào dùng thần thức tra dò, không tài nào theo dõi tình hình tu luyện của độ đệ.

Lần này, lúc đi ngang qua không gian hoàn toàn im ắng! Không nghe thấy tiếng nghiền răng, tiếng thở dốc hay tiếng nói mớ.

Tịch Diệt lo lắng thẩn di, lập tức xuất hiện bên trong, miệng hoảng hốt hét:

- A Nhất! Con sao rồi!

Thế nhưng tình cảnh bên trong lập tức làm lão hối hận mình đã quá đường đột.

Vị đạo tổ không nói gì cả, mặt không đổi sắc, lẳng lặng quay người đi ra rồi nhẹ đóng cửa lại.

Trong lòng trầm nghĩ:

- Tuy nhìn đáng vẻ nhỏ tuổi vậy, nhưng dấu sao thì năm nay nó cũng đã hơn 30 tuổi rồi. Ở phạm thế thì cũng đã yên bề gia thất. Có lẽ ta cũng nên kiếm cho nó một cô nương tốt...

Vừa đi lão vừa toan tính tương lai cho A Nhất:

- ... Nó không có linh căn, không tu luyện theo đường lối thường, chắc hẳn sẽ không có chuyện gì đâu.

Ở bên trong căn mật thất, lỗ tai của A Nhất đỏ như gấc. Lâu lắm rồi hắn mới lại được cái trải nghiệm cái cảm giác mắc cỡ đến muốn độn thổ này.

Cố quên đi tình cảnh vừa rồi. Tiểu biến thái A Nhất vội vàng buông tay, không ôm ấp tú gổ nữa, lẹ làng mở cửa tủ, lấy khăn lau khô đầu tóc ngắn, thay bộ áo quần mới.

Bên trong tủ ngoài mấy bộ y phục trắng toát như tang phục thì còn vài đôi giày vải đỏ, mang đậm phong cách Tịch Diệt đạo tổ.

Trước khi đóng tủ, hắn không quên vuốt Cửu U Thất Sát nha đang nằm ở trong góc mấy cái. Hung khí giao động làm tiểu biến thái này lại vui vẻ cười khi khi.

Thiếu niên quyết định ngừng việc tu luyện, ra ngoài lảng mộ, dạo vài vòng cho khoay khoả.

Ở dưới lòng đất, Tịch Diệt lảng rất rộng rãi, hành lang và mật thất được sắp xếp như mê cung. Trên tay, A Nhất còn phải cầm theo tấm bảng đồ để tránh bị lạc đường.

Ở bên trên mặt đất cũng hoành tráng không kém, là một căn đại điện rộng lớn cao chọc trượng, rộng 20 trượng, sâu 30 trượng.

Bên trong cùng của đại điện là bức tượng khổng lồ của Tịch Diệt đạo tổ, đỉnh đầu sắp chạm trần đại điện. Bức tượng đứng thẳng, một tay bấm toán, một tay vuốt chòm râu dài đến giữa ngực, khí thế uy áp bức bách khiến người đứng phía dưới phải run rẩy sợ hãi oai nghiêm.

Không biết có phải bởi vì Tịch Diệt thi pháp không mà mỗi lần nhìn tượng đá, A Nhất lại cảm giác được bảo vệ, che chở.

Hắn là không có đi!

Bậc thang từ phía dưới lòng đất dẫn đến lối ra, nằm ở ngay phía trước pho tượng khổng lồ. Nhìn đại môn nhỏ nhỏ ở xa tít, hắn than thở:

- Mình vẫn không thể nào hiểu được phong cách thâm mỹ của sư tôn.

Trên đường, lúc đi ngang qua những trụ đá cao chống đỡ trần nhà, A Nhất phải nhắm mắt, để không bị văn tự được khắc trên các cột đá ảnh hưởng.

Đạo hạnh của hắn còn xa mới đủ để cảm ngộ những thứ đó.

Vừa đến được trước cửa, A Nhất đã muốn quay trở vào.

Đương nhiên không phải là do hắn mệt đường xa. Thể tu A Nhất trông gầy gầy như vậy nhưng thân thể khá bền bỉ. Hắn nào là phải chạy trốn tiên nhân, nào là săn bắn nơi hoang dã.

Chỉ là đoạn ký ức ở trong Vô Âm Vô Ảnh vẫn còn ám ảnh hắn.

Hắn sợ rằng một bước chân này cũng sẽ giống một bước chân ra khỏi thôn nghèo lúc trước, sẽ khiến tất cả an bình này hóa thành mây khói, sẽ biến hắn thành thợ săn khát máu.

Cảnh đẹp hoa thơm ở ngoài tắm trong ánh nắng ban mai, lừ lừ gọi mời.

A Nhất hít vào một hơi thật sâu, dứt khoát bước ra.

Vừa đạp chân xuống, thiếu niên vội quay đầu nhìn bức tượng của tôn sư ở bên trong; người vẫn đứng đó, một vẻ tiên phong đạo cốt. Lúc này nội tâm hần mới bình ổn, hít thở đều trở lại.

A Nhất đứng trước đại điện, hướng bức tượng thần to lớn, khoanh tay cúi đầu hành lễ:

- Xin sư tôn an lòng! Đệ tử sẽ nhanh quay về!

Trên con đường mòn quanh lăng mộ. A Nhất vừa đi dạo vừa hát nghêu ngao:

Nhà ta ở Âm Ảnh tông

Nhà ta rất to!

Nhà ta ở Diệu Âm cốc

Phong cảnh rất đẹp!

...

Có đôi chim non vui vẻ hót theo, hòa nhịp cùng!

Trên trời cao, lão thiên gia dỗi bước, phải một áng mây trắng che bóng mát cho thiếu niên.

Bạn đang đọc truyện *Họ Đã Tu Tiên Như Thế Đó* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 46: Ai kêu a nhất đó?

Trên con đường, A Nhất thấy dòng suối đổ vào một hồ nước nhỏ, có tầng sương mỏng bốc lên từ mặt nước.

Hắn bước lại ngồi trên một tảng đá bên cạnh hồ nước, làm quen với cái cảm giác bình yên của tiên cảnh.

Có cơn gió ẩm áp lùa qua xoa xoa mái tóc ngắn, khiến hắn có chút buồn ngủ.

Từ lúc cắt tóc đoạn phàm duyên, hắn cảm thấy đầu mình nhẹ và dễ chịu hơn. Có lẽ hắn sẽ không để tóc dài ra nữa.

A Nhất đang nhắm mắt gật gù, thì nghe có tiếng gõ va chạm với đường đá.

Khi quay đầu lại, hắn thấy bốn nam tử đang nhẹ đặt một cỗ quan tài đỏ rực xuống con đường đá.

Bốn người mặc đạo bào đỏ rực đi về phía hắn, trên mặt đầy ý cười. Trừ một trung niên vạm vỡ với gương mặt chữ điền vuông vức ở trong nhóm thì những người còn lại đều có phong thái thoát phàm của tiên nhân.

Vị nam tử có đôi mắt hẹp, dài sát như kiếm, gương mặt góc cạnh tiến lên trước, khoanh tay hành lễ:

- Lý Tử, đại đệ tử của Hỏa Dung đường vẫn an sư thúc.

Tính theo bồi phận trong tông môn thì những người này đều thua hắn nhiều.

Lời vãn an của Lý Tử đứng khoát, tôn kính, hai tiếng sư thúc không hề có chút gượng ép.

Giọng nói của nam tử trung niên ồ ồ vang lên:

- Đệ tử là Lăng Nhạc Phong, xếp thứ hai trong Tứ Đế của Hỏa Dung Đường.

A Nhất liền biết bốn người này là ai. Sư tôn từng nhắc cho hắn biết, Hỏa Dung... sư huynh có bốn vị đệ tử, tự xưng danh hào Tứ Đế.

Một người khác nở nụ cười hòa nhã, xếp quạt giấy lại, khoanh tay, cúi người nói:

- Cảnh Minh ra mắt sư thúc!

Tiếp đến là người cuối cùng. Người này có đôi mắt to tròn, gương mặt hơi bầu bĩnh trông rất hiền lành:

- Đệ tử là Khinh Lôi, tiểu đệ của ba người này.

Sau một phút thất thần bởi sự xuất hiện đột ngột của họ, A Nhất luống cuống đứng lên, khoanh tay cúi người vãn an lại bốn tên sư đệ:

- Tại hạ là A Nhất, mọi người khỏe!

Thư sinh cảm quát vội vàng chạy đến nâng tay vị tiểu sư thúc.

Bộ dạng và giọng điệu của A Nhất làm tiểu đệ Khinh Lôi cười phá lên.

Đại đệ tử Lý Tử thấy vậy liền quát mắng:

- Khinh Lôi, chớ vô lễ!

A Nhất gãi đầu, cười hi hi nói:

- Các vị sư đệ! Tại hạ nhỏ tuổi hơn mọi người rất nhiều... Tuy biết bối phận ở tông môn nghiêm ngặt nhưng mọi người không cần phải quá giữ lễ đâu.

Nói rồi A Nhất tò mò nhìn chiếc quan tài màu đỏ ở phía kia.

Trung niên nam tử, Lăng Nhạc Phong hiểu ý, liền nói:

- Sư tôn đang bế tử quan để đột phá, tạm thời còn chưa thể xuất quan chào hỏi sư thúc!

A Nhất ngó người! Người ta đang bế tử quan, khiên đi khắp nơi có ổn không?

Hắn mới bước chân vào tu chân giới nên không hiểu nhiều, thế nhưng đó chẳng phải là không đột phá thì sẽ chết sao?

Lúc này, Lý Tử lên tiếng cắt ngang suy nghĩ của hắn.

- Chúng đệ tử rồi tông môn cũng đã khá lâu nên có rất nhiều việc cần phải chỉnh chu. Sau khi hoàn thành, nhất định sẽ lại đến vãn an sư thúc.

A Nhất liền nói:

- Mọi người đều bận rộn, không cần phải bận tâm đến ta đâu!

Từ Đế đến như gió, ra đi cũng như gió. Con gió nhẹ nhàng khiến sương vụ quanh hồ nước hơi rung động.

A Nhất theo đường cũ trở về lại Tịch Diệt chi mộ. Được tiếp thêm năng lượng mới, bước chân của hắn có phần dài hơn lúc ra đi.

- -

Trở lại căn phòng, A Nhất lập tức ngồi xuống, dẫn thiên địa linh khí nhập thể.

Vẫn là bể máu, vẫn là bóng tối.

A Nhất lại bước đi. Dịch lỏng ngập đến mắt cá chân.

Tiếng rên la, tiếng khóc, tiếng nguyên rửa... những âm thanh của địa ngục không ngừng vang lên, khiến đầu hắn đau như búa bổ.

A Nhất vẫn bước đi, đôi chân có chút loạn choạng.

Trong những âm thanh đó có tiếng nói của nữ nhân:

- Ngươi ôm ta một lần, có được không?

Lúc đầu, A Nhất còn tưởng rằng đó là tiếng nói của Thanh Yến, nữ đệ tử của Thanh Hư môn nhưng sau khi thấy đôi tay trắng nõn đang vòng quanh cổ mình thì A Nhất biết là không phải.

Hắn thắc mắc:

- Là ai? Sao lại giọng nói lại quen thuộc đến thế?

- Không! Ta không quan tâm!

A Nhất lắc lắc đầu, máu từ trên đỉnh đầu chảy xuống, vung vãi khắp nơi

Cái đầu của Đường Từ Hàm găm chặt cổ chân của hắn làm hắn đau nhói

Hắn đã bỏ qua việc cố kháng cự lại những thi thể này rồi. Cho dù hắn làm thế nào, cho dù hắn có bỏ chạy thì bọn họ đều dính lấy hắn.

A Nhất nhìn nữ nhân đang đi lùi trước mặt, vô thần nói:

- Xin lỗi! Đã làm bẩn mặt tiên tử!

Đây chính là nữ đệ tử danh giá của Thanh Hư môn mà hắn giết ở Lam La sâm lâm. A Nhất vẫn không biết tên của ả ta.

Hắn đứng lại lấy tay áo chùi sạch máu trên gương mặt tinh xảo của Minh Châu. Hắn rất muốn móc ra cặp mắt đang nhìn hắn chăm chăm. Ngón tay chà chà văng mạt, định ấn vào nhưng lại thôi.

Đi được một hồi lâu sau, A Nhất khờ khờ đại đại nói:

- Tiên tử có thể đi sang một bên để ta nhìn đường trước mặt có được không?

Dầu trước mặt chỉ là vô tận bóng đêm, A Nhất vẫn muốn nhìn về phía trước.

Thế nhưng nữ nhân vẫn đi lùi, đôi mắt phượng chăm chú nhìn hắn, gương mặt vô hồn.

A Nhất vươn tay đẩy nàng ta thì cái đầu của nàng liền gục xuống.

Hắn mệt mỏi vươn tay nâng mặt của nàng lên, miệng buồn bã nói khẽ:

- Xin lỗi tiên tử, ta không cố ý!

Đúng lúc sức chịu đựng của hắn đã sắp đến cực hạn, giọng nói rất quen thuộc kia lại vang lên:

- Ngươi ôm ta một lần, có được không?

Đôi mắt trắng dã, khờ dại của hắn lấy lại chút thanh tỉnh. A Nhất mở miệng máu, khô khốc hỏi:

- Là ngươi ư?

Không có tiếng trả lời.

Thế nhưng đôi chân hắn vẫn tăng tốc, nhanh hơn lúc trước một chút. Tất cả nỗ lực của hắn chỉ có thể tạo ra một chút kết quả đó thôi.

Người đã mang cho hắn hơi ấm những lúc hắn cần nhất, bây giờ đang cần hơi ấm của hắn. Làm sao hắn có thể nói không?!

Một chu thiên, hai chu thiên, ba chu thiên... mười chu thiên.

Ngay lúc tinh thần của hắn tưởng chừng như đã đến cực hạn, A Nhất vô thức chọn lựa bế sinh tử quan!

Bạn đang đọc truyện *Họ Đã Tu Tiên Như Thế Đó* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 47: A Nhất Bế Tử Quan

Máu đã ngập đến đùi!

A Nhất biết rõ có thứ gì đó đang bơi trong máu. Hắn còn biết thứ đó muốn giết hắn, thuần túy sát ý, không có thù hận, không có phản kích, không có bất đắc dĩ...

Nhưng A Nhất không sợ thứ đó!

Chỉ ít thì hắn bước về phía trước không phải vì hắn đang chạy trốn nó.

Về mờ mịt hiện trên gương mặt của A Nhất, hắn đã quên mất lý do mình phải đi về phía trước.

- Ngươi ôm ta một lần, có được không?

Khi giọng nói thanh thúy của nữ nhân lại vang lên. A Nhất vội vàng hỏi, vì sợ người vừa lên tiếng sẽ bỏ đi quá nhanh mà không nghe được lời hắn:

- Ngươi là ai? Người là ai?

Vẫn không ai trả lời.

Hắn lấy tay thô thô vào đầu cô loại bỏ những âm thanh la hét, nguyên rủa, để có thể nghe được suy nghĩ của bản thân.

A Nhất lại lăm bắm

- Tại hạ không giết nhiều người đến vậy mà!

Rồi tiếng nói của chính bản thân hắn cũng bị lấn áp hoàn toàn.

Bộ quần áo trắng lúc này đã đỏ thẫm tựa như mồ hôi của hắn là máu vậy. Mái tóc ướt nhẹp rù rượi, vài chum tóc che đôi mắt đỏ rực như thép nung.

Mặt đất mà hắn đang đi cảm giác mềm mềm, rất giống thịt nhão. Nhưng bởi máu khá đặc nên hắn không thể nhìn rõ đấy, không biết dưới chân của hắn có thứ gì.

Chân A Nhất vẫn một mực không chịu dừng lại. Hai tay hắn nắm chặt trước ngực, cố bảo vệ đồ vật gì đó khỏi những bàn tay đang cố níu lấy hắn.

Có chút ánh sáng đỏ lọt qua khe hở của những ngón tay, rồi nhanh chóng bị bóng đêm nuốt chửng.

A Nhất vừa đi vừa nói:

- Các người nhất định đã tìm nhầm người rồi!

Trí nhớ của hắn lúc này là một mảnh mờ mịt nên hắn cũng không rõ lắm số người mà hắn từng sát hại.

Hắn chỉ biết một điều, thứ trong tay hắn rất quan trọng, nhất định không thể buông tay.

Bằng bất cứ giá nào cũng phải cố nắm lấy!

A Nhất siết hàm răng, cắn đứt một bàn tay vừa nhét vào miệng hắn rồi thờ ơ nhả những ngón tay ra.

- Ta là A Nhất! Nhà ở Diệu Âm cốc. Ta là A Nhất! Đệ tử Âm Ảnh tông. Ta là A Nhất! Ta không thịt người...

Thiếu niên huyết y vẫn bước từng bước về phía trước. Mỗi bước của hắn có cảm giác như đang bước xuống vực thăm vô tận, thời gian của mỗi bước chân dài đằng đằng.

Cái cảm giác trơn trượt lúc sắp té ngã xuống vực đó chẳng chịu chấm dứt, cứ kéo dài mãi cho đến tuyệt vọng.

Ngay lúc hắn muốn bỏ cuộc thì chân hắn lại đạp được bề mặt nhão nhoẹt ở dưới bề máu, lúc này đã cao gần ngực.

- Ta là... ai?

Những bàn tay cứ bám víu làm hắn khó chịu nhưng hắn không sợ, thứ làm hắn lo lắng lúc này là cái sinh vật luôn đi theo hắn ở dưới đó.

A Nhất bước thêm một bước, linh lực lại hoàn thành một vòng chu thiên.

Lúc này tinh thần của hắn đã rạn nứt như mạng nhện. Bản ngã như con bướm nhỏ mắc cứng trên đó thoi thóp vùng vẫy.

Nữ nhân kia lại lên tiếng:

- Ngươi ôm ta một lần, có được không?

Tiếng nói lạnh lạnh đó như cự chùy đập thẳng vào mặt kính, khiến nó vỡ vụn.

- - -

Ở bên trong mật thất của A Nhất.

Tịch Diệt đạo tổ đặt thân thể hắn vào một cỗ quan tài vừa người.

Quan tài không được quét sơn, để lộ những vân gỗ chằng chịt. Từng vòng vân gỗ hòa vào nhau, tựa như là rất nhiều cỗ thụ mộc lên rồi xoắn lại thành

một thể.

Bên trong quan tài được trải một lớp nhung đen tuyền, làm nổi bật bộ y phục trắng tinh mà hấn đang mặc.

Sau khi đặt hấn vào trong, lão nhét Cửu U Thất Sát nha dưới cái gối nhung đỏ.

Một viên đan dược được bỏ vào miệng A Nhất.

Hấn mới nhập môn, lão còn chưa kịp xây dựng mộ phần cho hấn. Vốn định chờ khi đến khi tu vi hấn cao một chút, nắm vị đường chủ đều về tới mới bàn tiếp nhưng bây giờ không thể tiếp tục trễ nãi nữa.

Tịch Diệt đạo tổ đang loay hoay, tỉ mỉ chỉnh chu lại A Nhất thì Cảnh Minh, đệ tam của Tứ Đế vội vàng đem một khay bút mực đến. Mực đỏ như son, bút làm bằng ngọc chỉ có cán bút không có lông bút.

Vị thư sinh tao nhã này sau khi nghe được Tịch Diệt đạo tổ truyền âm thì giật nảy mình.

Đạo tổ muốn viết diếu thư!

Trong cả tông môn chỉ có mình tiểu thúc thúc là chưa làm lễ nhập quan. Chỉ có thể là cho tiểu thúc thúc!

Cho dù đã đoán được nhưng khi tận mắt thấy người nằm trong quan tài, Cảnh Minh cũng run tay, xém làm rớt mâm bút mực.

Đặt chiếc mâm vàng xuống bàn gỗ cạnh đó, Cảnh Minh không nhận được mà lên tiếng:

- Đạo tổ! Thế này thì có chút vội vàng..

Tịch Diệt đạo tổ một cái liếc mắt cũng không nhìn qua. Cảnh Minh biết mình lỡ lời liền im lặng, khoanh tay cúi đầu rồi bước lùi ra ngoài.

Hấn tưởng rằng Tịch Diệt đạo tổ muốn làm lễ nhập quan cho A Nhất, nhưng nào phải vậy. Lão không chỉ muốn nhập quan cho A Nhất mà còn phải hạ thổ A Nhất trong ngày hôm nay.

A Nhất nằm trong quan tài. Linh khí vẫn đều đều bổ xung vào cơ thể, chậm chạp dịch chuyển.

Tịch Diệt đạo tổ vung bút, son trong nghiên mực hóa lỏng, lượn một vòng quanh người lão rồi rơi xuống giấy trắng tạo thành một chấm đỏ. Lão cầm bút ngọc đặt sát chấm son, rất gần nhưng không hề chạm vào.

Rồi một nét thư pháp khiến cả Diệu Âm cốc rung chuyển, pháp tắc rung động.

Nhất tự, Nhất.

A Nhất chỉ có thể chịu nổi một văn tự. Cũng may là tên hấn là A Nhất, nếu như là A Nhị thì lão cũng phải bó tay.

Lão cầm diếu thư một nét, lớn tiếng nói:

- A Nhất, nhân tộc. Sáng nhập quan, tối hạ thổ.

Cả Âm Ảnh tông lại rung lên một lần nữa.

Mặt không đổi sắc, lão lập lại:

- A Nhất, nhân tộc. Sáng nhập quan, tối hạ thổ.

Chợt tiếng gầm rú vang lên, tựa như thần ma ở phía dưới Diệu Âm cốc không đồng ý, muốn lật trời, hỏi tội lão.

Tịch Diệt đạo tổ nhìn A Nhất nhíu mày, có điều suy nghĩ. Nhưng lão không có nhiều thời gian để suy nghĩ nữa, thiên âm chi hồn cố gắng vận chuyển linh lực bên trong cơ thể A Nhất lúc này tưởng chừng như đã ngủ quên rồi, giờ cái bánh quay kia đang theo đà cũ nhích lên thêm một chút nữa rồi cũng sẽ ngừng hẳn

Lần này, Tịch Diệt đạo tổ nhìn lên trời, ánh mắt kích động, quyết liệt nói:

- A Nhất, thiên nhân tộc. Đúng vậy! Các người nghe cho rõ, là thiên nhân tộc!

Lão gầm lên điên cuồng:

- Sáng nhập quan, tối hạ thổ!

Nói rồi lão thả diếu thư lên người A Nhất. Lão phát tay, chiếc nắp bay lên, đậy kín mít quan tài.

Lúc này, Diệu Âm cốc trở nên im ắng đến lạ thường. Tường chừng như thời gian đã hòa vào hư vô.

Trong sự im lặng đó, chiếc hồ nhỏ và tảng đá A Nhất vừa ngồi lúc sáng, rung lên âm điệu quen thuộc.

Núi là nhạc

Biển là nhạc

Tâm ta có nhạc

Ta là núi

Ta là biển

Bạn đang đọc truyện *Họ Đã Tu Tiên Như Thế Đó* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 48: Nhất vấn lâu, hữu danh vô thực

Đối với người không cần, tin tức dù có to lớn đến mấy cũng không đáng giá; đối với người cần thì dù chỉ là một chút phong thanh, cũng là vô giá.

Tiêu chí của Nhất Vấn lâu là đem tin tức xác thực nhất đến cho những người cần nó.

Các phân bộ của Nhất Vấn lâu trải khắp Huyền Không lục địa liên tục tìm kiếm, thu mua, phân loại, điều tra đưa thông tin về cho tổng bộ, nằm ở Ngọa Long thành. Đây là một tòa tiên thành to lớn.

Chỉ hai từ to lớn khó có thể diễn đạt được sự hùng vĩ của nó. Tường thành cao ngàn trượng được một vị đại năng nung chảy Thiên Cương thạch mà tạo thành, bên trên bề mặt là trận đồ nối tiếp trận đồ. Phía trên tường thành, cự nỏ chen chúc, lúc nào cũng sẵn sàng đem một mảng thiên địa xung quanh bắn thành nhím.

Ở bên trong thành thì tập nập tu sĩ lẫn phạm nhân. Dĩ nhiên phạm nhân ở đây là để làm phục dịch. Những người này ký khế ước 20, 30 năm thậm chí là 40 năm với tiên nhân, sau khi khế ước kết thúc, họ sẽ bị xóa kí ức, đưa về chốn cũ; trên người mang một khoảng "luong" và tờ khế ước mình chứng.

Các gia tộc lớn và các vương tộc ở phạm trần đều sẵn lòng đưa những con cháu có tố chất tốt đi, bởi vì khoản "luong" kia quá tốt, có thể là tài lộc, cũng có thể là đan dược, pháp khí và phù chú của tiên nhân, hơn thế nữa là cơ hội để tiên nhân coi trọng và chú ý đến gia tộc.

Vương Thành là một thanh niên như vậy. Hắn là nhị hoàng tử của quốc vương của Lưu Ly quốc. Chỉ còn 3 năm nữa thôi là khế ước 30 năm của hắn sẽ kết thúc. Tuy được đưa đến đây lúc hắn 15 tuổi, nhưng ngoại hình vị hoàng tử này trông vẫn còn rất trẻ, cũng nhờ linh khí nồng đậm ở nơi đây ảnh hưởng, cốt cách của hắn cũng thay đổi. Lúc trước, Vương Thành còn luôn trách cứ phụ hoàng của mình thế nhưng bây giờ hắn chỉ hận không thể kéo dài khế ước. So với cõi tiên, phạm trần thua kém quá xa.

Vừa nghĩ về tương lai âm đạm ở phạm thế, vương Thành vừa pha trà cho Phong Thiệu.

- Mời đại tiên dùng trà, đại tổng quản sẽ lập tức đến để đón tiếp ngài.

Vương Thành vừa nói xong thì hắn nghe được tiếng bước chân quen thuộc, chỉ khác là có chút vội vã.

Hắn nhanh bước qua một bên, cúi đầu:

- Có thể làm Đường tổng quản bỏ qua mọi sự vụ để đến đây, vị đại tiên này hẳn là một đại nhân vật.

Sau khi rót trà cho tổng quản Đường Thế, hắn liền rời đi ra đại sảnh.

Vương Thành nhón chân, lấy một sợi lông chim trắng noãn trên kệ, chỉ vào tấm bảng cao bằng hắn, ở ngay bên quầy. Tấm bảng đã bóng nhoáng bấy giờ càng trơn nhẵn.

Trên bảng viết rõ ràng:

- Không bán tin tức về Thiên Âm chi hồn,.

Thế nhưng hắn cảm thấy tấm bảng này không có mấy hiệu quả bởi dạo này hắn luôn nghe Đường tổng quản than thở rằng, các đại nhân vật vẫn tập nập tới tìm lão vì Thiên Âm chi hồn.

Ở bên trong thư phòng, Đường Thế chấp tay, cúi người cáo lỗi:

- Mong đạo huynh đừng làm khó ta, lâu chủ đã ra lệnh, cảm giao dịch tin tức có liên quan đến Thiên Âm chi hồn.

Lão không hiểu vì sao lâu chủ lại làm vậy, trong khi cả tu chân giới đều đang nháo nhào truy tìm nó.

Phong Thiệu tức giận, nói:

- Đường Thế! Tin tức của Hàn Cần Dương và Mạc Nguyệt, ngươi bảo không biết; tin tức của Thiên Âm chi hồn, ngươi lại bảo không bán. Trên thế gian có loại tin tức mà Nhất Ván lâu không chịu bán hay sao?

Lão thở mạnh ra nhưng con giận vẫn mắc cứng trong phổi, rò rỉ ra từ lời nói.

- Ngươi đừng vờ làm giả nữa! Nói đi! Ngươi muốn bao nhiêu?

Đường tổng quản cười khò:

- Phong huynh, chỉ với ơn cứu mạng của huynh, đệ làm sao dám lừa gạt. Thế nhưng, lâu chủ đã phong bế tất cả tin tức về Thiên Âm chi hồn, cấm cản mọi người điều tra, thậm chí còn tạo ra tin đồn giả. Bản thân đệ cũng bị bắt phải phát thệ...

Nói đến đây, Đường Thế học máu. Thọ nguyên của lão suy giảm vì sơ phạm cấm kỵ.

Đường Thế cũng biết, chỉ nói ra mệnh lệnh của lâu chủ cũng đã coi như là phạm lời thề.

Thấy vậy, Phong Thiệu hoảng hốt lấy ra cho lão một viên đan dược trị thương.

Lau máu trên mép, Đường Thế xua tay bảo không cần. Lão lại tiếp tục nói:

- Còn về Hàn Cần Dương và tiểu nha đầu Mạc Nguyệt. Tuy lâu chủ còn chưa thể tra ra tung tích của họ nhưng đệ có thể chắc chắn một điều là họ không còn ở trên Huyền Không đại lục.

Nghe được tin dữ, Phong Thiệu sầm nộ tột độ. Lão đau đớn nhìn ngọn lửa sinh mệnh yếu ớt lấp lóe ở bên trong tấm ngọc giản, trên tay mình.

Nếu như Hàn Cần Dương đưa Mạc Nguyệt đến một vi điện độc lập với đại lục thì trong thời gian ngắn, ngay cả vị lâu chủ kia cũng khó có thể tìm ra bọn họ.

Vẫn còn có một khả năng nữa nhưng khả năng này quá xa vời, có nghĩ lão cũng không thể nghĩ đến. Ngay cả vị lâu chủ thần thông quảng đại kia cũng không tài nào nghĩ đến.

...

Ở một nơi nào đó tối tăm nào đó, ngay dưới chân núi Tu Di, Mạc Nguyệt đang bất tỉnh, thân thể bị trói chặt trên cột đá lớn. Từng luồng pháp lực vàng óng di chuyển trên cột và xích sắt, theo lộ tuyến bất định, lúc thì mềm mại như nước, lúc lại mạnh mẽ như lời đanh. Gương mặt vốn thanh tú, nay đã sưng phồng, biến dạng, đầy vết bầm và vết cắt.

Phía trước mặt nàng, Hàn Cần Dương đang ngồi trên nền đất, bình thần tu luyện. Hơi thở hắt đều đều, linh khí đậm đặc nháo nhào lao đến. Lục Đạo tích trượng lơ lửng, nằm ngang trước mặt hắn. Sáu khoen đồng nằm trên hai ngón, rung lên, tạo âm thanh thanh thúy, giúp ổn định thần trí.

Thời hạn bảy ngày mà hắn đặt ra cho Thiên Nguyên tông chỉ còn một ngày cuối cùng.

Hàn Cần Dương mở mắt nhìn thiếu nữ trên cột. Hắn đã thay đổi quyết định; sau khi đoạt được Thiên Âm chi hồn hắn cũng sẽ không hoàn trả lại Mạc Nguyệt. Đứa bé này khiến hắn cảm thấy bị đe dọa.

Trong đôi mắt sâu thẳm đầy trí tuệ kia, ẩn ẩn một tia sát ý.

Vị cự thiếu chủ Linh Kiếm tông này lại tiếp tục nhắm mắt nhập định, không hề để ý bên trong nhẵn trử vật của hắn, chuỗi tràng hạt đen kịt vẫn quần quanh U Linh cổ cầm đã vỡ vụn hơn phân nửa. Oán khí trên thân dần dần lúc càng mãnh liệt.

Có một sợi mù lòa, có sáu sợi cam lạng.

Bạn đang đọc truyện *Họ Đã Tu Tiên Như Thế Đó* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 49: A nhất đến để trao hơi ấm!

Một trăm vòng chu thiên, máu cao đến cổ.

Đầu của A Nhất lộ trên bề máu, vẫn kiên trì tiến về phía trước.

A Nhất đã im lặng không làm bất cứ điều gì vô nghĩa nữa, bởi thứ ở trong bề máu đang ở rất gần. Chỉ cần hắn hé miệng, nó sẽ chui lọt vào rồi lập tức khoan thẳng lên não.

A Nhất cũng chỉ phỏng đoán nhưng đầu sao thì đề phòng vẫn tốt hơn.

Lúc này hắn đã không còn nhìn thấy gì nữa. Đôi mắt sáng sáng như thép nung kia của hắn đã bị móc mất rồi. A Nhất không nhớ là do bọn họ móc, hay là vì những gương mặt đó làm hắn quá khó chịu nên quyết định phá đi thị giác của mình.

Đầu sao thì bóng tối cũng giúp hắn cảm thấy dễ chịu hơn.

Chỉ là dễ chịu hơn một chút thôi vì những thanh âm của địa ngục kia vẫn cứ dai dẳng không dứt bên tai hắn.

- Nếu như có thứ gì đó nhòn nhọn, đứt vừa lỗ tai thì thật tuyệt!

Vừa ước thầm xong thì A Nhất không đi nữa, hắn hoàn toàn dừng lại, nói lỏng tay, định thả thứ quý giá mà hắn vẫn ôm cứng trong người kia ra. Bởi hắn không đủ sức để mang nó theo nữa.

Vật thể ở trong máu vội vàng há miệng, muốn nuốt chửng thiếu niên mù.

Ngay vào lúc hắn sắp gục ngã thì giọng nói êm ái của thiếu nữ lại vang lên:

- Người ôm ta một lần, có được không?

Tiếng nài nỉ kia làm A Nhất tỉnh táo lại một chút, siết chặt tay, một lần nữa ôm chặt thứ quý giá vào lòng.

- Chẳng phải ta đang ôm người hay sao?

A Nhất ôm cổ chấp niệm đó, bước về phía trước, mặc kệ bề máu, mặc kệ vực thẳm của mỗi bước chân, mặc kệ bọn họ.

Đáng thương thay, cái chấp niệm đó quá mức nhỏ bé. Đi xong một chu thiên cuối cùng, tinh thần của A Nhất cũng kiệt quệ. Những cánh tay trong biển máu cố kéo hắn ngã xuống.

Thế nhưng, bước chân cuối cùng đó, A Nhất không còn cô độc.

Đại địa đang đỡ lấy chân của hắn.

A Nhất ngạc nhiên, bước ra một bước nữa, phát hiện cái cảm giác rơi xuống vực thẳm của mỗi bước chân đã hoàn toàn tan biến. Hắn đã có thể đi lại bình thường.

Có tiếng nói già cỗi truyền đến:

- A Nhất! Thiên Nhân tộc! Sáng nhập quan, tới hạ thổ.

A Nhất nhòe miệng cười âm áp:

- Cảm ơn sư tôn!

Tuy A Nhất không thể nhìn thấy nhưng hắn biết, ở đâu đó trước mặt hắn, có một vị sư tôn mà hắn đã quên hẳn danh tính, đang mãi miết trải đất dưới mỗi bước chân, hết mực cố vũ.

Có ý chí của đại địa châm dầu, ngọn lửa chấp niệm sắp vụt tắt lại bùng cháy.

A Nhất, chân mang giày đỏ lại bước tiếp.

...

Ở dưới chân núi Tu Di, đêm đen vẫn phủ kín tất cả.

Hàn Cẩm Dương mở mắt, chau mày vì hắn vừa cảm nhận được sự thay đổi của pháp tắc.

Lục Đạo tích trọng phát hiện sự giao thoa của vi điện, mãnh liệt rung lên.

Họ Hàn phát hiện ra căn nguyên, trợn mắt, gấp rút mở không gian trữ vật ra.

Thế nhưng đã quá muộn!

Chiếc nhẫn trữ vật trên bàn tay hắn nổ tung, pháp tắc không gian ẩn chứa trong nhẫn xoắn nát cả bàn tay.

Hàn Cẩm Dương la thảm như heo bị cắt tiết.

Ở ngay nơi xảy ra vụ nổ, một lỗ đen nhỏ nhỏ như đầu kim xuất hiện, nói rộng ra bằng đầu người rồi bị hai cánh tay máu thò bạo kéo mở.

Huyết dịch và nhục thể từ bên trong lũ lượt tuôn ra.

Khi lỗ đen đủ lớn, thiếu niên đầm máu từ bên trong chui ra. Mái tóc ngắn rũ rượi bởi máu khó che được hốc mắt lõm vào, trên tay hắn ôm một cây đàn.

Biển máu bây giờ chỉ ngập đến gối, nên A Nhất đi lại rất dễ dàng.

A Nhất bước về phía Hàn Cẩm Dương, người giờ đây đang ôm cánh tay trái bị cắt. Lục Đạo tích tụ trong tay phải họ Hàn ngân vang không ngừng, một chiếc lá bồ đề trong áo của hắn lóe lên ánh sáng vàng óng.

Hàn Cẩm Dương mở lớn hai mắt, khoái chí cười. Nước dãi không ngừng chảy ra từ miệng hắn. Nỗi đau mất tay cũng đã bị tham vọng che lấp.

- Thiên Âm chi hồn! Cuối cùng ta cũng tìm ra được ngươi!

Còn về A Nhất thì dù không thấy gì nhưng hắn biết mình đã đến đích rồi.

A Nhất hít nhẹ một hơi, thì thào:

- Ta đã đến!

Nói rồi, hắn nở nụ cười thiên chân vô tà. Nếu như không phải vì cả người đang tắm trong máu thì có lẽ nụ cười đó đủ để thấp sáng nơi tăm tối này.

Nụ cười đó Hàn Cẩm Dương khựng lại, tựa như con ếch bị mất rân thoi miên vậy, không thể cục cựa. Khí thế của A Nhất đã khóa chặt hắn. Đây là khác biệt về thực lực.

A Nhất thả U Linh cổ cầm xuống mặt máu sền sệt dưới chân, chậm chạp bước đến ngay trước mặt họ Hàn.

Hàn Cẩm Dương hét vào mặt đối phương, muốn dọa sợ con rắn độc này. Trong lòng hắn một mảnh rối bời:

- Không thể nào! Thiên Âm chi hồn yếu nhược, mệnh đoản, không có linh căn, không thể tu luyện... Tại sao hắn lại mạnh như vậy? Tại sao lại có thể như vậy?

Hàn Cẩm Dương không cam lòng, đỏ hết tội lên đầu Tổ. Hắn la hét:

- Tổ! Người lừa ta!

Tiếng hét làm A Nhất nhú mày. Âm thanh của địa ngục cứ mãi vang vọng trong tai hắn đã đủ khó chịu, tên này lại còn lớn tiếng nữa!

Thế nhưng một người lễ độ, yêu hòa bình như A Nhất làm sao có thể chấp nhặt chút chuyện con con này.

Hắn vát vãi đến đây là để trao tặng hơi ấm cho người cần nó.

Thế là A Nhất ôm chầm lấy Hàn Cẩm Dương, tình thương mến thương.

Nhưng ở trong mắt ếch thì con rắn độc này đang từ từ quấn chặt nó, đùa giỡn với nó.

Từ thợ săn chuyển thành con mồi, Hàn Cẩm Dương vừa thẹn vừa giận, lập tức bạo nộ, trùng kích Tiên Tâm cảnh.

Một thanh tiểu kiếm sáng lóa xuất hiện bên trong thể nội của họ Hàn.

Từng tầng, từng tầng xiềng xích bao bọc linh căn của Hàn Cẩm Dương bị kiếm ý soán nát, vỡ tung.

Kiểm khí tung hoành cắt vào cơ thể của A Nhất, đánh văng hắn ra xa.

Nếu là thể tu A Nhất vừa chỉ mới bước vào ngũ phẩm luyện tâm cảnh cách đây không lâu, thì dưới một đòn vừa rồi, hắn đã bị chém thành thịt vụn. Có điều, đây không phải là thể tu A Nhất! Thể tu A Nhất đã nhập quan, hạ thổ rồi!

Đây là huyết tu là A Nhất, dùng một bản địa giai tâm pháp, Vạn Thánh kinh để bước lên núi Tu Di.

...

Hàn Cẩm Dương lơ lửng trên không trung, phùng mang tròn mắt, nhìn A Nhất người đầy vết thương, đang nằm trong bể máu.

Tuy là tiến thêm một đại cảnh giới, đồng thời thoát khỏi khống chế thần thức của kẻ địch, thế nhưng họ Hàn không có chút vui vẻ gì; gương mặt vốn thanh tú giờ nhăn rúm lại như ác quỷ.

Bạn đang đọc truyện *Họ Đã Tu Tiên Như Thế Đó* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 50: Ba phần hồn, a nhất chỉ cần một

Hàn Cẩm Dương thả Lục Đạo tích trượng trước mặt. Cây thần khí này tỏa ra hào quang vàng óng, soi sáng khu vực 100 trượng.

Ở phía ngoài, có thứ bị ánh sáng soi chiếu, hoảng hốt bỏ chạy, kéo chiếc đuôi cá vào lại trong bóng tối.

Họ Hàn vươn tay phải, chộp lấy tích trượng; từng lớp từng lớp vân tự xuất hiện trên da thịt. Hắn chỉ đầu của tích trượng về phía A Nhất.

Tức thì, mảnh không gian ở trong đường kính một trượng quanh A Nhất bị kéo giãn, từng vết rạn nứt để lộ thời không loạn lưu ở phía sau.

Tựa như có đứa bé chỉ thích hình người trong tranh không thích cảnh quan nên lấy kéo cắt hình người đó ra vậy.

Mảnh tranh nhàu nát đó bắt đầu nhỏ lại, đem theo A Nhất bay về phía Hàn Cẩm Dương.

Sau bao năm tháng chờ đợi, cuối cùng cũng đã đoạt được Thiên Âm chi hồn; hắn khoái chí, ngửa mặt lên trời, cười lớn.

Đang lúc hứng khởi thì chợt từ sau lưng, có thứ gì đó trơn trượt lướt qua hông hắn.

Họ Hàn giật mình, khi quay đầu nhìn quanh thì hắn không thấy gì cả, chỉ có ánh hào quang từ cây tích trượng đang lơ lửng trong bóng đêm ma mị. Trong không gian im ắng, chỉ có tiếng leng keng có độc lượn quanh tìm bạn, than thở kiếp sống tịch tịch.

Vào khoảnh khắc đó, hắn có cảm giác như mình đã đạt đến tịch diệt. Miệng than:

- Thiện tai!

Rồi Hàn Cẩm Dương vội vàng mở bức họa chân thực kia ra, kiểm tra lại một lần nữa; khi thấy A Nhất rõ ràng vẫn còn nằm trong vũng máu, thì hắn mới bình tâm trở lại.

Hắn hừ lạnh, chỉ là oán khí của Thiên Nhân tộc mà cũng muốn nguyên rủa hắn.

Hàn Cẩm Dương cẩn thận bỏ bức tranh vào trước ngực. Bây giờ, bức tranh đó đã trở thành nguồn sống của hắn.

Sau đó, hắn vui vẻ lấy một chiếc lá bồ đề ra, nhìn nó đầy cảm khái:

- Lá ơi lá! Rụng về cội thôi!

Nói rồi, Hàn Cẩm Dương bóp nát chiếc lá bồ đề, hào quang bao quanh thân hắn lóe lên, hóa thành tia chớp vàng óng, biến mất.

Đúng vậy! Hắn không thấy Mạc Nguyệt cũng quên hẳn sự tồn tại của nàng.

Trí nhớ của một tu sĩ Tiên Tâm cảnh không thể nào kém đến mức đó được; có thứ gì đó đã dứt thuốc lú cho hắn.

Không lâu sau khi họ Hàn rời đi, Mạc Nguyệt ngồi dậy trên đất, không có máu cũng không có thi thể, chỉ có cột đá lớn ở phía xa và U Linh cổ cầm ở bên cạnh.

Trên gương mặt bầm dập, uớ máu của nàng không có vẻ gì ngạc nhiên; nàng cũng không thèm kiểm tra tình hình xung quanh.

Nàng đặt tay lên ngực, cảm nhận cổ hơi ẩm khác lạ trên người, nước mắt không tự chủ được mà chảy xuống.

Thế nhưng gương mặt nhỏ nhắn nhanh chóng lấy lại vẻ lạnh nhạt không hợp với tuổi. Nàng đứng dậy, nâng cổ cầm lên, khẽ nói:

- Chúng ta cũng về nhà thôi!

Sự va chạm của pháp tắc khiến chiếc cột đá to lớn chống không nổi, bên trên xuất hiện đầy vết rạn nứt.

Một viên gạch lót đường trên lối mòn của đại Đạo cứ như thể mà vỡ nát. Đường lên đỉnh Tu Di đã gặp gềnh nay lại càng khó khăn.

Sau khi Mặt Nguyệt biến mất thì cột đá cũng gãy đổ. Linh khí đậm đặc bên trong khu vực này tán loạn, bị bóng đêm nuốt chửng.

Trong bóng đêm, có con cá nhỏ khóc lóc vì nhà của nó đã bị kẻ xấu đập nát. Tuy nó đã bắt được kẻ xấu thể nhưng mà kẻ này đang bắt tình nhân sự, nó không cách nào đòi nợ được.

Nếu nhìn kỹ thì người này chính là A Nhất.

Hắn đã hoàn thành chấp niệm của mình, xứng đáng được nghỉ ngơi. Thế nhưng chiếc đuôi cá không ngừng tát lên mặt của hắn.

A Nhất nhú mày, vô thức cho rằng người đang cố gọi hắn dậy nhất định là vì muốn được ôm.

Thế là A Nhất dang tay chia sẻ một mảnh thần hồn cuối cùng với cá, trên miệng vẫn treo nụ cười thỏa mãn.

Biển máu ở xung quanh gầm thét dậy sóng, có thứ ở bên trong muốn lao đến nuốt chửng A Nhất. Nhưng vì kiên kị cá lớn, thứ nhác gan này không dám lại gần, chỉ bực bội bơi lượn gần đó, tiếc nước; miếng thịt sắp vào đến miệng thì lại tuột mất.

...

Quay trở lại Âm Ảnh Tông.

Hỏa Dung chân nhân vẫn đang bế tử quan. Lão nằm trong cỗ quan tài được đặt ngay ngắn ở trong tử đường, bốn phía là bài vị của người chết, một số bài vị còn có khắc cổ ngữ. Ở trên bức tường đối diện cửa chính có một bài vị không tên, chỉ khắc ký hiệu một ngọn lửa.

Trên người lão tiên nhân mặc đạo bào trắng như tuyết, làm nổi lên chòm râu quai nón xồm xoàm, đỏ rực và mái tóc dài cũng một màu của lửa.

Tuy nói là bế tử quan, thế nhưng đạo tâm của lão vô cùng vững chắc, lại có đan dược nghịch thiên, khả năng thất bại gần như không tồn tại. Ấy vậy mà xém chút nữa thì lão đã táng mạng trong tay của tâm ma. Không phải một mà là nhiều, đủ hết 108 phiền não quán lấy tâm.

Lão chưa bao giờ nghe nói đến việc gặp hết 108 phiền não khi độ kiếp cá.

- Hay là ở ngoại giới đã xảy ra chuyện gì?

Nhất là trong khoảnh khắc cuối cùng, tâm ma còn cho lão đặt chân lên núi Tu Di nữa.

Nhưng Hỏa Dung chân nhân, với đạo tâm kiên định, dĩ nhiên phân biệt được thật giả, làm sao có thể dễ dàng bị dụ dỗ như vậy.

Mồ hôi lấm tấm trên gương mặt tái xanh, lão tiên nhân mở mắt than thở:

- Cá lớn tát mặt thiếu niên. Đại đạo vi diệu!

Nếu không có cảnh tượng quái gở đó thì xém chút nữa lão thực sự cho rằng lão đã đến được núi Tu Di, sau khi vất vả quật lộn với 108 tâm ma.

Hỏa Dung chân nhân, bây giờ đã là Hỏa Dung chân quân, không màng đến việc ổn định tu vi sau khi tiến vào Nguyên Thần cảnh; lão nhắm mắt lại, lập tức suy diễn ảo diệu trong cảnh tượng vừa rồi:

- Tu luyện như cá vượt long môn. Tu sĩ chính là cá! Còn thiếu niên kia... chắc là ngư dân?

Cứ như vậy, vị đường chủ xui xẻo này lại phải tiếp tục vật lộn với tâm ma. Nhưng với đạo tâm kiên định, có lẽ lão sẽ không có mệnh hệ gì đi!

Bạn đang đọc truyện *Họ Đã Tu Tiên Như Thế Đó* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 51: A nhất lần đầu tham gia thí luyện

A Nhất thức tỉnh.

Mùi hương quen thuộc xông vào mũi khiến hắn mỉm cười.

- Là mùi hương của quan tài!

Sư tôn thường bỏ hán vào quan tài của người, mỗi khi hán kiệt sức, gục ngã trong lúc tu luyện. Điểm khác biệt duy nhất là nắp quan tài không hé mở như mọi khi.

A Nhất gõ gõ quan tài, lên tiếng gọi.

- U! A!

Hán muốn gọi sư tôn thế nhưng chỉ có tiếng khàn khàn vang từ họng.

A Nhất cô nuốt nước miếng, chút hương được liệu chảy xuống bôi trơn thanh quản; hán thử lại một lần nữa.

- Sư...tôn!

Hai tiếng rõ ràng thế nhưng không có bất kỳ ai trả lời hán cả.

Thiệt nghĩ sư tôn cũng không thể ở bên cạnh chăm sóc hán mãi được, A Nhất chống một chân vào thành quan tài, chân kia đạp nắp.

Những tường nắp quan tài sẽ rất nặng thế nhưng chỉ bằng một cước chưa dùng hết toàn lực, chiếc nắp đã bị đạp văng ra.

Cũng phải thôi! Trong thời gian bế tử quan, cơ thể của hán đã trải qua tôi luyện của thiên địa linh khí. Thiếu niên trông gầy ốm này là một thể tu chính hiệu.

Xung quanh hán vẫn là bóng tối. Không phải vì do nơi này không có ánh sáng mà là thị giác của hán đã bị lấy đi rồi.

A Nhất cũng biết mình đã mù lòa. Lần này hán đối diện với tội lỗi của bản thân hán, thậm chí đưa lưng gánh lấy oán khí của Thiên Nhân tộc mà không hề lẫn trốn vào vô âm vô ảnh; thị giác là cái giá khá nhỏ.

Hơn nữa, cho dù phải trả cái giá lớn hơn, hán cũng không hối hận.

Hán chấp tay, ngửa mặt lên trời, cầu lão thiên gia phù hộ cho người được bình an.

A Nhất bước ra khỏi quan tài, tuy không nhìn thấy gì thế nhưng hán kiên quyết không mở thần thức để dò ló. Dẫu sao thì nơi này là nhà hán, Âm Ảnh tông.

Nếu A Nhất có thể nhìn thấy được cảnh vật xung quanh, hán nhất định sẽ không tự tin đến vậy; đảm bảo hán sẽ nhanh chóng chui lại vào quan tài, đóng kín nắp, chờ người đến cứu.

Phía trên cao là bầu trời ửng đỏ, bốn phía là đồi núi khô cằn. Không biết là do ánh sáng từ bầu trời phản chiếu lên đất hay đây là màu tự nhiên của sỏi đá.

Còn đang mò mẫm, không biết phải làm sao thì A Nhất nghe được tiếng bước chân.

- Có người tới!

A Nhất vui vẻ hướng về phía đó.

Người đi về phía A Nhất cao gấp đôi một người trưởng thành, từ đầu đến chân phủ kín giáp sắt đen bóng. Trên mũ giáp có hai chiếc sừng trâu cong dài, đâm ra hai bên. Ở giữa những khe hở của mũ giáp có hơi nóng bốc lên, bàn tay thép cầm một cuốn ngọc giản, sau lưng hán vác một chiếc rìu chiến.

Khi khoảng cách giữa hai người đủ gần thì giáp sắt lên tiếng hỏi:

- Tên gì?

A Nhất mau chóng giới thiệu mình để tránh hiểu lầm. Cũng không quá chú tâm đến tiếng nói phát ra từ phía trên đầu hán, tu chân giới vốn đủ loại nhân vật kỳ dị. Tuy hán chưa từng gặp người không lồ thế nhưng cũng đã có nghe Tịch Diệt đạo tổ kể qua.

- Tại hạ là A Nhất! Truyền nhân của Tịch Diệt đạo tổ!

Giọng nói trầm đục kia hỏi tiếp:

- Tuổi?

Lần này A Nhất cảm thấy quái lạ, người này dường như biết hán là đệ tử của Tịch Diệt đạo tổ vậy mà vẫn không có chút kính ý nào cả.

- Xem ra người này là một trong các vị đường chủ rồi!

A Nhất cũng không đặt ở trong lòng, dấu sao thì hấn cũng chỉ mới nhập môn:

- Văn bối vừa tròn ba mươi tuổi.

Người kia lại hỏi:

- Chúng tộc?

Câu hỏi khiến A Nhất hơi sững sốt. Chẳng lẽ người trước mặt cho rằng hấn không phải người sao? Dù hấn không phải là mỹ nam nhân người gặp người thương thế nhưng hấn cũng không xấu xí.

A Nhất vẫn từ tốn trả lời:

- Văn bối là nhân tộc, sinh thành ở Lạc Nhạn thôn, thuộc Lưu Ly quốc, ở Trung Huyền Minh châu.

Nghe đến đây thì người đối diện không ghi chép trên ngọn giản nữa. Hấn găm vào mặt của A Nhất.

- Dối trá! Ngươi là Thiên Nhân tộc!

Nếu không phải địa ngục đã có khế ước với Diệu Âm cốc thì hấn đã trực tiếp dùng rìu bỏ đôi kẻ dối trá trước mặt này ra làm hai nửa, quăng sông làm thức ăn cho đám giao long.

...

Tiếng găm làm A Nhất hoảng sợ, ngồi bệt xuống đất, gật đầu lia lịa. Hấn có thiên âm chi hồn, cũng có thể coi là một nửa Thiên Nhân đi.

Lúc này, người kia mới hài lòng, hừ lạnh, nói:

- Luật lệ như cũ, ba hồn thuộc Dương, bảy phách thuộc Âm. Lần đầu không tính phí, những lần sau mỗi lần sẽ hao tổn một phách. Nếu sau bảy lần vẫn không thành công thì hồn tiêu phách tán.

Phàm nhân thiếu một phách cũng khó sống ổn, thế nhưng đối với tu sĩ thì thiếu một hay hai phách không quá quan trọng.

A Nhất lớ ngớ không hiểu, nhưng cảm giác có chuyện chẳng lành.

Người kia cũng không quan tâm đến A Nhất nữa, hấn đã làm tròn bổn phận của mình, lập tức quay đầu rời đi.

A Nhất vội vàng chạy theo:

- Tiền bối chậm đã!

Kẻ kia khó chịu quay lại hỏi:

- Còn chuyện gì nữa?!

A Nhất khoanh tay cúi đầu nói:

- Bẩm tiền bối! Có lẽ người đã nhầm văn bối với ai đó rồi! Văn bối không phải đến để thí luyện gì cả! Thực thì văn bối vừa thức tỉnh! Mong người chỉ đường cho văn bối về lại Tịch Diệt lăng.

Bây giờ thì đến phiên người không lồ ngớ người, ngạc nhiên hỏi:

- Ngươi có một cơ hội miễn phí mà, còn chưa thử sức mà đã nhụt chí rồi sao?

Thường thì những người đến đây để qua ải khi mới đến đều rất hùng hổ. Còn kẻ này thì lại muốn kiểm có, hận không thể bỏ về ngay lập tức.

A Nhất kiên định trả lời:

- Văn bối chỉ muốn về nhà!

Bộ áo giáo kia không nói gì, chỉ đi vòng ra sau lưng A Nhất, tùm lấy cổ áo của hấn.

Mặc cho A Nhất kêu la, hấn xách A Nhất lên rồi ném mạnh vào một môn quan. A Nhất so với cổng này, tựa như kiến nhỏ so với cửa chính của Tịch Diệt lăng. Tầng kết giới mờ ảo mở ra, nuốt chửng A Nhất rồi đóng kín lại.

Bên trên môn quan khổng lồ có tấm biển lớn viết:

Mê Trì Địa Ngục.

Chương 52: Là đất mới có suy nghĩ

Trên sa mạc rộng lớn khô cằn, một người thanh niên trọc đầu, khoác áo cà sa đứng trước cội bồ đề, chấp tay đầy thành kính. Xung quanh hắn chỉ có duy nhất một bóng mát từ cội bồ đề, phóng mắt nhìn lại chỉ thấy từng cồn cát lớn bé trải dài đến tận chân trời khiến người ta lấy làm kì lạ, vì sao gốc cây kia lại có thể tồn tại trong điều kiện khắc nghiệt đến thế!

Cội bồ đề to lớn, mười người ôm cũng không xuể, ấy vậy mà nếu nhìn kĩ thì chỉ còn thấy cành mục xác xơ, không lá không hoa, không quả.

Ánh nắng gắt gao từ hai vầng mặt trời khiến cảnh vật càng thêm nóng bức, khô cằn hơn.

Chợt người thanh niên kia mở mắt ra, ngẩng đầu nhìn xung quanh rồi nghiêm nghị lùi lại từng bước. Đến bước thứ 44, hắn té ra một bức họa vô cùng sống động. Bức họa phóng to rồi rơi xuống đất, tức thì cảnh vật ở trong tranh cũng sống lại.

Đó là một người thiếu niên đang nằm ngửa trong vũng máu, hai hốc mắt trống rỗng. Vết máu từ trên người cậu ta nhanh chóng tràn ra trên nền cát rồi lập tức bị biển cát mềm mọng kia hút sạch.

Thanh niên trọc đầu té ra Lục Đạo tích trượng rồi đi đến trước mặt người thiếu niên đang bất tỉnh kia.

Chuôi nhọn của tích trượng cắm thẳng vào ngực của thiếu niên mù lòa.

Bồ Đề thần thụ lấy lại chút sức sống, cành lá nhanh chóng vươn thẳng lên rì rào trong gió chứ không còn ủ rũ như trước, từng chồi lá đâm ra, lớn nhanh như thổi.

Hai mặt trời ở trên cao cũng dần dần hợp lại với nhau.

Thân thể người thanh niên cũng từ từ tan rã thành bụi cát. Hắn vẫn giữ tư thế đứng chấp tay nhìn cây bồ đề, cây lá lúc này đã rất sum suê, mỉm cười nói:

- ... Gặp lại trong quá khứ.

Từng hạt bụi lấp lánh phá vỡ quy luật của chư thiên vạn giới, lộn ngược dòng thời gian.

Lần này hắn sẽ không bắt lực nhìn xác chết đầy đất.

...

A Nhất rơi xuống một con sông lớn. Tuy đều là nước của Vong Xuyên hà, nhưng dòng sông êm ả này lại trong vắt, không có giao long cũng không có cá sấu lớn.

Đừng nói đến Vong Xuyên hà, A Nhất còn không biết mình đang ở Mê Trì địa ngục nữa.

Con sông chạy xuyên qua một vùng bình nguyên bát ngát cỏ hoa. Xa xa có vài ngọn núi được cây xanh phủ kín.

Cái góc nhỏ xinh đẹp này nằm ngay bên dưới tầng thứ mười tám của địa ngục.

Nơi này giam cầm những tu sĩ sát nghiệp nặng nề. Những người này lúc còn sống, tu vi thấp nhất cũng là Nguyên Thần. Tu sĩ cảnh giới thấp hơn còn không đủ tư cách để đến đây.

Vì sao Diêm La điện lại tạo nên cái nơi tươi đẹp, trời trong mây trắng này cho bọn họ, cũng không quan tâm bọn họ làm gì ở bên trong?

Nhân quả ở đâu?

Chuyện này nói ra thì rất dài, lại còn có liên quan đến nhân quả của một vị Thiên Đế, một vị bồ tát và một đứa bé mồ côi cha mẹ ở Lạc Nhạn thôn.

Và lại đối với A Nhất, những câu chuyện cổ tích này cũng không có mấy trợ giúp.

Dựa theo hướng chuyển động của dòng nước, A Nhất nhanh chóng bơi vào bờ.

Bị mặt nước dâng cao và vây quanh trong bóng tối mù lòa khiến A Nhất nhớ lại hành trình đáng sợ trong cái bể máu kia, sắc mặt hắn tái xanh.

Vừa lên đến bờ, A Nhất liền lấy Cừ U Thất Sát nha để đào đất, trong lòng thầm nghĩ sư tôn thật chu đáo, đem binh khí nhập quan cùng mình.

Một thanh đường đường là đao khí vậy mà lại bị đem ra dùng để đào đất, chắc trong lịch sử chỉ có một mình nó. Cừ U Thất Sát nha vang lên ong ong như đang kháng nghị chủ nhân của mình, thế nhưng cũng không có tác dụng gì. Người thiếu niên vẫn chăm chú đào và vét đất ra, chẳng hề để ý đến sự kháng cự của con dao.

Đào được một lúc, A Nhất dùng tay vốc nước sông vào trộn với mớ đất tạo thành bùn nhão. Nơi này đất đai màu mỡ nên chẳng mấy chốc hắn đã hoàn thành nhiệm vụ.

A Nhất cởi hết toàn bộ áo quần trên người ra, chôn vào một đồng bùn.

Sau đó, người thiếu niên trần như nhộng kia nằm xuống cái hố cạn mà hắn vừa đào, dùng tay lấp đất lên người. Cừ U Thất Sát nha được giấu dưới đồng bùn ngay bên cạnh tay phải.

Hai mắt hắn nhắm nghiền, miệng đọc thầm câu thần chú quen thuộc:

- Ta là đất! Ta là đất!...

Tịch Diệt đạo tổ đã cấm hẳn sử dụng Thiên Âm chi hồn để khống chế hành vi của ngoại vật, thế nên hắn mới phải cởi hết áo quần ra, chỉ thay đổi làn da của mình.

Với kinh nghiệm 13 năm trốn chạy, toàn bộ quá trình thực hiện hoàn toàn không có bất kỳ động tác thừa thãi nào. Chẳng mấy chốc mà làn da rám nắng màu đồng cổ của hắn đã chuyển dần sang màu nâu đen của bùn đất, nhìn qua không khác chút nào.

Nằm trong đất, A Nhất bắt đầu tĩnh tâm suy nghĩ.

Dù trong lòng rất là không muốn thế nhưng hắn vẫn phải cố đào bới mớ ký ức lẫn lộn trong lúc bế quan.

Bất chợt, A Nhất bừng tỉnh. Hắn nhớ lại lúc đại địa nâng đỡ hắn. Lúc đó, giữa vô số âm thanh của địa ngục là tiếng nói của sư tôn vang vọng bên tai.

- ...Thiên Nhân tộc, sáng nhập quan, tối hạ thổ?

- Nhập quan... hạ thổ...

A Nhất hồi hận vì hắn chưa bao giờ hỏi Tịch Diệt đạo tổ về tập quán nằm trong quan tài của lão và các vị đường chủ. Có lẽ đó cũng không phải chỉ là vì sở thích quái gở của họ như hắn vẫn thường nghĩ.

Hắn chỉ nhớ lúc đó, ý chí của hắn đã cạn kiệt hoàn toàn.

- Sư tôn nhất định đã thi triển thần kỹ nào đó để cứu mình. Thí luyện này, chín phần mười có liên quan đến thần kỹ đó.

Trong lòng A Nhất bây giờ đã có chút sáng tỏ. Nhưng mà....

- Nhưng mà làm sao để vượt qua ải này bây giờ?

Bạn đang đọc truyện *Họ Đã Tu Tiên Như Thế Đó* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 53: Giá nhà mắc lắm có biết không?

Không cần phải nghĩ nhiều cũng có thể biết thí luyện lần này khó khăn đến mức nào.

Mãi cũng không nghĩ ra biện pháp nào tốt để đối phó nên A Nhất đành tạm gác vấn đề này qua một bên, quyết định khôi phục thị giác của mình trước đã.

Cùng lúc này, ở trên một hoang mạc, một mảnh hồn phách khác của hắn vừa bị một vị tăng nhân trẻ tuổi dùng tích trượng đánh trúng rồi nghiền nát.

Đầu của A Nhất đau đớn như muốn vỡ tung. Con đau khiến cả người hắn co quắp, từng thớ thịt giật lên từng cơn, mạch máu sôi trào như muốn phun ra khỏi thân thể.

Hai hàm răng của hắn nghiền đến muốn nứt toét, mắt hắn trợn to, cổ chấp không mở miệng để bản thân không phải hét lên đau đớn.

Cũng may, cơn đau đến nhanh nhưng rồi qua đi cũng nhanh, nó bất chợt hoàn toàn biến mất tựa như chưa từng ghé thăm.

Nuốt xuống ngậm máu trong miệng, A Nhất nhắm mắt thờ phỉ phò. Hắn không hối hận! Cũng không có thời gian để mà hối hận, bởi lúc này việc duy nhất hắn cần làm chính là hoàn thành thí luyện.

A Nhất muốn về nhà.

Nghỉ ngơi một lát, hắn tự nhủ:

- Mình phải mau chóng lấy lại thị giác mới được!

Nghĩ vậy, ý thức của A Nhất lập tức bước vào vị diện của Thiên Âm chi hồn.

Phía trên biển máu của thế giới tối tăm này, vị thần chết mù lòa uy nghiêm lúc trước giờ chỉ còn lại mỗi một cái đầu đang trôi lơ lửng. Đây chính là mảnh Thiên Âm chi hồn cuối cùng của A Nhất. Nếu mất đi nó, ý thức của hắn cũng sẽ tiêu tán, từ đó trở thành một cái xác không hồn.

- - -

A Nhất bắt đầu điều động Thiên Âm chi hồn để luyện thể và trị mắt. Vị thần linh mù lòa bị mạnh mẽ kéo ra khỏi giấc ngủ say, uể oải thức giấc khiến biển máu dậy sóng. Từng con sóng đỏ sậm thay nhau đập vào thềm đá như muốn nuốt chửng lấy thiếu niên.

Thiếu niên chậm chạp hạ xuống dưới, trong miệng vẫn còn đang than thở:

- Bọn họ chắc hẳn là đang rất mong chờ ta!

Mong chờ là khẳng định có. Khi nào A Nhất còn chưa tha thứ cho bản thân mình, khi nào Thiên Nhân tộc còn chưa bỏ qua được sự oán hận của mình với tu sĩ, thì "bọn họ" vẫn sẽ mãi mãi tồn tại, hoặc nên nói là, mãi mãi bị giam cầm trong biển máu.

Lúc đầu ngón chân của A Nhất sắp chạm đến biển máu thì ở phía trên, một con cá chép đen kịt dài chừng một sải tay đột ngột xuất hiện, nó dùng cái đuôi xinh đẹp dẻo dai của mình đánh bay cái đầu đang treo lủng lẳng trên không của Thiên Âm chi hồn.

Ở bên ngoài, A Nhất lại nghiêng răng kim nén để ngăn không cho tiếng hét của mình tràn ra khỏi miệng.

Không để cho A Nhất lấy lại tinh thần, cá chép lại một lần nữa lao đến trước cái đầu bất lực đang lăn lông lốc trên mặt đất kia như muốn tát thêm vài đòn cho hả giận.

A Nhất vội vàng lên tiếng cầu xin:

- Xin đừng..

Cá chép không thêm chú ý đến lời nói của hắn, vẫn quất thẳng đuôi, cái đầu uy nghiêm thần thánh lại bay xa, lăn năm sáu vòng mới ngừng lại được.

Cơ thể A Nhất co giật, mồ hôi hắn tuôn ra như tắm. Trong cơn đau đớn của thần hồn, A Nhất loáng thoáng nghe thấy tiếng nói ảm ức của một đứa bé:

- Khiến người phá nhà của người khác! Bại hoại! Trả nhà cho ta!

Giọng nói hung dữ và nội dung của câu nói khiến A Nhất giật nảy mình. Hắn cố nén cơn đau đang dẫn vật bản thân, gian nan hỏi:

- Nhà? Nhà của tiểu đệ ở đâu?

Cá chép tức giận quát, nhưng trong giọng nói lại mang theo chút ủy khuất:

- Nhà ta chính là nhà của ta! Nhà của người tông vào nhà của ta làm nó bể mất rồi. Người mau đền cho ta!

Nói rồi nó lại lao về phía cái đầu, muốn trút thêm vài đòn cho hả giận.

A Nhất thấy thế lập tức dùng hết sức lực của mình để né tránh, nói nhanh:

- Tiểu đệ, khoan đã! Ta xin lỗi vì đã vô tình phá hư nhà của đệ! Ta sẽ tìm một ngôi nhà mới tốt hơn, đẹp hơn đền cho đệ! Có được không?

Cá chép lập tức ngừng lại, thút thít hỏi:

- Có thật không?

A Nhất cứng lại, cảm giác tội lỗi như dao cắt, tầm mắt hơi có chút né tránh, hắn bối rối trả lời:

- Ta cũng không chắc chắn lắm! Nhưng mà ta hứa ta nhất định sẽ cố hết sức!

A Nhất nhớ lại lúc hắn giải cứu Mạc Nguyệt, huyết tri của hắn đã phá vỡ một phiến không gian. Nơi đó nhất định là nhà mà cá chép nói đến.

Cá chép hầm hề khó chịu:

- Ta muốn một nơi tối tăm! Chỗ này của ngươi cũng đủ tối thế nhưng nó đã có chủ mắt rồi. Tên đó cứ suốt ngày gào gào thét thét làm ta rất khó chịu.

Nghe vậy, ánh mắt của A Nhất theo bản năng nhìn về phía đại dương máu tươi vô cùng vô tận. Hắn biết ở dưới đó đang có thứ gì nhìn hắn chằm chằm, chờ đợi.

Một lát nữa khi hắn nhảy vào đó để vận chuyển linh lực trị mắt, thứ kia nhất định sẽ lại bám theo, tìm cơ hội hắn gục ngã để ra tay.

Không chết không ngừng.

Bạn đang đọc truyện *Họ Đã Tu Tiên Như Thế Đó* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 54: Lừa già dối trẻ

Tịch Diệt đạo tổ đứng trước một mộ phần đơn sơ, tuy nói là mộ phần nhưng thực chất đó chỉ là gò đất nhỏ có cắm một tấm bảng gỗ, nếu không chú ý kĩ thì sẽ rất dễ bỏ qua nó. Trên tấm gỗ đen bóng loáng có khắc một dấu gạch ngang, dấu gạch được khắc sâu vào tấm gỗ, mài giữa cẩn thận, có thể thấy được người khắc nó có tình cảm rất sâu với chủ nhân của ngôi mộ.

Về tang thương của người đầu bạc phải tiễn kẻ đầu xanh hiện rõ trên gương mặt của Tịch Diệt, mới qua một đoạn thời gian ngắn mà lão đã già đi trông thấy, đáng vẻ như một kẻ gần đất xa trời.

Một nữ phụ trung niên đứng sau lưng Tịch Diệt, cúi người khom lưng cẩn thận lên tiếng.

- Đạo tổ! Người của Diêm La điện không đồng ý hỗ trợ chúng ta.

Nữ nhân xinh đẹp này tuổi chừng bốn mươi, tuy da dẻ được bảo dưỡng mịn màng nhưng đuôi mắt đã có vài nếp nhăn. Mái tóc đen của bà được búi cao, cố định bởi bốn cây trâm cài, bà mặc một bộ đạo bào trắng xóa không nhiễm bụi trần. Người này là một trong bốn vị đường chủ, cũng là vị nữ đường chủ duy nhất của Âm Ảnh tông, Nghị Thủy.

Tịch Diệt đạo tổ nghe vậy, thân mình cứng lại, hơi thở cũng dồn dập hơn một chút, sau đó lại thờ ơ ừ một tiếng rồi phát tay ra hiệu cho nữ nhân rời đi.

Nghị Thủy chân nhân nhấp máy môi định nói gì nữa nhưng mãi vẫn không nói được thành lời, đành lắc đầu rời đi.

Thôi, rồi thời gian cũng sẽ xoa dịu vết thương của đạo tổ, người tu tiên tu đến cảnh giới như bọn họ không thiếu nhất chính là thời gian.

Tịch Diệt vẫn đứng bất động trong mộ địa, ánh tà dương chiếu rọi khiến bóng dáng cô tịch kia kéo dài trên mặt đất. Lẽn ý phát ra từ người lão khiến thiên địa như muốn đóng băng, linh khí ngừng dao động, gió ngừng thổi, mây ngừng trôi.

Trong sát ý dâng trào, lão lạnh lẽo cười nhạt một tiếng:

- Ngay cả Diêm La điện mà cũng có ý đồ với Thiên Âm chi hồn sao?

Chưa bao giờ Tịch Diệt đạo tổ cảm thấy bản thân mình bất lực như thế này. Vừa mới nhận được đệ tử không lâu lại phải đẩy hắn vào cảnh hung hiểm, hơn thế lão lại còn không thể làm gì để giúp đỡ hắn.

Đôi bàn tay nhăn nheo run run, cẩn thận sờ sờ chữ nhất trên tấm bảng gỗ.

- Sư tôn vô dụng! Vô dụng! Ngay cả một đạo hiệu đẳng hoàng cũng không thể đặt cho con.

Vừa nói, nước mắt vừa rơi là chảy trên gương mặt đầy nếp nhăn của vị đạo tổ.

Ai bảo tiên nhân vô tình? Ai lại bảo lão tiên vô lệ?

Chợt lão đưa tay gạt nước mắt, ngửa mặt lên trời hét lớn:

- Các người phải phù hộ hắn! Nhất định phải phù hộ hắn!

Dứt lời, lão đạo tổ lại trầm thì:

- Hắn là hi vọng cuối cùng..

Những tia nắng cuối ngày đang dần dần nhạt phai, dường như muốn thay những “người” kia trả lời cho câu nói của Tịch Diệt.

...

Ở trong Huyết giới, thể giới tinh thần của Thiên Âm chi hồn, A Nhất vẫn đang phải một mõi suy nghĩ cách đối phó với con cá chép cứng đầu kia.

Đi tới đi lui một hồi lâu, A Nhất chợt nảy ra một ý định, hần hào hứng nói với cá chép:

- Tiểu đệ! Đệ có thể giúp ta bắt lấy thứ đang ở dưới kia được không? Chúng ta có thể bắt nó phải im lặng. Nếu thành công thì từ nay đệ có thể yên tâm ở lại đây được rồi.

Con cá chép toàn thân được trải một lớp vảy đen bóng loáng nghe vậy liền trùng mắt, bay lên bay xuống. A Nhất thầm nghĩ nếu nó mà có lòng thì chắc chắn đám lông đó đã dựng lên hết cả rồi.

Cá chép rít lên bằng giọng nói của một tiểu hài tử:

- Không được! Ta không xuống đó được! Tên kia cũng không thể lên đây được.

Toàn thân cá chép đen kịt như muốn hòa vào làm một thể với bóng tối. Nếu như đây không phải là thể giới tinh thần của A Nhất thì chính bản thân hần cũng sẽ không tài nào nhìn thấy đối phương.

A Nhất cố nhẹ giọng trấn an, sợ cá chép một lời không hợp lại vùng đuôi. Nghĩ đến cái đuôi đen nhánh kia A Nhất vẫn còn cảm thấy đau răng:

- Vậy đệ có thể cố gắng chịu đựng thêm một thời gian nữa không? Sau khi hoàn thành thí luyện này, ta sẽ lập tức đưa đệ trở về Âm Ảnh tông. Ở đó có sự tồn của ta cùng với các vị đường chủ thần thông quảng đại. Họ nhất định sẽ có cách tìm nhà mới cho đệ.

Nụ cười ấm áp cùng lời lẽ chân thành của A Nhất cuối cùng cũng làm cho cá nhỏ nhẹ dạ tin tưởng. Hay là nói, nếu không tin tưởng A Nhất thì nó cũng không còn sự chọn lựa nào khác.

Nó gật gù, nhưng vẫn không quên hăm hè đe dọa:

- Ngươi hãy nhớ lấy lời của mình đây. Nếu không đừng trách ta khiến ngươi muốn chết không được, muốn sống cũng không xong.

A Nhất thở phào nhẹ nhõm. Hần không biết sự trả thù của cá nhỏ sẽ khiến hần đau khổ đến mức nào, hần chỉ biết nếu vị tiểu đệ này vẫn luôn phá rối trong lúc hần luyện thể thì chắc chắn hần sẽ sống không bằng chết.

A Nhất lập tức cười nói:

- Huynh tên là A Nhất, đệ tử của Âm Ảnh tông. Tiểu đệ tên là gì?

Cá chép lúc này đã bình tâm trở lại, nghe thấy xưng hô của A Nhất, nó dí tròng mắt đen thui của mình sát vào mặt của hần, trong con mắt tràn đầy vẻ khinh bỉ.

- Ngươi nghĩ ngươi lớn tuổi hơn ta sao?

Đừng nói là tuổi, chỉ với tu vi Hỗn Nguyên cảnh của A Nhất thì đến tư cách xách dép cho nó cũng không có.

Bạn đang đọc truyện *Họ Đã Tu Tiên Như Thế Đó* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 55: Bế tắc

Ở trong một căn mật thất, một nhóm bốn người ngồi quanh một chiếc bàn tròn. Ngay giữa bàn có một khóa Hỏa Linh châu lớn; ánh sáng đỏ nhạt tựa như quét một tầng màu lên bốn chiếc mặt kỳ dị.

Một người đeo mặt nạ vàng lên tiếng:

- Các vị có cao kiến gì không?

Long bào trên người và đế mào trên đầu càng tôn lên oai nghiêm của chiếc mặt nạ không cảm xúc.

Những người còn lại chỉ trầm ngâm, không ai nói gì cả.

Thấy vậy mặt nạ vàng thờ dài nói:

- Cứ theo đà này thì Thiên Âm chi hồn sẽ rơi vào tay của Diêm La Điện.

Một người khác cười ha hả, vuốt chòm râu trắng dài như phát trần, nói:

- Cho dù bọn chúng đoạt được thì sao chứ? Nguru vương còn ngồi ở đó, bọn chúng dám lộng hành, làm bậy sao?

Lão nhân này đeo một chiếc mặt nạ quý dạ xoa, trắng bạc, nụ cười dữ tợn.

Một người khác lên tiếng đồng ý, lần này là giọng của một lão bà, mang mặt nạ trắng có nụ cười phúc hậu:

- Đúng vậy! Chúng ta cứ bình tĩnh chờ thời cơ là được.

Nghe hai lão nhân nói vậy, người mặc hoàng bào lắc đầu, nói:

- Nguru vương không giúp bọn họ, nhưng cũng sẽ không giúp nó.

Giọng nói đầy thắc mắc của nữ nhân vang lên:

- Những lần trước khi Thiên Âm chi hồn vào luân hồi, chẳng phải đều do đích thân Nguru vương dẫn đi sao? Tiểu nữ vẫn tưởng rằng Nguru vương rất quan tâm chuyện này!

Người này mang một chiếc mặt nạ hồ ly.

Lão nhân mặt quý ngừ ngừng vuốt chòm râu bạc trắng, lặc quan cười:

- Đúng vậy! Nguru vương luôn tự tay thả Thiên Âm chi hồn vào U Minh, đảm bảo không ai có thể giờ thủ đoạn để tra dò tung tích đầu thai của hắn. Lúc trước chẳng phải cũng vì Thiên Đế mãi sai người dò hỏi, mà Nguru vương đã cắt lưỡi của một tên sứ giả đó sao?

Người đeo mặt nạ vàng thờ dài, nói:

- Lúc trước khác, bây giờ đã khác.

Mọi người không hiểu ý, chăm chú chờ hắn giải thích.

Thế nhưng, hắn không nói tiếp nữa, đứng dậy, xoay người rời đi. Một tấm bình phong xuất hiện, tản ra mây vụ, hòa tan thân ảnh của bậc đế vương.

Lão nhân hậm hực, xem giật đứt chùm râu bạc của mình.

- Không muốn nói thì lúc đầu đừng nói. Ra về ta đây làm gì chứ?!

Ngồi bên cạnh lão, nữ nhân trẻ tuổi có điều suy nghĩ. Nàng nhìn về tấm bình phong, khẽ nói:

- Mỗi lần Thiên Âm chi hồn đặt chân vào Thập Bát địa thì trên đỉnh Tu Di lại có tiếng chuông bát nhã. Thế nhưng lần này lại không.

Hai lão nhân cũng sớm nhận ra điều này, nhưng không rõ căn nguyên trong đó.

...

Lục căn, Nhĩ (tai), Nhãn (mắt), Tỷ (mũi), Thiệt (lưỡi), Thân (thân thể), Ý (suy nghĩ); dựa vào sáu giác quan này mà thần hồn có thể tiếp xúc với thế giới bên ngoài. Đây cũng là sáu trụ cột trong cái thế giới tinh thần vô cùng vô tận này.

Hắn căn dặn bản thân nhất định sẽ không bước ra khỏi khu vực giới hạn bởi lục căn, dù chỉ là nửa bước.

Lần trước nếu như không phải có sư tôn giúp đỡ thì có lẽ hắn đã bị biển máu nuốt chửng rồi.

Con đường đến Nhãn căn không quá dài, dấu sao thì linh khí chạy một chu thiên quanh thân thể A Nhất cũng bằng thời gian hắn đi một vòng quanh lục căn. Lúc này, nếu cô hết sức, A Nhất có thể đi hai vòng không ngừng nghỉ.

Tuy nói vậy nhưng chưa có hành trình nào giống nhau. Mỗi một chu thiên đều khác nhau, mỗi một bước chân cũng khác nhau.

A Nhất lại bước vào Huyết trì. Con ác mộng lại bắt đầu.

Máu ngập đến mắt cá chân.

Trên tay hắn cầm một con dao chặt thịt lưỡi cùn, đâm đông đệ tử của Thanh Hư môn vậy lấy hắn.

Có người chỉ đứng đó ánh mắt vô hồn, có nữ tử quỳ trên đất cầu xin tha mạng, có lão nhân nhìn hắn đầy hận ý, thậm chí còn có thiếu niên khiêu khích, chế nhạo hắn.

A Nhất chỉ khóc:

- Tại hạ xin lỗi! Xin lỗi mọi người!

Con dao chặt thịt lại bận rộn làm việc, từng người từng người ngã xuống. Muốn bước đi hắn phải chặt hết cỏ cây cản đường.

Họ không tán công hắn, chỉ cố hết sức để cản đường hắn.

Mỗi người trước khi chết đều không quên nhìn thẳng vào mắt A Nhất, vắn tâm hắn.

- Vì sao các người lại cản đường ta?

- Thế vì sao ngươi nhất quyết phải bước đi trên con đường này?

A Nhất không nhớ rõ! Ở nơi này chỉ có chấp niệm của hắn đẩy hắn bước tới trước.

Mùi tanh tươi xông vào mũi làm đầu óc hắn choáng váng.

Con dao cùn trên tay truyền lại cảm giác mềm của thịt, giòn cứng của xương.

Bởi vì dao chặt thịt quá cùn, A Nhất tổn rất nhiều thời gian.

- Xin lỗi

- Xin lỗi

- Xin lỗi! Tại hạ cũng không muốn như vậy.

Linh khí chạy xong một đại chu thiên thì hắn cũng đến nơi. Ở chốn tam tối không phương hướng này đi lạc một vài lần là điều khó tránh khỏi.

A Nhất mệt mỏi đi đến ngồi xuống bên một phiến đá lớn.

Nhìn lại đoạn đường đầy xác người, hắn lớn tiếng cười như điên như dại.

A Nhất đổi dao sang tay trái rồi chặt xuống bàn tay phải của hắn. Xương hắn cứng, dao lại cùn, tay trái lại không thuận, phải sáu nhát sau thì bàn tay phải mới đứt lìa.

A Nhất mặc kệ máu xối xả tuôn chảy, hài lòng thả dao xuống.

Một đứa bé từ đâu chạy đến, nhìn hắn cười rồi nhặt con dao lên; sau đó tung tăng chạy về phía đám thi thể.

A Nhất không hề quan tâm đến đứa bé, hắn thờ ơ đảo mắt nhìn xung quanh.

Khắp nơi từng tảng đá lớn nhỏ, lăn lóc.

Đây là cái giá mà hắn phải trả khi huyết giới của hắn va chạm pháp tắc của núi Tu Di.

A Nhất vuốt mái tóc đầm máu về sau, đôi mắt đen nhánh đã lấy lại chút thanh tỉnh. Hắn ngửa đầu nhìn bầu trời tối đen, khẽ hỏi:

- Sư tôn! Nhãn căn đã vỡ nát rồi! Bây giờ đồ nhi phải làm sao?

Bạn đang đọc truyện *Họ Đã Tu Tiên Như Thế Đó* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 56: Sinh âm ảnh cư, tử u minh táng

Sinh Âm Ảnh Cư

Tử U Minh Táng

Đệ tử của Âm Ảnh tông tu luyện Tấn Linh quyết, đây là tâm pháp nhập môn của tông. Sau khi vào cảnh giới Tiên Tâm cảnh có thể làm đại lễ nhập quan, đến Bán Thần cảnh có thể hạ thổ.

Hạ thổ là nghi thức để các đệ tử tham gia thí luyện ở Tử U Minh Táng.

A Nhất không biết phải làm thế nào. Nhân căn của hắn đã vỡ vụn, nếu không phát động thiên âm chi hồn thì hắn sẽ khó lòng định vị bản thân và tra xét phạm vi xung quanh.

Pháp tắc Hư Không Ân Ân của tông môn quá cao thâm, hắn còn chưa nhập môn.

Không còn cách nào khác, hắn buộc phải phát động tinh thần lực.

Ngay lúc hắn mở sợi xích trời buộc thì chiếc đầu của Thiên Âm chi hồn lại bị tắt văng, lặn lội xa xa.

Là con cá chép lại nổi hứng muốn đá cầu.

A Nhất ôm đầu, cắn răng chịu đựng. Khi cơn đau tê dại đã qua đi hắn mới truyền âm vào Huyết giới:

- Chân Long tiền bối bớt giận! Nếu văn bối có gì sai trái, xin tiền bối cứ nói ra. Văn bối nhất định sẽ sửa chữa.

Giọng nói bức bối của tiểu hải tử vang lên:

- Vừa rồi người đem ta xoay như chong chóng, một đôn vừa rồi còn chưa đủ làm ta hả dạ.

A Nhất khản cầu:

- Tiền bối! Người có thể chịu đựng chỉ một chốc thôi có được không? Văn bối giờ đã mù lòa, chỉ có thể dùng thần hồn để tra hỏi.

Cá chép lớn lập tức có câu trả lời:

- Không! Không thể được!

A Nhất tiếp tục van nài:

- Xin người hiểu cho! Hiện tại văn bối đang ở trong địa điểm thí luyện, độ khó có vẻ rất lớn. Nếu không vượt qua được thì sẽ hồn tiêu phách tán.

Nếu như A Nhất chết thì Chân Long sẽ thật sự trở thành kẻ vô gia cư, còn có nguy cơ bị U Minh giới cuốn lấy.

Cá chép Chân Long khó chịu đề xuất ý kiến:

- Vậy thì để ta làm mất cho người là được chứ gì?

Có một giọt nước nhỏ vào không gian làm mặt hồ gợn sóng, từng đợt sóng lấy Chân Long làm trung tâm lan khắp bốn phương tám hướng.

Cá chép há miệng, một hạt châu đen rơi xuống biển máu. Hạt châu lập tức tan ra, mực đen chuyển động theo sự uốn lượn của cá chép, tạo thành một tấm bản đồ của khu vực trong phạm vi 10 dặm.

Cá Chép hỏi:

- Người muốn đi đến nơi nào?

A Nhất bắt lưc trả lời:

- Văn bối không biết!

Cá chép cũng không cảm thấy kỳ lạ, đôi khi người ta không biết mình phải đi đâu để tìm thứ mình cần.

Cá chép kiên nhẫn hỏi tiếp:

- Vậy thứ người đang truy tìm là gì?

A Nhất vẫn chỉ có một câu trả lời:

- Văn bối cũng không biết!

Nếu cá có gân xanh thì trán cá chép nhất định đã mọc đầy. Tuy vậy nó vẫn nại tính tình hỏi tiếp:

- Thế đề mục của thí luyện này là gì?

Lúc này, giọng nói của đứa trẻ đã có chút mất bình tĩnh.

A Nhất tất nhiên là không biết.

- Văn bối không rõ!

Cá chép không muốn nói chuyện nữa, nó muốn quay lại chơi đá cầu.

A Nhất vội nói:

- Tiền bối bớt giận, văn bối thật sự không biết! Nhưng chúng ta có thể tìm người để hỏi thăm.

Cá chép hét lớn:

- Người không những mù mà còn ngu nữa. Ở bên trong nơi thí luyện vô danh này, người có thể phân biệt được địch và ta sao?

A Nhất trầm tư một lát rồi mở miệng hỏi:

- Tiền bối! Người biết thí luyện nào liên quan đến việc nhập quan, hạ thổ không?

A Nhất cố bắt lấy cọng rom mỏng, hi vọng cá chép sống lâu, thấy nhiều, biết được chút gì đó. Chẳng phải thầy đồ trong thôn thường dạy, khi đi hỏi già, về nhà hỏi trẻ đó sao.

Cá chép tức giận trả lời:

- Nhân tộc của các người nhập quan hạ thổ tức là đã chết. Mà chết thì còn thí luyện...

Nói đến đây cá chép trừng lớn mắt, lại dò xét ngoại cảnh xung quanh A Nhất thêm một lần nữa.

Sông sạch êm đềm lại không có cá! Đất đai phì nhiêu cũng không có giun.

Trong Huyết giới của A Nhất, cá chép giãy lên đànhạch như đứa trẻ đang làm lẫy, vừa giãy vừa hét to:

- Người lừa ta! Âm Ảnh tông cái gì chứ! Người là một bọn với đám người điên đó. Người muốn là biển thì mặc kệ người, ta không muốn ra biển, sao lại kéo ta vào chứ?!

Cá chép bắt đầu nói những thứ tối nghĩa bằng cổ ngữ. A Nhất không hiểu hết được nhưng hẳn biết vị tiền bối này nhất định biết nhiều về thí luyện này hơn hẳn.

Vị tiền bối bất đắc dĩ này cố lấy lại tỉnh táo một chút, quan sát A Nhất từ trên xuống dưới.

Thế tu, nhất phẩm hỗn nguyên cảnh.

- Tên điên, người là tên điên rõ nhất trong đám điên kia.

Tiếng chửi rủa bằng cổ ngữ lại tiếp tục vang lên.

A Nhất nhìn không được nữa, nghiêm mặt, lớn tiếng:

- Chân Long tiền bối! Xin người đừng mãi như thế nữa! Chuyện đã xảy ra thì cũng rồi, có chửi rủa cũng như vậy. Điều bây giờ chúng ta phải làm là tìm giải pháp thoát khỏi nơi này. Thoát khỏi đây văn bối mới có thể sống, tiền bối cũng sẽ có nhà.

A Nhất khó được dũng khí để lớn tiếng với tiền bối cũng bởi giọng điệu và tính cách ngậy thơ của cá chép.

Con cá chép lao về phía thiên âm chi hồn, lại đánh bay cái đầu của hắn. A Nhất đã sớm đoán được tình cảnh này nên cũng đã có chuẩn bị tâm lý, cắn chặt răng cố nhịn.

Trút giận xong, cá chép nói:

- Ta không biết vì sao trường bối của người lại đưa người vào thí luyện này. Thiên Nhân tộc cũng không thể tu luyện cái công pháp tự sát kia. Nhưng cha ta từng có kể cho ta nghe chuyện này.

Cá chép lượn quanh tám bản đồ dưới huyết trì, chia chia vảy cá vào con sông dài.

- Sông này dẫn đến nơi tận cùng của Thập Bát Địa, xuyên qua Mê Trì địa ngục là nơi mà chúng ta đang đứng, rồi chảy vào U Minh giới. Để hoàn thành thí luyện, người phải chạm được đến U Minh giới, nếu không thì vĩnh viễn sẽ trở thành vật sở hữu của Thập Bát Địa.

Cá chép không quên nhạo báng A Nhất trước khi kết thúc bài giảng.

- Đây là giao dịch của lũ diên các ngươi với Diêm La điện.

Còn về A Nhất, khi nghe đến Thập Bát Địa thì cả người hắn đã đông cứng, gương mặt vô thần, tựa như hồn phách đã tán loạn

Bạn đang đọc truyện *Họ Đã Tu Tiên Như Thế Đó* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 57: Trần truồng cầm dao chạy rong không hẳn là biến thái

- Mau chạy về phía bên phải, bìa rừng chỉ cách nơi này 5 dặm mà thôi. Nhanh lên!

Nếu đây là thí luyện Từ U Minh Táng thì bờ sông Vọng Xuyên không phải là một nơi an toàn cho họ dừng chân.

Nghe cá chép nói, A Nhất lập tức đứng bật dậy, trên người không một tác vãi che thân, hắn cầm đầu chạy thẳng về phía dòng sông.

Cá chép vội vàng la lên:

- Kê diên kia! Ngươi không biết bên phải là bên nào sao? Đồ ngu ngốc!

A Nhất không trả lời, chỉ lo chạy thật nhanh. Khi hai chân vừa đạp xuống mặt nước thì hắn quay người lại, cong gối, đạp đất lấy đà rồi nhảy ngược về phía thảo nguyên.

Sau khi đạp mở quan tài thì A Nhất đã biết thể chất của mình có biến hóa. Thế nhưng hắn vẫn rất bất ngờ khi thân thể hắn có thể nhảy bật lên cao gần mười trượng.

Khi hạ xuống, A Nhất dùng Cửu U Thất Sát nha để tiếp đất. Lúc này bờ sông Vọng Xuyên đã bị hắn bỏ lại sau lưng một đoạn xa.

Hắn cẩn thận bò dậy rồi lập tức xóa dấu vết lưỡi dao cắm trên bãi cỏ

Cá chép cũng không có tâm tình khen A Nhất nhanh trí, nó tiếp tục hối thúc:

- Người của Diêm La điện không thể trực tiếp vào Mê Trì địa ngục, thế nhưng bọn họ đã treo thưởng cái đầu của ngươi rồi. Lũ tội nhân nhất định là đang truy lùng ngươi khắp nơi.

Cũng may cho A Nhất là kết giới của Mê Trì địa ngục đã truyền tống hắn đến một nơi khá là hẻo lánh. Tuy nhiên nếu cứ đi loạn trên cánh đồng trống trải không một chỗ ẩn trốn như thế này thì bị phát hiện chỉ là vấn đề sớm hay muộn.

Họ cần nhanh chóng tiến vào rừng, nơi đó tuy sẽ có nhiều nguy hiểm hơn, tuy nhiên cũng sẽ có nhiều nơi ẩn nấp hơn cho bọn họ.

- Bìa rừng chỉ còn cách nơi này 30 trượng. Cá chép lên tiếng.

A Nhất nhanh chóng chạy. Thân thể hắn rất nhẹ cân nên đám cỏ bị hắn dẫm lên chỉ hơi rạp xuống một chút rồi khôi phục nguyên trạng, không để lại chút dấu vết nào. Cá chép thấy thế cũng yên lòng hơn đôi chút.

- 20 trượng.

- 10 trượng

Tìm A Nhất đập thình thịch. Nơi này quá trống trải, cho dù hắn muốn hòa cùng màu với cỏ cũng khó đánh lừa được thị giác của các đại tiên. Tu sĩ ở nơi này phần lớn là Bán Thần cảnh.

- 5 trượng

Sau khi biết được đây là Mê Trì địa ngục, cá chép cũng không dám thả thần thức của mình ra để tra dò nữa. Thần thức của nó không giống với Thiên Âm chi hồn, gọn sóng của hắc thủy sẽ khiến linh lực dao động.

Lúc này nó đang dựa vào bản đồ địa hình sơ bộ trên Huyết hải cùng với thông tin tốc độ từ phía A Nhất để chỉ dẫn cho hắn.

- Cũng may lúc trước phụ thân luôn ép ta phải vận động đầu óc.

Ngay lúc A Nhất vừa chạm đến một thân cây to ở gần bìa rừng thì lông tóc của hắn đã dựng đứng lên. Hắn xoay bàn chân lách người sang một bên để tránh húc cây ngã đổ.

A Nhất dùng chân quan sát một lúc, sau đó quyết định không chạy sâu vào rừng mà leo lên cây. Đứng trên cành cao, A Nhất sờ soạng thân cây thật kỹ lưỡng, sau đó nhắm mắt lại.

Làn da của hắn dần dần trở nên sần sùi, lông tóc bắt đầu thô ráp. Dựa vào thân cây, A Nhất nhanh chóng thay đổi về ngoài. Nhịp tim, nhịp thở cùng tất cả hoạt động trong cơ thể đều trở nên nội liễm.

- Ta là cây! Ta là cây!

Trong khoảnh khắc này, sinh cơ của hắn dường như đã hòa vào làm một với cỏ thụ, rễ của hắn đang bám sâu vào đất nhưng không hút dinh dưỡng. Lá của hắn vẫn đung đưa đón gió nhưng không tiếp nhận ánh sáng.

Ở trong Huyết giới, cá chép thấy ý thức của A Nhất đang bối rối thì vội hỏi:

- A Nhất! Ngươi sao rồi?

Thần thức của A Nhất tỉnh táo lại, nhìn cá chép, trả lời:

- Cái cây này có vấn đề!

Cá chép ngẩn ra, sau đó thì tiếng cười lạnh lạnh của trẻ nít vang lên.

- Đương nhiên là có vấn đề! Nơi này là Mê Trì địa ngục, một giọt nước ở đây cũng có vấn đề.

Cá chép nhanh ngừng cười, nói:

- Xem ra là ngươi hoàn toàn không biết gì về nơi này! Chẳng lẽ ngươi có thù oán với trường bối của mình sao? Đám điên đó không cho ngươi bất kì thông tin nào mà cứ như vậy đẩy ngươi đến đây chịu chết?!

A Nhất rất giận vì cá chép liên tục gọi sư tôn của mình là kẻ điên. Nhưng một phần là hắn không muốn tranh cãi với vị tiền bối trẻ con này, phần khác là vì hắn không cảm thấy sự chán ghét trong lời nói của cá chép, cứ như thể xưng hô kiểu đó là chuyện hiển nhiên mà thôi.

- Trong lúc bế quan, văn bối gặp phải tình huống xấu, sư tôn nhất định là vì muốn cứu văn bối nên mới làm vậy.

Lúc này cá chép như đã hiểu vấn đề, nó à lên một tiếng:

- Ngươi nhất định là chạy ra khỏi giới hạn của lục căn, sau đó còn đẩy Huyết Giới vào lưới trời, lại còn mạnh mẽ va vào núi Tu Di. Sư tôn của ngươi nhất định là đã phải làm lễ hạ thổ để kéo ngươi lại.

Hai chữ Tu Di làm hắn choáng váng. Chẳng phải sư tôn luôn muốn hắn leo lên đỉnh của Tu Di sơn hay sao. Chính là cái Tu Di này sao?

Nhưng rồi nhớ lại tình cảnh hiện tại của mình, A Nhất cũng không có tâm trí để truy hỏi lung tung.

- Chân Long tiền bối! Thí luyện này có thời hạn hay không?

Cá chép bơi bơi quanh A Nhất vài vòng, hai mắt đăm chiêu, nói:

- Ta cũng không rõ lắm về khế ước của các ngươi với Diêm La điện, nhưng ta chưa bao giờ nghe nói đến chuyện có người nào bị loại vì tốn thời gian quá lâu cả.

Cũng đúng thôi! Vì trước giờ người tham gia thí luyện thường giết đến trời long đất lở, giết đến khi Mê Trì mở lối hoặc bị địa ngục này nuốt chửng.

Đôi mắt của A Nhất sáng lên một chút hi vọng. Nếu quả thật không có thời hạn thì hắn vẫn còn có cơ hội.

Thấy vẻ tự tin hiện lên trên gương mặt thiếu niên, cá chép tò mò hỏi:

- Ngươi có dự tính gì không?

A Nhất kiên định nói:

- Chúng ta cứ ngồi chờ bọn họ đến...

Bạn đang đọc truyện *Họ Đã Tu Tiên Như Thế Đó* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 58: Đẳng sau bầu trời bình yên chưa hẳn là giông bão

Trong lúc A Nhất đang phải vật lộn với thí luyện ở Mê Trì địa ngục thì tu tiên giới lại đang tận hưởng những ngày tháng yên bình hiếm hoi. Ngay cả những chuyện giết người đoạt bảo hay tranh chấp của các gia tộc vẫn luôn thường diễn ra cũng không còn bóng dáng. Cứ như thể A Nhất đã đem hết tất cả tham lam, sân hận và si mê của thế nhân dạo một vòng thiên đạo rồi kéo nó xuống địa ngục cùng với hắn vậy.

Ở Ngọa Long thành, các tu sĩ vẫn tấp nập tới lui, mua bán, trao đổi. Thế nhưng các quán linh tửu đã không còn ồn ào náo nhiệt như trước. Ngay cả khu vực trước cửa Nhất Vãn lâu cũng vắng vẻ hơn thấy rõ.

Trước đại sảnh của tổng bộ Nhất Vãn lâu, Vương Thành ăn không ngồi rồi, thở than vì hắn sắp phải trở về trần thế.

Đại sảnh không lớn, cái quầy nhỏ chỉ có mình hắn trông giữ, phía sau lưng hắn là một cái kệ lớn, bên trên trưng bày vài món đồ linh tinh. Bên cạnh hắn vẫn là cái tấm bảng cao bằng người, trên đó viết "Không bán tin tức về Thiên Âm chi hồn". Tấm bảng im lặng lắng nghe vị nhị hoàng tử của Lưu Ly quốc này trải bày tâm tư.

- Người biết không? Ta thật sự không muốn bị xóa đi kí ức tốt đẹp ở nơi này.

Hắn than vãn:

- Nhưng mà không nhớ đầu sao vẫn tốt hơn. Nếu cứ mãi đắm chìm trong lưu luyện thì làm sao mà sống nổi chứ?

Chức vị quốc vương Lưu Ly quốc kia Vương Thành thật sự không ham muốn, nhưng các huynh đệ của hắn cũng sẽ không ngại đâm hắn một dao để phòng ngừa hậu họa.

Trong tiếng thở dài của Vương Thành, một thiếu nữ nhỏ tuổi với gương mặt như ngọc bước vào đại sảnh. Thiếu nữ nhỏ tuổi mặc áo váy đỏ, lưng đeo một hộp gỗ đen tuyền cao gần bằng ngang.

Vương thành rất có kinh nghiệm, hắn lập tức ngừng than vãn, trên môi nở nụ cười tiêu chuẩn của thương nhân, đơn đã đứng dậy lên tiếng mời chào:

- Nhất Vãn lâu hân hạnh được tiếp đón đại tiên. Không biết đại tiên cần mua tin tức gì?

Hắn nói đến đây thì cánh cửa gỗ phía sau lưng thiếu nữ cũng nhẹ nhàng khép lại. Đây là để bảo mật thông tin của khách nhân.

Giọng nói thanh thoát mang theo vài phần tính trẻ con vang lên:

- Ta muốn mua tin tức của Thiên Âm chi hồn.

Thiếu nữ mặc kệ tấm bảng lớn khiến nó cảm thấy rất uất ức, ai cũng không màng đến nó thì nó đứng ở đây còn có tác dụng gì chứ.

Lại là Thiên Âm chi hồn! Vương Thành cười khổ nói:

- Mong đại tiên lượng thứ! Bỏ lâu không...

Thiếu nữ lập tức ngắt lời hắn:

- Đi nói với Đường tổng quản, ta có tin tức liên quan đến Tu Di sơn. Lâu chủ của các người nhất định muốn mua.

Tu Chân giới của Huyền Không đại lục vừa mới lim dim ngủ thì đã bị chọc phá.

- --

Tông chủ của Thiên Nguyên tông, Tàn Minh ngồi trên ghế chủ tọa, đôi mắt dài hẹp thường ngày vẫn ánh lên sự sắc sảo của hắn bây giờ lại mang theo chút u buồn. Vị đệ tử mà hắn đặc ý nhất, vị đệ tử tính tình vẫn luôn hiền hòa này của hắn bây giờ trông còn già hơn hắn cả chục tuổi.

Tàn Minh nhin không được mở miệng khuyên bảo:

- Mộ Ngôn! Đạo này tu vi của con tăng tiến quá nhanh. Đây không phải là dấu hiệu tốt.

Bạch Mộ Ngôn cúi đầu ngoan ngoãn nói:

- Đệ tử đã rõ! Đệ tử sẽ lập tức bế quan củng cố tu vi, sư tôn không cần quá lo lắng.

Vành mắt thâm quầng, hốc mắt cũng hõm sâu vào khiến nhãn cầu của hắn có vẻ vừa to vừa đột ra ngoài làm gương mặt điển trai ngày nào trở nên vô cùng quý dị. Gương mặt phờ phạc ấy khiến người làm sư tôn như Tần Minh thờ dài không thôi.

Hắn ném cho Bạch Mộ Ngôn một tấm lệnh bài rồi nói:

- Con hãy cầm lệnh bài này đến Lam Sương thành tình dưỡng một thời gian đi.

Linh khí quanh người của Bạch Mộ Ngôn dao động không ngừng, hắn sắp sửa đột phá Hồn Nguyên cảnh bước vào Tụ Nguyên Cảnh.

Bạch Mộ Ngôn dĩ nhiên biết sư tôn làm vậy cũng là vì muốn tốt cho mình. Đột phá một đại cảnh giới khi đạo tâm không vững vàng là chuyện rất nguy hiểm. Hắn cầm lấy lệnh bài, cúi người vái chào.

- Đồ nhi tuân lệnh!

Khi hắn vừa định xoay người rời đi thì Tần Minh hỏi:

- Mộ Ngôn! Con có hận Mạc Nguyệt cùng Lục Linh vì cái chết của Triệu Duệ không?

Bạch Mộ Ngôn sững sờ không hiểu vì sao sư tôn lại hỏi như vậy nhưng cũng thành thật trả lời:

- Con không hề hận sư tỷ và sư muội.

Nghe vậy vị tông chủ hiếm thấy nở một nụ cười hiền lành, nói:

- Nếu vậy tại sao con lại hận bản thân mình chứ?

Nói rồi Tần Minh nhắm mắt dưỡng thần, không cần Bạch Mộ Ngôn phải trả lời.

Bạch Mộ Ngôn siết chặt tấm lệnh bài chấp sự ở trên tay. Tất nhiên là hắn phải hận bản thân mình chứ! Hắn hận bản thân mình yếu nhược, hận mình không đủ năng lực. Lúc trước hắn làm hại Triệu sư huynh, nếu không phải vì hắn thì Triệu sư huynh sẽ không phải chết, bây giờ hắn không lẽ hắn còn muốn làm cho những người xung quanh phải hao tâm tổn trí vì hắn sao?

Nghĩ đến đây, đôi mắt của Bạch Mộ Ngôn lấy lại được chút chính khí của ngày nào. Hắn chấp tay, chân tình thực lòng cúi người nói:

- Đa tạ sư tôn chỉ điểm.

Tần Minh ừ một tiếng rồi phát tay ra hiệu cho Bạch Mộ Ngôn rời đi.

Bây giờ Mạc Nguyệt đã trở về; một nhóm người có liên quan đến Huyết vực cũng đã bị bắt về hỏi cung; không ai biết tin tức của Thiên Âm chi hồn nên cũng chẳng có trường lão nào đến tranh cãi, đòi hắn dỡ bỏ cấm lệnh truy lùng; ngay cả đệ tử của hắn cũng không cần hắn phải nhọc lòng nữa. Không có đám việc lớn việc nhỏ kia quấn thân, người làm tông chủ như hắn cũng trở nên vô dụng.

- Xem ra ta có thể yên tĩnh bề quan một thời gian.

Ở trong Lam Sương thành, người của Lãnh gia, Hầu gia và Viễn gia lại một lần nữa nháo nhào chuẩn bị tiếp đón tiên nhân.

Bạn đang đọc truyện *Họ Đã Tu Tiên Như Thế Đó* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 59: Là thợ săn hay con mồi?

Một người đàn ông trung niên lực lưỡng và một con mãng xà to lớn dài 1 trượng đang phiêu phù cạnh dòng sông Vong Xuyên. Người đàn ông có một cái đầu được xem là nhỏ bé so với mô cơ bắp trên người của hắn, chúng căng phồng, gân xanh chằng chịt dường như muốn phá tung lớp da mỏng để thoát ra ngoài. Đỉnh đầu của hắn hói ra một vòng tròn hoàn hảo, cứ như là có người dùng một cái tô nhỏ úp lên đầu hắn rồi phóng thích trận pháp trong tô để cạo tóc vậy.

Đôi mắt tí hon của hắn đang nhìn vọng xung quanh, lúc nhìn thấy dấu chân chạy thẳng xuống dòng sông, hắn cười lạnh, để lộ hàm răng trên bị thiếu mất hai chiếc răng cửa.

- Xem ra kẻ này đã bơi theo dòng Vong Xuyên. Đúng là tự tìm đường chết, người của chúng ta đã siết chặt khu vực hạ lưu rồi, chỉ còn chờ hắn chui đầu vào lưới mà thôi.

Một con rắn lớn đang treo trên người hắn, thân mình nó quấn quanh cổ hắn hai vòng, đuôi rũ dài xuống mặt sông. Thấp thoáng có thể thấy được từng tia

máu đỏ ản hiện giữa những khe hở trên lớp vảy đen bóng. Đầu nó ngẩng cao, chiếc lưỡi dài và nhọn đang liên tục thè ra rồi rút vào, không ngừng truyền tới khí vị xung quanh cho nó.

Nghe thấy giọng tự cao của người đàn ông, nó lập tức lên tiếng chửi rửa bằng giọng nói của một nữ nhân:

- Đồ ngu! Người cảm thấy tu sĩ đến cảnh giới như chúng ta còn cần phải tự mình bơi đi sao? Đây nhất định là do người nào đó cố tình tạo ra để đánh lạc hướng.

Mãng xà rung nhẹ cái đuôi khiến cả mặt sông và mảnh đất gần đó chấn động, vỡ tung. Một bộ y phục lấm lem bùn đất từ dưới nền đất bay đến trước mặt mãng xà.

Người đàn ông trung niên sún răng vừa nhìn thấy bộ y phục liền bật thốt lên:

- Là tang phục! Mau! Mau truy tung.

Mãng xà nhìn xung quanh, bất chợt một cảm giác nguy hiểm đáng sợ quán lấy nó. Hai mạng của mãng xà không tự giác phình lớn, miệng rít lên liên hồi.

- Hắn ta đang ở đây! Tuy ta không thể tìm ra hắn, nhưng ta có thể cảm giác được kẻ đó đang nhìn chăm vào chúng ta. Cái bẫy hắn tạo ra là để làm chúng ta hạ thấp cảnh giác mà thôi.

Nam nhân hỏi không cần hỏi lại, sự ăn ý mấy ngàn năm khiến hắn vô điều kiện tin tưởng lời cự xà nói. Hắn lập tức rút cự kiếm ở sau lưng ra, hai tay xiết chặt cán kiếm, cùng cự xà đảo mắt nhìn quanh.

Xung quanh yên tĩnh một cách đáng sợ, chỉ có gió nhẹ khẽ lay động khiến mặt sông yên ả gợn lên từng đợt sóng lăn tăn.

Mồ hôi bắt đầu ứa ra trên cái đầu hói. Vị nam tử này hoàn toàn tin tưởng trực giác của mãng xà, linh cảm của nó đã cứu hai người bọn họ không ít lần. Bởi thế xung quanh càng yên tĩnh, hắn lại càng cảm thấy sợ hãi.

Mãng xà lo lắng nói:

- Ta biết cảm giác này! Hắn đang thăm dò chúng ta, xem chúng ta có đáng để cho hắn phải ra tay hay không. Thợ săn! Đúng vậy! Hắn không phải đang trốn tránh chúng ta vì sợ hãi, mà là vì chờ đợi thời cơ. Hắn là thợ săn!

Thân hình người đàn ông run lên.

- Kim Xà! Vậy bây giờ chúng ta phải làm sao?

Nghe hắn hỏi, mãng xà lập tức trả lời:

- Sát cơ tuy mờ ảo nhưng lại mãnh liệt đến vậy chứng tỏ kẻ này không tầm thường, chúng ta trước hết hãy lùi lại, truyền tin tức này cho đám người Bát Tiên, Phiêu Đạo và Đoạn Tình biết rồi tọa sơn quan hổ đấu!

Một người một rắn đạt thành nhận thức chung, cả hai cẩn thận đề phòng rồi đi nơi này. Chiếc áo cộc ngắn tay của nam nhân đầm đìa mồ hôi.

Bọn họ nhận ra mình đã quá mạnh động, người được Diêm La điện trao giải cao đến vậy nào phải hạng người tầm thường.

...

Ở trong khu rừng cách đó không xa lắm, trên một cây cổ thụ, một cành cây dài đang cầm một con dao sắt bén đen kịt.

Phản thân cây tương tự hình người này chính là A Nhất. Hắn đang ngồi trên một nhánh cây to, lưng dựa vào cổ thụ.

Sau khi hai người kia rời khỏi, Cửu U Thất Sát nha ngừng run rẩy. Sát ý cũng tiêu tan.

Nhìn Cửu U Thất Sát nha yên ắng trên tay, A Nhất thờ phào:

- Tiên Nhân đã rời đi rồi!

Có lẽ vì phải trở lại chuỗi ngày bị đuổi giết lúc trước mà A Nhất lại quên mất rằng bản thân hắn cũng đã là Tiên Nhân.

Lúc này, con dao có phần ủ rû, dường như đang nuôi tiếc vì vượt mất cơ hội được đại khai sát giới.

A Nhất vuốt ve con dao như để an ủi, không dám nói rằng không cần giết người khiến hắn cảm thấy nhẹ nhõm. Phản cán dao không nhắm nhụi mà hơi gồ ghề nhưng lại vô tình vừa khít tay làm A Nhất cảm thấy tự tin hơn. Bản thân của bạo lực làm A Nhất sợ hãi nhưng thứ vũ khí gọi ý giết chóc này vậy mà lại làm hắn cảm thấy an toàn.

Có lẽ vì con dao đại diện cho hai vị đại tiên đã đối xử tốt với hắn, sư tôn và thợ săn thúc thúc... Hắn cũng biết rõ vị kia không phải thợ săn thúc thúc của Lạc Nhạn thôn, nhưng dấu sao thì vị đó cũng đã tự xưng là vậy.

Hắn không quên cảm ơn người bạn thân của mình.

- Cảm ơn người, A Cửu!

Ngồi một lúc để chắc chắn rằng hai người kia sẽ không quay lại, A Nhất đứng dậy, bám theo vùng rừng núi, bắt đầu di chuyển về phía thượng nguồn.

Thời gian thí luyện càng kéo dài thì những tên ác thần ở nơi này sẽ càng di chuyển về phía hạ nguồn của Vong Xuyên. Khu vực thượng nguồn an toàn hơn hẳn.

Trên làn da của hắn là đủ các cung bậc của hai màu xanh và nâu, chúng thay đổi liên tục theo bước chân của A Nhất.

Thình thoảng hắn lại dừng lại dùng tay trái gõ gõ lên thân cây.

Âm thanh của tiếng gõ vọng lại giúp A Nhất định vị được địa hình xung quanh mình.

Hắn nắm chặt Cửu U Thất Sát nha bên tay phải để cảm nhận dao động của linh lực.

Tuy bất tiện hơn sử dụng thiên âm chi hồn rất nhiều, nhưng đây là tất cả những gì A Nhất có thể làm trong tình huống này.

Con cá chép yên lặng từ nãy đến giờ bỗng lên tiếng:

- Người nghĩ bọn chúng sẽ bị mắc lừa sao?

A Nhất trả lời:

- Sư tôn có nói tu vi càng cao thì lại càng nhạy cảm với sát ý mà A Cửu phát ra.

Lần đầu gặp mặt A Nhất ở trong Lam La sâm lâm, sát ý của Cửu U Thất Sát nha cũng đã khiến Tịch Diệt đạo tổ vừa tò mò vừa cảm thấy khó chịu vô cùng. Sau này lão cũng không ngừng nhắc đi nhắc lại việc này khiến A Nhất ấn tượng khắc sâu.

Sau khoảng nửa canh giờ mò mẫm, vừa đi vừa ngừng lại thăm dò, A Nhất chạm đến ranh giới của bản đồ. Hắn nhanh chóng ẩn mình, chờ cá chép thả hắc thủy vẽ tiếp một tấm bản đồ trong khuôn viên mười dặm tiếp theo. Trong lòng hắn không ngừng khẩn cầu:

- Lão thiên gia! Mong người phù hộ cho A Nhất.

Cá chép lên tiếng:

- Người đã chuẩn bị chưa?

A Nhất gật đầu nhẹ, trong lòng thâm niệm:

- Ta là cây! Ta là cây!

Trong Huyết giới, thể giới tinh thần của Thiên Âm chi hồn, cá chép nhả ra một giọt nước đen kịt. Mặt hồ chấn động nhẹ, gợn sóng lấy A Nhất làm trung tâm bắt đầu tản ra.

Giọt nước đó rơi thẳng vào biển máu vô tận, không ngừng kéo dài, vẽ nên một bức thủy mặc trên nền đỏ.

Trái tim của A Nhất như muốn vỡ tung ra khỏi lồng ngực vì hồi hộp. Âm thanh thình thịch không vang ra được mà đập thẳng vào linh hồn của hắn.

Bạn đang đọc truyện *Họ Đã Tu Tiên Như Thế Đó* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 60: Kính lão đắc thọ

Tấm bản đồ trên nền máu nhanh chóng lan rộng ra, sau đó tốc độ từ từ chậm lại cho đến khi vẽ ra được một phạm vi khoảng chín dặm thì ngừng hẳn, dường như bị vật gì cản trở.

Cá chép hét lên:

- A Nhất! Cố chịu đựng phân phê.

Nói rồi cá chép liền tan vào bóng tối của thế giới ý thức.

A Nhất hiểu rõ ý tứ, cổ tinh thần lực của cá chép đã đựng phải thiết bản.

Ý thức của A Nhất ôm lấy cái đầu của vị thần mù lòa vào lòng. Hắn kiên quyết sẽ không trốn phía sau Thiên Âm chi hồn nữa, cho dù có phải chết hắn cũng sẽ không trở lại Vô Âm Vô Ảnh.

Một luồng thần hồn công kích đánh bật con sóng của hắc thủy, khiến con sóng dội ngược về phía hắn.

Ở trong biển máu có tiếng rít gào giận dữ, tám bản đồ do cá chép vẽ ra cũng bị vùi dập sau các con sóng tầng tầng lớp lớp.

Thiếu niên kiên cường đón nhận công kích, cú đánh mạnh khiến hắn cảm thấy như có một tòa cự sơn đập thẳng lên lưng. Sự đau đớn đến từ thần hồn làm bản thể của hắn mất kiểm soát rơi từ cảnh cao xuống đất, màu da của hắn cũng không bị khò khê mà trở về nguyên dạng.

A Nhất bò dậy, nhanh chóng cầm Cửu U Thất Sát nha cắm vào giữa đùi, máu tươi lập tức tuôn ra thấm đẫm nền đất, con đau cũng từ đùi lan tỏa ra toàn cơ thể, hắn hi vọng con đau đến từ thể xác có thể giúp ý thức của hắn thanh tỉnh phần nào.

Hắn không thể để mình mất đi ý thức được. Các ác thần sẽ rất nhanh đến đây, nếu hắn bất tỉnh thì sẽ mất mạng.

Dẫu biết rằng hết thảy cảm giác đều truyền đến từ ý căn thể nhưng một tay của hắn vẫn không tự chủ được mà chặn phía sau đầu, mong rằng sẽ giữ được não bộ không bị trào ra ngoài.

Sau khi sờ được hộp sọ nguyên vẹn, hắn mới yên lòng nhưng vẫn không buông tay xuống.

Đau đớn khiến A Nhất nảy sinh một ý niệm độc ác với bản thân mình.

- Nếu như không phải nhãn căn mà là xúc căn bị vỡ nát thì thật tốt biết bao.

Đôi mắt mù lòa vẫn đen nhánh, hắn đã từ chối được cám dỗ của Vô Âm Vô Ảnh

Cảm giác mạnh mẽ tràn ngập trong tâm hồn của A Nhất.

Đây là lần đầu tiên hắn nếm được hương vị của chiến thắng, đó không phải là sự hả hê sau khi chèn ép kẻ yếu mà là sự chiến thắng của tâm linh, hắn có thể chiến thắng được bản thân mình.

Ý thức đã chiến thắng bản năng; dừng cảm đã chiến thắng sợ hãi.

Thợ săn A Nhất thành công đạp lên con thú dữ Vô Âm Vô Ảnh để đứng dậy.

Đáng tiếc thay, sức mạnh của ý chí khó lòng chiến thắng được tên ác thần đã phát hiện ra hắn.

Một chiếc xích sắt không biết đến từ nơi nào, đột ngột xuất hiện cột chặt cổ A Nhất rồi kéo lê thân thể trần truồng của hắn trên mặt đất. Cũng may hắn là một tên thể tu với cảnh giới Hỗn Nguyên, nếu không thì lớp da sau lưng đã bị đất rừng xé rách bươm.

Cửu U Thất Sát nha cất huyền thiết như bùn đất, chỉ với một đường dao, A Nhất đã lấy lại được tự do.

Hắn lập tức leo lên một gốc cây gần đó, nhanh chóng thay đổi làn da, thu liễm khí tức.

Ở bên trong Huyết giới, mảnh ý thức rách nát của A Nhất vẫn ôm lấy chiếc đầu của Thiên Âm chi hồn. Gương mặt thần thánh với đôi mắt nhắm nghiền như đang say ngủ.

Trong không gian có giọng nói của trẻ nhỏ hỏi han:

- A Nhất! Ngươi sao rồi?

Cá chép xuất hiện bên cạnh A Nhất, lo lắng bơi lượn quanh người hắn.

A Nhất không trả lời, miệng bận niệm tụng:

- Ta là cây! Ta là cây!

Một cổ thần niệm lướt qua khu vực A Nhất nằm ban nãy, sau đó là một giọng nói thương lão vang lên:

- Là kẻ nào dám cả gan tra xét địa phận của lão phu?

Giọng nói giống hệt như giọng của Tịch Diệt đạo tổ khiến tâm thần hắn rung động.

Không bao lâu sau, một thân ảnh già nua đã đứng phía trên khu rừng bạt ngàn. Nếu không phải vì pháp tắc không gian ở nơi này đã bị phong bế thì lão

đã có thể ngay lập tức phá không đến đây mà không cần tốn nhiều thời gian như vậy.

Thân ảnh đứng trên đó có đầu tóc trắng xóa để xõa đến ngang lưng, chòm râu trắng vừa chạm ngực, ánh mắt tràn đầy ngạo khí. Về ngoài của người này và Tịch Diệt đạo tổ giống nhau như được đúc ra từ một khuôn. Chỉ có trang phục và khí chất khác nhau khiến A Nhất có thể xác nhận được đây không phải là sư phụ mà hẳn ngày đêm nghĩ đến. Người này khoác một bộ đạo bào màu tím lấp lánh sao, chân mang giày đen, dưới chòm râu bạc trắng còn được cột một chiếc nơ màu đỏ nho nhỏ.

Lão nhũm mày nhìn vết máu đỏ tươi trên đất. Một giọt máu tách ra khỏi đất bay lên rồi lọt vào miệng lão. Nháy mắt, khí chất lạnh như băng quanh người lão lập tức tan chảy, ánh mắt tràn đầy sự vui mừng.

Âm thanh cổ lão hiền hòa nói:

- Tiểu tử, xuất hiện đi. Lão phu cũng là người của Âm Ảnh tông, sẽ không làm hại đến ngươi đâu. Tịch Diệt có bảo với lão phu là có một tên đệ tử sẽ đến để tham gia thí luyện.

A Nhất mừng rỡ:

- Ngươi này quen biết với sư tôn. Minh biết mà! Sư tôn nhất định là đã có toan tính trước.

Nhưng cá chép thì lại nghĩ khác, nó hét lớn phản đối:

- Đừng tin hần! Những kẻ ở đây đều là ác thần. Tuyệt đối không được tin tưởng bất kì ai cả.

Cá chép liên tục lái nhai bên tai A Nhất để giúp hần ngăn chặn dụ hoặc của người kia.

- Ta không biết Âm Ảnh tông, cũng không biết Tịch Diệt là ai, thế nhưng ta biết để mở thí luyện Mê Trì địa ngục thì người nhất định phải là người của Dị Cơ.

Thấy A Nhất vẫn còn chần chừ không tin tưởng, hai cái vây nhỏ lập tức tát vào mặt của hần để giúp hần thanh tỉnh:

- Đám người Dị Cơ các ngươi tuy là một đám điên nhưng lại không ác, nếu không thì làm sao Thập Bát Địa và Tam Thập Tam Thiên lại dám công khai giao dịch với các ngươi cơ chứ! Tỉnh lại mau! Tên ác thần kia nhất định là đang nói láo.

Giọng nói cổ lão kia lại vang lên, lúc này đã không còn mang theo sự hiền lành ban nãy mà là có chút nghiêm khắc:

- Tiểu tử, còn không mau xuất hiện bái kiến trưởng bối?

A Nhất không biết phải làm sao.

Nếu hần không ra thì rất có thể sẽ làm hỏng an bài của sư tôn. Nhưng nếu như người này là ác thần mà hần lại ngu ngơ xuất hiện thì hậu quả thật khôn lường. Hần không dám đánh cược, cũng không có đủ tư bản để mà đánh cược.

Bất chợt lão nhân ở trên trời cất tiếng hát:

Núi là nhạc

Biển là nhạc

Tâm ta là nhạc...

Tiếng hát du dương truyền vào thần hồn, thiết tha và chân thành mang nỗi niềm muốn hòa mình vào tự nhiên. Giọng hát tuy già nua nhưng ý cảnh ngày ngô đó vẫn không hề thay đổi.

A Nhất không kìm lòng được, mở miệng khe khẽ hát theo:

Ta là núi

Ta là...

Lời ca còn chưa dứt thì hai cái móc xích từ trên cao đã bay đến xiên vào hai bên bả vai rồi kéo tung hần lên hư không.

Lão nhân nở một nụ cười hiền lành nói:

- Ngươi quả thật rất giống Tịch Diệt.

Bạn đang đọc truyện *Họ Đã Tu Tiên Như Thế Đó* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 61: Sơn quan hổ đầu

Lão nhân vung tay điều khiển khiến sợi xích mạng theo A Nhất xoay một vòng, hài lòng ngắm nghía người thiếu niên thật kĩ như đang đánh giá một tác phẩm nghệ thuật. A Nhất vùng vẫy hai chân, hai tay thì níu chặt lấy sợi xích, cố kéo nó ra khỏi hai vai của mình nhằm thoát ra khỏi sự trói buộc của cái móc sắt trong tuyệt vọng.

Từ trong hai ống tay áo của tên ác thần, có thêm hai sợi xích nữa dài như hai con rắn độc uốn lượn chui ra, cắn vào hai bên xương chậu của A Nhất khiến hắn không thể vùng vẫy được nữa.

Hắn bỏ cuộc ngược mắt lên nhìn kẻ mà hắn cho rằng là người của Âm Ảnh tông. Lão nhân đang bay lơ lửng trước mặt, nụ cười hiền lành vẫn treo trên miệng, lão nhìn hắn một cách triu mến, nói:

- Lần tiếp theo hãy nhớ lại đến thăm lão phu đây.

Đứt lòi, lão lại phát tay. Bốn sợi xích sắt vung mạnh về bốn phía kéo theo tứ chi của A Nhất đứt lìa.

Tiếng hét tê tâm phế liệt vang lên khiến rừng cây rào rào rung động.

Lão già vẫn đứng giữa không trung, bốn chiếc móc sắt vung vẩy quanh người, mỗi chiếc móc còn treo một chi của A Nhất, máu me nhễ nhại trông như một con quỷ khát máu.

Phần thân và đầu còn lại của A Nhất vừa rơi về phía mặt đất vừa xoay vòng vòng. Từ chỗ da rách thịt bong là từng dòng máu tươi văng tung tóe, còn có cột bắn thẳng vào mặt A Nhất như đang chế nhạo người thiếu niên nhẹ dạ ngu xuẩn.

Lão vẫn cứ đứng đó, ngắm nhìn con mồi máu tuyệt tác của mình bằng ánh mắt dịu dàng và triu mến, tiếng rên gào của A Nhất khiến khung cảnh xung quanh càng quý dị hơn, tựa như lão nhân đang thưởng thức một bản nhạc thiên nhiên tuyệt đẹp.

Sau khi va đập vào vài cành cây, phần thân và đầu của A Nhất cũng chạm đến gần mặt đất. Tiếng kêu la của người thiếu niên kia cũng nhỏ dần như muốn hòa tan vào trong gió.

Đúng lúc này, một thanh cự kiếm thành linh xuất hiện, thanh kiếm phóng sát mặt đất, tiến về phía trước một cách nhanh chóng, nó lao thẳng vào cái cổ nhỏ, cắt lìa đầu của A Nhất rồi vọt bay đi.

Nụ cười hiền lành trên miệng của lão già kia bỗng cứng đờ.

Tiếng hét của A Nhất cũng ngừng hẳn, thế nhưng chiếc đầu mù lòa vẫn đang há to miệng, trợn mắt. Ở gần đó có cổ thân thể gầy ốm đứng thẳng trên mặt đất nhờ vết cắt bằng phẳng gọn gàng ở phần cổ.

Thợ săn A Nhất đã chết.

Lão nhân lúc này mới kịp phản ứng lại, tức giận hét lớn:

- Lãng Sơn, vương bát đần! Ngươi dám phỗng tay trên của lão phu!

Thanh cự kiếm này chính là của tên trung niên hái đầu sún răng đi cùng với Kim Xà lúc trước. Hai người họ quyết định tọa sơn quan hổ đấu quả thực rất thành công. Không cần tốn bao nhiêu sức lực đã có thể đoạt được thứ mà mình muốn.

Ở phía xa trong khu rừng, một khối linh thạch trong veo xuất hiện, bên trong nó có một dòng khí đục như một lớp sương mù mờ ảo, đang di chuyển xung quanh theo một quy luật rất huyền diệu.

Một con kim xà há to miệng nuốt chửng khối linh thạch đó, ánh mắt nó híp lại thỏa mãn. Tên trung niên hái đầu thấy kim xà đã nuốt xuống liền cảm nó quấn quanh người mình, sau đó cố gắng kim xà bỏ chạy thực mạng.

Một móc sắt kéo theo sợi xích dài xé gió phóng về phía Lãng Sơn và Kim Xà bằng tốc độ kinh người, nhanh chóng thu nhỏ lại khoảng cách giữa hai bên.

Ở trên không, lão ác thần chấp tay kết thủ ấn, miệng không ngừng lầm nhảm. Bàn tay của lão di chuyển nhanh đến chỉ có thể nhìn thấy tàn ảnh. Đột nhiên, hai ngón tay cái và hai ngón trỏ của lão cong quắp lại như bốn chiếc răng nanh, móc sắt và xích cũng theo đó hình thành pháp tướng độc xà, há to miệng như muốn nuốt chửng hai tên cướp cạm.

Lãng Sơn đột nhiên không tiếp tục chạy nữa mà đứng lại cười ha hả. Cổ pháp tướng của lão ác thần lao đến trước người của hắn liền như bị va vào một kết giới vô hình rồi nổ tung.

Tiếng hét điên cuồng của lão ác thần làm cả một mảnh núi rừng chấn động. Đám lá cành của những cổ thụ quanh đó cũng có vẻ rũ xuống như đang kinh

sợ.

Miếng ngon sắp đến miệng lại bị đoạt mất, oán hận xông lên khiến lão không kiềm chế được mà ói ra một búng máu. Lão nhìn chăm chăm hai người kia bằng con mắt oán độc như muốn khoan ra một lỗ thủng trên người bọn họ.

Tên trung niên hỏi đầu thu lại pháp khí của mình, cũng không nói thêm gì nữa, chỉ cười cợt mang theo kim xà đi thẳng.

Thanh cự kiếm của hán lao trở về, lượn quanh một vòng như tranh công rồi cắm vào đai mang ở trên lưng.

Cái bóng của cự kiếm đổ xuống đất ấy mà lại có hình một con dao săn, có cái cán cong cong.

Bạn đang đọc truyện *Họ Đã Tu Tiên Như Thế Đó* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 62: Thất bại là mẹ thành công

Ở trong một cỗ quan tài gỗ được chạm khắc hoa văn kỳ bí, có một thiếu niên mù đang nằm, thân thể gầy yếu của cậu đang trần truồng. Gương mặt gầy gò nhưng được ngũ quan đúc nên một nét thánh thiện. Mái tóc ngắn, mượt mà nhưng lởm chởm không đều vì hán dùng dao tự cắt, vài sợi tóc rũ xuống che khuất đôi mắt giúp thiếu niên ngủ ngon hơn.

Nhưng có vẻ không quá có tác dụng, bởi thiếu niên kia đột ngột choàng dậy từ con ác mộng. Bóng tối của sự mù lòa vẫn phủ kín thiên địa.

A Nhất hoảng hốt sờ soạn cổ và tứ chi. Tay trái kéo tay phải, tay phải kéo lại tay trái, hai tay giật giật đầu. Tất cả vẫn còn nguyên vẹn.

Hương thơm trong cỗ quan tài tỏa ra dần dần làm tâm hồn A Nhất dịu lại.

Hán thở phào nhẹ nhõm, nghĩ thầm ác mộng mỗi lần bế quan càng lúc càng đáng sợ.

A Nhất ngẩng đầu, đôi mắt mù lòa chăm chú nhìn về phương xa, cảm thán:

- Núi Tu Di kia phải đi đến bao giờ?!

Gương mặt non nớt tràn đầy vẻ tang thương.

Bắt chợt hán giật mình, sờ sờ đôi mắt. Hán bị mù.

- Vì sao ta lại mù? Vì..

Tất cả ký ức bắt đầu ồ ạt kéo về, kể cả con đau đớn khi tứ chi bị kéo lìa.

A Nhất không muốn nghĩ nữa, hán nằm xuống lại, co người trong một góc của quan tài. Tư thế này khiến hán cảm thấy an toàn.

A Nhất nhắm mắt cố chìm vào giấc ngủ; hi vọng khi thức dậy thì con ác mộng này lại sẽ trôi qua.

Thế rồi tiếng khóc thút thít vang lên:

- Ta muốn về nhà! Làm ơn cho ta về nhà!

Nhà ta ở Âm Ảnh tông

Nhà ta rất to!

Nhà ta ở Diệu Âm cốc

Phong cảnh rất đẹp!

Nước mắt thấm vào tiếng hát làm ướt đôi cánh trắng. Thiên âm không thể bay bổng chỉ có thể la lét rỉ ra từ miệng.

Ở trong Huyết giới, có con cá chép đen to lớn là nhân chứng của mọi chuyện.

- A Nhất à! Đừng..

Cá chép muốn an ủi nhưng nó không biết phải nói gì cho đúng nên đành thôi.

A Nhất vừa khóc vừa hát như kẻ điên.

Thật lâu sau, hắn vẫn khóc. Cá chép lần đầu tiên thấy có người có nhiều nước mắt đến vậy. Cứ cái đà này, sớm muộn gì nước mắt cũng ngập quan tài, chìm chết tên thiếu niên ngu xuẩn kia.

Thế nhưng nó lại không thể để mặc tên kia chết được, hắn ta chết lấy ai đền căn nhà cho nó đây? Cá chép thờ dài. Nó lượn lại bên cạnh cái đầu thần thánh của Thiên Âm chi hồn, xoay một vòng lấy đà rồi quất mạnh chiếc đuôi lớn. Quả cầu bay vút lên cao, chỉ cú sút này đã đủ làm cho cả Long tộc phải kính nể.

Con đau đớn lắm A Nhất phải ngưng than khổ sở.

Cá chép hét lớn:

- Ngươi tui thân cái gì chứ! Chẳng phải ta đã nói không được tin lão ác thần kia hay sao? Người ta cất tiếng hát ngươi cũng hát theo, bộ ngươi tưởng ngươi là Càn Thất Bà sao? Không đúng! Càn Thất Bà tấu một khúc điên đảo chúng sanh, ngươi mới mở miệng thì đầu liền lia khỏi cổ.

Cá chép càng chửi bới càng hăng, còn chuyển qua sử dụng cả cổ ngữ tối nghĩa.

A Nhất chỉ có thể ngồi đó chịu trận, không thể chối cãi.

Nếu khi đó hắn có thể giữ trạng thái an thần, cho dù tên ác thần kia cày nát mảnh đất đó cũng chưa hẳn có thể tìm thấy hắn. Huống hồ linh khí ở trong Mê Trì địa ngục rất ít ỏi, lão kia cũng không đại đột đến mức tiêu hao hết linh lực để phá rừng.

Cá chép chửi một hồi lâu mới bình tĩnh lại, nói:

- Ngươi đau khổ làm gì chứ! Lần đầu tiên được miễn phí. Chẳng phải ngươi còn đến bảy cơ hội để vượt Mê Trì hay sao?

A Nhất chợt nhớ đến lời nói của người khổng lồ mặc bộ giáp sắt đen bóng. Lần đầu không tính phí, những lần sau mỗi lần sẽ hao tổn một mảnh phách.

Tinh thần của hắn chùng xuống, lần tiếp theo hắn sẽ tổn một mảnh phách.

Cá chép nhú mày nói:

- Ngươi thân là tu sĩ, chú trọng thần hồn, mất vài phách thì có làm sao chứ. Trước kia đám Dị Cơ các ngươi cũng có một tên điên cố tình dùng hết bảy lần cơ hội để cạo ra một cỗ thân thể thuần dương kia mà.

A Nhất dĩ nhiên là không có bản lĩnh liều mạng như vậy, hắn cũng không có linh căn để tu luyện công pháp thuần dương gì đó. Nhưng nghe cá chép nói A Nhất cũng yên tâm hơn.

Về kiên định trở lại trong đôi mắt đen nhánh. Tuy còn nhiều cơ hội nhưng A Nhất không hề có ý định chủ quan.

Hai tay sờ mó xung quanh quan tài, cố tìm người bạn thân, A Cửu.

Cảm nhận được A Nhất đang bối rối lục tìm, cá chép tò mò hỏi:

- Ngươi đang làm gì vậy?

A Nhất vội trả lời:

- A Cửu! A Cửu đâu rồi?!

Hắn nhảy ra khỏi quan tài, hoảng loạn bò quanh, tìm Cửu U Thất Sát nha.

- Ngươi còn tìm gì nữa? Lúc đó ngươi đã buông nó ở trong rừng mà. Lão ác thần kia nhất định sẽ không bỏ qua món đạo khí tốt như vậy.

Bởi hai tay trống rỗng, cảm giác bất an xông thẳng lên não khiến da đầu A Nhất tê rần.

Hắn nghiêng răng, bàn tay chai sần liên tục tát mạnh vào mặt mình để lấy lại dũng khí.

Lần này mục tiêu của hắn không chỉ là vượt qua thí luyện nữa.

- A Cửu! Chờ ta!

Cá chép chỉ có thể than:

- Tên điên!

Chương 63: Mai nở trong đêm

Ánh tà dương vừa ngã xuống Lam Suong thành thì người của tam đại gia tộc đã tụ hội tại Viễn gia.

Dù phong cảnh trong trang viên lớn của Lãnh gia rất nên thơ hữu tình, thế nhưng hai nhà Viễn và Hầu kiên quyết không chấp nhận tổ chức yến tiệc ở đó, lý do cũng là vì lần trước Đường Tử Hàm vắng mặt.

Lỡ đâu lần trước tiên nhân rời đi là vì thấy phong thủy và khí vận của Lãnh gia không được tốt thì sao. Một phần khác thì là vì Viễn gia và Hầu gia cũng muốn chen ép khí thế của Lãnh gia một chút.

Đoàn xe ngựa của Lãnh gia dừng lại trước đại môn đang tập nập người tới kẻ đi. Bên cạnh chiếc xe ngựa thứ hai, thị nữ Diệp Mai cẩn thận dìu Lãnh Nhược Linh xuống.

Ở phía trước, gia chủ Lãnh Minh đã sớm rời xe ngựa. Tuy tuổi đã qua ngũ tuần nhưng bóng lưng của hắn vẫn thẳng tắp, dáng đi oai vệ. Hắn đi về phía nàng, nhìn phục sức và trang điểm của con gái mình từ trên xuống dưới một lượt, rồi hài lòng cười nói:

- Linh nhi, chúng ta đi vào trong thôi.

Sau khi hết bệnh, sắc mặt của Lãnh Nhược Linh cũng ngày càng hồng hào, đầy sức sống. Nàng đã sớm trở thành đệ nhất mỹ nhân của Lam Suong thành, thậm chí cả Lưu Ly quốc cũng ít có người có thể so sánh với sắc đẹp của nàng. Da dẻ trắng nõn mịn màng không chút tí vết, gương mặt trái xoan đầy đặn làm dịu đôi mắt phượng sắc nét, đôi môi hồng chúm chím luôn nở nụ cười ôn hòa như hoa mùa xuân khiến bất kì ai nhìn vào cũng cảm thấy thoải mái.

Lãnh Minh đem nàng đến đây với hy vọng đưa con gái này có thể lọt vào mắt xanh của vị chấp sự mới. Nếu như vậy thì Lãnh gia cũng sẽ một bước lên trời. Lãnh Nhược Linh tuy bên ngoài tỏ ra hời hợt, không mấy quan tâm đến trận yến hội này, thế nhưng trong lòng vẫn chuẩn bị rất nhiều. Nàng tập luyện trước gương không biết bao nhiêu lần, từ dáng đi, dáng ngồi cho đến nụ cười muốn cười như thế nào mới khiến người khác bị hấp dẫn. Phục sức của nàng tuy đơn giản nhưng cũng trải qua trăm ngàn lần chọn lựa sao cho phù hợp với khí chất của mình nhất.

Lúc này trống trận trong lòng của nàng đã đánh rầm rầm. Nàng cố trấn định, cùng phụ thân bước vào cổng.

Nhìn thấy tiểu thư khỏe mạnh tràn đầy sức sống, Diệp Mai vui mừng khôn tả. Mấy hôm nay, nụ cười chưa bao giờ rời khỏi gương mặt của nàng.

Tuy nhiên Diệp Mai vẫn cảm thấy tiểu thư của trước kia vẫn đẹp hơn rất nhiều, bản thân nàng cũng không hiểu tại sao. Có lẽ bởi bông hoa đào rực rỡ kia đã không còn tỏa hương thơm ngát của được liệu.

Dưới một mái đình cổ kính bên trong trang viên, hai dãy bàn dài và ghế được xếp thành hai hàng đối mặt nhau. Phía cao bên trong là bàn của chủ tọa.

Trước mặt của tòa đình là hồ sen thơm ngào ngạt. Mặt hồ trong vắt có thể thấy rõ vài con cá chép đang bơi tung tăng lượn lờ.

Người của Viễn gia và Hầu gia đã chờ ở đây từ lâu. Gia chủ của hai nhà hòa nhã cười nói liên tục nhưng trong lời nói lại cất chứa dao kiếm bén nhọn đang giao phong, người tới ta đi không ai nhường ai.

Thấy Lãnh Minh tiến vào, gia chủ hai nhà liền đứng lên chào hỏi, khách sáo mấy câu.

Lãnh Nhược Linh nhẹ nhàng thi lễ với các vị trưởng bối, thái độ không kiêu ngạo không siểm nịnh, giọng nói nhỏ nhẹ nhưng rõ ràng, lễ nghi cũng vô cùng tốt. Lúc đứng thẳng dậy, nàng khẽ đảo mắt liếc nhìn qua những đối thủ cạnh tranh, rồi khinh thường nghĩ thầm:

- Chỉ bằng những người này mà cũng muốn lọt vào tiên nhan ư? Không biết tự lượng sức mình!

Các nữ nhi của Viễn gia và Hầu gia thua kém nàng quá xa, từ khí độ lẫn ngoại hình. Nàng cảm thấy mấy ngày nay lo lắng quá thật là dư thừa, bình tĩnh đón nhận từng tầm mắt ghen tị lẫn hâm mộ của các tiền bối thôi.

Phong thái của Lãnh Nhược Linh cũng làm cho gia chủ hai nhà phải hổ thẹn, thật muốn đem con gái nhà mình ra quất mấy roi rồi nhét vào bụng mẹ cái tạo lại cho hạ tiện.

Trăng vừa lên thì một con hạc trắng cũng xuất hiện trên bầu trời, nó bay đến gần rồi nhẹ nhàng đáp xuống hồ sen. Vị thanh niên đứng trên lưng hạc nhảy xuống, lướt gió tiến vào đình lâu.

Gương mặt lạnh lùng như muốn đóng băng không khí, đóng băng luôn cả những suy nghĩ tham lam của đám phàm phu tục tử.

Khi Bạch Mộ Ngôn an tọa thì Lãnh Minh mới quỳ rạp xuống đất mở miệng nói:

- Tiểu nhân Lãnh Minh bái kiến tiên nhân!

Phong thái oai vệ của nhất gia chi chủ nay còn đâu!

Người của Hầu gia và Viễn gia lúc này cũng lấy lại thanh tỉnh, vội vàng quỳ xuống khép nép bái lạy.

Ngay cả Lãnh Nhượng Linh cũng không chịu nổi áp lực của linh khí cuồng loạn quanh người Bạch Mộ Ngôn mà quỳ rạp xuống đất. Trong đầu nàng trống rỗng, ý nghĩ câu dẫn thần tiên sớm đã bay mất vào chín tầng mây.

Tiên nhân ngồi, phạm nhân quỳ, thế nhưng ở sau lưng của Lãnh Nhượng Linh, Diệp Mai vẫn đứng đó, ngơ ngác.

Bạch Mộ Ngôn ngạc nhiên nhìn Diệp Mai một hồi rồi nở một nụ cười thân thiện.

Lúc này Diệp Mai mới giật mình định quỳ xuống đất thế nhưng Bạch Mộ Ngôn đã lên tiếng ngăn cản:

- Ngươi không cần phải quỳ.

Diệp Mai bối rối không biết phải làm sao, gia chủ và tiểu thư đều quỳ dưới đất vậy mà nàng lại ngang nhiên đứng đây.

Bạch Mộ Ngôn nhận ra vẻ lúng túng của nàng, bèn ra lệnh:

- Mọi người hãy an vị, không cần phải đa lễ.

Ai nấy vừa về chỗ ngồi vừa trộm nhìn Diệp Mai. Thiếu nữ này có vẻ bề ngoài tầm thường, phục sức cũng không nổi bật, mái tóc dài được chải cột đơn giản, gương mặt tuy có chút đáng yêu nhưng cũng không có gì quá đặc biệt hơn người. Cũng không biết là điểm nào lại lọt vào mắt của tiên nhân rồi?

Vị tiên nhân này hẳn là có khẩu vị đặc biệt.

Họ Bạch ngồi ở ghế chủ tọa đưa ra một tấm lệnh bài nhỏ bằng gỗ, bên trên khắc dấu ấn của Thiên Nguyên tông, hẳn giới thiệu qua loa vài câu:

- Tại hạ phụng mệnh tông môn đến đây tiếp nhận chức vụ chấp sự của Lam Suông thành. Mọi người cứ gọi tại hạ là Bạch chấp sự. Mọi chuyện trong thành các vị gia chủ cứ tiếp tục quản lý như cũ, nếu không có chuyện gì hệ trọng thì tại hạ cũng sẽ không làm phiền đến mọi người.

Gia tộc phạm thế dù có giàu có đến đâu, quyền cao chức trọng cỡ nào thì cũng không đáng để hẳn phải nêu tên.

Tính ra thì Bạch Mộ Ngôn cũng đã rất có lễ rồi, hiếm có tu sĩ nào lại tự xưng tại hạ trước mặt phạm nhân.

Ba vị gia chủ lại vội vàng đứng dậy xưng tên.

Bạch Mộ Ngôn cũng mặc kệ người của ba gia tộc, hẳn chuyển tầm mắt về phía Diệp Mai, nhìn nàng một lúc rồi mở miệng hỏi:

- Ngươi năm nay bao nhiêu tuổi rồi?

Nghe hẳn đặt câu hỏi với Diệp Mai, mọi người thầm than thở trong lòng, quả nhiên.... Hai mắt của Lãnh Nhượng Linh đỏ ngầu, vì cái gì mà vị tiên nhân này lại vừa lòng Diệp Mai mà không phải là nàng? Thị nữ này có gì hơn nàng cơ chứ?

Diệp Mai giật mình nhẹ ngược mắt lên nhìn người thanh niên đang cười với nàng, nói:

- Tiểu nhân năm nay 17 tuổi.

Ý cười trên mặt họ Bạch càng đậm. Hắn nói:

- Tư chất của ngươi cũng không tệ... Ngươi có muốn tham gia khảo hạch để gia nhập Thiên Nguyên tông không?

Diệp Mai đúng là rất có tư chất để tu luyện thế nhưng nhiều đó còn chưa đủ để khiến vị đệ tử chân truyền này chú ý. Điều khiến hắn tò mò là Diệp Mai có thể bình chân như vại chống đỡ trước linh khí đang cuồng loạn quanh người hắn. Đạo này, ngay cả các sư muội sư đệ trong tông khi gặp hắn cũng cảm thấy ngọt ngào khó chịu.

Gà vịt chạy quanh trong đầu của Diệp Mai, nàng có mơ cũng không dám mơ đến có một ngày nàng lại được tiên nhân chào mời. Nàng theo bản năng liếc nhìn Lãnh Nhượng Linh mong nhận được sự giúp đỡ của vị tiểu thư đáng kính, thế nhưng gương mặt mà nàng luôn thích ngắm nhìn kia lúc này lại vận vẹo khiến nàng sợ hãi tột độ.

Chút cử chỉ nhỏ nhoi này làm sao qua mắt được họ Bạch. Hắn hừ lạnh vỗ bàn, giọng nói có chút tức giận:

- Hôm nay tại hạ còn có chuyện quan trọng cần nói riêng với vị cô nương này. Những người khác có thể rời đi.

Lãnh Nhược Linh nghe vậy gấp rút đứng lên, cố gắng nở một nụ cười méo mó rồi há miệng phân trần:

- Bạch chấp sự, ngài lặn lội đường xa mới đến, hẳn cũng đã mệt mỏi. Phụ thân và các vị thúc thúc đã chuẩn bị một bữa tiệc nhỏ đón gió để chào đón ngài, có chuyện gì cũng nên để sau hãy....

Lời nói chưa dứt, nàng đã phải đối diện với tầm mắt lạnh như băng của Bạch Mộ Ngôn, đôi mắt như đang nhìn vật chết của hắn khiến nàng cứng họng, trái tim Lãnh Nhược Linh thất lại, nàng vội vã đứng dậy, gấp gấp lùi ra ngoài cùng những người khác, lúc đi ngang qua Diệp Mai, cái cổ thon của vị tiểu thư này cũng không dám ngẩng lên.

Đêm hôm đó có người thiếu nữ mang theo lời chúc phúc của một thiếu niên mù, lạc chân vào đại đạo.

Bạn đang đọc truyện *Họ Đã Tu Tiên Như Thế Đó* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 64: Trẻ ngoan phải ăn đúng bữa

Đứng đối diện với A Nhất là một người không lồ mặc bộ áo giáp đen che kín từ đầu đến chân. A Nhất tò mò nhìn hai chiếc sừng trâu ở phía trên mũ giáp, hắn cảm thấy hình như chúng dài hơn lần đầu gặp mặt một chút thì phải?

Người không lồ cũng không thèm để ý đến việc thiếu niên trần truồng trước mặt, mở tấm ngọc giản trên tay ra rồi hỏi:

- Tên?

A Nhất cười khổ. Hắn không ngờ mới đó mà người không lồ đã quên mất hắn.

Thiếu niên vòng tay thi lễ:

- Vãn bối tên là A Nhất, năm nay 30 tuổi, là tộc nhân của Thiên Nhân tộc.

Lần này hắn ngay ngắn trả lời một mạch do đã có kinh nghiệm lần trước.

Hơi nóng đột ngột xông ra từ những khe hở trên bộ giáp sắt làm A Nhất ngột ngạt, lùi lại hai bước.

Người không lồ cúi người, găm vào mặt của hắn.

- Ta chỉ hỏi tên ngươi!

A Nhất giật mình ngã ngồi xuống đất, liên tục gật đầu.

Thanh âm trầm thấp lại vang lên như chưa có chuyện gì từng xảy ra.

- Tên gì?

Thiếu niên mù vội vàng đứng lên, làm lại:

- Vãn bối tên là A Nhất.

Bộ giáp sắt không lồ lại tiếp tục hỏi về tuổi và tộc người. A Nhất cẩn thận trả lời từng mục một, không dám lẩm lời.

Cái mũ giáp có sừng trâu gật gật hài lòng rồi hỏi tiếp:

- Bỏ một phách đề vào Mê Trì, ngươi có đồng ý không?

A Nhất chán nản nói:

- Vãn bối còn có sự lựa chọn nào sao?

Tiếng cười ha hả vang lên.

- Dĩ nhiên không có!

Nói rồi người không lồ thân nhiên lấy chiếc rìu chiến ở sau lưng, chém ngang cổ của A Nhất. A Nhất còn chưa kịp phản ứng thì lưỡi rìu đã xuyên qua người hắn tựa như xuyên qua không khí.

A Nhất hoảng hốt ôm cứng cổ, sợ cái đầu của mình lại lăn xuống đất.

Cho dù không nhìn thấy được nhưng cái cảm giác quen thuộc đó A Nhất vẫn còn nhớ như in.

Hắn còn chưa kịp lấy lại bình tĩnh thì tiếng nói oai nghiêm kia lại vang lên sau lưng hắn:

- Đứa bé đáng thương, chúc ngươi may mắn!

Mặt thép của chiếc rìu chiến không lồ lạnh lẽo nhẹ chạm vào tấm lưng trần rồi đẩy hắn bay thẳng về phía cánh cổng khổng lồ.

Lời chúc phúc của bậc vương giả đưa A Nhất đến gần với cõi U Minh hơn.

...

A Nhất tiến vào thế giới tinh thần thì có tiếng nói hào hứng của hài tử vang lên.

- A Nhất! Ngươi lại đi săn phải không, cho ta đi theo với.

Trong bóng tối, hắn lại có thể nhìn rõ thi thể cháy khét của đứa bé chừng năm sáu tuổi. Dù chưa bao giờ gặp mặt nhưng hắn lại rất thân thuộc với nó.

A Nhất trù mến trả lời:

- Ủ! Chúng ta cùng đi săn.

Đứa bé có làn da cháy khét không cười nữa, đôi mắt khô khốc nhìn chằm chằm A Nhất.

Thiếu niên bước đến trước mặt nó xoa xoa cái đầu đã bị đốt trụi lùi.

- Trẻ hư! Đừng làm vẻ mặt đó! Ngươi đã no rồi nhưng ta thì đang rất đói.

Nó không có phản ứng, hốc mắt vô thần; A Nhất ngồi xuống trước mặt nó, vừa xoa đầu vừa hỏi:

- Thịt cá chép có ngon không?

Âm thanh dịu dàng nhưng vô tình.

Nghe đến đây thì gương mặt cháy đen nở nụ cười rộng đến mang tai, lộ ra cái miệng đỏ lỏm; vài mảnh thịt trên đôi môi nứt vỡ như than.

A Nhất liền dứt bàn tay của hắn vào trong cái miệng lớn rồi lục tìm, nhưng chẳng có gì ngoài máu và thịt. Đứa bé càng há to miệng giúp hắn được thuận tiện hơn.

Không tìm được gì, A Nhất chán nản rút tay ra khỏi cái miệng lớn, nhìn máu trên tay rồi hững hờ nói:

- Ngươi còn chưa chín đủ!

Ở trên cao, cái đầu của Thiêm Âm chi hồn xuất hiện. Gương mặt thần thánh vạn vẹo, biến dạng; đôi mắt mù lòa luôn nhắm chặt tròng lớn, để lộ tròng mắt sáng rực như nhám thạch.

A Nhất bộc lộ sát ý.

Đúng lúc này có một chiếc đuôi lớn xuất hiện từ trong bóng đêm quét mạnh vào đầu của hắn.

Tiếng nói lạnh lạnh quen thuộc của trẻ nhỏ vang lên:

- Tên điên! Ngươi đang làm trò mèo gì vậy?

A Nhất vội vàng xoay người lại. Khi thấy con cá chép đen lớn bằng sải tay thì liền lao đến ôm chặt lấy nó.

Con cá vùng vẫy cố thoát ra:

- Mau bỏ ta ra! Ta không muốn bị nhiễm bệnh điên.

Thiếu niên càng cố sức ôm, mặt khóc nức nở vì vui sướng.

- Vẫn bối cứ tưởng...

Vùng vẫy một hồi, cuối cùng cá chép cũng thoát ra khỏi gọng kìm của A Nhất. Nó lắc lắc người rồi xoay mấy vòng, hi vọng bệnh điên chưa thấm vào

vảy cá.

- Tưởng cái đầu nguoi! Lúc này tên này trôi lên đây nói muốn hợp tác với chúng ta.

A Nhất nhú mày nhìn con quái vật đang đứng cười khi khi.

Đứa bé cháy khét ngừng cười, ngây ngô hỏi lại:

- A Nhất! Nguoi lại đi săn phải không? Cho ta đi theo với!

Người thợ săn trẻ lạnh lùng hỏi:

- Nguoi muốn gì?

A Nhất không tin con quái vật này chỉ đơn thuần muốn giúp hắn.

Cổ thi thể xoa xoa cái bụng bẹp, đáng thương nói:

- Ta muốn ăn tiên nhân há cáo.

Nhưng rồi cảm thấy mình đã nói sai, nó chạy về phía A Nhất vươn tay xoa xoa bụng của thiếu niên rồi nhìn thẳng vào mắt A Nhất, dính chính:

- Ta muốn nguoi ăn tiên nhân há cáo.

Lớn rồi còn bị ép ăn khiến A Nhất tủi thân khóc to.

Bạn đang đọc truyện *Họ Đã Tu Tiên Như Thế Đó* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 65: Đồng dao há cáo

Đêm tám máu.

Ngày ăn thịt.

...

Nhắm mắt là bóng tối, mở mắt cũng là bóng tối, chán thật!

Nhưng bóng tối cũng tốt, ở trong bóng tối thì mình sẽ không phải thấy địa ngục cũng sẽ không phải đau khổ.

Lại trôi trên nước! Mà là nước hay là máu nhỉ?

Hắn là nước sông Vong Xuyên, vì nước chảy theo dòng. Bơi trong nước cũng dễ dàng hơn bơi trong máu.

À! Đây là thế giới thật! Nhất định là vậy rồi. Mình vẫn tỉnh táo.

Bờ sông vẫn là đất bùn mềm, ít cát...

Mặt đất lạnh quá. May mà là tiên nhân, không sợ bị cảm khi nằm trên đất.

- Ta là đất! Ta là đất!

Ước gì thật sự là đất, cứ bình bình an an nằm ngủ ỨC VẠN NĂM.

Bình bình an an không cần phải chém giết.

Chân Long tiền bối lại hỏi thúc:

- A Nhất! Nguoi đã chuẩn bị chưa?

Tiền bối rõ ràng là cá chép nhưng tại sao lại tự xưng là Chân Long? Hay họ của người là Chân tên là Long. Cũng có thể đó là đạo hiệu, chẳng phải cá chép vượt long môn sẽ hóa rồng sao.

- Văn bối đã chuẩn bị rồi!

Còn con quái vật kia thì...

Nực cười thật! Minh lấy quyền gì mà lên án nó cơ chứ.

Ồ! Nước sông Vong Xuyên lại dâng cao đến tận đây sao.

À! Là máu. Ý thức đang ở trong huyết giới. Minh vẫn còn tỉnh táo.

Chỉ mới tập tễnh tu luyện vài hôm mà đã không còn cảm giác kinh tởm đối với việc nằm trong máu nữa rồi.

Biển máu này cũng thật tốt! Chỉ cần nằm ở đây thì sẽ không phải chịu phản phệ hắc thủy đồ của Chân Long tiền bối. Mà cũng đúng! tiền bối ấy không thích xuống đây, quái vật kia cũng không thích lên trên.

- A Nhất! Hắc thủy câu được một người! Chính là lão ác thần kia.

Thiên Âm chi hồn ở trên cao, nguoi cứ mãi nhắm mắt ngủ như vậy làm ta rất ganh tị. Nguoi có biết vì nguoi mà cuộc sống của ta khốn đốn lắm không?

Ta không muốn giết nguoi cũng không muốn ăn thịt nguoi

Nhưng ta không có sự lựa chọn nào khác. Ta biết bản thân ích kỷ...

A Cửu đang chờ ta, sự tôn của ta hẳn cũng đang rất lo lắng chờ ta trở về.

Có lẽ nguoi nghĩ ta đang viện cớ, khinh thường ta chỉ vì muốn sống sót mà làm trái lương tâm.

Nhưng ước nguyện được sống là sai trái sao?

Ta không có tư cách phê phán con quái vật kia, nguoi càng không có tư cách phê bình nhân cách của ta.

Bởi tất cả là do nguoi mà ra.

- A Nhất! Đừng thần thờ nữa. Lão lão ác thần kia đã tới rồi.

Chẳng lẽ Chân Long tiền bối không thấy phản cảm với yêu cầu của quái vật kia sao?

Cũng không thể trách tiền bối ấy ích kỷ vì bản thân. Dẫu sao thì lý do mà tiền bối lâm vào trong hoàn cảnh này cũng là vì mình phá mất nơi ở của nguoi.

Minh không có tư cách phê phán.

- Chân Long tiền bối! Nguoi có thể tạm lánh đi một...

Đi nhanh thật!

Đã nói lời thừa thãi rồi! Tiền bối ấy vốn chẳng có ý định ở lại.

Không biết nguoi đang ở nơi nào trong thế giới tinh thần nhỉ. Rõ ràng là thế giới tinh thần của mình nhưng lại không tài nào tìm ra tung tích.

Máu thật lạnh. Nước sông ảm áp hơn nhiều.

Đến lúc phải đứng dậy rồi.

Để xem nào! Vẫn tỉnh táo.

- Lại là dao chặt thịt cùn. Nguoi chơi trò này mãi không thấy chán sao?

Nếu lúc đầu không cố chấp, sử dụng thiên âm chi hồn thì có lẽ A Cửu đã không bị lạc, có lẽ mình đã có thể an toàn lên vào U Minh, bây giờ cũng không cần phải nhờ vả quái vật..

...

Thôi được rồi, dao chặt thịt thì dao chặt thịt.

Nhưng con dao chặt thịt này thật quen thuộc. Minh đã từng dùng qua nó... không phải ở trong Huyết giới mà là ở ngoài thế giới thật.

Trí nhớ lại kém đi rồi! Nhưng mà...

Vẫn tỉnh táo!

Lão ác thần tới rồi! Càng nhìn thì càng thấy lão giống sư tôn như đúc.

Không thể nào chỉ là người giống người.

Lão ác thần lại giờ giọng điệu cũ:

- Tiểu bối! Lão phu biết ngươi đang ở đây! Mau ra vấn an trưởng bối nào.

Tiếng cười nói của lão cũng y hệt của sư tôn.

- Quái vật! Ra tay đi!

...

- Ngươi còn nhìn cái gì? Ra tay đi! Lời ta đã hứa, nhất định sẽ thực hiện.

Thì ra đây chính là sức mạnh của oán khí, trớ chú Diệt Linh. Linh khí mỏng manh của nơi này không chống cự được.

Từ cao như vậy rơi xuống không biết lão có sống nổi không nhỉ? Chắc không sao đâu! Dầu sao thì sau khi vào thần cảnh xương cốt cũng cứng cáp lắm.

Lại nói con dao chặt thịt này cùn quá!...

- Văn bối bái kiến tiền bối!

Lão ác thần lên tiếng:

- Khoan! Đừng nóng vội! Lão phu có thể chỉ cho ngươi đường tắt đến cõi U Minh.

Lão nhân này thật giống sư tôn.

- Thực ra thì văn bối đến tìm người để xin lại A Cửu... Nó là con dao dài hai gang tay, lưỡi dao rộng ba ngón tay, chuôi dao hơi cong, được bọc bằng da thú...

Xem vẻ mặt mờ mịt kia thì vị tiền bối này hẳn là không muốn giao ra A Cửu.

- Lão đầu! Nếu còn không biết điều, đừng trách ta ra tay độc ác.

- Đại nhân tha mạng! Tiểu nhân thật sự không thấy con dao nào! Lúc đó đại nhân trên người không một mảnh vải, tay không tắc sắt.

Về mặt tái nhợt kia chắc không phải là giả đi. Những lời đe dọa của bọn buôn nô lệ vậy mà lại có hiệu quả.

- Khi đó ngoài tiểu nhân thì còn có hai tên Lăng Sơn và Kim Xà. Nhất định là bọn chúng đã lấy đi A Cửu. Tiểu nhân có thể chỉ đường cho đại nhân.

Thần tiên không sử dụng được linh khí cũng yếu hèn chẳng khác mấy lão nô lệ là mấy.

Xem ra vị tiền bối này thật sự không biết.

- Sư tôn! Xin người hãy mau đứng lên! Không biết hai vị Lăng Sơn và Kim Xà kia cư ngụ ở đâu?

Đầu mình lại chảy máu rồi!

- Sư tôn! Sao người lại tấn công con!

Không! Không đứng!

- Móc xích đó! Ngươi không phải là sư tôn, ngươi là ác thần!

...

Lão ta đang nói cái gì vậy? Chỉ mất có một cánh tay mà đã hét thảm như vậy sao?

- Rồi! Rồi! Ta biết rồi! Tiên nhân há cáo! Ta sẽ ăn tiên nhân há cáo! Ngươi yên tâm đi! A Nhất ta không bao giờ thất hứa!

Vị tiền bối này đau đớn như vậy, mình phải nhanh giúp tiền bối ấy giải thoát thôi.

- Dao chặt thịt của vằn bỏi rất cùn. Mong tiền bỏi thông cảm

Xương sống của tu sĩ Thần cảnh cứng thật. Cũng may người này không phải là thể tu...

- Xin lỗi tiền bỏi!

- Xin lỗi tiền bỏi!

- Xin lỗi sư tôn! Đồ nhi...

Lại nhầm rồi! Tên ác thần này không phải là sư tôn.

Minh vẫn rất tỉnh táo.

...

Gói bánh thật mệt. Bài đồng dao há cáo thể nào ấy nhỉ?

...

Lá la là! Lá Lá la!

Ta cán da rất kĩ

Há cáo tiên nhân ngon

Ta băm thịt thật nhuyễn

Há cáo tiên nhân ngon

A Nhất ta đi săn, săn được lão ác thần

Há cáo tiên nhân thơm, há cáo tiên nhân ngon

Lá la là! Lá lá la!

Lá la là! Há cáo tiên nhân ngon....

Bạn đang đọc truyện *Họ Đã Tu Tiên Như Thế Đó* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 66: Bí ẩn

Ở Mê Trì Địa Ngục không có ban đêm. Quanh năm suốt tháng nơi này đều là bầu trời trong vắt, thảo nguyên xanh rì, núi rừng bát ngát, còn có con sông lớn êm đềm chảy dọc thảo nguyên.

Nếu như không phải đã toi mạng một lần, mất đi một phách để vào đây thì A Nhất còn tưởng rằng mình đang đi du ngoạn.

Lúc này hắn đang lững thững đi trong rừng, phương hướng dọc theo bờ sông về phía hạ nguồn. Bề ngoài của hắn lúc này nhìn có vẻ rất quý dị, đồng tử bên phải đỏ rực như lửa, đồng tử bên trái lại đen kịt như hắc thủy. Máu tươi lem nhem trên miệng.

Tay phải của thiếu niên cầm một con dao chặt thịt rỉ sét, tay trái cầm một sợi xích.

Đầu kia của sợi xích cột một lão tiên nhân trần truồng, râu tóc bạc phơ. Tư chi của người này đã không còn, trên cái cổ nhăn nheo có treo mấy sợi dây mây, cột lưng lủng lẳng mấy miếng bánh há cáo. Lão nhân cứ thế bị A Nhất xách theo, lồng ngực gầy ốm vẫn còn chuyển động lên xuống, tuy rằng chuyển động này rất nhỏ rất yếu ớt.

Sinh cơ của Bán Thần cảnh thật mãnh liệt!

Ở xa xa phía sau hắn là con mãng xà đang chậm rãi theo đuôi, hắn bước nhanh nó cũng tăng tốc, hắn ngừng lại nó cũng ngừng lại để phòng. Từ lúc A Nhất chạm mặt với lão ác thần thì nó đã nhìn hắn chằm chằm, có muốn lần trốn thì cũng đã quá muộn.

Đối phương chưa ra tay là vì kiêng kị hắn. Tuy vậy, A Nhất cũng không mấy quan tâm.

Thiếu niên trần truồng cứ bước đi như một cái xác không hồn.

Sau khi làm thịt lão ác thần kia, A Nhất đã lờ mờ đoán được vì sao con quái vật trong huyết hải lại chủ động giúp đỡ hắn.

Nhưng hắn vẫn cứ mãi chối bỏ linh cảm của bản thân:

- Không thể nào! Nhất định là do ta suy nghĩ quá nhiều.

Lão nhân bị treo trên sợi xích sắt quá đau đớn ngất đi, lại bị đường đi xóc nảy lay tỉnh, lại ngất đi, lại tỉnh, lúc này đã mệt đến thoi thóp, lão thấp giọng van nài:

- Đại nhân! Bất kỳ chuyện gì đại nhân muốn biết, tiểu nhân cũng có thể nói cho người, nhưng riêng những chuyện đó thì tiểu nhân không thể.

A Nhất dừng lại, đặt lão nhân xuống đất rồi ngồi bên cạnh, bóp miệng lão ra và nhét vào một miếng bánh há cảo.

- Nếu tiền bối không thể nói được thì cũng đừng làm phiền văn bối suy nghĩ nữa.

Lão ác thần vậy mà lại không dám nhổ ra, nhai miếng bánh thật kỹ rồi nuốt nó xuống.

A Nhất không biết thuật soru hồn, cũng không có miệng lưỡi mưu mẹo thế nên không có cách nào moi được tin tức liên quan đến quan hệ của lão và sư tôn và cả về sợi dây xích trên tay mình. Hắn chỉ có thể gắng gượng mang theo lão như vậy mà khởi hành.

Chợt phía trước hắn có bóng dáng một gã kiếm khách đang chậm rãi bước tới. Người tới mặc một bộ áo bào màu đen, kiêu dáng có chút đơn sơ nhưng nếu nhìn kỹ sẽ thấy tay áo và vạt áo đều thêu ám văn cùng màu vải, hoa văn phức tạp và cầu kỳ. Trên đầu hắn đội một chiếc mũ quan, mái tóc được búi lên gọn gàng, đôi mắt dài hẹp, lạnh như băng, dường như không có vật gì có thể lọt vào tầm mắt hắn hoặc đã động hắn cả.

Trang bị của hắn khá bắt mắt, hai cây kiếm đeo chéo ở sau lưng, hai cây kiếm khác giắt ở hai bên hông.

A Nhất cũng không quá tò mò về điều này. Ở trong Mê Trì Địa Ngục, pháp tắc không gian đã bị Diêm La Điện phong tỏa. Các thần thông giúp tiên nhân di chuyển nhanh chóng như thuần di hay xé rách không gian đều không có tác dụng, ngay cả nhãn trữ vật cũng không thể dùng.

Đi nhiên hắc thủy trong mắt trái của hắn cũng đã sớm phát hiện ra người này.

Ở trong thế giới tinh thần, cá chép hết lớn:

- A Nhất! Người bị điên rồi sao? Sao không ẩn mình? Từ khi... này người cứ như người mất hồn vậy, có ích gì chứ? Mau tỉnh lại đi!

Cá chép nghĩ là A Nhất do bị ép phải ăn thịt người nên đã khiến đạo tâm của hắn dao động, trở lên khờ khạo. Thế nhưng nào có phải!

A Nhất từ tốn trả lời:

- Chân Long tiền bối! Lúc này, văn bối rất tỉnh táo. Cũng có lẽ là vì quá tỉnh táo mà văn bối cũng thông suốt rất nhiều việc. Mong tiền bối thứ tội, văn bối có một chuyện nhất định phải tự mình kiểm chứng.

Kẻ địch ở hai phía, cho dù A Nhất có Huyết giới hỗ trợ thì phần thắng của hắn cũng rất thấp, nếu không muốn nói là không có. Huống hồ bây giờ ý thức của hắn đang ở trong trạng thái vô cùng yếu ớt, không thể mở đường cho con quái vật kia.

Nhưng mặc kệ hết thảy, hắn nhất định phải nhìn thấy người này.

Nam tử lãnh khốc đi tới, hai tay rút hai thanh tuyệt kiếm từ bên hông ra.

Linh kiếm bóng loáng, mang uy áp của trời đất.

Hai thanh kiếm vừa rời khỏi vỏ thì Huyết giới cũng nổi sóng. Những cỗ xác chết trôi nổi gầm rú tựa bầy thú hoang. Con mắt phải của hắn cũng nóng rất như lửa đốt.

Dù đã có phán đoán từ trước, thế nhưng A Nhất vẫn ngẩn ngơ.

Kiểm tu này không biết A Nhất thế nhưng A Nhất lại biết hắn. Người này từng xuất hiện ở trong thâm cảnh của Thiên Âm chi hồn mà Tịch Diệt đạo tổ từng cho hắn xem.

Bản mệnh kiếm linh của kẻ này cũng giống với xích sắt của lão ác thần, đều là dùng Thiên Âm chi hồn để đúc thành.

- Chuyện này không hợp lý!

Cho dù là bản mệnh pháp khí thì cũng không thể theo người đi đầu thai. Những thứ này tất nhiên là đã được rèn ngay tại bên trong Mê Trì địa ngục.

Nhưng Mê Trì địa ngục là nơi giam giữ ác thần. Thiên Âm chi hồn bao đời nay lại chưa hề đạt đến thần vị, đến tư cách để bước vào nơi này cũng không có.

A Nhất tự hỏi:

- Vì sao?

Vì sao những điều mà hắn nghe được từ cá chép và sư tôn lại không đồng nhất. Là ai đã nói sai?

Chỉ có một đường kiếm quang lạnh lẽo lóe lên trả lời câu hỏi của hắn.

A Nhất thờ ơ. Bởi lúc làm ra quyết định này thì hắn cũng đã biết trước được kết cục của mình.

Nhưng rồi bóng tối của quan tài cũng không xuất hiện như dự đoán. Máu từ trong đồng tử của mắt phải lan ra. Mũi kiếm vừa chạm vào trán của A Nhất thì đã nổ tung, biến thành từng điểm sáng nhỏ lóe lên rồi tan mất.

Pháp tắc ở trong linh kiếm lại trở về với đồng tộc, oán khí được thêm dầu liền bùng cháy.

Bản mệnh pháp bảo tan nát, nam tử lãnh khốc thổ máu, ôm đầu lăn lộn trên mặt đất, linh lực hộ thể cũng tán loạn.

A Nhất bắt được cơ hội, lập tức nhào đến.

Hổ xuống đồng bằng bị chó khinh, rút mao phương hoàng không bằng gài.

Dao bầm thịt đã mài,

Một chân liền bị thái.

Mặc kệ máu vương mặt,

Đoạn luôn chân thứ hai.

Thêm dao nữa chém xuống,

Chặt rớt khớp xương vai.

Một dao lại một dao,

Đoạt cánh tay còn lại.

Bạn đang đọc truyện *Họ Đã Tu Tiên Như Thế Đó* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 67: Một cái tên, một chiếc lá

Sau khi đã khuất phục được đối thủ, thiếu niên trần truồng ngồi xuống, hỏi:

- Không biết tiền bối từ đâu mà lấy được Thiên Âm chi hồn?

Tên kiếm tu không nói gì mà chỉ thần nhiên nhìn A Nhất chằm chằm, dường như kẻ bị chế ngự không phải là hắn.

Không nhận được câu trả lời, A Nhất ngước mắt nhìn dòng Vong Xuyên, thăm thẳm thì:

- Tiền bối! Nếu không có thủ đoạn đặc thù thì sau chết đi thân thể sẽ thôi rửa, hồn phách cũng sẽ về với Vô Minh rồi tiêu tán, chỉ còn nghiệp chủng đi đầu thai. Nghiệp chủng đó có mấy khi nhớ được kiếp trước?

A Nhất lại nhìn mắt tên kiếm tu, nói tiếp:

- Tính ra thì chết chính là hết rồi, bởi vậy mạng sống rất đáng quý. Thiết nghĩ một tu sĩ Hỗn Nguyên cảnh như vẫn bối mà còn không muốn chết, huống hồ gì là người có tu vi cao thâm như tiền bối.

Trong đôi mắt của nam nhân chỉ có quật cường và cổ chấp. Hắn gắng sức nói:

- Ta tên là Hàn Cẩm Dương.

Nói rồi, ở trong xương cột sống, một thanh kiếm nhỏ bằng cánh tay đâm thẳng lên đầu hắn, xuyên qua hộp sọ rồi rã thành bụi. Hắn đã tự sát.

Sĩ khả sát, bất khả nhục.

Trên đất chỉ còn cái xác không hồn, nhắm mắt.

Ở đâu đó, có một chiếc lá bồ đề lại rụng về cội. Lục Đạo tích trượng kia vẫn chưa bao giờ rời khỏi tầng thứ mười tám của địa ngục.

A Nhất chưa bao giờ nghe đến cái tên này, thế nhưng hắn vẫn cảm thấy cái tên này có gì đó không thích hợp, tựa như thác nước chảy ngược.

- Mọi việc hôm nay thật kỳ quái!

Thiếu niên lại cặm cụi ngồi gói bánh há cảo, vừa gói vừa hát. Tiếng hát nứt vỡ như gương, có một mảnh bị hắn vô tâm đánh mất.

Đôi mắt của lão ác thần trừng lớn, lão không phải hoảng sợ vì cảnh tượng người ăn thịt người mà là vì cuộc chiến trong chớp mắt vừa rồi. Sinh Tử Kiếm, Hàn Cẩm Dương vậy mà lại bị kẻ này đùa bỡn đến mức phải tự sát.

Sau khi khổ sở nuốt một miếng, A Nhất xé mảnh áo của Hàn Cẩm Dương rồi gói mớ há cảo lại.

Hắn đến ngồi bên cạnh lão ác thần, buột chặt mớ há cảo còn ẩm lên một sợi dây mây treo trên cổ của lão.

Thực hiện xong nghĩa vụ, A Nhất đứng dậy, cầm sợi dây xích lên. Vừa định tiếp tục khởi hành thì hắn chợt nghĩ đến chuyện gì, quay người lại hỏi lão:

- Không biết tên của tiền bối là gì?

Dẫu biết rằng tra hỏi tên thật của người lớn tuổi hơn mình nhiều thế này là thất lễ nhưng A Nhất vẫn rất tò mò. Không biết tên của lão nhân này có giống cái tên Hàn Cẩm Dương kia không, có lại tạo cho hắn cảm giác không chân thực ban nãy hay không.

Lão nhân run lấy bầy, nghĩ rằng ác quỷ này đang tỏ ý muốn lão tự sát.

Chân chừ không lâu, lão cũng khàn khàn lên tiếng:

- Tiểu nhân tên là Cổ Thiên Ân.

A Nhất nhắm đi nhắm lại cái tên này vài lần nhưng vẫn không thấy có gì kỳ lạ.

- Cái tên này không có gì đặc biệt cả.

Hắn đương nhiên chỉ nghĩ vậy thôi chứ không nói ra khỏi miệng. Tuy trông A Nhất man rợ là vậy nhưng thực chất thì hắn lại rất tinh tế.

Thiếu niên trần truồng lại kéo xe há cảo lê trên đất, đi theo dòng Vong Xuyên.

Chờ khi bóng dáng thiếu niên đã khuất xa, con mãng xà lớn vẫn luôn theo dõi bọn họ vội vàng quay đầu rồi đi. Tên thợ săn này quá nguy hiểm. Ngay cả bản mệnh kiếm linh của một vị nguyên thần chưa kịp chạm vào hắn thì đã vỡ thành phần vụn. Nó phải nhanh chóng chạy đường vòng đến hạ nguồn để báo tin cho Lăng Sơn.

Đúng lúc này A Nhất cũng liền dừng chân, thả sợi dây xích xuống, đi nhanh đến bên cạnh cái xe há cảo già nua, khoanh tay cúi người hành lễ, nói lời từ biệt:

- Văn bối đã làm phiền tiền bối nhiều rồi.

Tương đầu A Nhất sắp tiến mình vào U Minh, lão ác thần hốt hoảng van xin:

- Đại nhân tha mạng! Đại nhân tha mạng! Tiểu nhân có quen biết vài hảo hữu ở nơi đây, có thể giúp đại nhân...

Nhìn cái bộ dạng đó của họ Cổ, cảm giác chán ghét làm A Nhất nhắm mắt. Cũng bởi vì gương mặt của lão giống Tịch Diệt đạo tổ như đúc.

Sư tôn của hắn bá khí trùng thiên, nào có hèn yếu như vậy!

Nếu không phải vì sư tôn cấm hắn thi triển Thiên Âm chi hồn để tác động ngũ hành thì hắn đã thay đổi gương mặt của lão ác thần này từ lâu rồi.

Mắt vẫn nhắm, A Nhất mở miệng trấn an:

- Tiền bối đừng hoảng hốt! Văn bối sẽ không sát hại người.

Nói rồi hắn quay người rồi đi, trong sự kinh ngạc của Cổ Thiên Ân.

Linh lực từ bốn phía chậm chạp quay trở lại, dung nhập vào linh căn già nua của lão.

Với bản lĩnh của một tu sĩ Bán Thần cảnh, mọc lại tứ chi không phải là vấn đề khó. Dĩ nhiên linh khí ít ỏi của Mê Trì địa ngục đòi hỏi lão phải tốn một thời gian rất lâu mới có thể hoàn toàn khôi phục.

A Nhất lại trá hình, bóng dáng của cậu thoát ẩn thoát hiện như một con gió. Con mắt đỏ bên phải của A Nhất tựa như muốn vỡ tung. Dường như con quái vật tựa sói không nanh kia cảm thấy không cam lòng, găm chặt chân hắc, muốn kéo hắc quay trở lại. Nó muốn giết hết tất cả những kẻ chiếm đoạt Thiên Âm chi hồn.

- Ngươi kêu la cái gì? Ta chỉ hứa với ngươi là sẽ ăn tiền nhân há cáo chứ không hứa sẽ giết người cho ngươi.

Nói rồi hắc cũng không màng đến đứa bé cháy đen như than đang há miệng kêu gào ở trong Huyết giới nữa.

A Nhất vẫn rất tỉnh táo vậy đó!

Nếu như phán đoán của lão ác thần là thật thì Lăng Sơn và Kim Xà đang giữ Cửu U Thất Sát nha.

Người thợ săn trẻ cũng không có biện pháp nào tốt hơn. Hắc theo phương hướng mà Cổ Thiên Ân đã chỉ dẫn, chạy thẳng đến xào huyết của măng xà.

Đôi mắt như người chết lấy lại chút tinh quang.

- A Cửu! Chờ ta!

Bạn đang đọc truyện *Họ Đã Tu Tiên Như Thế Đó* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 68: Lạc nhận song tiên

Trời xanh mây trắng, ánh nắng ban mai bên lên trải dài trên đại địa tựa như tâm hồn thiếu nữ khi lại được trở về thăm quê nhà.

Hai con hạc trắng chờ Bạch Mộ Ngôn và Diệp Mai tiến đến Lạc Nhận thôn.

Nam nhân mặc áo đen đứng thẳng trên lưng hạc, nổi bật giữa màu trắng của mây và cánh chim.

Thiếu nữ thì bởi lần đầu được bay lượn trên trời cao, cứ mãi ngắm nhìn sông núi nhỏ nhỏ kéo hết vào tầm mắt, đơn thuần nghĩ:

- Làm thần tiên thật thích!

Từ trên cao, đồng ruộng làng mạc nhà cửa con người nhìn như đàn kiến nhỏ. Chắc có lẽ cũng bởi mãi đạp gió cưỡi mây nên tu sĩ trở mới nên xa cách với phàm thế, không quá coi trọng sinh mạng của phàm nhân.

Ngôi làng cạnh bìa rừng lúc này khá nhộn nhịp vì mùa thu hoạch đã đến. Ai nấy đều hối hả thu gặt gấp và trang hoàng nhà cửa cho lễ tịch điền. Năm nay mưa thuận gió hòa, ở trong cái miếu thờ nhỏ, lão thần nông cũng được mặc áo đẹp, quét tước sửa soạn lại một phen.

Nếu A Nhất biết được thì hẳn là sẽ rất vui mừng vì mùa đông nay chẳng có phụ mẫu nào phải bán con cho bọn buôn nô lệ để điền đầy bụng cả.

Diệp Mai hớn hở nhìn họ Bạch nói:

- Bạch chấp sự! Nhà của tiểu nữ ở ngay đầu thôn.

Hai tay của Diệp Mai ôm chặt một túi gấm chứa đầy linh sâm. Đây là Bạch Mộ Ngôn chuẩn bị cho nàng làm quà cho phụ mẫu. Một miếng linh sâm, trăm năm trường thọ.

Đây cũng là ý tốt của họ Bạch, tiền đạo tịch tịch, nhân duyên chón phàm trần lại như gió thoảng mây bay. Một khi bước lên con đường này, ngày trở về sẽ rất xa, đến lúc đó hi vọng phụ mẫu của cô bé này còn tại thế để được hưởng phúc.

...

Mọi người trong thôn thấy hạc trắng mang tiên nhân từ trên trời hạ xuống trước cổng thôn liền lập tức bỏ dở công việc trong tay để quỳ xuống, dập đầu bái lạy mấy cái. Chỉ có mấy đứa nhỏ chưa hiểu chuyện còn ngơ ngác đứng nhìn, nhưng rất nhanh chúng cũng bị người lớn quờ mắt, đề đầu xuống đất.

Diệp Mai vội la lên:

- Con là tiểu Mai, nhà ở đầu thôn. Đây là quê nhà hương thân, mọi người không cần phải hành lễ đâu.

Nàng vừa nói vừa chạy lại, nâng mọi người đứng dậy.

Lúc này mới có một lão nhân lom khom bước lại vấn an. Lão đã già lại phải cố đi nhanh nên hơi thở có chút gấp gáp. Khi lại gần, nhìn thấy rõ gương mặt của Diệp Mai thì hai mắt lão lập tức trợn to, lão nhìn Diệp Mai rồi nhìn vị tiên nhân với gương mặt lạnh lùng đang đứng ở phía sau, ánh mắt trở nên âm trầm không ánh sáng, sự vui mừng khi biết có tiên nhân ghé thăm thôn bay sạch không còn chút bóng dáng nào. Lão bắt đầu lo lắng cho số phận của thôn nhỏ.

Diệp Mai chạy tới đỡ lấy lão nhân rồi dí vào tay lão một khóa linh sâm, cười nói:

- Trưởng thôn, đây là quà của người! Con còn có việc nên chỉ trở về ghé thăm nhà rồi sẽ lại đi ngay, mọi người không cần phải bận tâm nhiều đâu.

Nhìn thấy cô bé vui vẻ, lão chợt chạnh lòng, vỗ vỗ tay Diệp Mai buồn bã nói:

- Tiểu Mai à! Con hãy bình tĩnh rồi nghe ta nói...

Nhìn phản ứng của trưởng thôn, trong lòng Diệp Mai chợt nổi lên linh cảm không lành.

Cái thôn này là vậy đó, không lành với thân tiên, từ thời thượng cổ đã vậy, bây giờ vẫn vậy.

- Trưởng thôn! Người đừng hù dọa con.

Trưởng thôn thở dài:

- Mấy hôm trước, lão Lâm giết vợ rồi treo cổ tự vẫn. Thầy cúng nói là do oan hồn vợ cũ và con trai trở về báo thù...

Không kịp nghe hết câu, Diệp Mai đã ném gói linh sâm trên tay xuống đất rồi vội chạy về phía căn nhà ở đầu thôn. Tuy rồi nhà đã nhiều năm nhưng nàng vẫn nhớ như in con đường đến nhà mình, hướng hồ kiến trúc của Lạc Nhạn thông cũng không thay đổi nhiều.

Căn nhà nhỏ vẫn còn đó, nhưng lại hoang tàn vắng vẻ hơn nhiều. Bên ngoài cỏ mọc thành từng bụi cao, trong chuồng gà cũng không còn dấu hiệu của sinh vật nào sống ở đó, lạnh tanh. Cánh cửa không khóa đột ngột bị đẩy ra, trong căn nhà nhỏ trống rỗng, đập vào mắt Diệp Mai là hai tấm bài vị trên bàn thờ. Xác chết của hai người đã được thôn làng chôn cất rồi.

Nàng ngã quỵ trên đất, ô ô khóc tang phụ mẫu. Mặc kệ nền đất dơ bẩn, thiếu nữ vội quỳ lết đến gần bài vị. Bấy lâu nay nàng cố gắng chăm chỉ ở Lĩnh gia cũng chỉ vì muốn kiếm thêm bạc phụ giúp gia đình. Bây giờ nàng sắp được thân tiên đưa đi, những tưởng có thể làm cho phụ mẫu tự hào và hưởng phúc về sau, vậy mà hai người lại nở rồi bỏ nàng.

Bạch Mộ Ngôn thở dài thảm đạm:

- Như vậy cũng tốt!

Sau khi đau đớn nguôi ngoai cô bé sẽ không còn bị phạm duyên quẩn tâm.

Bất chợt nghĩ đến bản thân của mình và cái chết của sư huynh Triệu Duệ, họ Bạch cười tự nhạo, tâm hần mãi còn chưa bình an thì làm sao có tư cách lo cho tâm của người khác cơ chứ.

Diệp Mai quỳ thẳng tắp hồi lâu, sau đó đập đầu ba cái trước bài vị của song thân rồi thần thờ bước ra ngoài.

Nét lo lắng hiện rõ trên khuôn mặt lão trưởng thôn, lão lo sợ tiên nhân nổi giận. Lão vội muốn nói mấy câu an ủi thế nhưng lại bị Diệp Mai phớt lờ. Nàng đến trước mặt Bạch Mộ Ngôn, quỳ xuống van nài:

- Tiểu nữ cầu xin đại tiên! Mong đại tiên giúp tiểu nữ báo thù, để phụ mẫu được an nghỉ.

Nếu người giết hại song thân là ma quỷ thì chỉ có thân tiên mới có thể giúp được nàng.

Thế nhưng mà Bạch Mộ Ngôn chỉ là một cửu phẩm Tự Nguyên cảnh, lại càng không có học qua quỷ hồn thuật, cũng chẳng có liên hệ nào với Thập Bát Địa. Hần vô phương giúp đỡ.

- Diệp Mai cô nương! Nơi này không hề có dấu vết của cô hồn dã quỷ, ta không có biện pháp giúp người.

Đúng lúc này, một tiếng nói quỵn rũ đầy dụ hoặc của nữ nhân vang lên:

- Nhưng ta lại có thể! Người có muốn cùng ta đi hay không?

Mặt đất dưới gối của Diệp Mai trở nên bóng loáng như mặt gương, phát ra từng tia sáng đỏ rực.

Họ Bạch vươn tay muốn kéo lại nàng nhưng đã quá chậm. Ánh sáng đỏ đã nuốt chửng thân ảnh nhỏ bé rồi tan biến vào vị diện khác.

Đây chính là công pháp Lâm Kính Thiên La của Huyết vực.

Bạch Mộ Ngôn xiết chặt tay. Lại là cảm giác này, lại một lần nữa người bên cạnh hắn bị hại mà hắn chỉ có thể bất lực đứng nhìn. Vết thương lòng tựa như hốc mắt của hắn, vốn đã sâu thẳm giờ lại càng thêm ác liệt.

Bạn đang đọc truyện *Họ Đã Tu Tiên Như Thế Đó* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 69: Thủy nguyệt kính hoa

Phía sau tấm màn bằng lụa mỏng có thêu vân vù là một chiếc giường lớn. Từ bên ngoài nhìn lại có thể thấy thân ảnh của một người phía sau tấm màn, màn tuy mỏng nhưng cũng đủ để khiến phía ngoài không thể nào thấy rõ mặt mũi của người ngồi bên trong.

Ngồi trên giường lúc này là lâu chủ Nhất Ván lâu. Mặt mũi, tên tuổi, thậm chí giới tính của vị lâu chủ này đều là một ẩn số. Ngay cả những thành viên nòng cốt nhất của lâu cũng chưa bao giờ được tận mắt nhìn thấy hay nghe thấy tiếng nói của vị lâu chủ này. Nếu hỏi bọn họ thì sẽ nhận được một câu trả lời rất đơn giản:

- Lâu chủ ngồi sau màn!

Bao đời nay cũng chỉ đơn giản như vậy! Người ngồi sau màn che chính là lâu chủ. Nếu ngươi có thể thần không biết quỷ không hay giết người ngồi sau màn che để thế chỗ ư? Vậy thì tốt thôi! Ngươi chính là tân lâu chủ.

Ở trong căn phòng trống trải, ngoài chiếc giường có tấm rèm che thì chỉ còn bốn ngọn đèn dầu đặt ở bốn phía của căn phòng.

Mạc Nguyệt nhíu mày đảo mắt nhìn đèn dầu, cảm thấy khó hiểu. Phạm nhân đốt đèn dầu, tiền nhân Dạ Minh Châu. Không có chuyện lâu chủ của Nhất Ván lâu lại không đủ tiền mua Dạ Minh Châu được, bốn cây đèn này nhìn tuy tầm thường nhưng chắc chắn đều có tác dụng của nó.

Người ngồi sau màn truyền âm, cắt đứt dòng suy nghĩ của Mạc Nguyệt:

- Bốn lâu rất muốn mua tin tức của Tu Di sơn, không biết Mạc tiểu hữu muốn bán nó với cái giá nào?

Giọng nói đều đều không trầm không bổng khiến Mạc Nguyệt không thể đoán ra được giới tính của người này.

Tuy trong lòng nôn nóng, nàng vẫn từ tốn nói:

- Văn bối muốn trao đổi tin tức của Thiên Âm chi hồn.

Vị lâu chủ này cũng đã được tổng quản Đường Thế cho biết về điều kiện trao đổi của Mạc Nguyệt nên hắn cũng không bất ngờ, lập tức trả lời:

- Xin lỗi tiểu hữu, bốn lâu thật sự không thể giúp được ngươi. Nếu ta để lộ ra tung tích của đứa bé kia, cho dù ta có trốn lên Tu Di sơn thì cũng không thể thoát khỏi tầm canh thân từ đạo tiêu. Không biết tiểu hữu có thể nể mặt mà đặt ra cái giá khác không?

Tin tức này làm Mạc Nguyệt chấn động, trói buộc trong lòng nàng cũng được nói lỏng. Nếu như đã có vị đại năng thần thông quảng đại như vậy bảo vệ thì có thêm nàng hay không cũng không quan trọng.

Còn nếu như người kia muốn hại A Nhất thì bây giờ nàng cũng vô phương giúp đỡ.

Mạc Nguyệt chấp tay cúi người nói:

- Đa tạ Nhất Ván lâu chủ. Bao nhiêu đó tin tức đã quá đủ rồi.

Nói rồi Mạc Nguyệt lấy một miếng ngọc giản ra, nâng trong lòng bàn tay:

- Trong này là vị trí của thông đạo đến chân núi Tu Di. Lối đi này sẽ đóng lại sau bốn mươi chín ngày nữa.

Tấm màn lập tức hé ra một cái khe nhỏ, miếng ngọc giản lập tức bị người kia cách không lấy vào trong.

Mạc Nguyệt hạ tay, tiếp tục căn dặn:

- Thông đạo đó ước chừng còn có thể truyền tống được mười người.

Một tấm lệnh bài bạc từ phía sau màn che được phóng ra rồi huyền phù trước mặt của Mạc Nguyệt.

- Ta cảm thấy vụ làm ăn này quá không công bằng đối với tiểu hữu. Tấm lệnh bài này coi như là để bồi thường. Kể từ bây giờ, Mạc tiểu hữu chính là khách quý của bản lâu.

Vị lâu chủ được voi đòi tiên, tiếp tục truy hỏi:

- Không biết tiểu hữu có thể bán cho ta tin tức có liên quan đến thông đạo này hay không?

Mạc Nguyệt bình thản thu hồi tấm lệnh bài rồi từ chối:

- Chuyện này vẫn bồi không thể tiết lộ. Mong lâu chủ lượng thứ.

Nhất Ván lâu không ép mua ép bán, không có ngoại lệ. Mạc Nguyệt vẫn tin tưởng điểm này nên ban đầu mới đến đây.

Tiếng cười quái gở vang lên phía sau tấm màn che.

- Không sao! Không sao! Khi nào tiểu hữu túng quẫn thì có thể tùy thời liên lạc ta.

Người này rõ ràng là đang trù ẻo Mạc Nguyệt.

Lo lắng về A Nhất đã được giải tỏa, nàng lại thanh thản trở về Thiên Nguyên tông, nào có biết rằng mấy vị đại năng trong tường tượng của nàng cho dù rất muốn cũng không có cách nào có thể tác động đến thí luyện của A Nhất ở Mê Trì địa ngục.

Không biết thiếu niên có thi thoảng chợt nhớ đến ánh trăng sáng soi dưới nước?

...

Diệp Mai thức dậy trong nhà của mình. Ở bên ngoài cửa sổ trời đã tối, bởi ngồi dậy đột ngột nên đầu của nàng có hơi choáng váng. Nghe tiếng cười nói ngoài gian nhà chính, lòng nàng dịu lại.

- Thì ra tất cả chỉ là một giấc mơ.

Đầu tóc của nàng vẫn thơm mát, áo quần sạch sẽ không tì vết.

Nàng nghĩ có lẽ vì do quá xúc động muốn báo tin tốt cho phụ mẫu mà mình đã ngất đi.

Thiếu nữ rời khỏi giường, bước ra gian nhà chính.

Song thân đang đứng hầu chuyện với một nữ nhân trung niên có đánh người thướt tha. Mái tóc bạc trắng của nàng búi gọn ghẽ, để lộ chiếc cổ trắng thanh tao. Nếu không phải vì chút nếp nhăn ở khóe môi và mắt khi nàng ta cười thì Diệp Mai cũng đã cho rằng người này chỉ vừa đôi mươi.

Nữ tử xinh đẹp này chính là người đã "ban tặng" Phệ Huyết Địa Long cho Đường Tử Hàm ở Lam Sương thành, sau đó quyết liệt tự hủy một mảnh kính để tránh né Tịch Diệt đạo tổ.

Lâm Kính Thiên La của nàng ta nhờ vậy mà nhân họa đắc phúc, tiến bộ vượt bậc, có thể đánh lừa cả âm hồn. Vị trưởng lão Huyết Vực này hẳn đã có được kỳ ngộ nào đó.

Lúc này, phụ thân của Diệp Mai đang quỳ xuống lên tiếng:

- Đại tiên chịu nhận đứa nhỏ này làm đồ đệ chính là phước đức ba đời của nó.

Mẹ của Diệp Mai cũng quỳ xuống theo, là mẹ của Diệp Mai, không phải mẹ của A Nhất.

Thiên âm chi hồn có thể thay đổi ngũ hành nhưng không thể thay đổi hồn phách. Thế nên người đã chết lại về nguyên trạng.

Vừa thấy Diệp Mai, hai người liền hỏi thúc nàng đến bái lạy sư tôn.

Chợt nhớ đến việc tiên nhân muốn thu nhận mình, thiếu nữ lại hớn hờ. Dẫu cho việc này không phải là do chính miệng mình báo cho phụ mẫu cũng không làm giảm đi sự vui sướng của nàng.

Diệp Mai vội đi đến trước mặt người kia, quỳ xuống dập đầu ba cái, bái sư:

- Đồ nhi Diệp Mai bái kiến sư tôn.

Cứ như vậy! Thu về lại có một đóa huyết mai chớm nở trong gương.

Bạn đang đọc truyện *Họ Đã Tu Tiên Như Thế Đó* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 70: Hí kịch

Lúc này thợ săn man rợ A Nhất đang theo dõi một thạch động trên vách núi. Xung quanh thạch động có vô số dây leo to lớn bám chặt, bề mặt núi đá chằng chịt vết nứt nẻ bởi đám dây leo thế nhưng nó vẫn kiên cường không sụp đổ.

Dù hần đã đi đường tắt nhưng vẫn không tài nào kịp đến đây trước khi Kim Xà trở về.

Ngồi ẩn mình trong một bụi cây rậm rạp, A Nhất lại niệm Vạn Thánh kinh để bồi bổ thần hồn và củng cố đạo tâm, với hi vọng rằng hần có thể sử dụng nguyên rủa Diệt Linh hiệu quả hơn.

Chỉ cần hai kẻ đó rời xa nhau thì hần sẽ dùng A Nhất Ân Ân và Diệt Linh trở chú để khống chế Lăng Sơn.

Lúc này A Nhất chỉ có thể chờ đợi một cơ hội tốt để ra tay.

So với hành trình trong biển máu thì tâm ma kiếp của Vạn Thánh kinh ở cảnh giới đầu không đáng để đem ra so sánh. Thế nhưng bởi không có linh căn, A Nhất vẫn không thể tạo dựng được pháp tướng thánh nhân cho mình. Cũng may là ngộ tính của hần đối với môn tâm pháp này cũng không tệ nên mới có thể thấu hiểu được chút căn bản.

Ở trong Huyết giới, cá chép bơi vòng vòng quanh cái đầu của Thiên Âm chi hồn, trên gương mặt đen kịt đầy vẻ dăm chiêu.

Thế rồi, nó dừng lại, giọng nói của trẻ nít vang lên:

- A Nhất nguoi không cảm thấy nơi này có gì kì lạ à?

Nghe vậy, A Nhất lập tức ngưng nhập định, ý thức cảnh giác. Đồng tử màu đỏ bên phải di chuyển loạn xạ.

Cá chép đỉnh chính:

- Ý ta là cõi Mê Tri địa ngục và cả cái thí luyện này nữa!

A Nhất lễ độ hỏi:

- Mong tiền bối giải thích.

Hần cũng rất tò mò, sau khi vào đây hần cũng có cảm giác quái gở, không đúng, cảm giác này rất khó nói nên lời.

Vì đã biết A Nhất là người mới bắt đầu tu luyện nên cá chép cố giảng giải từ căn bản.

- Mọi cõi thế giới đều có các pháp tắc riêng của nó, có những quy luật là không thể phá vỡ. Thời gian và không gian đan xen kết dính với nhau trên nền tảng này...

Cá chép tóm gọn:

- Bởi thế nên có một vài người không nên xuất hiện ở một số thời điểm, một số vật không nên xuất hiện ở một vài nơi.

Đôi mắt tròn đen kịt của nó nhìn chăm chăm ý thức của A Nhất:

- Nguoi có Thiên Âm chi hồn nên nhất định là còn nhạy cảm với những điều này hơn cả ta.

Đám người Dị Cơ từng nói rằng, nếu thế giới này thực sự là một bản nhạc vô cùng vô tận thì Thiên Âm chi hồn chính là một nốt nhạc trong đó.

A Nhất nói:

- Quả thực có nhiều điều khiến vẫn bối cảm thấy không chân thực, cũng không biết phải giải thích thế nào. Tựa như sinh cơ như mộng ảo của thực vật ở nơi này, tái sinh lại sau khi chết đi, sự sự tồn tại Thiên Âm chi hồn và cả cái tên Hàn Cẩm Dương.

Đôi mắt đen lóe lên tinh quang, cá chép dường như đã đoán ra được điều gì, lên tiếng hỏi:

- A Nhất! Nguoi chưa bao giờ gặp qua các tộc dạ xoa, A Tu La hoặc thiên thần có đúng không?

A Nhất lắc đầu trả lời:

- Văn bối vẫn chưa.

Cá chép cười lớn, nó đã nhận ra được bí mật của cái thí luyện này, mừng rỡ nói:

- A Nhất! Ngươi chỉ cần...

Đúng lúc này, thân thể của cá chép bị chính hắc thủy của mình đông cứng. Mọi thứ trước mặt nó nhòa nhạt rồi biến mất. Thiên Âm chi hồn không còn, đũa tré cháy đen như than không còn, ý thức của A Nhất cũng không thấy đâu.

Chỉ có một thanh niên đẹp đến ma mị nằm lười trên đài sen đen tuyền, con rồng đỏ được thêu trên chiếc áo dài đen trở nên chân thực, đảo mắt đánh giá cá chép rồi lại bất động.

Nam tử ngồi dậy, ngáp dài, nhìn xuống cá chép với đôi mắt khinh bỉ rồi nắm tay làm động tác rạch ngón cái ngang cổ.

Cá chép hiểu ý thanh niên gạt đầu lia lịa. Nó không thể phản kháng, áp lực người này tạo cho nó nặng tựa như bị núi Tu Di đang đè nặng lên người.

Áp lực kia chợt biến mất, tiếng nói của A Nhất vang lên.

- Tiền bối! Tiền bối! Người sao vậy?

A Nhất lo lắng nhìn cá chép.

Cá chép khô khốc mở miệng:

- A Nhất! Ngươi...

Định nói gì thì bóng dáng thanh niên kia lại hiện ra ngay sau lưng A Nhất, khinh bỉ lườm cá chép.

Cá chép hét lên một tiếng rồi chạy trốn vào màn đêm của Huyết Giới, để lại ý thức của A Nhất đang sững sờ đứng đó.

Gương mặt non nớt của A Nhất nghiêm lại, trầm nghĩ:

- Mê Trì!

Thiếu niên được tiếp thêm động lực để mau chóng vượt qua thí luyện, bởi lo sợ nếu ở đây quá lâu thì tinh thần của cá chép và cả của hắn sẽ bị nơi này nuốt chửng.

Sau khi cẩn thận xác nhận lại mình vẫn còn tỉnh táo thì A Nhất mới an tâm tiếp tục niệm Vạn Thánh kinh.

Đúng lúc này có tiếng rít thảm thiết của nữ nhân vang lên ở bên trong thạch động.

Kim Xà lao ra ngoài, vết thương trên thân lún sâu đến tận xương.

Thực lực của Kim Xà không thấp hơn Lăng Sơn bao nhiêu, thế nhưng bởi vì hoàn toàn không có phòng bị nên mới lâm vào tình cảnh này.

Mãng Xà nhìn ánh mắt lạnh tanh của người trung niên đầu hói, trong lòng ngổn ngang. Chẳng bao lâu nữa nó sẽ luyện hóa hết linh khí trong khóa linh thạch kia, lại có thể hóa hình thành người, lại có thể trở về lại những ngày tháng trước kia.

Đôi mắt của nó hoảng loạn mịt mờ.

- Lăng Sơn, vì sao ngươi...

Cự kiếm lại chặt vào vết thương cũ, lần này xương của mãnh xà cũng vỡ nát, thân thể bị cắt làm hai; đôi mắt rần rần trùng trùng nhìn hấn chảy hai dòng lệ.

Một khóa linh thạch trong veo rơi ra từ dạ dày. Bên trong có dòng khí đục như sương mù đang chậm chậm di chuyển.

Bạn đang đọc truyện *Họ Đả Tu Tiên Như Thế Đó* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 71: Đoạt A Cử, Lạc Chân Long

Cơ hội đã tới.

A Nhất lại mở cửa cho quái vật trong Huyết giới, bản thân hắn thì lao về phía Lăng Sơn.

Trên biển máu, con quái vật cháy đen bước vài bước thì chợt khựng lại, đứng yên bất động, nụ cười quỷ dị mở rộng đến mang tai.

Chết! Chết! Chết!

Trớ chú Diệt Linh không xuất hiện, con dao chặt thịt trên tay của A Nhất cũng vỡ vụn.

Đồng tử đỏ rực bên mắt phải cũng tan biến, trả lại đôi mắt một màu đen thuần túy.

Không còn sự hợp tác của quái vật trong biển máu, hắn cũng không thể sử dụng mắt của cá chép.

Thế nhưng A Nhất không có thời gian hối hận vì đã quá tin tưởng người.

Thiếu niên nghiêng răng, nắm chặt tay, đâm mạnh vào sau đầu của kẻ địch.

Nguyên cảnh đầu với Thần cảnh, hơn nữa lại là một tên phế tu.

Bàn tay chạm vào cương khí hộ thể, xương tay vang lên tiếng bễ vỡ đau đớn. Vài đoạn gãy nát đâm xuyên mu bàn tay, máu tươi đầm đìa.

Lăng Sơn chậm rãi quay người một cách máy móc.

A Nhất vội nhún người, tung cước nhưng chân nhỏ dễ dàng bị đôi bàn tay thô to nắm được.

Mặc kệ chân bị tóm, mặc kệ xương tay gãy nát, hắn liên tục dùng bàn tay còn lành lặn đâm lên cổ thân thể lực lưỡng.

Bỗng nhiên Lăng Sơn buông tay để A Nhất ngã nhào trên đất. Gương mặt hắn hững hờ, cứng nhắc như một cỗ khôi lỗi.

Người đàn ông trung niên chậm chậm vươn tay đặt dưới hai bên hàm rồi đẩy mạnh.

Cái đầu hói của hắn được tự tay hắn nâng lên, kéo theo cột sống đã được tách rời khỏi mớ xương sườn.

Hai con mắt lạnh lẽo vô cảm như huyền thiết lúc này mới chợt tỉnh táo lại, trợn ngược, lệ nóng chảy dài, đôi môi mấp máy nhưng nói không nên lời.

Thân thể không đầu vẫn đứng vững, hai tay chống trời đỏ bóng. Từ trong cái bóng xám đó, có con dao sắc nhẹ nhàng trôi lên rồi nằm yên trên đất.

Không gian yên ắng làm thiếu niên mù tưởng chừng như thời gian đã bị đóng băng.

Khi cổ thi thể của Lăng Sơn ngã quy, tiếng va chạm của thịt và đất vang lên thì hắn mới hình dung ra được đại khái cảnh tượng xung quanh.

A Nhất vội vàng chạy đến mò mẫm tìm Cửu U Thất Sát nha.

- A Cửu! A Cửu!

Hắn cứ kêu lên tựa như thể con dao sắc sẽ nghe hiểu lời hắn mà trả lời vậy.

Nhặt lại được dao, thợ săn trẻ vui vẻ vút ve nó.

Đôi mắt hai cái xác, không hiểu vì sao tên ác thần này lại đột nhiên tự sát như vậy. Nghĩ mãi không ra nên cũng chỉ có thể đổ cho cái địa ngục biến thái này khiến người ở bên trong sẽ trở nên điên dại.

A Nhất chấp tay, mặc niệm cho hai người đã chết, hi vọng bọn họ ra đi thanh thản, bỏ hết mọi ân oán, sau đó hắn lập tức ẩn mình trên một cành cỏ thụ.

Đạt được mục tiêu của mình, thiếu niên mù không còn khẩn trương nữa, hắn lại có thể nghe được trái tim nhỏ của mình đập đều đều trở lại.

- Chân Long tiền bối!

Ở trong Huyết giới, A Nhất gọi cá chép, muốn nhờ nó sử dụng hắc thủy đồ để dò đường.

Cá chép từ trong bóng đêm hiện ra, gương mặt bơ phờ, hai con mắt mờ mờ như cá chết. Nó hỏi:

- Có chuyện gì?

Do bị ám ảnh quá độ, ban nãy khi đưa bé cháy như than kia lật lọng, nó cũng không nhận biết.

Nhìn bộ dạng của cá chép, A Nhất lại càng gấp rút, muốn mau nhanh chóng đưa vị tiền bối rời khỏi nơi này.

- Tiền bối! Người có thể lại giúp vãn bối tra dò xung quanh hay không?

Lúc này cá chép mới nhận ra nhãn quang mà nó cho A Nhất mượn dùng đã quay trở lại.

Đôi mắt của nó nhìn vào xa xăm trong biển máu cũng không quá bất ngờ. Từ lúc A Nhất không giết lão ác thần Cổ Thiên Ân thì cá chép đã đoán được tình huống này sẽ xảy ra.

Miệng cá há ra, một giọt hắc thủy rơi xuống, lại mở một tấm bản đồ trên biển máu, tóm gọn khu vực 10 dặm xung quanh.

Cá chép chợt hồi thúc:

- Mau nhặt miếng linh thạch ở bên kia!

A Nhất không thích cướp đoạt của người chết nhưng cũng không muốn phật lòng tiền bối, hần chạy lại chỗ xác chết của cự xà, vỗ tay hai lần.

Mở âm thanh dội lại giúp hần nhanh chóng định vị được vài viên sỏi đá dưới đất. Mò mẫm một hồi hần cũng tìm được vật cần tìm. Linh lực chuyển động trong tay khiến sự đau đớn vì xương gãy thịt bong trên tay dịu đi.

Cá chép cũng không có báo nguy hiểm thế nên hần chạy thẳng vào trong thạch động của Kim Xà và Lăng Sơn.

A Nhất gõ gõ vách đá dò đường.

Thạch động khá rộng rãi, bên trong không có gì ngoài một ổ rắn, một cái tọa cụ đơn sơ và một cái rương gỗ ngay phía sau tọa cụ.

A Nhất đi đến ngồi trên tọa cụ khô ráo, duỗi chân tựa lưng vào rương lớn. Không thể dùng không gian trữ vật, thần tiên cũng phải đóng rương.

Thân thể thả lỏng nghỉ ngơi, ý thức của A Nhất lại trở vào thế giới tinh thần.

Khi nhìn thấy thiếu niên, con cá muốn nói gì đó nhưng lại lúng túng, sợ sệt.

A Nhất nhìn cá chép cười nói:

- Tiền bối! Người đừng quá lo lắng, chúng ta sẽ sớm thoát khỏi nơi này thôi.

Thiếu niên ngây thơ làm lòng cá chạnh lại. Dẫu quen biết đứa trẻ này không lâu, nhưng hai tiếng tiền bối thân thương này nó đã không ngần ngại mà chấp nhận.

Cá chép suy nghĩ thật kỹ lưỡng rồi mới cẩn thận nói:

- A Nhất! Nhớ kỹ người tham gia thí luyện U Minh Tảng trước giờ đều tu luyện qua Tán Linh Quyết.

Bởi một câu nói này, pháp tắc không gian vậy mà lại được mở ra.

Cá chép mở không gian trữ vật, một chiếc bình ngọc lớn bằng bàn tay xuất hiện bay về phía tên tiểu bối đáng thương.

Thế rồi thân thể của cá chép hòa tan hần với màn đêm. Có đôi mắt sáng tròn trĩnh nhìn hần.

- Tiểu bối hẹn gặp lại ở Tu Di sơn. Đến lúc đó...

Cá chép còn chưa kịp nhắc nhở món nợ nhà đất thì pháp tắc không gian tự như thủy triều đã kéo theo cá lớn hoàn toàn biến mất.

A Nhất hốt hoảng chạy lại, quơ tay ôm lấy mảng không.

- Chân Long tiền bối, người ở đâu? Đừng đùa giỡn với vãn bối nữa.

Giọng nài nỉ của thiếu niên cứ vang mãi thật lâu.

Bạn đang đọc truyện *Họ Đã Tu Tiên Như Thế Đó* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 72: Tu tiên không năm tháng

- Lão thiên gia! Mong người phù hộ cho Chân Long tiền bối bình an vô sự.

A Nhất hướng trời vái lạy, cũng không biết thiên đạo có cao hơn đỉnh Tu Di để mà nghe thấy lời cầu khẩn của hắn hay không, bởi Tu Di sơn còn cao hơn cả Tam Thập Tam Thiên.

- Tu Di sơn!

A Nhất gần từng chữ.

Bây giờ, hắn lại có thêm một lý do nữa để leo ngọn núi tượng trưng cho đại đạo kia.

Ý thức của A Nhất nắm chặt chiếc bình ngọc xanh biếc. Mới bước vào tu chân giới không bao lâu mà hắn đã mắc nợ thật nhiều. Nhất là món nợ ân tình lại càng khó trả hơn.

Sau khi bình tĩnh lại, A Nhất chẳng những không hề trách vị tiền bối có tính trẻ con đó đã bỏ lại hắn rồi đi một mình, mà còn có chút mừng thầm trong lòng.

- Nếu tiền bối ấy có thể rời đi thì ít nhất là sẽ không bị cõi địa ngục này nuốt chửng.

A Nhất đứng lên khỏi tọa cụ, vào ngồi trong một góc của động phủ, lưng dựa vách đá lạnh lẽo. Sự lạnh lẽo từ bức tường đá xuyên qua lớp vải mỏng, thấm thấu qua da khiến trái tim hắn như bị đông cứng, nặng trĩu.

Hắn lắc đầu cười khổ.

- Tán Linh quyết!

Cá chép tuy có nhắc nhở về Tán Linh Quyết, thế nhưng Tịch Diệt đạo tổ lại chưa từng chỉ dạy hắn pháp môn này, bởi hắn không có linh căn.

Cho dù có đi chăng nữa thì lúc trước cá chép cũng từng khẳng định với hắn thiên nhân tộc không thể tu luyện thứ này.

- Khoan đã! Có lẽ tiền bối ấy nhắc đến cũng không phải là vì muốn mình luyện Tán Linh quyết.

A Nhất lập tức nhắm mắt định thần, nhưng thay vì niệm Vạn Thánh kinh thì hắn lại niệm lời dặn dò của cá chép.

- Người tham gia thí luyện U Minh Táng trước giờ đều tu luyện qua Tán Linh Quyết. Người tham gia thí luyện U Minh Táng...

Từng câu từng từ, A Nhất lặp đi lặp lại không biết mệt mỏi. Hắn cố gắng nhớ lại biểu tình của cá chép lúc đó, ngữ khí, hàm ý...

Chợt mắt A Nhất sáng lên:

- Cá cược! Thí luyện này đơn giản là một hồi cá cược.

Người tham gia thí luyện chính là con bạc, nếu thua cược thì bảy phách sẽ trả lại cho đất, trở thành sở hữu của Diêm La điện.

- Vậy nếu thắng thì sao?

Nếu đã là cá cược thì tất nhiên phải có lợi ích. A Nhất không rõ người thắng sẽ được lợi ích gì, thế nhưng hắn chắc chắn rằng nó có liên quan đến pháp quyết kia.

Chợt nhớ đến bản thân mình không tu luyện công pháp này, ngay cả tư cách tham gia thí luyện cũng không có. Nghĩ đến đây hai mắt hắn mở to, mồ hôi tuôn ra nhễ nhại:

- Chẳng lẽ đây không phải là nơi thí luyện? Chẳng lẽ vị tiền bối khổng lồ ở trước cửa Mê Trì kia là người nói dối?

A Nhất cảm thấy hình như mình đã suy nghĩ quá nhiều rồi, hắn cố giữ bình tĩnh đặt dòng phán đoán đó qua một bên, tiếp tục trầm niệm:

- U Minh Táng... Tán Linh Quyết

Ở nơi này, cơ thể của hắn cũng tựa như cỏ thụ trong rừng, không cần quang hợp, không cần dinh dưỡng từ đất, cứ như vậy mà tồn tại.

Hắn tự hứa với lòng, nếu không tìm ra được huyền cơ trong lời nói của cá chép thì hắn sẽ không rời khỏi thạch động.

A Nhất cũng đã có vài suy tính. Với thực lực của hắn lúc này, dẫu có sử dụng thiên âm cho hồn đi chăng nữa thì khả năng đi đến cuối dòng Vong Xuyên quá thấp.

Nếu như quả thật thí luyện này có thời hạn, cho dù có thất bại một lần thì hắn cũng có thể rút kinh nghiệm và toan tính thời gian cho lần sau.

- - -

Một trăm năm, lá xanh mơn mớn trên cành cỏ thụ ngoài kia vẫn chưa bao giờ héo úa, màn đêm cũng chưa bao giờ phủ xuống khung cảnh bên ngoài thạch động.

Ở trong góc của động phủ, có một thiếu niên trần truồng đang nhập định, trong lòng bàn tay nắm một viên linh thạch.

Ngoài thiếu niên ra thì nơi này còn có ba cỗ thi thể. Một bà lão bị đóng băng với cái miệng há to và đôi mắt lồi trợn ngược như muốn rơi hẳn ra ngoài; một ông lão ngã trên mặt đất, sau lưng là một lỗ hồng to xuyên ra trước ngực, thấp thoáng có thể thấy từng mạch máu đen nhánh và xương cốt lồi chồm từ miệng vết thương; cuối cùng là một hài đồng đã bị kiếm cắt đầu, thân mình không đầu đang nằm quỳ trên mặt đất, cái đầu lăn lông lốc kề bên, ánh mắt quỳ dị thăm người kia đang nhìn A Nhất chăm chăm.

Tuy đã trải qua thời gian rất lâu rồi thế nhưng máu thịt của cả ba cỗ thi thể vẫn còn tươi mới, không chút thối rữa.

Bảy mươi lăm năm trước bà lão kia đến mở ruộng, bị bắt rập của Lăng Sơn để lại biến thành tượng băng. Năm mươi năm trước, lão nhân công đưa bé đến đây, đưa bé moi tìm lão nhân, lão nhân chém đầu đưa bé.

Không một người nào trong số họ biết còn có thiếu niên đang ngồi ẩn mình trong góc hang động xem hí kịch. Cứ thế một trăm năm trôi qua, chiếc ruộng gỗ to lớn vẫn còn nguyên vẹn không hề bạc màu.

Răng rắc.

Tiếng nứt vỡ đột ngột vang lên đánh vỡ sự im lặng suốt năm mươi năm trong thạch động. Viên linh thạch trong lòng bàn tay của A Nhất nát thành bụi phấn. Hẳn mở mắt, đôi mắt mù lòa được phủ lên một lớp tang thương của năm tháng.

Nếu không phải nhờ có viên linh thạch kì dị kia thì với linh khí ít ỏi của nơi này và tốc độ tu luyện chậm chạp đến đáng thương của hắn, A Nhất cũng không thể nào bước vào Hỗn Nguyên cảnh đỉnh phong nhanh đến vậy.

Tuy tu vi tăng tiến nhưng trên gương mặt gầy ốm kia vẫn không có chút vui vẻ nào, bởi cho đến bây giờ, hắn vẫn chưa tìm ra được ẩn ý trong câu nói của cá chép.

- Người tham gia thí luyện U Minh Táng trước giờ đều tu luyện qua Tấn Linh Quyết...

A Nhất lại chấp tay vái trời, nhờ lão thiên gia phù hộ cho ba người bạn cùng phòng này của hắn kiếp sau được bình an rồi lại nhắm mắt nhập định.

Bạn đang đọc truyện *Họ Đã Tu Tiên Như Thế Đó* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 73: Rùa bò mãi cũng đến đích

Khi thân thể mệt mỏi thì A Nhất lại suy nghĩ về bí ẩn của thí luyện, khi bế tắc đau đầu thì hắn lại tu luyện. Cứ như vậy ngày này qua tháng nọ, mãi cho đến khi thời gian dừng lại.

Một chu thiên rồi lại một chu thiên, hắn cứ đạp máu mà tiến tới.

Năm mươi năm sau.

Một bước chân cuối cùng, biển máu biến mất.

A Nhất phát hiện mình đang đứng trần truồng giữa đấu trường nô lệ của Mộc Dương thành, trên tay là con dao chặt thịt rỉ sét.

Trời chói chang, cát rực lửa; y hết cái ngày định mệnh ấy. Tiếng kêu than của oán hồn đã được thay bằng tiếng hò hét phấn khích của khán giả đứng ngồi chật kín phía trên cao, cổ vũ cho loài thú dữ xinh đẹp có tên bạo lực.

Trước mặt hắn có thiếu niên gầy gò đang co người quỳ trên đất, miệng cảm liên tục ú ớ.

A Nhất nhìn đứa trẻ nô lệ, hỏi:

- Ước nguyện của ngươi là gì?

Thiếu niên quỳ dưới đất ngẩn đầu nhìn A Nhất, gương mặt gầy ốm, hai mắt mù lòa, vẫn chỉ rên ư a. Thế nhưng A Nhất lại hiểu được. Đúng hơn là trên thế gian này không ai có thể hiểu rõ hơn hắn.

Lại nói, A Nhất cũng không tỏ vẻ gì ngạc nhiên khi thấy gương mặt y hết bản thân mình.

Hắn mở miệng khuyên giải:

- Có đôi khi ước nguyện nên chỉ dừng lại ở trong tư tưởng mà thôi.

A Nhất đang quỳ không lên tiếng nữa mà bật khóc nức nở.

A Nhất đang đứng bèn thả con dao chặt thịt xuống đất, cho người kia quyết định rồi nói tiếp:

- Cái giá của ước nguyện ích kỷ, người có thể trả được không?

Chỉ để sống còn thì tay hắn đã bao lần đầm máu, ngày ngày phải chịu đựng dằn vặt của tội nghiệt và tự trách. Để tu luyện thì bờ vai gầy phải gánh lấy oán hận của cả Thiên Nhân tộc. Người hữu duyên gặp nạn, hắn chỉ vì cứu người lại phải hi sinh cả nhân căn, kiếp này khó thoát cảnh mù lòa.

Cái gì cũng có cái giá của nó.

Nhìn thấy tên nô lệ vẫn quỳ đó, không có quyết định, A Nhất giận dữ hét lớn:

- Cái gì cũng có cái giá của nó! Nếu người đã không muốn trả giá thì cũng đừng ở đó than thân trách phận.

Nghe vậy, kẻ đang quỳ vuron bàn tay nhỏ nắm lấy con dao chặt thịt. Hắn dùng hai tay để cầm cán dao; lưỡi dao chia thẳng vào điểm mềm ở cổ họng.

A Nhất vẫn đứng nhìn, ánh mắt lạnh lẽo chờ đợi.

Có tiếng thét khàn đau đớn vang lên, con dao đâm xuyên lớp da, lún vào chừng nửa đốt ngón tay rồi lại rơi trên đất. Tên nô lệ lại co người khóc lóc.

A Nhất mỉa mai:

- Ta biết mà! Một kẻ nhát gan như người thì lấy đầu ra can đảm để tự kết thúc cơ chứ!

Nói rồi hắn cúi người nhặt dao lên.

- Can đảm để chết người không có, can đảm để sống người lại càng không có... Vậy để ta giúp người.

Lần này đến lượt hắn đưa dao lên cổ của mình.

Người trên khán đài bắt đầu chửi bới phản đối.

A Nhất đạm nhiên chờ khi tên nô lệ ngần đầu, đổi mắt với hắn; ngay lập tức cầm dao vào cổ, tự sát. Động tác mạnh mẽ, dứt khoát, không một chút chần chừ.

Tên nô lệ đáng thương quỳ trên đất tan biến, cả đấu trường cũng tan thành mây khói, trả lại máu và bóng đêm cho Huyết giới.

Khung cảnh tan hoang đồ nát của Nhân căn hiện ra.

A Nhất mệt mỏi đến ngồi trên một tảng đá lớn. Bàn tay tê dại thả rơi con dao rỉ sét. Máu trên đất ngập đến cán dao.

Từ phía xa, có hai đồng sáu tuổi chạy lại, gương mặt tươi cười.

Nó vừa định nhặt dao lên thì A Nhất đã nhanh tay hơn nó.

Dao trên tay, A Nhất trìu mến nói:

- Nhóc! Chơi dao có ngày đứt tay.

Rồi một đường dao quang lượn nhanh qua cổ của đứa bé. Cái đầu nhỏ đứt lìa.

Dạy dỗ trẻ nhỏ xong, hắn lại buông tay.

Cái xác không đầu vậy mà lại cuối người nhặt dao lên, rồi tung tăng chạy đi. Phía sau nó, đầu nhỏ lăn lóc boi theo. Nụ cười tươi trên mặt vẫn không hề tắt.

Chiến thắng tâm ma xong, A Nhất mở mắt.

Vừa trở lại Mê Trì sinh cơ liền bùng nổ ở bên trong từng thớ thịt. Linh khí biến thành dịch lỏng, hòa vào máu. Xương cốt vỡ tan rồi kết lại. Làn da bánh mật rậm rạp không ngừng gợn sóng bởi sự sinh trưởng của huyết nhục. Xương vai, xương quai xanh, xương sườn nhanh được bọc thêm một tầng cơ bắp rắn chắc.

Nét non nớt trên của thiếu niên dần biến mất, thay vào đó là góc cạnh của một người trưởng thành.

A Nhất cuối cùng cũng đã độ tâm ma kiếp thành công, đặt chân vào Tự Nguyên cảnh.

Đúng lúc này pháp tắc không gian lại được nối lại, có giọng nói oai nghiêm quen thuộc thông báo:

- A Nhất, Thiên Nhân tộc, hoàn thành thí luyện!

Thanh niên mù nợ nụ cười thỏa mãn; bây giờ thì hắn đã hiểu phần nào.

Tu sĩ tham gia thí luyện U Minh Táng đều là người tu luyện Tấn Linh quyết đến bình cảnh, cần phải chạm tay vào U Minh giới để cảm ngộ vô minh thì mới có cơ duyên để tiếp tục đột phá.

Thường thì là Bán Thần lên Nguyên Thần cảnh. Đối với kẻ có tư chất và ngộ tính cao, có thể tri hoãn bình cảnh thì sẽ là Nguyên Thần cảnh lên Thượng Thần cảnh.

Tóm lại mục đích của thí luyện này không phải là U Minh giới mà là đập đổ một đại cảnh giới.

Có điều trước giờ vì chưa có người nào tham gia vụ cá cược này mà không tu luyện qua Tấn Linh quyết cả, thế nên ai cũng lầm tưởng U Minh chính là đích đến cuối cùng.

A Nhất vẫn không hiểu vì sao cá chép lại vòng vo, không nói rõ cho hắn biết.

- Tiền bối ấy hắn có khổ tâm.

Nghĩ rồi, thanh niên cao ngất đứng dậy, tay cầm dao sẵn, bước vào khe nứt không gian đen kịt, rời khỏi Mê Trì địa ngục.

Bạn đang đọc truyện *Họ Đã Tu Tiên Như Thế Đó* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 74: Hỏi thế nhân, ai không đeo mặt nạ?

Thông đạo không gian đưa A Nhất trở lại khu vực hoang mạc đá đỏ khô cằn bên ngoài Mê Trì địa ngục. Ánh nắng nơi đây tuy không quá chói chang nhưng lại đỏ rực như máu khiến người ta cảm thấy rất áp lực. Xung quanh chỉ có từng bãi đá nhấp nhô kéo dài đến tận chân trời, chẳng có lấy bóng dáng của một bóng cây ngọn cỏ nào.

Khung cảnh bên ngoài căn cứ khác hẳn với phong cảnh hữu tình bên kia thông đạo tựa như ngoài này mới là địa ngục, còn trong kia là thế ngoại đào nguyên.

Đứng không xa trước mặt A Nhất chính là người khổng lồ mặc bộ giáp đen bóng che kín mặt mũi mà hắn đã hai lần gặp mặt.

Tên khổng lồ xoay người nhìn thanh niên trần truồng; hai chiếc sừng trâu ở trên đầu hắn vẫn uy vũ hệt như trong quá khứ.

Dẫu không thấy gì nhưng hơi nóng bốc lên từ những khe hở trên bộ giáp vẫn làm A Nhất cảm thấy hô hấp không thông thuận như trước kia.

Khoảng cách lần gặp mặt cuối cùng đã qua đi hơn một trăm năm mươi năm thế nhưng tưởng chừng như chuyện mới chỉ diễn ra ngày hôm qua.

Cổ nén cảm giác bỏng rát trên da thịt, hắn cúi đầu tạ ơn:

- Đa tạ tiền bối đã chiếu cố!

Vừa nghe vậy, nét thông dong của tên khổng lồ chợt biến mất, hắn sợ hãi hét to:

- Nói bậy!

Khí thế bộc phát đột ngột làm thanh niên hoảng sợ ngã ngồi trên đất. Ánh mắt đỏ ngầu nhìn chằm chằm vào A Nhất.

- Định chính mau!

A Nhất ngu ngơ không hiểu vì sao nhưng vẫn thuận theo lia lịa gật đầu rồi nói:

- Là vãn bối nhầm lẫn. Tiền bối chưa bao giờ chiếu cố vãn bối cả.

Lúc này bộ giáp sắt mới nhẹ thờ phào, khí thế nhanh chóng được thu hồi lại.

Lấy lại bình tĩnh, bàn tay giáp sắt quăng cho hắn một cái mặt nạ gỗ đơn giản, bề mặt trơn nhẵn, hai hốc mắt còn chưa được khoét lỗ. Chất liệu và đường vân trên mặt nạ giống hệt với cổ quan tài mà hắn dùng để nhập quan hạ thổ.

Mùi hương quen thuộc từ chiếc mặt nạ khiến A Nhất trầm mặc. Hắn nhớ nhà, nhớ sư tôn. Mặc dù thời gian ở Âm Ảnh tông của hắn chưa lâu nhưng hắn đã cảm thấy nơi đó thân thuộc hệt như nhà của mình vậy.

Thế gian chắc không có đệ tử nào như hắn, vừa nhập môn không lâu thì đã không từ mà biệt rời khỏi suốt 150 năm.

Chợt một giọng nói oai nghiêm vang lên, đẩy A Nhất trở về hiện thực.

- Ta rất thích cổ quan tài của ngươi, nhưng cũng sẽ không để cho ngươi chịu thiệt, quan tài đổi mặt nạ.

A Nhất hốt hoảng, lập tức cầm mặt nạ trả lại:

- Tiền bối thứ lỗi! Quan tài đó hẳn là thuộc về Âm Ảnh tông! Không phải đồ vật của văn bối, văn bối không dám tự tiện quyết định...

Người khổng lồ bức bối hét lớn ngắt lời giải thích dài dòng của tên tiểu bối nhiều chuyện:

- Im miệng!

A Nhất vừa mới đứng lên lại đã ngã ngối trên đất.

Khí thế dâng cao như thủy triều khiến trái tim mong manh của hắn như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực để bỏ trốn.

Giọng nói đầy uy quyền ra lệnh:

- Quan tài đổi mặt nạ!

Lúc này, A Nhất cũng đã hiểu đây không phải là đang thương lượng, mà là đã quyết định thay cho hắn. A Nhất trầm mặc không dám nói gì, chỉ gật đầu lia lịa.

Trong lòng tuy không phục nhưng cũng chỉ có thể thâm cảm thán, cường giả vì tôn.

Bây giờ dù hắn có không chịu đi chẳng nữa thì cũng chẳng thể đoạt cổ quan tài kia về lại được, thôi thì đành chấp nhận để cho vị tiền bối này được vui vẻ.

Đối với người khổng lồ, thanh niên trước mặt nói thêm một chữ cũng là lắm lời. Huống hồ thời gian của hắn còn hơn cả cực phẩm linh thạch, không thể phí phạm nơi một tiểu bối, vậy nên hắn liền thi pháp tiễn A Nhất lên đường ngay cho xong việc.

Ngọc giản trên tay người khổng lồ mở ra, hắn thốt lời phù vân:

- Huyền Không!

Cả người A Nhất lập tức nhẹ bồng, huyền phù lên không trung. Truyền tống lực lập tức bao quanh phủ kín hắn.

A Nhất chợt nhớ đến mình còn có rất nhiều điều muốn thỉnh giáo, vội vàng lên tiếng:

- Xin tiền bối hãy khoan! Văn bối còn...

Thanh niên lắm lời chưa kịp nói hết câu thì đã hòa vào mây, trôi theo gió, tan vào hư vô.

A Nhất vừa rời đi thì bộ giáp sắt trên người tên khổng lồ dần tan chảy, hóa thành một bộ vương bào đen kịt, có thêu họa tiết vàng óng. Trên gương mặt chữ điền ở độ tuổi trung niên kia là một đôi mày rậm chính trực, đồng tử sâu thẳm tựa như thấu hiểu mọi ngọn nguồn nhân quả và mái tóc ngắn chải ngược gọn gàng, để lộ vầng trán cao. Hắn lúc này và người khổng lồ thô lỗ ban nãy quả thực là hai người hoàn toàn khác nhau.

Người đàn ông trung niên đứng nhìn bầu trời đỏ như máu, chợt cất tiếng hát. Lời ca vui vẻ thế nhưng trong giọng hát kia lại có chút nhớ nhung, cũng có chút thương xót.

Nếu A Nhất mà nghe được giai điệu quen thuộc này, chắc hẳn sẽ lập tức muốn tiến đến mà nhận đồng môn.

Núi là nhạc

Biển là nhạc

Tâm ta có nhạc...

Phải khá lâu sau, một tên thuộc hạ mới đột ngột hiện ra, cả người kẻ này được một chiếc áo choàng đen phủ kín.

- Đại vương! Thuộc hạ đã bắt được và áp giải toàn bộ mười vị điện chủ vào Mê Trì địa ngục.

Nam tử thờ ơ nói:

- Làm tốt lắm!

Nói rồi, hần vươn tay, cánh cổng to lớn sau lưng lập tức bị thu vào lòng bàn tay.

Trước khi biến mất, vị đại vương này không quên căn dặn:

- Chọn điện chủ mới thông minh một chút.

Thân thể cao lớn dưới tấm áo choàng đen run lên bần bật.

- Thuộc hạ đã nhớ rõ!

Bạn đang đọc truyện *Họ Đã Tu Tiên Như Thế Đó* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 75: Xuân sắc liễu nhân

A Nhất cảm thấy mình đang bị nhốt trong một chiếc hộp tối tăm, áp lực xung quanh đè nặng làm hần ngạt thở. Hần quấy đạp lung tung hòng thoát khỏi sự giam cầm kia. Nước từ bốn phương tám hướng tràn vào miệng mũi, xộc thẳng lên trán như muốn nhấn chìm hần, cơ thể hần cũng thuận theo dần dần chìm xuống.

Khoan đã!

Nước?

Trái tim A Nhất co lại, lo sợ tiền bối kia lại đưa nhầm hần trở vào Mê Trì địa ngục.

Thế nhưng người này đâu còn là đứa bé yếu đuối ngày nào, hần lập tức lấy lại tinh thần, bơi lên. Động tác của hần tuy không có gì mỹ cảm nhưng cũng khá thuần thực.

Thanh niên mù nhanh chóng từ dưới nước trôi lên, thở dốc. Không khí tươi mát tràn vào lồng ngực khiến hần hưng hăng hít sâu vài hơi rồi mới chậm chậm bơi vào bờ.

Chỗ nước gần bờ khá cạn, chỉ vừa ngập đến ngực của A Nhất.

Từng đường rãnh của cơ bắp rõ nét trên người hần được phủ một lớp nước mỏng, những giọt nước chảy dọc theo các thớ cơ, lưu luyến trượt trên cơ thể hần rồi hòa vào làn nước dưới đáy hồ.

Tay phải hần vẫn xiết chặt Cừu U Thất Sát nha, tay trái thì nắm chiếc mặt nạ gỗ. Lúc này hần cố sức lắm mới giữ được hai món bảo vật để không bị truyền tống lực đoạt mất.

Đến lúc này thanh niên mới có tinh thần nghe ngóng điều tra hoàn cảnh xung quanh mình.

Bởi hai mắt mù nên hần đã bỏ phí cảnh xuân mỹ lệ đang ở ngay bên cạnh.

Một thiếu nữ khỏa thân cũng vừa trôi lên khỏi mặt nước cách đó không xa. Trên người nàng chỉ phủ một bộ sa y mỏng manh đến gần như trong suốt, dính sát vào cơ thể, da thịt trắng nõn non mịn được tắm ướt nước lại càng mềm mại hồng hào hơn thoát ẩn thoát hiện dưới lớp vải đơn bạc, so với hoàn toàn khỏa thân càng khiến người ta mơ màng gấp bội.

Mái tóc dài đen nhánh xõa tung nép sát vào tấm lưng trần, nàng đưa bàn tay nhỏ bé vuốt bọt nước trên mặt, mở mắt ra. Ánh mắt to sáng long lanh, đôi môi tiên diễm mà trong suốt, môi kiêu kiêu, hai má phần nộn như một đóa hoa thược dược, xinh đẹp động lòng người. Bọt nước lưu luyến trên khuôn mặt chậm rãi chảy xuống dọc theo đường cong tuyệt đẹp ở cổ, xuống vùng ngực non mịn, rồi lại tiếp tục lướt xuống phía dưới...

Nếu là một người đàn ông bình thường thấy cảnh này, tất nhiên là không thể không dục hỏa công tâm, thế nhưng A Nhất lại không phải là một người bình thường. Hần mù, vô pháp tiêu thụ mỹ nhân ân.

Nhìn thấy thanh niên trần truồng, thiếu nữ giật mình kêu to. tiếng hét thất thanh của nữ nhân đâm thẳng vào tim A Nhất.

- Có biến thái!

Sau một giây bàng hoàng, vị cô nương kia lập tức dùng khinh công đập nước, lao vào bờ, khoác vội chiếc áo bào che đi toàn bộ cảnh xuân.

Tiếng thét lao vào rừng và chạm khắp nơi rồi dội về lại giúp A Nhất xác định được đại khái khung cảnh xung quanh và vị trí những người đang ẩn nấp trong rừng. Sau khi đột phá lên Tụ Nguyên cảnh thì thánh lực của hắn lại càng trở nên đáng sợ.

Hắn xoay lại nở nụ cười xã giao rồi cúi người xin lỗi:

- Tại hạ không cố ý mạo phạm, mong cô nương thứ lỗi...

Trong nháy mắt, binh sĩ ở bốn phương tám hướng ập tới bao vây lấy cái hồ nước nhỏ, từng mũi thương sắt nhọn hoắt chia thẳng về phía tên biến thái. Chỉ cần chờ vị tướng quân trẻ đứng bên cạnh cô gái ra lệnh một tiếng là A Nhất sẽ biến thành nhím.

Sát ý xung quanh tuy mạnh mẽ thế nhưng A Nhất lại không hề cảm nhận được linh lực dao động từ họ. Hắn thờ phào nhẹ nhõm.

- Tất cả những người này đều là phạm nhân.

Vị tướng quân trẻ mình mặc giáp sắt kỳ lân, sau khi thoáng trộm nhìn thiếu nữ xinh đẹp liền đỏ hồng mặt quỳ xuống, lên tiếng:

- Thuộc hạ hộ giá chậm trễ, đã làm công chúa hoảng sợ!

Nói rồi hắn quay đầu nói với đám binh lính.

- Mau giải kẻ này về quân doanh thẩm vấn, nhất định phải tra được hắn là người của ai phải đến.

Dù bị thương tiền vây công thế nhưng A Nhất lại không coi đó là uy hiếp, hắn cố sức giải thích:

- Tại hạ hai mắt mù lòa, vô tình lạc vào nơi này, thật sự không có ý mạo phạm vị cô nương, không, là vị công chúa này.

Đáng tiếc thay, vẻ ngoài của thanh niên lại không có chút sức thuyết phục nào, cả người trần truồng, tay thì cầm dao và mặt nạ, tóc tai rối bời khiến cho lời giải thích càng tái nhợt vô lực.

Đây rõ ràng là dáng vẻ của một tên biến thái.

Vị công chúa thì mãi nhíu mày suy nghĩ, không lên tiếng. Bốn phía của ngọn núi này là doanh trại của đại quân, nàng còn bố trí cao thủ của Tây bộ mai phục kín kẽ cả khu rừng. Bản thân nàng võ công cũng không kém, ngay cả vị tướng quân đang quỳ dưới đất kia cũng không phải đối thủ. Ấy vậy mà kẻ này có thể thần không biết quỷ không hay đến ngay bên cạnh nàng.

Hơn thế nữa, nàng không biết kẻ này lấy tự tin ở đâu ra mà đến giờ lại vẫn có thể bình tĩnh như vậy.

Nàng liếc đi khí thế bén nhọn, nhẹ nhàng lên tiếng hỏi:

- Nhà ngươi như thế nào lại có thể vào đến đây?

Một trăm tám mươi năm trên cõi đời, thành thật vẫn luôn là tiêu chí sống của A Nhất:

- Tại hạ vừa hoàn thành thí luyện thì được một vị tiên bối truyền tống trở lại đại lục, vô tình xuất hiện ở nơi này.

Vị tướng quân trẻ bị cô công chúa bỏ mặc, vẫn còn quỳ trên đất, trừng mắt quát:

- Nói nhảm! Nhanh đưa hắn về quân doanh nghiêm hình tra tấn. Ta không tin hắn có thể cứng miệng mãi được.

Quân lệnh như núi thế nhưng các binh sĩ lại không một ai dám cử động. Cũng bởi vì họ đang chia mũi nhọn về phía chủ nhân của Cửu U Thất Sát nha.

Khi sợ hãi tràn ngập tâm can nhưng lại không thể thối lui cũng không có áp lực và kích thích để chiến đấu, tâm thần những binh sĩ thiện chiến này bị từ khí của núi thủy biến máu lạnh át, đóng băng.

Vị công chúa tinh mắt đã sớm nhận ra được không khí khác thường, sau khi nhìn kỹ con dao sắc và chiếc mặt nạ kia, đôi mắt ngọc lóe tinh quang.

Nàng khẽ hạ người hành lễ:

- Tiểu nữ có mắt không thấy thái sơn. Mong đại nhân bỏ qua cho. Nơi đây không tiện nói chuyện, tiểu nữ bêu xấu, mạo phép mời đại nhân về doanh trại thay quần áo và nghỉ ngơi một lát.

Lời nói khiêm nhường nhưng không siểm nịnh.

Dẫu không biết có chuyện gì nhưng các binh sĩ thấy công chúa hành lễ cũng thờ phào hạ vũ khí. Từ lúc chia mũi nhọn về phía tên biến thái kia họ đã cảm

thấy mình đang bị một con tử xà theo dõi, bất cứ lúc nào cũng có thể kéo bọn họ đi luân hồi.

Vị tướng quân vẫn còn quỳ trên đất không hiểu trời trăng mây gió gì lên tiếng:

- Công chúa! Người này...

Thiếu nữ nhàn nhạt ra lệnh:

- Hầu tướng quân mau phái người về doanh trại chuẩn bị y phục và lều trại cho tốt để tiếp đón đại nhân.

- Thuộc hạ tuân mệnh!

Vị tướng quân kia tuy không hiểu chuyện gì xảy ra nhưng lòng trung thành khắc sâu trong xương khiến hắn lập tức tuân lệnh, cởi chiếc áo bào đen dày trên người đưa cho A Nhất rồi nhanh chóng rời đi, binh sĩ xung quanh cũng thối lui có trật tự.

A Nhất cũng thờ phào nhẹ nhõm, tuy hắn không sợ những người này nhưng hắn lại sợ trong lúc đánh nhau mình sẽ thất thủ đã thương bọn họ. Lại nói, tình cảnh này không phải là lỗi của ai cả. Bây giờ có thể hóa chiến tranh thành tơ lụa là tốt nhất.

- Đa tạ công chúa.

- Đại tiên quá lời.

Chỉ còn hai người, vị công chúa mới gọi hắn là đại tiên. Trước sau chưa đến một khắc thời gian mà xưng hô và thái độ của vị công chúa kia đã có biến hóa nghiêng trời lệch đất, cũng chỉ có kẻ thật thà A Nhất là không nhận ra sự vi diệu này, hãy còn nghĩ mình đã gặp được người tốt.

Nữ nhân quay người để A Nhất lên bờ khoác áo.

Dầu mù lòa nhưng mọi động tĩnh, mọi lời nói A Nhất đều nghe thấy rõ ràng. Hắn nhanh rời khỏi hồ, quần áo choàng quanh hông, trong lòng thầm cảm tạ vị tướng quân kia.

Bạn đang đọc truyện *Họ Đã Tu Tiên Như Thế Đó* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 76: Cô quỳ mộ thái dương

Bình Long thảo nguyên nằm ở phía Bắc Lưu Ly quốc, giáp ranh Đại Tề. Đây cũng là ranh giới tự nhiên của hai quốc gia. Địa hình ở đây trống trải, bốn phía lại có lá chắn thiên nhiên, phía Bắc và phía Tây là núi cao, phía Nam là rừng, phía Đông là An Lộc hà chảy xiết. Nơi đây thường xảy ra tranh chấp giữa quân đội hai nước, mùa đông cướp bóc là chuyện thường xuyên xảy ra. Nếu có chiến tranh đây cũng là nơi đứng mũi chịu sào, trở thành chiến trường. Bởi vậy, ngoài quân đội luôn đóng quân thì khu vực không có làng mạc hay thành trấn.

Lúc này ở bìa rừng phía nam Bình Long là doanh trại hơn mười vạn quân của Lưu Ly quốc, đứng xa xa nhìn lại chỉ thấy người đông nghìn nghịt, mái lều, cờ hiệu nhấp nhô trải dài hơn ba mươi dặm. Binh lính canh gác và tuần tra rậm rạp, thê không hề sót một con ruồi con muỗi nào.

Ở trong một lều trại lớn xa hoa gần trung tâm doanh địa, A Nhất đang ngồi dựa lưng trên chiếc ghế lông thú. Hắn không biết đây là da của loài vật nào, nhưng từ độ mềm mại đến xem thì chắc chắn không phải là một vật tầm thường.

Lều trại được bài trí rất dụng tâm, đồ dùng và vật trang trí tuy nhìn có vẻ điệu thấp nhưng lại đều là những vật quý giá hoặc là đồ cổ. Những thứ này tuy ở tu chân giới không mấy giá trị gì nhưng đặt ở phàm thế cũng đã rất khó được.

Tuy không nhìn thấy nhưng chỉ việc được hầu hạ tắm giặt thay quần áo rồi bưng trà rót nước cũng đã khiến A Nhất bứt rứt ngồi không yên.

Chiếc áo trắng mới tinh rất vừa vặn thân hình cao gầy của A Nhất.

Mái tóc ngắn bị cắt lôm chôm không đều được hắn cột thành củ tỏi trên đỉnh đầu bằng một sợi dây bện màu đen, để lộ gương mặt gầy năm phần thanh tú, năm phần kham khổ. Chân mày mảnh mai hơi cong khiến đôi mắt hiền lành càng thêm hòa ái.

Màu trắng rất hợp với A Nhất. Trắng vì đạo tâm, trắng vì mù lòa.

Lúc này hắn đang lo lắng, từ lời lẽ của vị công chúa kia hắn cũng đã nhận ra nàng ta đối đãi tốt với hắn cũng vì hắn là tiên nhân.

Phàm nhân có thể vì sợ hãi hoặc có sở cầu mà cung phụng thần tiên. Thế nhưng A Nhất thì khác, hắn không muốn vậy. Thầy đồ ở đầu thôn đã từng dạy:

- Người có ân biết báo ân là bậc đại nhân, là người quân tử.

A Nhất không coi mình là đại nhân, thế nhưng hắn vẫn là rất thích làm quân tử.

Trên cái bàn nhỏ bên cạnh, ngoài đĩa hoa quả được cắt gọt cẩn thận là một túi vải, chất liệu mịn màng, bên trong dĩ nhiên là Cửu U Thất Sát nha và chiếc mặt nạ gỗ.

A Nhất thờ dài, hắn không có linh căn để học những môn thần thông hóa lá cây thành vàng như các tu sĩ khác. Hai món trên thì hắn tất nhiên là không thể cho đi. Trên người hắn lại không còn bất kì thứ gì có thể dùng để đáp tạ những người đó.

Tuy nói vị công chúa kia đối xử tốt với hắn nhất định là có sở cầu, thế nhưng A Nhất vì đó mà được lợi cũng là sự thật.

Đang lúc thanh niên suy nghĩ vẫn vơ thì chợt có giọng nói trong trẻo của nữ nhân ngoài lầu vang lên:

- Tiểu nữ Lãnh Vân Khanh, cầu kiến đại tiên.

Vừa nhắc người, người đã đến. Hắn đứng dậy, vội vàng chạy ra vén tấm vải che, khách khí nói:

- Mời công chúa!

A Nhất nhớ là hoàng tộc của Lưu Ly quốc mang họ Vương, từ bao giờ đã thành họ Lãnh rồi? Nhưng hắn chợt nhớ ra mình rời đại lục đã hơn 150 năm, vương triều thay đổi vài vòng cũng không phải không thể.

Về tò mò dần bị thay thế bằng lúng lúng. A Nhất muốn mời thiếu nữ ngồi, lại không biết có nên mở miệng không vì căn lầu này vốn là của người ta. Mùi hương trong căn phòng này đồng nhất với hương thơm trên người Lãnh Vân Khanh.

Thấy vẻ mặt của nam tử, vị công chúa lấy tay áo che miệng cười khẽ.

A Nhất không biết thiếu nữ dùng thần thông gì mà tiếng cười tựa nắng sớm thanh tao của nàng lại có thể đốt nóng đôi tai của hắn, làm chúng đỏ rực.

Hắn chấp tay, hơi cúi người xuống:

- Đa tạ công chúa đã tặng y phục và bỏ qua việc tại hạ mạo phạm.

Thiếu nữ khom người đáp lễ:

- Đại tiên ghé thăm là điềm phúc của tiểu nữ.

Công chúa tốt bụng này làm hắn nhớ đến một vị tiểu thư mà hắn đã từng có duyên gặp mặt, đoá hoa đào thoang thoang hương thơm được liệu.

A Nhất không có kinh nghiệm trò chuyện với người quyền quý, cũng không biết dò hỏi vòng vo, chỉ có thể thật thà nhờ vả:

- Tại hạ rời xa tông môn đã lâu, trưởng bối nhất định rất lo lắng. Nhưng lại không rõ vị trí hiện tại của mình trên đại lục, mong công chúa có thể chỉ đường cho tại hạ về Tây châu. Sau này, tại hạ nhất định sẽ báo đáp.

A Nhất không biết mình có thể trả ơn bằng cái gì, vì hắn luôn trong tình trạng tay trắng, thế nhưng hắn tin tưởng sư tôn thần thông quảng đại có thể giúp mình hậu tạ vị công chúa tốt bụng này.

Lãnh Vân Khanh vui vẻ nhận ân tình, nửa đùa nửa thật nói:

- Tiểu nữ sẽ trông mong lễ vật của đại tiên.

Nói rồi nàng vươn tay chỉ tấm bản đồ ở phía trên tường, sau đó mới làm như chợt nhớ ra A Nhất bị mù.

- Mời đại tiên lại đây!

Nàng cầm tay A Nhất, dẫn hắn đến trước tấm bản đồ lớn.

- Nơi chúng ta đang đứng là biên giới giữa Trung châu và Tây châu, địa danh là...

Thiếu nữ e thẹn nâng tay hắn điểm lên vị trí của quân doanh rồi kéo dẫn A Nhất ra đến những địa điểm trọng yếu của Tây châu.

Một nữ nhân tinh tế như nàng dĩ nhiên biết rõ chuyện nên hỏi, chuyện không nên hỏi. Vị trí của tiên môn dĩ nhiên là điều phạm nhân không nên hỏi, vì thế nàng chỉ có thể giới thiệu hết một lượt những vị trí quan trọng có trên bản đồ để giúp A Nhất dễ hình dung hơn.

Xong rồi nàng lại cầm tay hắn giúp hắn xác định phương hướng Đông Tây Nam Bắc. Nàng hướng dẫn tận tình bằng giọng nói thánh thót dịu dàng. Làn da mềm mại trắng nõn đối lập với bàn tay khô ráp của A Nhất.

Khoảng cách đứng rất gần, hắn có thể nghe được cả nhịp tim thông thả, cảm nhận được độ ẩm trên của cơ thể. Mùi hương nhẹ nhàng quanh quẩn như thôi

miên thần trí.

Mặt và tai A Nhất ngày càng đỏ, màu đỏ còn có xu thế lan tràn ra khắp cổ. Sau khi Lãnh Vân Khanh nói xong, hắn lập tức xác định được đường về Diệu Âm cốc, bất động thanh sắc lùi về phía sau một bước.

Hắn còn chưa kịp nói lời cảm ơn và từ biệt thì Lãnh Vân Khanh đã thân mật mời khách:

- Tây Châu ở bên kia dãy núi đang trong thời tiết mưa bão, đại tiên hãy ngụ lại đây một đêm, ngày mai hẵng lên đường.

Giọng nói dễ nghe khiến A Nhất cũng cảm thấy ý kiến này không tệ, dẫu sao thì cũng đã nợ ân tình người ta nhiều rồi, nợ thêm một đêm nữa cũng không khác là mấy. Hắn lạc quan nghĩ.

- Vậy làm phiền công chúa rồi.

Vị công chúa khẽ khom người nhận lễ rồi lại hỏi:

- Không biết tiểu nữ nên xưng hô với đại tiên như thế nào.

Qua lời cuộc trò chuyện với A Nhất, nàng biết rõ người này rất dễ gần, thậm chí còn có phần chất phác.

- Công chúa cứ gọi tại hạ là A Nhất.

Lúc này A Nhất mới chợt nhận ra, bản thân hắn không thấy khó chịu với việc vị công chúa này xưng hắn là đại tiên.

Chắc có lẽ là do chênh lệch tuổi tác, cũng có thể bởi bao năm tu luyện, càng lúc hắn càng thấy rõ sự khác biệt giữa tiên và phàm.

Nàng che miệng cười khẽ:

- Nhất đại tiên!

Bản thân A Nhất cũng cảm thấy tên gọi của mình và danh xưng "đại tiên" không khớp với nhau cho lắm.

Hắn chợt nảy ý muốn có được đạo hiệu, không cần phải khí phách như Tịch Diệt đạo tổ, chỉ cần một đạo hiệu bình thường là được.

Bạn đang đọc truyện *Họ Đã Tu Tiên Như Thế Đó* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 77: Lãnh Nhược Khuynh Tâm

Lưu Ly quốc đã từng là một trong số những quốc gia có thực lực hùng hậu nhất Trung Châu, các đời vua của nó đều là người có dã tâm, luôn tập trung vào việc thôn tóm các quốc gia khác để mở mang bờ cõi.

Cuộc chiến với Đại Tề lần này đã được Lưu Ly quốc chuẩn bị từ rất lâu, thậm chí vì thế mà triều đình còn phải nhẫn nhịn những trận cướp bóc và khiêu khích diễn ra ngày một thường xuyên ở biên giới để nuôi dưỡng dã tâm của Đại Tề, sau đó đứng ở điểm cao của đạo đức để phát động chiến tranh.

Hoàng cung của Lưu Ly quốc được xây dựng rất phù hợp với cái tên của đất nước này. Lưu ly được dùng để chạm trổ, trang trí, xây dựng ở mọi nơi có thể dùng đến. Khắp hoàng cung đều là kim bích huy hoàng, xa hoa lộng lẫy.

Lúc này, bên trong Nghị Sự điện, vị đế vương già nua và hoàng hậu xinh đẹp của ngài đang ngồi trên ngai vàng. Trong điện yên tĩnh đến có thể nghe thấy cả tiếng hít thở.

Giờ lâm triều đã kết thúc, đám triều thần và người hầu đã rời khỏi đại điện từ lâu thế nhưng hai người vẫn an vị tại chỗ không có ý định rời đi.

Vị hoàng hậu mặc hoàng bào kia vẫn xinh đẹp như xưa, gương mặt trái xoan hồng hào phúc hậu, đôi mắt phượng sắc sảo tinh tế, cả làn da bóng loáng không có một nếp nhăn nào. Dường như thời gian đã sơ ý bỏ quên mất con người này rồi. Sau một trăm năm mươi năm, Lãnh Nhược Linh vẫn cứ là nữ nhân đẹp nhất của vương triều.

Nhất cổ khuynh thành, tái cổ khuynh quốc.

Nhưng cũng chính là người nữ nhân nhìn như hiền hòa này đã thành công đưa một người chồng không tham vọng lên vương vị, không ngừng mở rộng bờ cõi của Lưu Ly, mãi cho đến bây giờ Trung châu có ba đại giáo nhưng lại chỉ còn có một Lưu Ly quốc.

Ở Lưu Ly, người có thể không biết đến tên của hoàng đế thế nhưng không thể không biết đến danh hào của vị Lãnh hoàng hậu mưu lược và xinh đẹp

này. Nhất là nhan sắc bất hủ của nàng vẫn luôn là đề tài được bàn tán.

Phàm nhân hiếu kỳ, thế nhưng các vị tiên nhân của Linh Kiếm tông, Thiên Nguyên tông và Thanh Hư môn thì lại không hề chú ý. Hoàng gia có Duyên Thọ đan hoặc Trú Nhan đan cũng không phải là chuyện gì hiếm lạ.

Ngay cả việc Lãnh Nhục Linh mua chuộc các gia tộc tu tiên lớn nhỏ và những tán tu ở Trung Châu, họ cũng không hề bận tâm. Sỏi đá cho dù có lớn như thế nào đi chăng nữa thì rơi vào Vô Tận hải cũng không thể tạo nên được gợn sóng nào.

Lãnh Nhục Linh chột thở dài, bàn tay mềm mại khẽ vuốt ve khuôn mặt già nua và nhăn nheo của bậc đế vương.

- Vương Thành! Chẳng xem, chẳng đã già như vậy rồi mà vẫn cố sức lao lực để làm gì cơ chứ?

Vương Thành ngồi cứng đờ ở đó, trong đôi mắt trắng đục chết lặng của hắn chỉ còn lại đau khổ và không cam lòng.

Sau khi kết thúc thời hạn làm tạp dịch ở tổng bộ của Nhất Vãn Lâu, vị nhị hoàng tử này vừa trở về đã có dịp gặp mặt và kết nên nhân duyên với đệ nhất mỹ nhân lúc bấy giờ của Lưu Ly quốc.

Hắn yêu nàng say đắm, bị tình yêu che mờ mắt, để rồi từ một vị hoàng tử không có dã tâm trở thành một con người máu lạnh, tàn sát huynh đệ ruột thịt, trao bán tỷ muội như hàng hóa, bức tử phụ thân.

Hắn vứt bỏ hết tất cả, chỉ giữ lại nàng.

Và ngôi vị hoàng đế mà nàng muốn.

Lãnh Nhục Linh trêu mếu nhìn hắn nói:

- Khanh nhi cũng vừa truyền về tin tức tốt, những tộc nhân bàng chi mà chàng cố đưa đi cũng đã bị giết sạch ở biên giới. Chẳng xem! Bây giờ thiên hạ thái bình rồi.

Cả người Vương Thành run lên, lưng nhanh chóng khòm xuống, chớp mắt thời gian mà nhìn hắn dường như lại già hơn mười hai mươi tuổi.

- Vì sao? Vì sao vậy?

Nước mắt tưởng chừng như đã khô của Vương Thành lại chảy thành dòng, thấm ướt làn da nhăn nheo trên mặt.

Hắn quay lại nhìn hoàng hậu của mình. Ngay lúc này, dù hận Lãnh Nhục Linh đến thấu xương nhưng hắn lại vô cùng thất bại mà thừa nhận rằng mình vẫn yêu nàng ta.

Lúc đầu hắn còn nghĩ là vì mình si mê sắc đẹp của nàng, thế nhưng sau khi trải qua bao nhiêu chuyện, tình yêu mù quáng này không còn có thể dùng sắc đẹp để giải thích được nữa rồi.

Điều này cũng khá dễ hiểu, đương nhiên là bởi một tiểu thần thông của tiên nhân, một món lễ vật trước khi chia tay của người hầu nữ Diệp Mai.

Thật ra, ước nguyện ban đầu của Diệp Mai cũng chỉ là mong cho tiểu thư của nàng lấy được người chồng tốt nên mới nhờ sư tôn giúp đỡ. Có nằm mơ thiếu nữ cũng không nghĩ đến sư tôn của nàng lại tặng Lãnh Nhục Linh một tấm Khuynh Tâm phù. Lại càng không ngờ đến Lãnh Nhục Linh có thể sử dụng lá bùa kia để phủ định cả một triều đại.

Mà nghĩ lại cũng đúng. Có tướng công nào tốt hơn một tướng công có thể yêu người say đắm mà không màng đến tất cả mọi thứ như vậy cơ chứ?

Bạn đang đọc truyện *Họ Đã Tu Tiên Như Thế Đó* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 78: Yêu điệu thực nữ

Nắng chiều dần tắt trên Bình Long thảo nguyên.

Trong quân doanh lúc này đang nhộn nhịp chuẩn bị cho buổi tối. Binh lính thay ca canh gác, từng nhóm binh lính ra ngoài diễn tập cũng kết thúc công việc trở về, hậu cần bắt đầu cho bữa tối. Đây có lẽ là thời khắc nhộn nhạo nhất trong ngày.

Một căn lều trại ở gần trung tâm doanh địa lại như đang trong một thế giới khác. Bên ngoài ồn ã là thế, nhưng ở đây lại chỉ có thể nghe thấy giọng nói lễ độ trầm ấm của thiếu nữ.

A Nhất rất thích nghe giọng nói của Lãnh Vân Khanh. Nó trong veo như tiếng chuông bạc, khiến tâm tình người nghe luôn cảm thấy vui sướng.

Lúc này hai người đang ngồi ngang hàng ở ghế dành cho khách nhân, chuyện trò sôi nổi. Chủ yếu vẫn là Lãnh Vân Khanh nói.

Nàng hết kể chuyện ở Tây châu lại kể chuyện ở Trung châu, từ phong cảnh các nơi cho đến việc phá án đánh giặc, nhưng dĩ nhiên là chỉ nhắc đến những chuyện thể sự phạm trần. Nàng đã đi qua nhiều nơi, cũng trải qua nhiều chuyện, lại có tâm tư tinh tế nên càng kể hẳn lại càng có nhiều tò mò. Hai người cứ vậy mà cùng nhau trải qua cả một ngày.

Qua lời kể của nàng, A Nhất có thể cảm nhận được năm tháng chảy nhanh cuốn theo mọi sự tình.

- Thật không ngờ đại tiên lại xuất thân từ Lưu Ly quốc.

Thanh niên tha hương này chỉ khẽ gật đầu nói:

- Tại hạ đến từ tiểu thôn Lạc Nhạn.

Lãnh Vân Khanh cười nói:

- Vậy thì chúng ta cũng xem như là đồng hương rồi. Thành Lạc Nhạn cách Hoàng thành Lam Strong không xa.

A Nhất chỉ thoáng ngạc nhiên một chút, nhưng rồi nhanh chóng phục hồi về chất phác như cũ. Lúc đầu hẳn cũng có tưởng Lãnh gia này không phải là Lãnh gia mà hẳn biết đến, thế nhưng khi nghe kể về hoàng hậu Lãnh Nhược Linh thì hẳn đã biết đó là gia tộc của cố nhân.

- Xem ra đại tiên đã rời Huyền Không đại lục lâu rồi. Tiểu nữ thật không thể tưởng tượng được bên ngoài Vô Tận hải kia lại còn có những mảnh đại lục khác.

Lúc ở đầm nước, hẳn từng nói rằng bản thân được truyền tống trở lại Huyền Không đại lục.

A Nhất chỉ có thể cười khổ. Hẳn chưa có dịp chạy ngang, chỉ toàn chạy dọc, lên Tu Di, xuống Thập Bát Địa. Tính ra thì nhiều tu sĩ đạt đến thần cảnh còn chưa đến được Tam Thập Tam thiên chứ đừng nói đến thứ mơ hồ như Tu Di sơn.

Đôi mắt mù nhìn thẳng gương mặt của nữ nhân.

- Cho dù là đối với phạm nhân hay tiên nhân thì cỏi luân hồi này cũng rộng lớn đến mức không thể tưởng tượng được.

Lãnh Vân Khanh thôn thức nói:

- Sau này nếu có dịp, liệu đại tiên có thể đến kể cho ta nghe chuyện của thế giới rộng lớn đó hay không?

Nếu như là lúc trước, A Nhất chắc chắn là đã không ngần ngại mà vui vẻ nhận lời. Nhưng lúc này hẳn lại không dám. Ai có thể nói hẳn sẽ không lại tha hương vài thế kỷ chứ?

Nhìn vẻ mong đợi của thiếu nữ, A Nhất chạnh lòng. Thế nhưng hẳn quyết định nói thật, không muốn để người con gái tốt bụng sau này phải chờ mong.

- Đại đạo vô thường, tại hạ không dám hứa hẹn.

Trong mắt Lãnh Vân Khanh có chút mất mát.

- Tiểu nữ thất lễ rồi, đại tiên độ lượng.

Lời nói vô cảm của vị công chúa làm A Nhất thôn thức.

Hắn cười nói, thay đổi không khí nặng nề:

- Thật ra thì tại hạ cũng chưa được đi nhiều. Công chúa đã bao giờ nghe đến núi Tu Di chưa?...

Thế rồi A Nhất kể cho nàng nghe về loài cá chép biết nói ở trên núi kia, cỏ cây bất diệt ở tận cùng Thập Bát địa, và cả thế ngoại đào nguyên ở Diệu Âm cốc.

Tiếng cười khúc khích tựa ngọc khí chạm vào nhau vang lên từng đợt giữa trận doanh khiến bóng đêm bớt cô tịch.

Đang huyền thoại thì A Nhất chợt ngưng lại, nhíu mày hỏi:

- Đêm đã khuya thế này mà binh sĩ vẫn còn diễn luyện sao?

Lãnh Vân Khanh liền trả lời:

- Ở trong doanh trại luôn có binh lính tuần tra.

Nói đến đây Lãnh Vân Khanh cũng nghe được tiếng bước chân dồn dập quanh lều trại.

Tấm màn trước lều được vén lên, một người đàn ông trung niên mặc giáp sắt, râu tóc xồm xoàm bước vào, miệng cười ha hả:

- Hạ quan tuần tra gần đây, nghe thấy công chúa trò chuyện rất vui vẻ, tò mò không biết hai người đang nói gì, không kìm lòng được liền tự ý tiến vào. Hai người cứ tự nhiên tiếp tục.

Đám thân binh mang đao guom bóng loáng theo sau hắn lần lượt nối đuôi bước vào lều trại.

Lãnh Vân Khanh vỗ bàn đứng lên, tức giận nói:

- Viễn Từ La! Ngươi muốn tạo phản sao!

Họ Viễn dùng một tay chống kiếm bên hông, oai phong bước đến trước mặt Lãnh Vân Khanh, hắn vươn tay còn lại tát mạnh vào gương mặt xinh đẹp kia.

Thế nhưng bả vai của hắn động thì A Nhất ngồi bên cạnh nữ nhân cũng động. Tay hắn chưa kịp chạm vào mặt Lãnh Vân Khanh thì thân thể đã văng ra rồi đập mạnh xuống nền đất, bất tỉnh nhân sự.

Trong một chớp mắt vừa rồi, A Nhất đã kịp vòng ra sau lưng hắn, tát ngang vào đầu họ Viễn, lập tức đo ván tên trung niên lực lưỡng.

Dĩ nhiên A Nhất đã nhẹ tay rất nhiều, nếu hắn mạnh tay thì xương sọ của vị tướng quân này đã vỡ nát ngay bên trong mũ giáp.

- Đại soái!

Một tên thân binh hét lên rồi rút kiếm chạy về phía A Nhất.

Ở trong trạng thái cảnh giác, A Nhất đã sớm nghe được tiếng rút kiếm chậm chạp, sau đó hắn phải chờ mãi chờ mãi thanh kiếm mới hạ xuống trước mặt hắn.

Quá chậm!

Cũng bởi A Nhất từng sống sót sau khi nhận một kiếm đầy sát ý của kiếm thánh Hàn Cầm Dương ở Mê Trì địa ngục.

So với Hàn Cầm Dương thì kẻ này chậm thua cả sên.

Có tiếng nền đá vỡ tung dưới chân A Nhất. Tàn ảnh hắn mờ nhạt biến mất rồi đột ngột xuất hiện bên cạnh tên thân vệ.

Vạt áo trắng bay lượn, thanh niên mù vừa xuất cước thì đã lại thu chân. Phàm nhân đấu với nhất phẩm Tụ Nguyên cảnh tựa trứng chọi đá.

Không ai có thể nhìn thấy A Nhất tung cước, càng không thể nhìn thấy mũi chân của hắn vừa mới đã chạm nhẹ vào cằm của kẻ kia rồi thu về.

Cảnh tượng quý dị vô cùng. Thanh niên biến mất, khi xuất hiện lại thì một người đã nằm bất động trên đất.

Mọi người còn chưa hết bàng hoàng thì A Nhất đã chậm chạp nâng chân lên rồi đập mạnh xuống.

Đại địa chấn động, từ dưới bàn chân hắn, địa chấn lan đi xói tung mặt đất, hất ngã đám binh lính trong lều.

A Nhất chăm chú nhìn Lãnh Vân Khanh. Đôi mắt mù lòa kia tựa như có thể soi thấu tâm can khiến nàng ta hoảng sợ.

Hắn cảm thấy khó hiểu!

Khi này lúc tức giận đối mặt với đám binh sĩ vây quanh, ngay cả lúc họ Hầu chuẩn bị đánh nàng, tuy ra vẻ tức giận nhưng nhịp tim kia vẫn đều đều không hề đổi nhịp. Tại sao lúc này đối mặt với A Nhất thì chân tay nàng lại run, tim nàng lại đập nhanh như vậy?

Bạn đang đọc truyện *Họ Đã Tu Tiên Như Thế Đó* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 79: Kịch chưa kịp diễn đã hạ màn

Tiếng binh khí va vào nhau, tiếng người la hét ầm ĩ, tiếng bước chân dồn dập vang lên ở bên ngoài lều trại.

Dường như bên ngoài cũng đang xảy ra một trận chiến khác.

Lại một người nữa vén màn xông vào. Lần này chính là vị Hầu tướng quân trẻ tuổi, người đã nhường áo choàng cho A Nhất lúc ở bờ hồ. Hắn vội vã chạy vào, áo giáp trên người xộc xệch, mồ hôi chảy dài trên trán. Thấy Lãnh Vân Khanh không bị thương hắn mới thở phào nhẹ nhõm, sau đó nhanh chóng quỳ xuống nhận tội:

- Thuộc hạ cứu giá chậm trễ! Thịnh công chúa trách phạt!

Đối với vở kịch càng diễn càng tẻ nhạt trước mặt mình, A Nhất chỉ hững hờ bỏ qua.

Viễn tướng quân đóng vai kẻ ác quá mức nhiều lời, Lãnh Vân Khanh diễn vai công chúa gặp nạn lại quá mức bình tĩnh, vị Hầu tướng quân diễn vai hộ vệ trung thành chạy đến cứu giá thì không đủ bồi hồi, tím phôi nhân nhả.

Trong lúc họ Hầu còn mải lo bấm báo tình hình quân doanh với Lãnh Vân Khanh thì A Nhất đã đi về phía cái bàn gỗ cạnh ghế chủ tọa, nhặt lên hành trang của mình rồi xoay người rời đi.

Lãnh Vân Khanh hạ người cảm tạ:

- Đại tiên! Đa tạ người đã cứu mạng.

A Nhất lục túi lấy ra Cừ U Thất Sát nha, nắm chặt trên tay.

Trái tim của vị công chúa chợt đập thình thình làm hắn cảm thấy thật buồn cười.

A Nhất dĩ nhiên là không hề có ý giết người. Chỉ là lúc này ở ngoài lầu có vài đợt dao động của linh lực nên mới phòng bị mà thôi.

Hắn từ biệt Lãnh Vân Khanh:

- Công chúa không cần phải để tâm, đây là chuyện tại hạ nên làm! Lúc này công chúa hẳn là có nhiều việc phải giải quyết, tại hạ cũng đã làm phiền nhiều rồi, vả lại trong người còn có việc nên đành tạm biệt ở đây! Ân tình này, ngày sau nhất định đền đáp.

Hắn không mấy quan tâm đến mưu tính hay mục đích của đám người này. Lời căn dặn của Tịch Diệt đạo tổ hắn vẫn còn nhớ rõ:

- ... với chuyện của phạm nhân không cần hỏi tại sao, bởi vì chuyện của họ dù có lớn lao đến đâu thì cũng không đáng để chúng ta phải suy nghĩ.

Dẫu vậy A Nhất cũng có chút thất vọng về vị công chúa này.

Nghe thấy A Nhất muốn rời đi, thiếu nữ trộm nhìn Cừ U Thất Sát nha, trong khoảnh khắc cảm nhận được khí tức của nó thì nàng đã không còn dám suy tính thiệt hơn.

Lãnh Vân Khanh cong gối khom người hành lễ, cười nói:

- Chúc đại tiên thượng lộ bình an.

A Nhất nhét mặt nạ gỗ vào trước ngực, gật nhẹ một cái rồi cầm dao rảo bước ra ngoài.

Khi đi ngang qua tên lính canh lầu, hắn đạm nhiên cất giọng:

- Tại hạ A Nhất, đệ tử Âm Ảnh tông.

Trong sự bất ngờ của A Nhất, tên tán tu ngũ phẩm Luyện Tâm kỳ hoảng hốt quỳ xuống dập đầu.

- Đại nhân tha mạng, tiểu nhân chưa hề nghe thấy gì, chưa hề nhìn thấy gì.

Đầu của hắn va chạm với nền đất tạo thành từng tiếng vang dội, chẳng mấy chốc đã đổ máu. Thế nhưng hắn lại làm ngơ không thèm để ý, dường như chỗ hắn đang dập đầu vào không phải nền đất mà là bông vậy.

Đệ tử của Âm Ảnh tông khi đi lại bên ngoài rất ít khi xưng danh, thường thì cũng chỉ xưng danh với người chết mà thôi.

A Nhất chỉ biết Âm Ảnh tông là một trong Tam Tông Ngũ Môn, rất có danh vọng, nhưng hắn không nghĩ lại khoa trương đến mức này. Cũng không ai nói cho hắn biết quy tắc ngầm này cả.

Lại nói, từ lúc bị Cừ U Thất Sát Nha nhìn chằm chằm thì đôi chân của tên tán tu này đã sớm muốn quy ngả rồi.

Sau khi không còn cảm thấy xung quanh có sát ý, thân ảnh A Nhất cũng biến mất, chỉ còn có tiếng mặt đất bị đập vỡ liên tục vang lên rồi xa dần.

Ở bên trong lầu vải, Lãnh Vân Khanh chậm chạp ngồi xuống ghế, giọng run run:

- Hắn ta là ác quỷ giết người không góm tay.

Thấy vẻ mặt tái nhợt của Lãnh Vân Khanh, vị tướng quân họ Hầu lập tức đau lòng trấn an.

- Xin công chúa hãy bình tâm! Viễn nguyên soái và các tướng sĩ chỉ bị thương nhẹ, một lát nữa sẽ tỉnh táo lại ngay.

Lãnh Vân Khanh không biết làm sao để giải thích. Trong lúc chiến đấu với đám thân vệ, người kia hoàn toàn không hề chú ý đến bọn họ mà lại ngoảnh đầu đối mặt với nàng.

Đôi mắt của thần chết dịu dàng vô cảm đưa nàng dạo một vòng quanh quỷ môn quan.

Đến bây giờ nàng vẫn không hiểu. Rõ ràng trong lúc nói chuyện, nàng đã chiếm được cảm tình của hấn cơ mà, vì sao kẻ hoạch lại bại lộ cơ chứ?

Hầu tướng quân lại lên tiếng:

- Công chúa! Vì sao người lại đột ngột dừng dịu kẻ?

Tim của Lãnh Vân Khanh run lên từng đợt, tay nàng vịn chặt thành ghế, nói năng không lưu loát.

- Hấn ta biết! Đừng hỏi ta vì sao! Nhưng ta biết rõ hấn ta chắc chắn đã biết ý đồ của ta, luôn đề phòng ta.

Lúc này, một bóng đen lướt vào, vội vã nói:

- Công chúa! Không ổn rồi! Kẻ đó tự xưng là đệ tử của Âm Ảnh tông. Nếu đúng là vậy thì chúng ta đã chọc phải ổ kiến lửa rồi.

Nghe đến cái tên Âm Ảnh tông, vị công chúa cũng cảm thấy rung động nhưng rồi nàng nhanh chóng lấy lại bình tĩnh nói:

- Người kia căn bản là không thèm để chúng ta vào mắt, không muốn so đo. Các người lui đi, việc này ta sẽ đích thân bẩm báo cho mẫu hậu.

Bạn đang đọc truyện *Họ Đã Tu Tiên Như Thế Đó* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 80: Gặp hang chó vào!

A Nhất đã chạy như điên hơn một tháng ròng, đôi giày phàm tục kia đã sớm bị hấn giẫm nát, vùi vào đất. Hấn chạy ngược dòng An Lộc hà, dòng sông uốn lượn trườn giữa núi rừng âm u.

Nghĩ lại cũng thấy buồn cười, ở Mê Trì địa ngục thì hấn phải chạy xuôi Vong Xuyên bây giờ lại phải chạy ngược An Lộc.

Ở Tây châu hầu như không có yêu thú, ngoài hai con quái vật vô hình là Âm Ảnh tông và Huyết vực thì cũng ít thấy có bóng dáng của tu sĩ. Thịnh thoảng cũng có một vài tên tán tu liều lĩnh đến đây tìm cơ duyên, nhưng ai cũng biết phận mà điều thấp. Bởi thế nên đoạn đường này chẳng có gì đáng nói.

Nếu hấn dốc hết sức thì chừng mười ngày nữa sẽ đến nơi mà thôi.

Trên bầu trời tối đen bị mây mù che kín chỉ có một ngôi sao nhỏ lấp lánh như muốn chứng minh rằng dù ở trong hoàn cảnh nào thì vẫn có một hi vọng luôn tồn tại.

Giữa rừng núi âm u, bên khúc sông nhỏ, A Nhất đang ngồi nướng một con thỏ rừng. Hấn dừng lại chỉ vì đói chứ không phải vì đêm. Ban đêm hay ban ngày đối với một kẻ mù lòn như hấn cũng không có gì khác biệt.

Mấy ngày đầu tiên hấn vẫn giữ thói quen không cần phải ăn uống như ở Mê Trì địa ngục, và lại nổi hòi hóp của kẻ tha hương sắp về đến nhà cũng làm hấn quên hấn con đói, mãi cho đến lúc sắp ngã gục A Nhất mới nhận ra.

Mình còn là phàm thai, vẫn phải ăn phải uống.

A Nhất đang nhai vội miếng thịt nhật tuếch thì chợt có tiếng kêu la, tiếng chân chạy và tiếng thở hồng hộc vang ra từ một hang động ở nơi xa.

Là thợ mỏ!

Cái nghề này ở Tây châu rất thịnh bởi lượng đá quý cực kỳ phong phú. Có lẽ đây là cách mà đại tự nhiên đền bù cho những người sinh ra ở nơi này. Nhân loại sinh ra ở Tây châu không thể có linh căn, không có ngoại lệ.

Sợ rằng đã có chuyện bất trắc, A Nhất vội chạy về phía đó. Nếu có người cần trợ giúp thì hấn cũng có thể góp chút sức.

Khi hấn đến nơi thì một nhóm ba người cũng vừa chạy ra khỏi hang. Quần áo của họ tuy dơ bẩn nhưng rất thô và bền chắc.

A Nhất vội tiến lại hỏi han:

- Tại hạ vừa đi ngang qua đây, nghe thấy tiếng la hét. Có chuyện gì đã xảy ra vậy? Mọi người có làm sao không?

Tuy sự xuất hiện của A Nhất khá đột ngột nhưng thi thoảng vẫn có vài kẻ đặc biệt lãng mạn vào tìm cuộc sống núi rừng để lấy cảm hứng nên đám thợ mỏ cũng không quá ngạc nhiên trước sự hiện diện của bạch y nam tử này.

- Hang động này có ác quỷ!

Một người thợ mỏ gầy gò lấy lại sức lên tiếng. Gã thở phì phò, ngoảnh mặt nhìn cái hang động nhỏ hẹp chỉ vừa cho hai người đi kia, trong đôi mắt chỉ có tận cùng sợ hãi. Khi quay sang nhìn đồng đội của mình thì gã liền hốt hoảng hỏi:

- Lão nhị đâu rồi?

Hai người kia nhìn nhau bằng ánh mắt đau thương, cùng hướng nhìn về phía hang động u tối.

- Chúng ta cứ về trại trước rồi tính.

Tuy nói vậy nhưng trong ba người, không một ai tin "lão nhị" kia còn có thể sống sót ra ngoài cả.

Trước khi đi người thợ mỏ cũng không quên nhắc nhở A Nhất:

- Vị công tử này! Mau rời đi thôi. Nơi này không an toàn.

A Nhất gạt đầu nở nụ cười hòa nhã.

Nhìn ánh mắt đậm nhiên của hấn, người đội trưởng kia ngập ngừng rồi run run giọng nói:

- Thứ bên trong đó không thể đùa giỡn được đâu cậu trẻ à!

Cảnh báo A Nhất xong, gã cũng vội chạy theo hai người đồng đội của mình.

Chẳng mấy chốc, không gian lại trở nên im lặng, chỉ có tiếng nước róc rách và tiếng gió vi vu lách vọt qua cành lá.

A Nhất đứng đối diện với hang tối.

- Ác quỷ ư?

Hấn lại không nghĩ là vậy. Hấn là có tu sĩ nào bế quan ở trong đó, khả năng lớn là người của Huyết Vực.

A Nhất cúi người hành lễ rồi nói:

- Vãn bối xin tiên bối động lòng trắc ẩn mà tha thợ mỏ kia một mạng. Họ cũng chỉ vì cuộc sống khổ khó mới vô tình xúc phạm nơi tiên bối tiềm tu.

Hấn cũng không dám xưng danh tông môn của mình, bởi làm vậy rất có thể khiến người trong kia hiểu lầm đó là lời đe dọa, lợi không bằng hại.

A Nhất cúi người hồi lâu nhưng không thấy động tĩnh gì.

- Xem ra người thợ mỏ kia đã không xong rồi!

Nghĩ vậy hấn thờ dài, thầm xin lão thiên gia phù hộ kẻ xấu số kia kiếp sau có cuộc sống tốt hơn.

Thanh niên bởi mù lòa nên không thể thấy sâu bên trong thạch động lúc này có bóng dáng lò mò của một người trung niên, y phục trên người tương tự như những người thợ mỏ vừa rồi. gương mặt hấn nhợt nhạt căng phồng như thi thể chết trôi.

A Nhất vừa định quay người rời đi thì chợt có một lực hút tuôn ra từ trong hang, dường như đang có vô số xúc tu vô hình muốn kéo hấn vào trong.

Cảm giác lạnh lẽo đó làm lông tóc của hấn dựng ngược.

Nhưng A Nhất lại không bỏ chạy.

Trong hang động bí ẩn đáng sợ có thứ gì đang kích thích mời mọc, khiến hấn không nỡ rời bỏ.

A Nhất bước lại gần hang động, dự định chỉ nghe động tĩnh ở bên trong mà thôi.

Càng lại gần thì âm thanh của tự nhiên cũng dần biến mất, bị im lặng tuyệt đối nuốt chửng. Vô âm lại tựa lời ca, dịu dàng ru A Nhất vào bình yên.

Giương mặt của người thợ mỏ mà mị lụi dần vào bóng tối.

A Nhất mê mang đến gần hơn, hần chỉ cần lại gần một chút nữa để nghe được rõ hơn mà thôi. Hần sẽ không tiến vào làm phiền vị tiền bối ở trong đó.

Khi mũi chân của hần chỉ cách cửa hang một sợi chỉ thì ở bên trong thế giới tinh thần, chiếc bình ngọc mà cá chép cho hần rung lên kịch liệt đánh thức Thiên Âm chi hồn.

Ý thức của A Nhất mới nhận ra mình vừa trúng phải một dạng thần hồn công kích.

A Nhất hít sâu vào một hơi, hần khí thấm vào tim phổi khiến mắt của hần tỉnh táo hơn.

Rồi hần nhả ra tiếng hét như sấm, nứt toác trong không khí, vang vào trong thạch động.

Vậy mà không có bất kì âm thanh nào vọng lại. Tất cả đều rơi vào nơi sâu âm u kia.

Ngay cả mặt đá gần cửa hang cũng không dội lại sóng âm của A Nhất.

Đối với thanh niên mù, thạch động hẹp này tựa như vực sâu không đáy.

Thăm thẳm nhưng lại quen thuộc vô cùng.

A Nhất hoảng loạn lùi lại, hần búng lên một tảng đá khá lớn vừa người ôm ở gần đó.

- Văn bối thất lễ!

Nói rồi hần bỏ viên đá ngay lối vào hang động, đá văng nó vào trong.

Không có âm thanh của đá chạm đất trong khi tai hần vẫn có thể nghe thấy tiếng gió, tiếng nước và cả tiếng thú rừng thì thoảng cựa quậy ở bên ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Hộ Đã Tu Tiên Như Thế Đó* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 81: Về nhà!

Trong quá khứ.

Nhưng là một quá khứ mới!

- Tô! Tô!

Trên một sườn đồi thấp, dưới bóng mát của cội bồ đề, vị thiên sư già mở mắt từ ái nhìn đám trẻ đang ríu rít xung quanh.

Có cơn gió nhẹ thổi đến khiến bộ tăng y màu vàng đất khẽ lay động.

Vài đứa nhóc đang rượt đuổi nhau chạy quanh cội bồ đề. Có đứa leo lên cành cây cao, không xuống được, khóc rống. Có đứa đang chơi xếp gỗ thì bị va đổ, la chí chóe. Một tiểu nha đầu lại đang lén lút vẽ bậy lên mặt đứa nhỏ đang ngủ, trên miệng là nụ cười tinh nghịch.

Bên cạnh thiên sư, một đứa bé trai quẹt nước mắt nước mũi đang chảy rờn rờn, mách lẻo:

- Tô! Lãng Sơn bôi đất lên áo mới của con.

Thiên sư lấy một cái khăn nhỏ trong túi vải ra, nhẹ nhàng lau mặt mũi cho đứa bé, rồi nói.

- Cẩn Dương! Sao lại ham chơi rồi? Chẳng phải con có chuyện quan trọng cần làm sao?

Đứa bé ngơ ngác không hiểu vị tăng già đang nói gì. Ngày nào nó cũng chỉ chạy chơi quanh làng, tối thì về Bồ Đề Tự ăn cơm rồi lăn ra ngủ, có chuyện gì quan trọng mà nó phải làm cơ chứ?

Thấy ánh mắt ngơ ngác của đứa trẻ, vị thiên sư già cười xoa đầu nó rồi nói:

- Không sao! Quên rồi cũng không sao! Về được là tốt rồi!

Bàn tay già nua lục lọi trong túi vải một lúc mới lấy ra mười hai chiếc lá bồ đề xanh tốt, nhét vào trong áo của đứa bé.

- Ta lại cho con mười hai lá bồ đề!

Đứa bé muốn từ chối nhưng lại không muốn làm phật lòng Tổ nên không dám nói ra suy nghĩ thật sự của mình: "Lá bồ đề lại không ăn được, Tổ cho con làm gì cơ chứ?"

Vị thiền sư trầm ngâm nhìn đứa trẻ thật lâu rồi cười hỏi:

- Con có muốn xuống tóc quy y không?

Nghe thấy câu nói này, không hiểu vì sao trái tim nhỏ bé của Cần Dương lại xúc động, khóe mắt cay xè ép nước tuôn ra.

Một kiếp này, nó không chạy về hỏi ý kiến của cha mẹ nữa. Nó run run quỳ xuống trước mặt Tổ, dùng đôi mắt to long lanh và thuần túy của mình nhìn ngài rồi nói:

- Con đồng ý!

Tổ ngạc nhiên chốc lát nhưng rồi cũng đăm nhiên cười:

- Xem ra Hàn Cần Dương "đã, đang và sẽ" trả nghiệp của mình rồi. Vậy từ nay pháp danh của con là Tánh Không. Con có thích không?

Đứa bé tuy không hiểu ý của Tổ, cũng không hiểu nghĩa của hai từ này nhưng vẫn thấy nó rất hay nên gật đầu.

Bánh xe thời gian trong chớp mắt đã lại trôi nhanh. Ở một thời điểm khác, có một Hàn Cần Dương dọa xuống tầng thứ mười tám của địa ngục, bị giam trong Mê Trì, bị ngục hỏa thiêu hủy hàng hà sa số kiếp.

Trên đỉnh Tuyết Phong có Bồ Đề tự. Trong tự có vị bồ tát Tánh Không.

...

Bỏ qua chuyện quá khứ nhàm chán và rối rắm để trở lại với hiện tại tối tăm của nam tử mù lòa.

Lúc này A Nhất đang cần mẫn phá núi, bẻ đá, bồi lên một cái đồi đá nhỏ cao gấp đôi hấn để chặn kín trước cửa hang.

Hấn còn cẩn thận chẻ cây và dựng một tấm bảng phía trước. Hấn không biết viết nên chỉ có thể khắc mấy nét nguệch ngoạc ở trên tấm gỗ, nhìn sơ sơ cũng có thể hiểu là có đá đè chết người.

Đi theo A Nhất đã lâu, Cửu U Thất Sát nha cũng đã quen với việc bị đem dùng như con dao sắc, dao chặt củi, dao đào đất hay một ngàn lẻ một việc linh tinh khác.

Sau khi hoàn thành, A Nhất thở phào một hơi. Tạm thời cứ như vậy đã, về tông môn hấn sẽ nhờ trưởng bối đến xem xét, che đậy nơi này tốt hơn.

Hoàn thành xong mọi việc, A Nhất lại chạy nhanh ngược nhánh sông, vừa chạy vừa ca vang giai điệu đầy hào khí:

Trăm năm tha hương,

Lòng hóa đá

Mù vẫn rõ đường,

Tiếng hát xa

Vong Xuyên hà, khó cản!

An Lộc hà, chớ cản!

....

Tám ngày sau, tiếng hát của A Nhất bị tiếng sóng biển át đi. Phía trước hấn là vực thẳm.

Trước mắt là vùn vụt trải đến tận cuối chân trời. Thình thoảng một vài đám mây lười biếng hé mở đôi mắt để lộ đại dương xanh thẳm, gợn sóng ở phía dưới.

A Nhất vui mừng, bắt đầu chạy dọc vách núi, vừa chạy vừa hát vang. Giọng hát trong trẻo chất chứa đầy niềm vui và hi vọng. Một canh giờ sau, hấn dừng lại trước một tảng đá cao đến gối. Tảng đá bình thường bị gió núi bào mòn trở nên trơn nhẵn.

A Nhất sờ sờ tảng đá thật kỹ. Sau khi cảm nhận hơi ẩm tựa nắng mai tỏa ra từ tảng đá, hấn liền chạy đến trước vực thẳm, rồi nhảy xuống.

Roi được một đoạn thì có con gió ấm đỡ lấy thân thể hần rồi nâng hần lên cao, đặt lại trên vực.

A Nhất lần nữa trở lại sờ mó tảng đá. Tảng đá lại lạnh như gió đông.

Hần liền nhấc tảng đá lên rồi ném xuống vực. Tảng đá cũng như hần lúc trước, roi một đoạn thì được đưa trở lại lên trên, đặt vào vị trí cũ.

Lần này A Nhất sờ tảng đá thì đầu ngón tay của hần đã tê rần. Cảm nhận được con đau tê dại nơi tay, A Nhất vui vẻ ôm lấy tảng đá, nhảy xuống vực sâu.

Khi hần buông tay thì tảng đá biến mất trở lại trên vách núi trước kia.

- Âm Ảnh tông ta đã về đây!

Roi chừng nửa nén hương sau thì A Nhất mới đặt chân xuống mặt đất.

Phía bên kia khe núi hẹp là chốn bồng lai tiên cảnh, tiếng chim hót, tiếng nước chảy và cả tiếng gió vui đùa chào mừng đứa trẻ lạc.

Sau bao năm gian truân, A Nhất cũng đã về được đến nhà, đôi chân trần chạy trên con đường mòn lót đá mát rượi dẫn vào trong khe núi, miệng cất tiếng cười vang.

Bạn đang đọc truyện *Họ Đã Tu Tiên Như Thế Đó* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 82: Thiếu tiểu ly gia, lão đại hồi

Điều Âm cốc là nơi A Nhất hạ thổ, bởi vậy mặc dù chỉ còn một phần hồn sau khi đã cho cá chép và Hàn Căn Dương mỗi người một phần thì nơi này vẫn có thể nhận ra hần. Đại trận hộ tông không khởi động thì trên đời này cũng không có thần thức nào có thể tra dò ra hần.

Lúc trước hần thâm lặng ra đi, bây giờ lại thâm lặng trở về.

Thiếu niên mù đứng trước cổng lớn mở toang của Tịch Diệt lăng, khom người, khoanh tay hành lễ:

- Đồ nhi bất hiếu thỉnh an sư tôn!

Chợt một bàn tay xương xẩu đặt lên vai của A Nhất, làn da nhăn nheo và khô ráp, mùi hương và hơi ấm quen thuộc làm hần xúc động quỳ rạp xuống đất, tựa như một đứa trẻ biết mình làm chuyện sai, giờ chỉ biết quỳ xuống nhận lỗi chờ gia pháp.

Không gian im lặng trong chốc lát, một lúc sau giọng nói khàn khàn già nua mới bồi hồi vang lên:

- Trở về là tốt rồi!

Chỉ năm chữ ngắn gọn nhưng lại khiến A Nhất suy chút nữa không kim lòng được mà bật khóc. Hần cố nén nước mắt vào trong, ngược đôi mắt nhìn về phía sư phụ của mình, mặc dù biết hần cái gì cũng không nhìn thấy được nhưng Tịch Diệt vẫn nở một nụ cười nhẹ trấn an.

Hai thầy trò cách một trăm năm mươi năm mới gặp lại thế nhưng chỉ khô khan nói đôi câu như vậy rồi thôi, tất cả những nhớ nhung, lo lắng, tưởng niệm đều nén lại ở trong lòng.

Tịch Diệt dẫn đầu bước vào trong lăng, A Nhất vội đứng dậy theo sau vào.

Bởi đã mù lòa thế nên lần này những vãn tự trên mấy cột trụ đã không còn làm hần đau đầu được nữa.

Hai người đi đến trước một cánh cửa đá, nơi này là một thất nhỏ mà lúc trước sư phụ đã chuẩn bị cho hần. Cánh cửa mở ra, bên trong vẫn vậy, một chiếc giường, một cái tủ nhỏ, một bộ bàn với bốn chiếc ghế.

Tịch Diệt vào phòng, trầm ngâm ngồi xuống và nhìn đồ đệ của mình thật kỹ. Hơn một trăm năm, nhưng khuôn mặt A Nhất lại không có biến hóa gì lớn. Tuy rằng đã trưởng thành hơn rất nhiều nhưng thần thái hòa nhã kia vẫn còn đó. Nhưng sự hòa nhã kia đã không còn mang nét ngây ngô như lúc trước mà vững chãi và tin cậy hơn rất nhiều.

Tịch Diệt đạo tổ hài lòng gật đầu, sau đó vui vẻ rót ra một bộ ấm trà, rót một tách đầy cho A Nhất, thả vào một viên đan dược quen thuộc.

A Nhất cẩn thận dùng hai tay đón lấy tách trà, nghẹn giọng nói.

- Là đồ nhi bất hiếu, đã làm sư tôn lo lắng rồi!

Nhìn đôi mắt mù lòa của A Nhất, Tịch Diệt đạo tổ thờ dài vươn tay điểm nhẹ vào trán của hắn.

Một tia sáng màu vàng kim lóe ra từ đầu ngón tay của lão, nhưng tất nhiên là chỉ có lão nhìn thấy được, còn A Nhất thì đến mí mắt cũng không thêm chớp lấy một cái. Thấy A Nhất không có phản ứng, lão nhú mày, lại liên tục chạm đầu ngón tay của mình lên trán của hắn.

Lúc này A Nhất đã hiểu sư tôn của mình muốn làm gì, hắn cười khổ nói:

- Sư tôn! Nhân căn của đồ nhi đã nát rồi.

Tịch Diệt đạo tổ sững sờ trong chốc lát, sau đó buông tay thờ dài nói:

- Cũng không thể trách con được, sống còn trong Mê Trì địa ngục không dễ dàng, với tu vi như con bây giờ mà có thể thoát ra cũng đã là vạn phúc. Tuy là phải đánh đổi nhân căn của mình. . .

Lão nghĩ rằng vì A Nhất sử dụng Thiên Âm chi hồn quá độ mới khiến nhân căn bị vỡ nát.

- Sư tôn! Thật ra thì..

A Nhất mở miệng định giải thích nhưng Tịch Diệt đạo tổ đã ngắt lời hắn:

- Những chuyện ở Mê Trì đừng bao giờ kể cho ai cả. Ngay cả ta cũng không được kể. Đó là nhân duyên của con.

A Nhất ngẩn ra, nghĩ lại những chuyện kỳ quái mà hắn đã gặp được ở Mê Trì, hắn cũng có phần hiểu được. Những chuyện xảy ra ở nơi đó tựa như một vở kịch đã được sắp xếp sẵn, chỉ chờ hắn đến để hoàn thành vậy.

Hệt như là một quyển truyện kỳ vượt cấp giết địch dở hơi mà trước kia hắn từng nghe kể.

Sự tò mò vượt qua kiểm soát của A Nhất, hắn hỏi:

- Sư tôn! Người có thể cho con biết tên thật của người không.

Câu hỏi làm Tịch Diệt đạo tổ nhú mày, lão không tìm được nguyên nhân từ trong đôi mắt mù lòa nhưng rồi cũng không ngần ngại truyền âm cho hắn.

Không phải nói ra khỏi miệng mà là truyền âm.

- Tên của ta là Cổ Thiên Ân.

Chính là tên của lão ác thần có ngoại hình giống hệt Tịch Diệt ở bên trong Mê Trì.

Nhìn thân thể run rẩy và gương mặt chột tái nhợt đi của thanh niên, lão cười nói:

- Chuyện ở Mê Trì đừng nên để ở trong lòng.

Lão cũng đã từng trải qua cái thí luyện điên cuồng đó nên rất hiểu và cảm thông cho A Nhất.

A Nhất uống cạn tách trà, cố rửa sạch cái hương vị tanh tươi của tiên nhân há cáo và con buồn nôn trong miệng mình.

Tịch Diệt lại rót cho hắn một tách linh trà nữa.

- Con ngồi đây nghỉ ngơi chờ ta một lát, ta đi dòm quan tài về đây cho con.

Quan tài sau khi theo tu sĩ xuống thập bát địa rèn luyện liền trở thành một món pháp bảo, có thể dùng để tắm bỏ thần hồn, tăng cường tốc độ tu luyện, diệu dụng vô cùng.

Lúc này lão còn chưa biết chuyện hắn cũng không phải được quan tài đưa lên lại trần thế mà là được Ngưu Vương truyền tống trở lại. Bản thân hắn phải trèo đèo lội suối để trở về.

A Nhất bối rối, chuyện đánh mất cỗ quan tài cũng là điều làm hắn lo lắng nhất khi trở về đối mặt với sư tôn.

- Quan tài. . . đồ nhi đã đổi quan tài với một vị tiền bối để lấy thứ này.

Bạn đang đọc truyện *Họ Đã Tu Tiên Như Thế Đó* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 83: Giả diện hồ nhân

Một chiếc mặt nạ gỗ được thanh niên mù lấy ra từ ngực áo, mặt nạ với đường vân gỗ kỳ dị, bề mặt bóng loáng kín kẽ, ngay cả hai hốc mắt của mặt nạ cũng không được khoét lỗ. Dấu sao thì hẳn cũng là kẻ mù, mặt nạ có mắt hay đối với hắn cũng không quá quan trọng.

Tịch Diệt đạo tổ vội nắm lấy chiếc mặt nạ đơn sơ, hết lật qua lại lật lại, kiểm cẩn thận tỉ mỉ.

Đôi mắt của lão dần dần trở nên tham lam mờ mịt, hai con ngươi vẫn đục chăm chú nhìn nét vô thần của mặt nạ.

- Sư tôn!

Giọng nói đột ngột của A Nhất khiến lão thức tỉnh, hoảng sợ thả chiếc mặt nạ xuống bàn rồi dúi mắt để tránh phải nhìn thấy nó.

- A Nhất! Con mau đeo chiếc mặt nạ này lên.

Cảm nhận được luyến tiếc, không nỡ của sư tôn, A Nhất liền nói:

- Nếu sư tôn thích thì con xin tặng nó cho người. Dù sao con cũng không cần dùng đến nó.

Tịch Diệt đạo tổ đặt tay lên vai A Nhất, nghiêm giọng nói:

- A Nhất! Nhớ kỹ! Chiếc mặt nạ đó là của con, chỉ của riêng con mà thôi.

Nghe Tịch Diệt đạo tổ nói vậy, hắn liền biết chiếc mặt nạ này tất nhiên là có chỗ đặc biệt.

A Nhất gật nhẹ, cẩn thận cảm nó đưa lên mặt, từng đường vân gỗ đen kịt như sống lại, vô số xúc tua nhỏ chọt nhô ra khỏi mặt nạ rồi nhanh chóng cắm vào mặt hắn.

Hắn lập tức phản ứng, dùng sức kéo nó ra thế nhưng càng kéo thì chiếc mặt nạ càng dính chặt vào mặt hắn.

Hắn muốn hét lên, thế nhưng lại không thể mở miệng. Tất cả cảm giác trên mặt cũng mất hết.

- Đừng sợ hãi!

Chợt nhớ tới có sư tôn thân thông quảng đại ở ngay bên cạnh, A Nhất lập tức ngừng kéo chiếc mặt nạ, ngoan ngoãn ngồi yên.

Bóng đêm của mù lửa càng tối đen.

Đạo tổ đứng dậy, lùi lại ba bước, chỉnh chu lại bộ đạo bào không có lấy một nếp gấp của trên người rồi đặt tay phải lên vai trái.

Lão thần tiên trịnh trọng cúi người.

Một tràng ngôn ngữ tối nghĩa vang lên bên trong mặt thất. Âm thanh khi rõ khi mờ mịt như từ phương xa vọng lại, thành kính, nhẹ nhàng, huyền ảo khiến cho tâm thần người nghe khi thì tỉnh lặng, khi thì gợn sóng.

A Nhất nghe không hiểu thế nhưng cũng nhận ra được có vài chữ mang máng giống với cổ ngữ của cá chép.

Theo thời gian càng lâu, chiếc mặt nạ càng dính chặt vào làn da của thanh niên mù, cho đến cuối cùng hòa hợp vào một thể, trở thành một bộ phận trên gương mặt của hắn. Kì lạ là lúc này A Nhất lại không cảm thấy đau đớn gì, ngược lại lại thoải mái giống như hắn đã đeo nó rất lâu rất dài vậy.

Một lát sau Tịch Diệt mới ngừng lại, lão hít một hơi thật sâu rồi nói chuyện bằng ngôn ngữ bình thường.

- Con nghỉ ngơi đi. Ngày mai sẽ là đại lễ nhập môn của con.

Nhìn bạch y nam tử đeo mặt nạ ở trước mặt, cảm xúc ủa về khiến lão lệ tuôn rơi.

A Nhất đang định hỏi sư tôn về chiếc mặt nạ ở trên mặt thì chợt nhớ ra lúc này mình đã không thể nói chuyện.

Biết rõ A Nhất muốn hỏi gì, lão truyền âm:

- Đeo mặt nạ mãi thì nó sẽ trở thành gương mặt thật.

Nói rồi Tịch Diệt liền rời đi, không cho hắn cơ hội để thắc mắc về mặt nạ. Hơn nữa, lão cũng không muốn để A Nhất nhận ra mình đang khóc.

A Nhất ngộ tính không cao, nhất thời không hiểu được ý tứ trong lời nói của sư tôn. Nhưng hắn cũng không mấy lo lắng, bởi nếu sư tôn đã an tâm để

hắn đeo mặt nạ thì nó nhất định là vô hại.

- Mặt nạ... mặt thật.

Suy nghĩ không ra, hắn đành nghe lời sư tôn, buông tha cho đầu óc của mình mà lên giường nghỉ ngơi. Trên mặt vẫn đeo mặt nạ gỗ.

Sau đó A Nhất mơ thấy một giấc mơ rất kì lạ, hắn nhìn thấy mình ngồi trong căn mật thất.

Mật thất rộng rãi, bốn phía là những kệ sách bằng gỗ cao và được chất đầy sách, sách lấp kín bốn mặt tường. Giữa mật thất có một cái bàn đá tròn.

Thời gian vừa qua hắn đã quá mệt mỏi, nằm ngủ nhập mộng cũng là điều dễ hiểu.

A Nhất ngồi dựa lưng vào ghế, ngửa đầu nhìn trần nhà cao vợi vợi.

- Nhân căn của mình đã vỡ nát, mình vốn không thể nhìn thấy mới đúng. Đây nhất định là một giấc mơ!

Cũng vì luôn phải chịu đựng ám ảnh của Huyết giới nên nam tử đáng thương này đã tạo cho mình thói quen luôn luôn tìm hiểu và tra xét thực tại.

Nỗi sợ lớn nhất của hắn là một ngày nào đó hắn đánh mất bản thân, không phân biệt được mộng ảo và hiện thực rồi hại người khác.

Mặt nạ gỗ tĩnh táo nói:

- Mù cũng thật tốt! Mình có thể dễ dàng nhận thức được đâu là mộng và đâu là hiện thực.

Chợt có tiếng cười khúc khích vang lên. A Nhất giật mình nhìn lại thì thấy chiếc ghế dựa bên cạnh hắn có một nữ nhân mặc bộ áo váy trắng xóa như tuyết đang ngồi. Trên mặt nàng ta mang chiếc mặt nạ hồ ly, màu trắng làm nền khiến những họa tiết đỏ như son đang uốn lượn trên đó trở nên thật nổi bật. Dưới lớp mặt nạ trắng là một đôi mắt vàng sẫm có đồng tử dài hẹp.

Là mắt của hồ ly!

Bạn đang đọc truyện *Hộ Đã Tu Tiên Như Thế Đó* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 84: Trang Chu Điệp Mộng

A Nhất ngẩn người.

Bởi vì nghĩ đây chỉ là một giấc mơ nên hắn không ngần ngại thốt ra suy nghĩ của bản thân.

- Đạo này mình toàn sẵn thô rừng với heo rừng. Sao giờ lại bị hồ ly ám ảnh?

Nữ nhân ngừng cười, trầm giọng xuống đến thấp nhất, khàn khàn nói:

- Ta là thô!

Tuy nàng đã cố trầm giọng cố giả cho giống với giọng nói đáng sợ của ma quỷ thế nhưng âm thanh trẻ trung kia vẫn mười phần dịu dàng, khiến người nghe nao lòng.

A Nhất gật gật đầu đồng tình. Nếu là thô thì hắn còn có thể hiểu được.

Mặt nạ gỗ thờ dài:

- Ta xin lỗi người! Sau này ta sẽ không ăn thịt thô nữa.

Bây giờ hắn đã về tông môn, có tích cốc đan, không cần phải đi săn thú rừng kiếm cái ăn nữa. Có gia đình thật tốt!

Nữ nhân cười phá lên. Tiếng cười như chuông bạc đọng đầy căn mật thất.

Nàng không ngờ hôm nay mình đến để đọc sách vậy mà lại gặp chuyện thú vị thế này.

Còn A Nhất thì cảm thấy oán khí của con thô này cũng không tệ, rất có sức sống, không như đám oán khí luôn điên điên dại dại nhìn hắn.

Nữ nhân nghiêng người, một tay chống cằm trên bàn, để lộ dáng người thướt tha yêu kiều. Đôi mắt hồ ly híp lại đánh giá hắn từ trên xuống dưới rồi chăm

chú nhìn cái mặt nạ gỗ bóng loáng không khác mắt, không kẻ miệng kia.

- Mặt nạ rất hợp với ngươi!

A Nhất vô thức sờ sờ tay lên mặt, cảm giác cứng nhắc vừa khít mặt hắn.

Không ngờ nó còn cứng đầu bám theo hắn vào cả trong giấc mơ. Cũng chỉ có trong mơ hắn mới có thể đeo mặt nạ mà mắt vẫn thấy rõ, miệng vẫn có thể nói chuyện bình thường.

Hồ ly tinh hỏi:

- Tiểu đệ muốn tháo mặt nạ ra sao?

Trong giọng điệu đầy ý trêu chọc.

A Nhất suy nghĩ. Mặt nạ rất phù hợp với khuôn mặt hắn, vô cùng thoải mái, đeo cũng như không đeo.

Bởi nghĩ là trong mơ nên A Nhất cũng bỏ hết lễ tiết mà thầy đồ từng dạy hắn, hắn dùng cách xưng hô tựa như đang trò chuyện với bằng hữu lâu năm.

- Cũng không hắn! Ngươi thấy đó, nếu không phải là ngươi nhắc thì ta cũng không nhận ra mình đang đeo mặt nạ. Chỉ là... Chỉ là vì không thể tháo nó ra nên ta lại càng muốn tháo mà thôi.

Nữ nhân yếu điệu lại đổi tư thế, không chống cằm trên bàn nữa mà ngồi thẳng dậy, mắt vẫn chăm chú nhìn chiếc mặt nạ xinh đẹp, thốt lên một tiếng nê phục.

- Thật bá đạo!

Dưới mặt nạ, A Nhất cười khổ:

- Có lẽ là bản tính của con người đi, nhưng cũng có lẽ vì ta luôn phải đấu tranh với số phận nên bây giờ đã thành thói quen.

Nữ nhân đứng dậy ra phía sau lưng ghé vòng tay qua cổ hắn rồi nói:

- Số phận của tiểu đệ thật khó!

Cánh tay có hơi ấm, không lạnh lẽo như cánh tay của oán hồn.

Nam tử tưởng mộng nên không màng đến lễ tiết nam nữ thụ thụ bất thân. A Nhất vỗ vỗ bàn tay trắng nõn trước ngực nhận lấy xót thương của hồ ly tinh.

- Ta đã về nhà rồi! Sau này sẽ bình bình ổn ổn tu luyện, không đi đâu nữa.

A Nhất nói chắc chắn như đinh đóng cột.

Hắn tự hứa với lòng khi tu luyện sẽ không chạy ra khỏi phạm vi của ngũ căn nữa. Nếu thật có thêm một lần thì cái mạng nhỏ này cũng khó mà giữ được.

Một lần đã là quá đủ rồi! Thứ hắn có thể cho đi cũng đã cho hết rồi.

Hồ ly tinh đưa tay che miệng, cười ngặt nghẽo:

- Nam nhi mà cứ ru rú trong nhà sao được chứ?!

Tu sĩ tu luyện là vì cầu hai chữ tự tại.

Không bị luân hồi trói buộc, trường sinh bất tử.

Không bị thời không trói buộc, vân du Lục Đạo.

Nam tử này thì tốt rồi, lại muốn tự nhốt mình trong nhà.

A Nhất bất bình:

- Ở nhà có gì không tốt chứ?

Nói rồi tiếng hát của A Nhất ngân vang:

Nhà ta ở Âm Ảnh tông

Nhà ta rất to!

Nhà ta ở Diệu Âm cốc

Phong cảnh rất đẹp!

A Nhất hát xong, nữ nhân nhẹ vỗ tay tán thưởng.

Sau đó nàng vung tay áo lên, một cây cỏ cảm hiện ra trên bàn đá trước ghế ngồi của nàng.

Hồ ly tinh này lại ngồi xuống, mười ngón tay mảnh khảnh thon thả lướt trên dây đàn. Âm điệu tuy chậm rãi nhưng lại vui tươi dứt khoát, tựa tâm tình của kẻ tha hương lại được quay về quê nhà, ngắm nhìn phong cảnh của chốn cũ mà nở nụ cười mong mỏi.

Nàng đặt hai bàn tay lên dây đàn, dùng khúc hồi hương, đôi mắt hồ ly nhìn hấn đầy chờ đợi.

A Nhất hiểu ý, nhanh chóng vỗ tay khen.

- Ngươi đàn rất hay!

Hồ ly cười tủm tỉm, nói:

- Hay cũng không nên nghe nhiều! Rất dễ bị câu dẫn.

Dẫu rằng A Nhất không nghĩ là mình đã bị câu dẫn nhưng vẫn theo thói quen tự kiểm tra lại ý thức.

Tuy là mộng nhưng hấn vẫn rất tỉnh táo, vẫn có thể điều khiển bản thân và không hề bị mất đi lý trí.

Nữ nhân cười, đánh thức dòng suy nghĩ của hấn:

- Tiểu đệ sắp tỉnh mộng rồi!

Nàng ta vừa dứt lời thì thân thể của hấn cũng dần trở nên mờ ảo như sương sớm.

Lúc mây mù che kín mắt, A Nhất vẫn nghe được tiếng nói dịu ngọt kia vọng theo.

- Khi nào có dịp, tỷ tỷ sẽ dạy đệ gảy đàn.

Thanh niên mở mắt thức tỉnh trong bóng tối của mù lòa. Hấn khẽ vỗ tay, cảm nhận cảnh vật xung quanh. Sóng âm vọng về trả lời cho hấn biết nơi này là căn phòng nhỏ của mình.

Hấn sơ tay lên mặt, xúc cảm và sự đàn hồi nói cho hấn biết hấn đang chạm đến làn da thật của mình. A Nhất lấy tay mò mẫm nhặt chiếc mặt nạ rơi ở bên cạnh lên.

Giấc mơ đó quả thật rất chân thực, đến bây giờ hấn vẫn có thể nhớ rõ âm điệu của cầm khúc kia. Rõ ràng là hấn chưa bao giờ nghe qua bài đó, bản thân hấn cũng không biết gảy cổ cầm, vậy mà lại có thể mơ ra được tình tiết sắc nét đến thế.

Chẳng lẽ mình có năng khiếu đánh đàn đến vậy sao? Hấn là bởi vì Thiên Âm chi hồn!

A Nhất như thường lệ, đổ hết mọi tội lỗi lên đầu của Thiên Âm chi hồn.

Bạn đang đọc truyện *Hộ Đã Tu Tiên Như Thế Đó* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 85: Rửa tay gác kiếm

A Nhất rời giường.

Cảm nhận được sự yên tĩnh xung quanh và cảm giác êm ái dưới thân mình, phải mất một lúc lâu hấn mới có thể lấy lại tinh thần.

Hấn đã về đến nhà, không còn phải sống cảnh này đây mai đó, lấy đất làm giường lấy thiên không làm mền nữa. Hấn có thể yên tâm thả lỏng tập trung vào việc tu luyện.

Thế nhưng hôm nay A Nhất không định lập tức bắt đầu tu luyện, không phải bởi hấn lười biếng mà là hấn muốn chuẩn bị tinh thần cho lễ nhập môn.

Hắn đi về phía chiếc tủ gỗ cao hơn mình một cái đầu.

Được gặp lại chiếc tủ này còn khiến hắn vui hơn là nhìn thấy rương bảo vật của Lăng Sơn và Kim Xà trong thạch động nữa.

Hắn mở tủ, lưu luyến đặt chiếc mặt nạ gỗ và Cừu U Thất Sát nha vào trong một góc.

- A Cừu! Ngươi theo ta bốn ba mãi cũng mệt rồi! Nghỉ ngơi đi!

Giọng điệu của A Nhất tựa như gia chủ đang tiễn lão tổng quản theo mình nhiều năm về hưu mãi mãi vậy.

Thanh đạo khí bất lực rung lên phản đối.

A Nhất quay mặt đi, cố làm như không thấy, hắn lấy ra một bộ y phục giản đơn, áo trắng ngắn, quần dài trắng và đôi hài đỏ. Khi thay vào thì hắn mới nhận ra bộ y phục này đã quá nhỏ, không phù hợp với dáng người của hắn bây giờ.

Thiếu niên dậy thì trẻ thơ than:

- Cũng đã một trăm năm mươi năm rồi!

A Nhất đành cởi bộ quần áo trên người mình ra cất lại vào trong tủ.

Có lẽ vì chứa thêm hai món bảo vật nên tủ gỗ cổ kính này trông có vẻ càng tang thương.

Hắn vỗ tay mấy cái, khi đã chắc chắn rằng ở đây không có ai hắn mới dám dang tay ôm chầm lấy nó. Mặt áp sát vào tủ, nhắm mắt hưởng thụ.

Còn chưa ắm tủ thì cửa mặt thất đã bung mở.

- Tiểu sư thúc! Đã đến...

Chữ "giờ" lấp ló ngoài đầu lưỡi lại lập tức chạy tuột lại vào trong cổ họng. Đôi mắt vốn dĩ đã to tròn của Khinh Lôi bị cảnh tượng trước mắt làm cho tròn to hơn như muốn rơi ra khỏi hốc mắt.

Khinh Lôi, đệ tử của Hóa Dung Đường, tiểu đệ trong Tứ Đệ. A Nhất từng có dịp gặp qua bọn họ khi đi dạo quanh lăng mộ.

Hắn được giao nhiệm vụ đến đón tiểu sư thúc, cứ nghĩ rằng A Nhất đã chuẩn bị sẵn sàng nên hắn mới đường đột như vậy.

Nhưng hình như là hắn đã chứng kiến cảnh tượng không nên nhìn?

Mồ hôi trên trán của họ Khinh đổ ra như tắm, hắn cố làm ra vẻ như không có gì to tát, vừa khoanh tay khom người vừa lùi bước, nói:

- Tiểu sư thúc cứ từ từ chuẩn bị, đệ tử chờ người ở bên ngoài.

A Nhất hốt hoảng đuổi theo:

- Khoan! Khoan đã!

Thế nhưng Khinh Lôi đã cao chạy xa bay, chỉ để lại một góc tàn ảnh. A Nhất không có thân pháp, không tài nào đuổi kịp.

Bản thân đóng cửa mặt thất, hắn cảm thấy mình nên thêm một cái thanh cài cửa.

...

Ở một nơi nào đó trên núi Tu Di...

Khác với những gì ngoại giới tưởng tượng về nó, nơi đây hoàn toàn hoang vu vắng vẻ. Xung quanh là màn đêm dày đặc trải rộng khắp nơi như muốn nuốt chửng lấy tất cả những ai có gan tiến vào nó. Mặt đất đều là đá nhon lóm chòm như hàm răng sắc bén của một con quái thú khổng lồ. Nếu ánh mắt có thể nhìn xuyên qua màn đêm áp lực kia, các tu sĩ hẳn là sẽ thấy được dưới chân họ không phải là đá, mà là từng đồng bạch cốt ghê người.

Trong màn đêm đen nhánh ấy, một tia sáng đang lấp lóe, chợt sáng như một con đom đóm cố vùng vẫy muốn thoát khỏi bóng tối đang bủa vây nó.

Điểm sáng đó là một pháp bảo về ngoài như một cột đá cao lớn, đường kính chừng hai trượng, nó đang tỏa ra ánh sáng nhàn nhạt cố gắng đẩy lùi bóng tối bên ngoài. Nhưng đom đóm làm sao có thể chiến thắng màn đêm? Phạm vi mà ánh sáng của nó bao trùm đang không ngừng thu hẹp lại, bị bóng tối bên ngoài cắn nuốt.

Ở trong hào quang bảo hộ của cột đá là một nhóm tu sĩ đang chia ra làm hai phe đối lập.

Hai phe người đứng phân biệt rõ rệt, nhưng lại có điểm chung duy nhất là người nào cũng mình đầy thương tích, đạo bào đầm máu.

Một phía là ba nữ nhân đang bảo vệ một cái kiệu nhỏ, trên kiệu là một người đeo mặt nạ, không rõ là nam hay nữ.

Phía đối diện là năm người với y phục khác biệt. Ba người trong nhóm tỏa ra tử khí nồng nặc.

Đứng trên đàn đỉnh đen kịt, một lão nhân có chòm râu bị cháy rụi cười khằng khặc, hướng kiệu nhỏ nói:

- Lão chủ! Người đã có gan đưa bọn ta đến đây thì cũng phải có sức đưa bọn ta trở về chứ?

Một bà lão lưng hơi khòm che chắn ở trước kiệu tức giận nói:

- Cổ Hoàng! Lúc đi vào, chẳng phải Nhất Ván lâu chủ đã nói là sẽ không chịu trách nhiệm với tính mạng của các người rồi sao?

Lão già được gọi là Cổ Hoàng kia đang muốn phản bác thì một đứa bé trai chừng năm tuổi, mặc áo yếm đỏ đứng cạnh hắn lên tiếng thúc giục:

- Cổ đại sư! Nói nhiều với mấy ả này làm gì! Sống bằng bản sự!

Đứa bé nóng vội cũng không phải là không có lý do.

Hắn cũng không hiểu vì sao từ hôm qua, thông đạo trở về lại đại lục lại bất chợt dao động, trở nên càng ngày càng không ổn, chỉ sợ rằng đã có người phát hiện thông đạo này, hơn nữa còn động tay động chân ở lối ra.

Chờ đợi càng lâu thì thông đạo sẽ cần càng nhiều huyết tể hơn nữa để duy trì, đến lúc đó đã không có đám người của Nhất Ván Lâu thì hắn và Cổ Hoàng sẽ trở mặt thành thù. Dầu rằng có ba cỗ tử huyết khôi lỗi hỗ trợ, thế nhưng hắn cũng không dám đối đầu ở cự ly gần với vị đệ nhất Độc Vương này.

Bạn đang đọc truyện *Họ Đã Tu Tiên Như Thế Đó* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 86: Tâm nhất bình an

Ở bên trong Tịch Diệt lăng, A Nhất vừa đi vừa vỗ tay dò đường.

Một lát sau hắn đã đứng đối diện với bậc thang dẫn đến lối lên đại điện, trong lòng hi vọng rằng Khinh Lôi sẽ không kể lại chuyện xấu hổ vừa rồi với mọi người.

A Nhất đi chân trần, trên người vẫn mặc bộ bạch y mà vị công chúa Lãnh Vân Khanh cho hắn. Y phục có chút lấm lem bùn đất.

Hắn bước ra từ vòm cổng nhỏ phía dưới pho tượng khổng lồ của Tịch Diệt đạo tổ.

Không khí im lặng làm A Nhất cảm thấy lúng túng, bởi hắn không thể nhìn thấy gì, cũng không dám làm hành động vô lễ như vỗ tay. Lỡ như các vị đường chủ và sư tôn đều đang có mặt thì sẽ tạo ấn tượng không tốt.

Chần chừ một lúc, A Nhất đành đánh bạo khom người khoanh tay hành lễ rồi lớn tiếng nói:

- Đệ tử A Nhất, tham kiến sư tôn và các vị đường chủ.

Tiếng nói của hắn vang vọng. Âm thanh dội về làm lỗ tai của hắn đỏ như gấc.

Ở bên trong đại điện không có một ai cả, chỉ có một người đang đứng đằng xa, chỗ gần lối vào. Không ai khác, người đứng đó chính là Khinh Lôi.

Giữa sóng âm của chỉ A Nhất có tiếng cười ngặt nghèo của tên đệ tử không biết lớn nhỏ vọng lại.

Trong chớp mắt, Khinh Lôi mặc đạo bào đỏ rực đã đến đứng bên cạnh hắn, gương mặt bầu bĩnh hơi đỏ lên vì cười, hắn nói:

- Tiểu sư thúc! Mọi người đều đang chờ ở mộ phần của người.

Sau mới nhìn thấy y phục trên người của A Nhất, Khinh Lôi hỏi:

- Tiểu sư thúc định đến dự đại lễ với bộ y phục này sao?

- Vì đại lễ quá gấp gáp, sư thúc vừa trở về còn chưa kịp chuẩn bị quần áo.

Nghe A Nhất trả lời Khinh Lôi liền té ra một cái rổ đựng đầy kim chỉ. Hắn đưa rổ cho A Nhất cầm rồi bắt đầu lăm bằm mấy câu.

Mấy cuộn chỉ trắng và một cuộn chỉ đỏ quay nhanh, chỉ khâu kim rồi quấn lấy A Nhất, tạo thành một cái kén tròn. Khi kén vỡ thì bộ phàm phục trước kia cũng đã thành vụn vụn trên đất.

Trên người hắn lúc này mặc chiếc áo trắng gọn gàng dài quá hông một chút, quần dài cũng trắng tinh. Viên và tay áo có thêu chỉ đỏ, hai bên eo cũng có dây cột màu đỏ, đôi hài cũng đỏ nốt, bên trên có hoa văn non nước ẩn hiện.

Khinh Lôi đánh giá A Nhất rồi tâm đắc gật gật đầu. Bộ y phục cho chính tay hắn thiết kế này trông bắt mắt hơn bộ xiêm y trắng nhàm chán trước kia rất nhiều.

Sau khi sửa soạn xong y phục, hai người rời khỏi Tịch Diệt lăng, đi theo lối mòn hướng Tây, hướng ngược lại với hẻm núi đi vào Diệu Âm cốc.

- Sư diệt! Những chuyện đáng chê cười hôm nay...

Khinh Lôi nhanh nhay đáp lời:

- Tiểu sư thúc yên tâm! Đệ tử rất kín miệng.

Bởi vì không nhìn thấy nên A Nhất không biết Khinh Lôi đang nhìn hắn bằng ánh mắt ái muội, đôi mắt còn nháy nháy mấy cái, miệng nở nụ cười bốn cọt, nếu nhìn thấy thì hẳn nhất định sẽ lại cố giải thích rõ một phen.

Nhưng vì cái gì cũng không thấy nên khi nghe Khinh Lôi đảm bảo, hắn chỉ thờ phào nhẹ nhõm một phen.

Một phần của A Nhất cách Tịch Diệt lăng không xa. Hai người đi chẳng mấy chốc đã đến nơi.

Khinh Lôi vội chạy về vị trí của mình, để A Nhất bơ vơ giữa ánh mắt bao người.

Trên không trung có sáu cỗ quan tài đang lơ lửng, đó là các vị đường chủ Hòa Dung, Nghi Thủy, Nhập Mộc, Thổ Tì, và Kim Tỏa. Quan tài được sơn theo màu của ngũ hành đỏ, xanh dương, xanh lá, vàng và trắng bạc. Duy chỉ có cỗ quan tài của Tịch Diệt đạo tổ ở chính giữa là màu đen.

Vị trí của bọn họ cũng thuận theo quy luật sinh khắc của ngũ hành. Đại lễ nhập môn nào có thể qua loa cho có lệ.

Đứng ở phía dưới là một nhóm đệ tử mặc trang phục theo màu sắc của những quan tài kia.

Ngoài Tứ Đế của Hòa Dung đường thì A Nhất chưa có dịp gặp các đệ tử khác.

Hắn có hơi buồn vì sẽ mãi mãi không có dịp thấy mặt những người này.

Khác với Tứ Đế là Lục Tiên của Thủy Đường, sáu vị tiên tử xinh đẹp thoát tục. Kim đường chỉ có một nam đệ tử tóc xõa dài che kín mặt. Mộc đường là một đôi song sinh thiếu niên có gương mặt hiền hậu, đôi mắt nhắm chặt. Chỉ có bên phía cỗ quan tài của Thổ đường thì không có một bóng người.

Đám "hậu bối" này lần lượt lên tiếng vấn an tiểu sư thúc cũng giúp hắn hình dung được toàn cảnh, không còn vẻ lúng túng như lúc mới đến.

A Nhất cũng lễ độ chào mọi người. Hắn biết dù danh phận của hắn cao hơn bọn họ nhưng xét về tuổi tác, tu vi hay thiên tư, thì hắn lại thua kém quá xa.

Tịch Diệt đạo tổ từng tự hào nói rằng:

- Âm Ảnh tông chỉ thu nhận phượng mao lân giác.

Thanh niên bước đến một bước, khoanh tay cúi người:

- Đệ tử A Nhất vấn an Đạo Tổ, vấn an các vị Đường Chủ.

A Nhất chưa kịp hành lễ xong thì tiếng nói quen thuộc của Tịch Diệt đã vang lên:

- Chết chôn ở Diệu Âm cốc, sống là người Âm Ảnh tông.

Thanh âm cổ lão lạnh lùng luẩn quẩn trong hư không.

A Nhất cảm nhận được một cảm giác kì diệu khó tả len lỏi trong thân thể mình, theo bản năng cung kính nói theo:

- Chết chôn ở Diệu Âm cốc, sống là người Âm Ảnh tông.

Âm thanh của các vị đường chủ đồng loạt ngân vang:

- Minh chứng!

A Nhất quý xuống, lạy ba lạy, tức thì các cỗ quan tài lập tức lùi vào thông đạo không gian. Đám đệ tử cũng cúi người bái biệt A Nhất rồi rời đi theo các vị đường chủ.

Đại lễ kết thúc!

A Nhất ngẩn ngơ, cảm thấy có chút hụt hẫng bởi buổi lễ nhập môn đơn giản hơn hẳn nghĩ rất nhiều.

Thế nhưng khi hắn vừa quay người định rời đi thì đã bị đám đệ tử lúc nãy vây quanh, líu ríu hỏi chuyện hắn đã trải qua trong thí luyện.

Nói thật ra A Nhất cảm thấy có chút ganh tị với thân pháp của các "tiểu bối" này. Hắn không có linh căn, vô phương luyện tập các thần thông như thế.

Một trong hai thiếu niên song sinh tò mò hỏi:

- Sư thúc! Sư phụ có nói trong Mê Trì địa ngục toàn là ác thần hung tợn, làm sao người có thể bình an trở về?

A Nhất cười vui vẻ. Hắn không ngờ đau khổ lúc trước hắn phải vượt qua bây giờ lại trở thành lối tắt giúp hắn có thể kết giao với đồng môn.

Bạn đang đọc truyện *Họ Đã Tu Tiên Như Thế Đó* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 87: Dị cơ

Trong căn mật thất cổ xưa, Hỏa Linh châu vẫn tỏa ra ánh sáng đỏ nhàn nhạt.

Bên kệ sách là vị nữ nhân đeo mặt nạ hồ ly đang lật một quyển sách cũ, đọc câu chuyện của Cửu Vĩ Hồ và một vị Long Vương.

Nói là đọc không bằng nói là nàng đang nhớ lại, bởi tất cả tình tiết của câu chuyện, từng chữ từng lời nàng đều đã ghi tạc trong đầu.

Nàng cười khẽ.

Mỗi khoảnh khắc xưa là dần vật, nhưng rồi thời gian dần biến chúng thành hí kịch.

Sách rời tay.

Nữ nhân lại cầm lên một cuốn sách khác, lần này là cổ sự của một hành giả dạo chơi khắp Lục Đạo.

Bởi vì không quá chuyên tâm nên hôm nay nàng đọc nhanh hơn mọi khi, thực ra nàng có phần mong chờ thanh niên đeo mặt nạ hồ ly lần trước sẽ đến.

Một lão bà bất chợt hiện ra bên chiếc bàn tròn, mặt nạ trắng mang nụ cười hiền lành, hai mắt dài híp kín.

Bà lão nhàn nhạt liếc nhìn qua nữ tử rồi quay đi, cũng không màng chào hỏi.

A Tu La tộc ngạo mạn đương nhiên là sẽ không để một súc sinh vào mắt.

Một chiếc ghế nữa lại xuất hiện bên bàn tròn, gương mặt người mới xuất hiện được che bởi chiếc mặt nạ quý dạ xoa trắng bạc, bên trên là nụ cười lớn đứ tợn và miệng máu đỏ ngòm.

Lão cười khằng khặc nói:

- Đám A Tu La của bà toàn bộ bỏ mạng tại cõi quỷ! Một tên cũng không thoát! Thật thống khoái!

Chiếc mặt nạ cười hiền lành của bà lão tỏa ra sát ý khiến viên Hỏa Linh châu ở giữa bàn nóng rực lên, thỉnh thoảng toát ra ánh lửa.

Bà ta tức giận không phải vì quân binh bị giết, những tên kia vẫn chưa đáng để bà đặt ở trong lòng, bà tức giận là vì lòng hiếu thắng cao hơn trời của mình.

Lão già kia vẫn không thèm để ý đến sự tức giận của A Tu La, vẫn còn khoái chí cười khằng khặc.

Bà lão đột ngột quăng một viên ngọc lớn bằng bàn tay về phía lão già đeo mặt nạ quý Dạ Xoa. Ánh sáng xanh biếc bên trong viên ngọc lấp lóe như nhịp đập của trái tim.

Trên đỉnh Tu Di có một loài chim ăn thịt rồng gọi là Đại Bàng Kim Sí Điểu. Viên đá đỏ chính là trái tim của nó.

Bà lão hừ lạnh:

- Nguyên đồ chịu thua! Lần này xem như ngươi may mắn.

Mặt nạ quỷ dạ xoa cẩn thận bỏ Sí Điều chỉ Tâm vào trong một cái lồng đèn vải vuông vức rồi trầm trở ngắm nghía. Ánh sáng phát ra từ trái tim đại bàng làm nổi bật những đồ họa cá chép trên nền vải trắng.

Mặt nạ quỷ dạ xoa cười ha hả rồi thu lồng đèn vào nhẫn trữ vật, lão nói:

- Tai mắt của ta vừa nghe ngóng được Thiên Âm chi hồn đã không còn ở trong Mê Trì. Hẳn là đã đi đâu thai rồi.

Chuyện A Nhất thành công vượt qua thí luyện chẳng có mấy người biết được. Hơn nữa, Nguru vương còn thanh trừ một đám điện chủ ở Diêm La Điện nên người của Thập Bát địa chẳng ai dám tìm hiểu sâu chuyện này. Lão dạ xoa có thể tra ra được Thiên Âm chi hồn không còn ở trong Mê Trì là đã quá giỏi rồi.

Bà lão vội vàng đề nghị:

- Ngươi có gan cá cược tiếp với lão bà ta không? Lần này ta cược xem ai sẽ tìm được tung tích của Thiên Âm chi hồn trước!

Không còn sự bảo hộ của đỉnh Tu Di, tra dò luân hồi của Thiên Âm chi hồn không còn là việc bất khả thi nữa.

Lúc này mặt nạ Hồ Ly tinh mới tủm tỉm cười nói:

- Hẳn đã đoạt được mặt nạ rồi! Hôm qua hẳn có đến đây.

A Tu La Vương và Dạ Xoa Vương đồng loạt đứng dậy.

Lão Dạ Xoa thì thảo:

- Không thể nào!

Bà lão lập tức hỏi:

- Thế hẳn có nói khi nào sẽ trở lại đây không?

Mặt nạ Hồ Ly đặt cuốn ký sự hành giả trở lại kệ sách.

- Hẳn không có nói!

Lúc này lão Dạ Xoa mới lấy lại được bình tĩnh, vội hỏi:

- Ngươi không giải thích gì cho hẳn cả sao?

- Ta còn chưa kịp giải thích thì hẳn đã rời đi rồi! Nhưng mà mọi người yên tâm, ta đã đàn cho hẳn nghe một bài.

Bà lão đeo mặt nạ cười lúc này mới cảnh cáo:

- Thiên Âm chi hồn quan trọng mức nào ngươi cũng rõ. Đừng làm chuyện ngu muội!

Nữ tử chỉ cười, thâm nghĩ chó sủa to là chó không cắn người.

Mặc kệ hai nữ nhân đầu khí thế, lão Dạ Xoa lấy ra một miếng ngọc giản, thâm trầm nhắm vài lời rồi đi về phía chiếc ghế dựa nơi A Nhất ngồi lúc trước, đặt nó ngay trên bàn.

Bà lão kia thấy vậy thì mỉa mai:

- Ngươi muốn đầu hẳn nổ tung à?

Lão Dạ Xoa liền hiểu ra! Tân nhân này yếu đến đáng thương, làm sao chịu nổi thông tin dày đặc mà lão bỏ trong đó cơ chứ.

Lập tức vung ống tay áo lớn, thu hồi ngọc giản, té ra giấy bút. Lão nguệch ngoạc viết mấy chữ trên giấy.

- Hẳn không có ký ức thời viễn cổ, ngươi viết cổ ngữ thì làm sao hẳn hiểu?

Quá mệt mỏi vì lão già lảm cẩm, bà lão thuận di đến cạnh lão, giật lấy bút rồi viết bằng những ký tự của nhân loại.

Lão Dạ Xoa suy ngẫm:

- Không biết Đế Thích đã biết tin tức này chưa?

- Hẳn là rồi đi! Dầu sao thì Tam Thập Tam thiên nắm giữ tình hình của nhân giới tốt hơn chúng ta nhiều.

Nàng không quan tâm đến cái kế hoạch lần trốn Kiếp Hoại xa xôi kia.

Kiếp Thành, Kiếp Trụ, Kiếp Hoại, Kiếp Không.

Tuần hoàn này đã là quy luật bất biến của thế giới Hoa Sen, chưa bao giờ có ngoại lệ. Tất cả ý thức con người đều chỉ tồn tại ở Kiếp Trụ, trước giờ cũng chưa có chúng sinh nào có thể vượt từ đại kiếp này qua đại kiếp khác, Vua Trời cũng vậy, Ma Vương thống trị luân hồi cũng thế. Đại kiếp không bỏ sót bất kỳ ai.

Cái cũ không bị hủy diệt thì cái mới làm sao có thể sinh ra cơ chứ? Thiên Đế, A Tu La vương, Dạ Xoa vương, đều hiểu rõ điều này thế nhưng họ cố chấp không buông.

Về phần Nguru Vương, nàng biết hẳn ta cũng nghĩ như nàng nhưng không hiểu sao hẳn lại còn thúc đẩy kế hoạch của ba người kia.

Nhắc đến cổ chấp nàng lại nhớ đến mặt nạ gỗ ngây ngô.

Hôm nay hẳn không đến khiến mặt nạ Hồ Ly có chút hụt hẫng. Nàng thở dài để sách trở lại kệ rồi rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Họ Đả Tu Tiên Như Thế Đó* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 88: Hoạt kế hữu nhân tranh?

Trong một khu rừng rậm ẩm ướt của Tây Nguru Hóa Châu có một hang động bị đá núi che kín. Gần đó có người cắm một miếng gỗ khắc vài nét nguệch ngoạc để cảnh báo nơi này có đá lở dễ chết người.

Những người thợ mỏ lúc trước chưa bao giờ quay trở lại nơi quý quái này để tìm "lão nhĩ". Cũng không thể trách bọn họ vô tình được, phạm bước chân vào cái nghề này thì ai cũng đã chấp nhận nguy hiểm đi kèm, và lại họ còn có thể từ phụ mẫu ở nhà, họ cũng cần có trách nhiệm với người thân của mình trước đã. Âu sinh nghề từ nghiệp là vậy.

Những người biết chuyện rỉ tai nhau về sự đáng sợ của nơi này, người lạ đến thấy tám biển cảnh cáo cũng sẽ rút lui, dần dần nơi này cũng trở nên vắng vẻ hẳn đi.

Bất chợt, từ những khe hở của tảng đá lấp cửa hang có thứ bóng tối nhon nhót chảy ra. Từng phiến đá lớn rơi vào trong bóng tối sâu thẳm ấy, âm thanh và ánh sáng bị nuốt chửng.

Chất lỏng nứt toác, một chiếc miếng gỗ lao ra từ trong hang tối, trên chiếc miếng giản đơn là một người có gương mặt gần như bị hủy hoại toàn bộ.

Mí mắt bị độc được nung chảy, tan vào nhau và dính chặt vào mắt. Mà cho dù có mở được mắt thì sao cơ chứ? Cũng chỉ là bóng tối mà thôi, vì con mắt ở bên dưới hẳn cũng đã bị nấu chín. Một nửa phần đầu không còn tóc, chẳng còn da, lớp thịt bị ăn mòn lộ ra xương sọ trắng đục.

Độc được ăn vào thịt hòa vào máu, bốc lên làn hơi mỏng. Có miếng thịt trên má được nấu mềm rớt xuống vai, đốt luôn cả một mảnh y phục.

Bởi vì huyết độc nên mùi thịt tanh tươi, không thơm ngọt như tiên nhân há cáo.

Chiếc miếng còn chưa rơi xuống đất thì đã đâm thẳng vào một trận pháp vô hình.

Một kẻ đã kiệt sức và đang quần quai trong đau đớn thì làm sao có sức chống cự, hẳn lập tức bị trận pháp nuốt chửng rồi biến mất.

Đã đạt được mục đích, vài cỗ khí tức bên trong rừng cũng lập tức tiêu tan.

Lúc này một lão già cũng đang lao ra khỏi bóng tối của hạ tầng Tu Di sơn.

Bộ râu của lão bị cháy xém, tay phải cầm một cánh tay đã đứt rời. Vai trái của lão trống rỗng thế nên cánh tay kia hẳn là của lão. Máu tươi từ vết thương vương vãi trên đất, khiến cho cây cỏ lập tức héo úa. Là độc được!

Ai có thể ngờ rằng lão lại có thể hạ thủ luyện huyết nhục của bản thân thành độc được cơ chứ?

Người này chính là Cổ Hoàng, vị bát phẩm đan sư của Huyết Vực.

- Lâu chủ đại nhân! Mau ra đây để ta kiểm tra thương thế cho nào.

Không có tiếng trả lời. Thần thức của lão cũng không thể tra xét được gì.

- Con mụ độc ác! Xem như ngươi may mắn!

Lão hừ lạnh rồi phá không bỏ đi! Nếu không phải vội vã trị liệu bản thân thì con trùng độc này làm sao có thể chịu nhả ra dễ dàng như vậy.

- Cứ đại sư, cứu...

Một cái đầu của đứa bé lộ ra từ trong bóng đen, ánh mắt hoảng loạn chưa kịp thốt lên lời cầu cứu thì một bàn tay lớn đầy vẩy rắn đã thò ra, chụp xuống. Móng vuốt bén nhọn xuyên thẳng qua đầu, bấu lấy hộp sọ rồi kéo hẳn trở lại vào hang tối.

Hai bàn tay nhỏ vươn được ra ngoài, vùng vẫy trong bất lực rồi yếu dần cho đến khi dừng lại, ngón tay thả lỏng bất động rồi cả cánh tay cũng nhanh chóng biến mất vào trong bóng tối.

Thứ dịch lỏng đen tối kia chậm rãi co lại, rồi tựa như có thứ gì đó sâu trong hang tối đang chu miệng hút mạnh khiến tất cả trở ngược vào trong, để lại hang đá bình phàm như chưa từng có chuyện gì xảy ra.

Có tiếng hét của người thợ mỏ vang lên phá vỡ khung cảnh yên tĩnh quý dị.

Hắn là "lão nhị" kia.

Nam tử trung niên chạy ra khỏi hang, vừa dừng lại thở hổn hển thì chợt ngã sấp trên đất, tắt thở. Da thịt hồng hào lập tức trở nên trắng nhợt.

Thi thể lạnh cóng bắt đầu sinh lên như cái xác chết trôi đã ngấm nước mấy ngày.

Chỉ tội nghiệp bọn thú rừng vì đói mà sẽ bỏ mạng.

- - -

Tông chủ Thiên Nguyên tông Tần Minh, trưởng lão Viễn Dương, đan đạo đại sư Phong Thiệu và phong chủ Mạc Tề đứng nhìn người đang nằm thoi thóp dưới đất.

Họ không ngờ rằng mình có thể dễ dàng bắt được vị lâu chủ thần bí của Nhất Ván Lâu như vậy.

Mạc Nguyệt thì đang mãi nghiên cứu một chiếc nhẫn trữ vật.

Thời gian trôi mau, thiếu nữ năm nào giờ đã là một vị tiên tử xinh đẹp tựa đoá tuyết lan.

Khi con đàu đón trên mặt đã giảm đi nhờ linh dược của Phong Thiệu, người nằm dưới đất mới mở miệng, âm thanh vừa giống nam, vừa giống nữ:

- Đa tạ các đạo hữu đã giải cứu! Nhẫn trữ vật chỉ là vật ngoài thân, lão thân nguyện tặng nó cho các đạo hữu.

Bây giờ vị lâu chủ này chỉ muốn giữ lại cái mạng của mình.

Mạc Nguyệt không quan tâm nhẫn trữ vật đã có chủ, cũng không thèm xóa ấn ký trên nhẫn mà trực tiếp đeo nó vào tay. Các trường bối của nàng hốt hoảng muốn lên tiếng can ngăn nhưng rồi lại bất ngờ vì hoàn toàn không có chuyện gì xảy ra cả.

Mạc Nguyệt hững hờ nói với người sắp chết:

- Lâu chủ! Tiểu nữ nhất định phải có Nhất Ván lâu.

Vị lâu chủ bắt đầu hít thở khó khăn.

- Chỉ cần các đạo hữu cứu mạng, lão thân nguyện dâng tặng Nhất Ván lâu.

Kịch độc kia đã bắt đầu ngấm vào máu, bào mòn lục phủ ngũ tạng. Linh lực của hắn cũng lực bất tòng tâm, không thể cản trở hết.

- Không ổn!

Phong Thiệu định ra tay cứu trị thì bị tông chủ Tần Minh ngăn cản.

Thấy mọi người bất động, vị lâu chủ đang nằm trên đất bật cười tự nhạo báng mình, thương tích động, huyết khí trào ra khỏi miệng.

- Mạc tiểu nha đầu! Tất cả mọi chuyện đều nằm trong kế hoạch của ngươi sao?

Mạc Nguyệt im lặng thay cho câu trả lời. Lúc này đã không cần phải nhiều lời nữa.

Trưởng môn Tần Minh nhẹ giọng hỏi:

- Lâu chủ! Trước khi ra đi, ngươi có điều gì cần giao phó không?

Vị lâu chủ này bị tham muốn với Tu Di sơn che mắt. Lòng tham này đã biến lão ta thành kẻ yếu nhược, bị Mạc Nguyệt tính kế. Chấp nhận số kiếp, lão nói:

- Vậy xin hãy chôn ta ở đầu nguồn An Lộc hà.

Dẫu đã bị trục xuất nhưng lòng hấn vẫn luôn nhớ về tông môn. Không biết sư tôn còn trách hấn chuyện năm đó hay không!

Nhớ lại chốn bồng lai tiên cảnh, vị Lâu chủ mỉm cười, trút hơi thở cuối cùng.

Mạc Tề nhìn sang đứa con gái của mình, đôi mắt có chút lệ lấm.

Mạc Nguyệt không cần nhìn cũng cảm nhận được ánh mắt của phụ mẫu và sư tôn, nàng hiểu họ nghĩ gì thế nhưng đạo của nàng từ hơn vạn năm trước đã định là sẽ được trải bằng xác người.

Nhưng lần này sẽ khác với vạn năm trước, cho dù là Cửu Cung kết giới của Thanh Hư môn cũng không thể ngăn cản nàng nữa.

Trên đường đi tới, nàng sẽ tiện tay thỏa mãn tham vọng của Thiên Nguyên tông. Dẫu sao thì lợi ích mới chính là thứ khiến thế gian này xoay chuyển.

Bạn đang đọc truyện *Họ Đã Tu Tiên Như Thế Đó* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 89: Nhập mộc du hí

Từ bên dưới Diệu Âm cốc nhìn lên, đó là bầu trời trong xanh, ánh nắng dịu nhẹ, thế nhưng bên trên lại là từng tầng từng lớp mây trắng đan xen vào nhau.

Giữa biển mây là vài đỉnh núi cao rợn người muốn thoát khỏi sự trôi buộc của chúng, nhưng lại không biết rằng ở phía trên cao hơn cũng là một tầng mây vụ khác, che kín cả bầu trời.

Hai tầng mây này là ảo giác của đại trận hộ tông. Thực mà lại hư, hư mà lại thực.

Phía xa là một vách đá dựng đứng tron nhẵn cao hơn cả hai tầng mây. Lúc trước A Nhất đã nhảy xuống từ trên đó. Dĩ nhiên hấn dám nhảy là bởi hấn biết cách phá giải đại trận, nếu không thì cho dù hấn có biết bay đi chăng nữa, hai tầng mây tưởng chừng như vô hại này cũng sẽ xoắn hấn thành huyết vụ.

Kị hỏa, tị thủy, thu lôi, độn phong. Ai có thể ngờ cách phá giải trận pháp đáng sợ kia lại được gói gọn chỉ trong tám chữ như thế chứ?

Lúc này A Nhất đang gồi trên một cái mai rùa khổng lồ phủ đầy rong rêu, nếu không phải còn có cái đầu rùa thô to lộ ra từ biển mây thì thân rùa nhìn chẳng khác gì đỉnh đồi đá.

Không khí mát mẻ, làn gió nhẹ man man phát qua mặt làm nam tử thiêu thiêu muốn ngủ.

Xung quanh A Nhất, hai thiếu niên có diện mạo giống nhau như đúc đang chạy quanh bố trí trận pháp. Đạo bào xanh lá đậm quá cỡ trên người họ tung bay theo gió nhưng lại không có chút vướng víu mà ngược lại tinh tế lay chuyển theo cử động của hai thiếu niên, khiến mọi cử động của họ có vẻ càng thêm nhẹ nhàng. Viên áo mềm mại, vàng óng ánh, tựa như được dùng vàng thật để may lên, trông cũng có thể biết hai người này không có quyền thế thì cũng là người phú quý.

Cặp song sinh này là đệ tử của Nhập Mộc đường, đã từng tham dự lễ nhập môn của A Nhất.

Thấy A Nhất che miệng ngáp ngắn ngáp dài, một tên đệ tử cười nói:

- Tiểu sư thúc đừng ngủ, nếu không thì con rùa đá lười biếng này cũng sẽ ngủ theo ngay.

A Nhất không biết thiếu niên có đùa với mình hay không nhưng cũng vội xoa mắt cố gắng giữ tỉnh táo.

Cái đầu của rùa đá khổng lồ dường như cũng được nâng lên cao hơn trước một chút, lộ đôi mắt vàng sẫm phía dưới cặp mí nặng trĩu.

Sau khi chạy tới chạy lui một hồi, hai thiếu niên chạy đến ngồi bên cạnh A Nhất, lấy ra một tấm gương.

Toàn bộ khung cảnh của Tây Ngưu Hóa châu được kéo léo thu nhỏ trong đó.

Thiếu niên lướt ngón tay như bay, dời vị trí đến Biên giới Đại Tề, trận doanh của Lư Ly quốc, sau đó điểm lên mặt gương, đại trận trên mai rùa bị kích hoạt, các khỏa linh thạch được bố trí trên đó cũng sáng lên, từng tia sáng nhanh chóng kết nối lại với nhau tạo thành một tấm màn, những hình ảnh đang diễn ra ở chiến trường được tái hiện lại một cách chân thực. Tấm màn nói rộng ra mãi cho đến khi có thể bao trùm được cả con rùa lẫn ba người đang ngồi trên mai nó.

Lúc A Nhất đến phía trên trận doanh thì cuộc chiến giữa Đại Tề và Lư Ly cũng đã diễn ra.

Lính của hai bên được trang bị màu giáp khác nhau nhưng có vẻ không mấy tác dụng, vì bây giờ họ đã giết đỏ cả mắt rồi, chỉ biết cảm đau cảm thương xông thẳng về phía trước, chém giết hết những ai đang cản đường mình.

Không phân biệt địch ta, vì cũng không có thời gian để cho họ phân biệt.

Máu văng tung tóe khắp nơi, từng phần chân tay bị kiếm cắt đứt, nội tạng bị mũi giáo sắc bén lòi ra từ trong cơ thể rơi lung tung trên mặt đất. Một giây trước, người có lẽ còn đang hăng máu lao lên, một giây sau, người đã có thể không cam lòng trợn mắt nằm dưới mặt đất, bị địch nhân lần lượt đồng loạt của mình vô tình dẫm đạp.

Vô văn tiếng la hét như điên như dại của đám tiểu tốt và tiếng binh khí va chạm vào nhau làm A Nhất rợn cả người. Từng tiếng tim đập mạnh chậm lại rồi ngừng hẳn, từng hơi thở thoi thóp bị giãy xéo trên mặt đất.

Hai bên giết chóc không biết mệt mỏi, máu nhuộm ướt đầm cả bình nguyên.

Thế rồi một nhóm tu sĩ ở Lư Ly quốc cũng gia nhập vào chiến sự. Có sự giúp sức của tiên nhân, thế cục nhanh chóng bị phá vỡ cân bằng. Quân đội của Lư Ly quốc như hổ được chấp thêm cánh, khí thế tựa đá lăn từ trên đồi, không thể cản trở.

Dao động của linh lực bên trên bình nguyên khiến A Nhất nhú mày.

Hai thiếu niên kia thì chỉ hững hờ nhìn quanh chiến trường, dường như họ đang quan sát không phải trận chiến giữa hàng chục vạn con người mà chỉ là hai đàn kiến giao tranh mà thôi.

Chợt một người chỉ vào phía xa vui vẻ nói.

- Bên kia là kiêu lớn Lư Ly quốc, người mà tiểu sư thúc muốn tìm hẳn là sẽ ở bên kia.

Lời nói làm A Nhất định thần lại.

- Chúng ta có thể ngăn cản bọn họ đánh nhau không?

A Nhất tin tưởng chỉ cần cự quy xuất hiện, che kín một mảng trời, lại thêm chút tiểu pháp thuật, nói vài câu đe dọa thì hai nước sẽ hoảng sợ mà thu quân, tránh cho thương vong không cần thiết.

Nghe câu hỏi của A Nhất, hai thiếu niên ngo ngác nhìn lại hẳn.

- Vì sao?

Câu hỏi này đơn thuần chỉ là vì tò mò chứ không phải vì muốn chống đối ý kiến của vị tiểu sư thúc.

A Nhất cũng không phật lòng, kiên nhẫn giải thích.

- Trời cao có đức hiếu sinh! Và lại cứu một mạng người còn hơn xây bảy tháp Phật.

Hai thiếu niên kia ngẩn người hỏi tiếp:

- Vì sao lại phải xây tháp Phật?

- Đây là công đức vô lượng, sau này sẽ được nhận quả tốt.

Hai thiếu niên lúc này mới phá lên cười nói:

- Tiểu sư thúc à! Chúng ta lại không phải tu Phật, chút xíu công đức chỉ lực đó không thấm vào đâu cả. Ngược lại nhân quả to lớn mà ta phải gánh chịu khi xen vào việc của phạm nhân mới có thể cần ngược lại chúng ta đó.

- Đúng vậy! Kiếp này chúng ta truy cầu vĩnh sinh. Không nên quá quan tâm đến xung đột của phạm nhân.

Thấy cặp song sinh bình chân như vại, không hề động lòng trắc ẩn với cảnh tượng sinh linh đồ thán ở phía dưới, A Nhất bắt bình lớn giọng:

- Chỉ là một cái nhấc tay mà thôi! Hai người có cần phải tính toán chi li vậy không?

Thấy A Nhất tức giận, hai thiếu niên nhìn nhau rồi vội đứng lên, cung kính khom người.

- Tiểu sư thúc nói đúng!

- Âm Ảnh tông chúng ta xưa nay đều tùy tâm mà hành sự.

Đạo tâm rất quan trọng!

Dứt lời, con rùa đá đang ẩn mình lập tức xuất hiện từ trong đám mây mỏng, che kín một mảng trời rồi rơi nhanh xuống đất.

Ở phía dưới, vô số binh sĩ ngơ ngác nhìn bầu trời dần đen xuống mà quên cả cử động, một số khác thì lại hốt hoảng vứt bỏ vũ khí, la ó:

- Trời sập!

Đám người ở bên dưới, cả phạm nhân lẫn tu sĩ đều bị khí thế kia ép đến không động đậy được, quỳ rạp xuống đất.

Ngon núi lớn không hề chần chừ mà rơi thẳng xuống, ép chết mấy ngàn nhân mạng, ngay cả năm tên tu sĩ của Lư Ly quốc ở giữa chiến trường cũng cùng chịu chung một số phận.

Mấy chục vạn binh lính hai phía lập tức mất hết sĩ khí, mặc kệ quân lệnh mà bỏ chạy tán loạn.

A Nhất trợn ngược mắt, hét lớn:

- Không!

Hắn tóm chặt lấy hai vai của một thiếu niên, rung mạnh, nói:

- Vì sao? Vì sao?

Hai thiếu niên cảm thấy tính tình của vị tiểu sư thúc này rất thất thường, khó mà làm vừa lòng.

Bạn đang đọc truyện *Họ Đã Tu Tiên Như Thế Đó* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 90: Nhất quân giai kinh

Thấy A Nhất tức giận đến run người, hai anh em song sinh Mộc Thanh và Mộc Hi tuy trong lòng cảm thấy rất uất ức nhưng vẫn phải quỳ xuống tạ lỗi:

- Sư thúc bớt giận!

Sau khi nghe A Nhất có ý muốn trở lại để báo đáp ân tình của vị công chúa Lãnh Vân Khanh, hai thiếu niên đã tình nguyện giúp hắn.

Ban đầu A Nhất rất biết ơn sự giúp đỡ của hai thiếu niên, nhưng lúc này hắn lại cảm thấy vô cùng hối hận.

Nếu như hắn không nhất quyết phải quay lại để báo ân, nếu như hắn không đưa hai vị đệ tử Nhập Mộc đường đến đây, nếu như hắn không nhiều chuyện, nhờ vả bọn họ ngăn cản chiến tranh thì những người dưới kia sẽ không phải chết oan chết uổng.

Đúng hơn là máu của bọn họ sẽ không vậy bản tay hắn.

Có quá nhiều cái nếu như, cũng có rất nhiều con đường khác nhau cho hắn chọn lựa, thế nhưng hắn vẫn làm từng lựa chọn, đi từng bước để chạm đến kết quả này.

Nếu không có A Nhất, chưa hẳn là những người đang bị đè bẹp dưới thân rùa kia có thể sống sót. Cuộc chiến này có thể là lưới đao đoạt đi sinh mạng của họ, âu đó cũng là số phận của binh sĩ ở đầu chiến tuyến.

Còn về phần năm tên tu sĩ kia, Đại Tề tuy không có tu sĩ nhưng họ vẫn có vũ khí để chống lại một đám tu sĩ cấp thấp, nào có thể dễ dàng khinh thường sức mạnh của một đại đế quốc.

Nếu trận chiến không bị ngăn cản, thương vong không phải lấy đơn vị ngàn là có thể tính toán được.

Cho dù hi sinh rất lớn, nhưng hành động hôm nay của A Nhất thực sự đã cứu hàng vạn sinh linh thoát khỏi bàn tay của tử thần chiến tranh. Trong tương lai sắp tới, hai nước vì sự xuất hiện của cự quy cũng sẽ không dám lại liều lĩnh khai chiến, ít nhất là không khai chiến ở quy mô lớn như trên vùng Bình

Long thảo nguyên này.

Nhưng A Nhất lại không nghĩ như vậy. Kết quả cho dù thế nào đi nữa cũng không thể bào chữa cho quá trình. Đối với hắn thì hi sinh chỉ một người vô tội để cứu hàng chục vạn người vẫn là sai, huống hồ là hi sinh mạng sống của cả ngàn người?

Bên dưới chiến trường, đám quân sĩ lữ lượt tháo chạy, giẫm đạp lên nhau, những kẻ bất hạnh không kịp đứng dậy sau con địa chấn chỉ có thể an phận nằm đó vĩnh viễn.

A Nhất nhảy xuống từ trên mai rùa, quỳ xuống dập đầu tạ lỗi:

- Tại hạ xin lỗi!

Mặc kệ hắn có làm gì đi chăng nữa, nghiệp quả này hắn cũng đã cộng chung với Mộc Thanh và Mộc Hi.

Thiện tâm của thanh niên có ai chứng giám?

Trong mắt những người đứng ở nơi xa, tên ác ma nhảy từ trên lưng rùa xuống giờ này đang quỳ lạy con quái vật khổng lồ.

Ác ma xin lỗi rằng hắn chỉ có thể hiến tế chút sinh mạng của những kẻ phạm phụ tặc tử này mà thôi, hi vọng rằng con quái vật khổng lồ kia sẽ không để tâm.

Cặp song sinh thấy vậy cũng vội vàng nhảy xuống, cùng nhau bái lạy cự quy.

- Tại hạ xin lỗi!

- Tại hạ xin lỗi!

Thế rồi bốn mắt nhìn nhau, họ bật cười ha hả.

Dĩ nhiên không phải là họ cười A Nhất. Đối với vị tiểu sư thúc đã thành công vượt qua Mê Trì thí luyện, họ là tâm hồn kính ý.

Chỉ là hình ảnh một người y hết mình đang quỳ lạy một con khôi lỗi do chính mình tạo ra, rất buồn cười.

Ba kẻ lạy, hai kẻ cười, một kẻ khóc.

Cảnh tượng quái dị làm da đầu binh sĩ và tướng lĩnh hai phía tê rần.

- Rút binh! Rút binh!

Đại Tề nghĩ đó là thủ đoạn của Lưu Ly, không muốn tiếp tục ở lại chịu thương vong nên nhanh chóng rút lui. Đám vũ khí mới là Hòa Diệm pháo được chế tạo để đối phó với tiên nhân nếu dùng cho con rùa đá kia thì chỉ như kiến muốn cắn voi.

Còn bên phía của Lưu Ly quốc, đám ngựa chiến đã được huấn luyện kỷ lưỡng vẫn bình chân như vại sau con địa chấn vừa rồi.

Đám tướng lĩnh giờ này lại chỉ hận sức sinh ngu si không biết sợ, không chịu nổi loạn.

Ở trên đồi cao, hai thống lĩnh của Viễn gia và Hầu gia thì đang cố sức thúc giục công chúa rời đi.

Nhất là nguyên soái Viễn Từ La. Lúc trước khi hắn xông vào lều trại, giả vờ tạo phản thì đã bị nhận một đòn của A Nhất. Đến cả đối phương ra tay khi nào hắn cũng không hề hay biết, hắn chỉ biết rằng khi thức tỉnh thì cảm giác như mình đã chết qua một lần vậy.

Hắn sợ chết, hắn không muốn chết.

Bàn tay nữ tử cổ bầu chặt lấy đùi để đôi chân bớt run rẩy, Lãnh Vân Khanh quyết đoán hạ lệnh:

- Đưa ta qua bên kia.

Thân ảnh kia cho dù chỉ mới gặp qua vài lần nhưng đã được nàng khắc sâu vào trong tâm khảm, muốn quên cũng không tài nào quên được.

Hai người nam tử nghe vậy, biến sắc. Một người là vì lo lắng, một người là vì sợ hãi. Họ đồng loạt quỳ xuống ngăn cản.

- Công chúa! Xin ngài hãy suy xét lại.

Lãnh Vân Khanh mím chặt môi. Nàng đã suy xét rất kỹ rồi, nếu hắn đã không trực tiếp giết nàng tức là hắn đang muốn đùa giỡn, trả đũa vụ việc lần trước. Bây giờ mà tỏ ra sợ hãi thì chỉ càng bị hành hạ đau khổ hơn mà thôi.

- Mau lên!

Nghe công chúa kiên quyết hạ lệnh, nguyên soái Viễn Từ La đánh lên ngựa, thúc ngựa hí vang rồi lớn tiếng nói với đám thân binh.

- Các ngươi cũng nghe rõ rồi! Con ả điên rồ này muốn đưa chúng ta vào đường chết. Bản soái không sợ chết, chỉ sợ chết vô ích. Từ nay, bản soái tự ý cáo lão, mọi người tự bảo trọng.

Nói rồi lão lập tức thúc ngựa chạy đi, không thèm nhìn đến sắc mặt đột nhiên âm trầm của Lãnh Vân Khanh. Chiến mã lực lưỡng nhanh chóng đưa lão cao chạy xa bay. Đám binh lính phía sau thấy thế bắt đầu lục đục, thế nhưng chưa kịp nổi loạn thì ở phía xa Viễn Từ La đã ngã xuống ngựa.

Đám thân binh chỉ thấy một mảnh giấy trên tay công chúa bốc cháy rồi lập tức tan thành tro bụi.

Nàng lạnh nhạt nói:

- Hầu Diễm! Bây giờ ngươi chính là nguyên soái.

- Thuộc hạ tuân mệnh!

Nói rồi vị nguyên soái trẻ tuổi này lập tức điều động binh mã hộ giá Lãnh Vân Khanh đi về phía con rùa đá to lớn như ngọn đồi đang sừng sững giữa chiến trường.

Đám binh lính cũng không còn dám có ý kiến gì, tất cả đều lên ngựa theo sau vị công chúa xuất quỷ nhập thần kia. Sớm hay muộn gì đều là chết, tất nhiên là bọn họ sẽ muốn được chết trẻ chút nào hay chút nấy.

Thủ đoạn của nàng ban này đã trấn nhiếp tất cả đám thân binh.

Bạn đang đọc truyện *Họ Đã Tu Tiên Như Thế Đó* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 91: Tâm chi sở hướng

Lãnh Vân Khanh bước xuống kiệu, nhẹ nhàng giẫm lên vũng máu trộn lẫn với nội tạng dưới chân, đến gần rùa đá.

Đám binh lính ngừng lại ở phía xa không dám cùng tiến lên.

Máu nhuộm đầm đìa giày vải và vạt áo của nàng, tiếng nhóp nhách của huyết dịch vang lên theo bước chân, nhưng nàng không mấy quan tâm. Kiên định đến trước mặt ba nam nhân, nàng khẽ khụy gối chào:

- Tiểu nữ tham kiến các vị đại tiên!

Giọng nói thánh thót bình thản vang lên giữa chiến trường máu thịt.

Dù mùi tanh tươi trong không khí xông thẳng vào mũi, xoắn vào phổi khiến người ta cảm thấy muốn nôn mửa, Lãnh Vân Khanh vẫn cố chịu đựng, không hề nhú mày, khuôn mặt thanh tú vẫn nở một nụ cười điềm mỹ, khiến người ta cảm thấy xung quanh nàng không phải là núi thây biển máu mà là phong cảnh tú lệ.

Trái lại, A Nhất vẫn thần thờ quỳ ở nơi đó như cái xác không hồn.

Hành vi của hai vị đệ tử Mộc Đường làm hắn phải suy nghĩ.

Nếu như Tịch Diệt đạo tổ có mặt ở đây, liệu sư phụ có đồng tình với hắn hay không?

A Nhất biết rất rõ câu trả lời.

Đừng nói là vài ngàn nhân mạng, cho dù tất cả binh sĩ có mặt trên chiến trường này đều bỏ mạng, cho dù ngày mai cả Lưu Ly quốc và Đại Tề đều bị diệt vong thì sư tôn đáng kính của hắn cũng sẽ không hề nhú mày.

A Nhất tự hỏi liệu Âm Ảnh tông có thực sự là gia đình của hắn hay không.

Bây giờ, hắn không rõ!

Hai vị đệ tử của Mộc Đường mãi chờ đợi, nhưng thấy tiểu sư thúc mãi vẫn không có bất kỳ phản ứng nào với đám người này nên tự tiện trả lời.

- Đây hẳn là Lãnh cô nương? Hạnh ngộ.

- Cô nương từng giúp đỡ tiểu sư thúc của chúng ta lúc người gặp khó khăn, chút quà mọn này mong cô nương vui lòng nhận cho.

Khi thấy cự quy xuất hiện, Lãnh Vân Khanh cũng đã đoán biết được lai lịch của A Nhất không tầm thường nên cũng không mấy ngỡ khi nghe hai thiếu niên này xưng hô hần là tiểu sư thúc.

- Chẳng lẽ người này là một trong số mấy vị đường chủ của Âm Ảnh tông?

Trái tim của nàng đập lên thình thịch.

Bởi muốn làm tiểu sư thúc hài lòng nên hai thiếu niên vội nỏ nộ cười tươi rói, tế ra một bình hồ lô nhỏ vừa bàn tay rồi không ché nó bay lơ lửng đến trước mặt vị công chúa họ Lãnh kia. Họ nghĩ món quà này hẳn là rất hợp với người có khiếu điều binh khiển tướng như nàng.

- Tiểu nữ đa tạ các vị đại tiên.

Lãnh Vân Khanh không có ý định chối từ, nàng lễ độ nhận bình hồ lô.

- Rải gạo thành binh.

- Một hạt gạo địch ngàn người.

Lời giải thích của Mộc Thanh và Mộc Hi khiến bình hồ lô bé nhỏ trên tay nàng trở nên nặng nề vô cùng. Nàng không nén nổi kích động, nộ cười trên mặt cũng chân thật hơn hẳn. Nếu nó thực sự kì diệu như hai vị tiên sư kia nói... chẳng phải chỉ cần bình gạo này là nàng đã có thể đánh thắng về kinh đô, thậm chí lật đổ vương hậu hay sao?

Một lá bùa, một bình gạo, quà của tiên nhân luôn là kì diệu như vậy, tùy tiện đưa ra là có thể dễ dàng thay đổi vận mệnh của cả một triều đại, một đế quốc.

A Nhất nghe được lời nói của hai người, đôi mắt vô thần chợt tỉnh táo lại, hần hét lớn nhưng vẫn không hề quay đầu.

- Các ngươi giết nhiều người như vậy còn chưa đủ sao?

Tất cả những người ở đây, kẻ thì hờ hững, kẻ sợ hãi, có kẻ lại còn hào hứng.

A Nhất đau đớn. Không chỉ riêng Âm Ảnh tông, có lẽ cả thế gian này cũng không có nơi nào thật sự là nhà của hần.

- Tiểu sư thúc bớt giận!

Giọng nói của hai thiếu niên đồng loạt vang lên. Họ còn chưa quen với tính khí yêu chuộng hòa bình của vị sư thúc này.

Bình hồ lô lập tức rời khỏi bàn tay quuyến luyến của nữ nhân.

Thay vào đó là một chiếc bình ngọc nhỏ.

Mộc Thanh và Mộc Hi lên tiếng.

- Món quà kia sát khí nặng nề quả thật không thích hợp với cô nương.

- Trú nhan đan! Phẩm nhân phục dụng còn có thể tăng thọ nguyên một trăm năm.

- Một kiếp ba viên.

- Tuyệt không thể nhiều hơn.

Nghĩ đến số phận của cặp phu thê chế tạo ra trú nhan đan, cặp song sinh rợn cả người.

Đối với người bình thường có lẽ món quà này rất quý giá, thế nhưng đối với một nữ nhân có dã tâm như nàng, giá trị của nó lại xa không bằng gạo binh.

Thế nhưng nàng vẫn vui vẻ chấp nhận, nó thể hiện rằng A Nhất đã bỏ qua việc nàng tính kế hần lúc trước.

A Nhất không thèm để ý nữa, hần lại nhảy lên lưng rùa đá, thả mình nằm trên một thảm rong rêu.

Cặp song sinh cũng không từ già mà nhanh chóng theo sau.

Chẳng mấy chốc rùa đá khổng lồ đã nâng mình lên khỏi mặt đất, để lộ bãi máu thịt nhào nhoẹt phía dưới.

Lãnh Vân Khanh nắm chặt bình ngọc trong tay, ánh mắt lóe lên không biết đang suy nghĩ gì. Nàng ngược mắt nhìn rùa đá đang dần bay cao, lớn tiếng nói:

- Cung tiễn các vị đại tiên.

Đám binh lính phía sau cũng lập tức đồng loạt quỳ xuống, nhưng những người trên lưng rùa lại không ai để ý đến họ. Hai người là không quan tâm, còn người kia là không có tâm tình.

Lần này, dường trở về đã không còn hào hứng và vui vẻ như trước kia.

A Nhất mãi thôn thức:

Con người cứ phải chém chém giết giết lẫn nhau? Chẳng lẽ cuộc sống yên bình khó khăn đến vậy sao?

Tiền nhân là vậy, phạm nhân càng là vậy.

A Nhất hỏi:

- Vì sao hai vị sư diệt lại chọn con đường tu luyện?

Bọn họ không chần chừ mà trả lời:

- Đệ tử muốn vĩnh sinh.
- Trường tồn vĩnh hằng, tự do tự tại.

A Nhất nhắm mắt không nói gì nữa.

Mộc Hi vừa thả một viên linh thạch tinh khiết vào mắt trận để bổ sung năng lượng vừa hỏi:

- Vậy vì sao tiểu sư thúc lại tu luyện?

A Nhất nhẹ giọng trả lời:

- Để chấm dứt phiền não.

Nhưng kỳ lạ là càng tu luyện hần lại càng đau khổ.

Nhớ lại lúc còn là ăn xin ở Mộc Dương thành, tuy phải chịu đánh, chịu mắng, thậm chí chịu đựng đói rét, dơ bẩn, thế nhưng những dày vò thể xác đó chẳng đáng gì so với sự thống khổ của tinh thần khi hần tu luyện.

A Nhất thở dài.

Sau ngày hôm nay, huyết trì kia sẽ được nâng cao hơn trước, những âm thanh của địa ngục sẽ lại càng khó nghe hơn.

Câu trả lời của A Nhất làm mắt của hai thiếu niên sáng rực lên, họ càng lúc càng tôn sùng vị tiểu sư thúc này.

Thực lực phải mạnh mẽ đến mức độ nào để có thể chấm dứt hết mọi phiền não? Gặp ma trăm ma, gặp thần trăm thần?

Mộc Hi và Mộc Thanh cảm thấy mục tiêu của mình quả thực là quá nhỏ bé so với tiểu sư thúc, họ đồng loạt lên tiếng:

- Đa tạ sư thúc chỉ dạy.

A Nhất ngẩn người nhưng rồi cũng nhẹ cười:

- Hiểu được là tốt rồi!

Đúng vậy! Trường sinh bắt từ sao cơ chứ! Chỉ cần bình an mà sống, không phải chém chém giết giết, lương tâm không bị dày vò cắn rứt mới là lẽ sống đúng đắn.

Vì nghĩ rằng hần đã cảm hóa được hai vị sư diệt, tâm trạng của A Nhất cũng đỡ hơn nhiều.

- Đi một ngày đằng học một sàng khôn.

A Nhất nở nụ cười nhẹ, nụ cười có vị ngọt dịu nhẹ của từ bi hòa với vị đắng chát của hối hận.

Bạn đang đọc truyện *Họ Đã Tu Tiên Như Thế Đó* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 92: Vô duyên

Con rùa đá khổng lồ chờ hai anh em song sinh và A Nhất không thể truyền tống vào bên trong Âm Ảnh tông, chỉ có thể bay lơ lửng trên vùng rừng núi thượng nguồn sông An Lộc.

Khi có tu sĩ bên ngoài xuất hiện ở địa phận Diệu Âm cốc, pháp tắc Ngũ Hành Ấn Ấn của Âm Ảnh tông sẽ tự động ngăn cản truyền tống trận cho người trực tiếp vào tông môn.

Hai đôi mắt song sinh trở nên lạnh lẽo, hoàn toàn không còn nét vui vẻ cười đùa như bình thường.

- Sư thúc! Truyền tống trận bị ngăn chặn. Gần đây có tu sĩ.

- Hẳn là lại có người muốn thăm dò tông môn.

Vừa nói tay của họ vẫn không ngừng phe phẩy hai chiếc quạt ba tiêu lớn hai bên A Nhất, muốn dùng làn gió quạt đi mồ hôi thấm ướt bộ tiên y trắng tinh trên người hắn.

A Nhất ngừng rèn luyện trong Huyết giới, vội vàng mở đôi mắt mù lòa ra lệnh:

- Các sư đệ đừng manh động. Nếu có thể ẩn thân liền lập tức ẩn thân.

Cặp song sinh một người nắm tay trái, một người nắm tay phải, cùng giờ nắm đấm lên trời, tự hào nói:

- Tiểu sư thúc không cần phải lo lắng! Núi đầu cao vẫn có thể ẩn trong mây.

- Bàn Cổ đời thứ ba là do Đường sư huynh đào, không đúng, là sư huynh dùng đất của Thổ Tỉ Lăng để chế tạo thành, ẩn chứa pháp tắc của Diệu Âm cốc.

A Nhất chắn chắn vừa rồi Mộc Hi định nói "đào mộ".

- Hẳn là do ảnh hưởng của Huyết giới.

Hắn cho rằng thần trí của mình vẫn chưa bình ổn nên đã nghe nhầm.

Mộc Thanh lên tiếng đính chính Mộc Hi:

- Là Đường sư tỷ!

Cặp song sinh luôn luôn hòa thuận lập tức quay ra cãi nhau:

- Ta đã hỏi huynh ấy! Là Đường sư huynh.

- Sư tỷ nhất định là đã đùa giỡn với người! Tỷ ấy rõ ràng nói với ta tỷ ấy là nữ.

- Sư huynh mới đùa với người đâu.

Đầu mồm miệng không xong, hai người lập tức xoắn vào cùng nhau, thượng cẳng tay, hạ cẳng chân, cẩu véo, nắm tóc, không trò nào không làm.

Thanh âm cười đùa vô tư, nhộn nhịp kia khiến A Nhất tưởng chừng cái chết của mấy ngàn người trên chiến trường Bình Long lúc trước chỉ là một hồi mộng ảo đáng sợ do Huyết Giới tạo thành.

Về phần những tu sĩ ở dưới kia, A Nhất không mấy quan tâm, bởi bọn họ sẽ sớm rời đi mà thôi.

Mùa của oán hận sắp đến rồi.

A Nhất cố nghe ngóng động tĩnh ở bên dưới nhưng chỉ có thể nghe thấy tiếng nước róc rách của những dòng suối nhỏ đầu nguồn An Lộc khóc than khúc biệt ly.

Sau khi bước vào Tụ Nguyên cảnh, thịnh lực của hắn trở nên vô cùng mạnh mẽ, nhưng vẫn xa xa không bằng tra xét lực của Thiên Âm chi hồn.

Bởi rùa đá Bàn Cổ đời thứ ba đang ẩn náu trong thông đạo không gian nên hai thiếu niên cũng không thể dùng mắt thường tra xét bên ngoài.

Hai người tế ra một chiếc gương lớn, đôi mắt của cự quy lóe sáng.

Mộc Hi ồ lên:

- Có người đang giấu xác.

Hai người thay phiên nhau bình phẩm:

- Mộ phần sâu không thấy cả đáy, nhất định là giấu xác.

- Mặt mũi xác chết cũng bị hủy nát. Đủ tàn độc!

A Nhất chán nản nằm xuống trên bãi rêu xanh

Hắn hi vọng người chết dưới kia không mang hận ý vào đất, để mùa oán hận đừng đến quá sớm

Cặp song sinh thấy vậy lập tức bỏ lại chiếc gương, vội vàng cầm quạt ba tiêu, cố xua đi mối mệt cho hắn.

...

Ở phía bên dưới, Tần Minh thả cái xác của vị lâu chủ không rõ nam nữ này xuống dưới hố sâu.

Đứng bên cạnh hắn là Mạc Nguyệt, những người còn lại đều đã trở về Thiên Nguyên tông cả.

Trong đôi mắt dài hẹp của thanh niên có chút áy náy, Tần Minh khẽ nói:

- Xin đạo huynh hãy an nghỉ.

Hắn vừa định làm phép để lấp đất, nhưng chưa kịp vận chuyển linh lực thì hố sâu đã tự mình khép lại, mặt đất trở nên bằng phẳng như chưa từng có ai động tay động chân ở chỗ này, thậm chí cỏ xanh vẫn mơn mơn mọc trên đó.

Tần Minh chợt giác không ổn, vội vàng kéo Mạc Nguyệt phá không rời đi.

Không còn ngoại lai tu sĩ, thông đạo trở về Diệu Âm cốc lại được mở ra. Chỉ trong nháy mắt, rùa đá đã về đến tông môn.

A Nhất cùng hai vị sư diệt còn chưa kịp đặt chân xuống đất thì Diệu Âm cốc đã có biến động. Đất núi xung quanh mãnh liệt run lên như có một con quái vật nào đó giấu mình ở phía dưới đang trở mình. Từng tảng đá lăn rào rào từ trên đỉnh núi xuống, cây cối cũng rung động nghiêng ngả.

Địa chấn làm chim chóc hoảng loạn rời tổ bay lên cao.

Bầu trời vốn luôn trong xanh chợt xuất hiện mây đen u ám

Một tiếng rống giận vang lên, từ phía của Thổ Ti đường.

Tiếng rống mang theo điên cuồng và không cam lòng khiến trái tim A Nhất như bị siết chặt.

Dường như tất cả nỗi niềm cũng đã theo tiếng hét kia mà được giải tỏa, bầu trời lại trở nên trong xanh, mặt đất lại yên bình, đám chim chóc cũng yên tĩnh trở lại.

Ba hồi trống vang lên, báo tử.

Nghe thấy tiếng trống, hai huynh đệ Mộc Thanh và Mộc Hi lập tức ngẩng đầu lên, thần thò nhìn về phía Bàn Cổ đài thứ ba, thấp giọng ní non:

- Đường sư huynh.

- Đường sư tỷ.

Tuy A Nhất không biết ý nghĩa của ba tiếng trống vừa rồi là gì nhưng nhìn nét mặt của hai huynh đệ kia hắn cũng có thể đoán được chuyện gì đã xảy ra.

Một thành viên trong đại gia đình của hắn đã gặp nạn.

Nhân duyên cũng như gỗ mục trôi An Lộc hà, đôi khi muốn cập bờ thế nhưng chỉ có thể than nước chảy xiết sao lại vô tình.

A Nhất hướng Thổ Ti đường khoanh tay khom người, hành lễ gấp mặt cũng là hành lễ bái biệt vị sư diệt mà kiếp này hắn không có duyên gặp mặt.

Bạn đang đọc truyện *Họ Đã Tu Tiên Như Thế Đó* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 93: Khúc chung, nhân tán

Cả ngày hôm nay A Nhất không có chút tâm tình nào để tu luyện, hắn đã đi lẩn quẩn trên lối mòn quanh Tịch Diệt lăng suốt cả buổi chiều. Có lẽ là vô tình cũng có lẽ là vì các vị sư diệt cố ý mà trong quá trình đi tới đi lui như ruồi bọ không đầu hắn đã gặp mặt gần hết tất cả mọi người trong tông.

Không ai nói cho thanh niên mù biết họ đang đi đâu, chỉ lẽ phép lên tiếng vấn an hắn rồi hướng về phía Thổ Ti đường.

Lúc này hắn lại tình cờ cùng đường với Tứ Đế.

Khinh Lôi luôn vui vẻ đã đổ ngẫu hai mắt; vẻ hòa nhã trên gương mặt của thư sinh Cảnh Minh cũng không còn; trung niên Nhạc Lăng Phong không nói gì; đại sư huynh Lý Tử thì lại càng im lặng.

Vẫn là câu nói mà hắn đã nghe nhiều nhất từ chiều đến giờ.

- Bái kiến tiểu sư thúc!

Tuy mất mù nhưng tâm A Nhất không mù. Hắn có thể cảm nhận được sự trịnh trọng, đau buồn và cả hai cổ sát ý trùng thiên đang muốn lập tức báo thù.

Hắn thờ dài, khẽ nói:

- Các vị sư diệt tốt!

Thấy Tứ Đế muốn đi, A Nhất có chút ngần ngại hỏi:

- Ta có thể đi theo mọi người không?

Tất cả đồng loạt trả lời:

- Đa tạ tiểu sư thúc!

Có lẽ tất cả không phải chỉ là tình cờ đi!

Đêm khuya hôm đó, các đệ tử cũng tụ tập ở ngôi nhà gỗ bỏ hoang gần Thổ Ti đường.

Khi nhóm A Nhất đến nơi thì Lục Tiên của Nghi Thủy đường, nam đệ tử tóc xoắn dài che kín mặt của Kim Tỏa đường và cả cặp song sinh Mộc Hi, Mộc Thanh cũng đều đã có mặt.

Các vị đường chủ không đến, ngay cả Thổ Ti chân quân cũng không đến.

Bậc trưởng bối chỉ có A Nhất hữu duyên mà hiện diện thôi.

Hắn mù lòa nên không thấy tất cả mọi người đều đang mặc tang phục trắng, làm nổi bật đôi giày và viền áo đỏ rực của hắn.

Một nữ tử trong Lục Tiên khẽ nói:

- Đường sư tỷ thường than thở rằng Diệu Âm cốc chẳng bao giờ có tuyết. Chỉ đêm hôm nay, xin tiểu sư thúc cho đệ tử làm tuyết rồi!

A Nhất gật đầu:

- Sư thúc không ngại!

Nam tử tóc che kín mặt trầm giọng:

- Đường sư huynh rất thích uống rượu ngắm trăng. Thổ Ti sư bá không thích rượu, thế nên huynh ấy chỉ có thể lén lút uống ở nơi này.

A Nhất đáp lời:

- Đêm nay chúng ta không say không về!

Hắn tuy không biết uống rượu nhưng khẩu khí vẫn là rất lớn.

Cảnh Minh cất quạt giấy vào ngực, khom người nói:

- Đường sư tỷ rất thích đánh đàn, đám sư diệt không ai có hứng thú này nên vẫn thường trêu chọc tỷ ấy. Đệ tử có nghe sư thúc từng được đạo tổ chỉ dạy cầm thuật. Khẩn xin sư thúc có thể gảy một khúc tặng, khiến tỷ ấy có thể mỉm cười luân hồi.

A Nhất mặc kệ hắn có thông thạo cảm luật hay không lập tức đồng ý:

- Chỉ cần mọi người không chê cười là được!

Thế rồi giữa bầu trời tuyết rơi, từng đệp từ rót rượu xuống đất tiễn người.

Chỉ tiếc đêm nay trăng không tròn.

Từ trong căn nhà gỗ, Khinh Lôi mang ra một chiếc cổ cầm đơn sơ, cổ kính, hần mang đến đặt trước mặt A Nhất lúc này đang ngồi bên một bàn gỗ vuông vức ở trước sân.

Vuốt thân đàn, A Nhất cảm khái. Hần không ngờ cảm khúc đầu tiên của mình lại là khúc tiễn vong hồn.

A Nhất không biết cảm luật. Ngay cả đến nhìn người gảy đàn cũng mới có một lần, lần kia chính là nhìn hồ ly trong mộng.

Hần lấy ngón trỏ gảy từng sợi, rồi cất giọng nã nê:

Tuyết rơi mỹ, vì tri âm

Trăng sáng khóc thương vì tri kỷ.

Chén ly biệt, cổ nhân mãi thương tâm

Thất dây mù, khó cùng người tấu cầm

...

Tiếng hát của A Nhất da diết, một sợi vừa ngưng khóc thì sợi khác lại than vãn, mang theo cả sự tiếc hận chưa được cùng người gặp mặt. Giai điệu đau thương cảm nhiễm cả người lẫn vật xung quanh, khiến không khí có vẻ thê lương và cô tịch.

Khi cảm khúc kết thúc, mọi thứ dường như đều chìm vào im lặng, ngay cả kẻ lãnh đạm như Lý Tử cũng không kiềm chế được cảm xúc mà lệ nóng doanh trong.

Một hồi lâu sau, khi những tiếng thút thít đã dừng, Mộc Hi và Mộc Thanh mới lên tiếng:

- Đường sư huynh...

- Đường sư tỷ...

- Vẫn còn chưa làm lễ nhập quan, vĩnh viễn không thể có mộ phần ở nơi này...

Hai huynh đệ vừa nói đến đây thì trên trời cao xuất hiện chớp giật liên hồi.

Nghe thấy tiếng sấm phản đối, cặp song sinh chỉ có thể bật khóc nức nờ.

A Nhất nhìn lên trời, trầm ngâm rồi an ủi cặp song sinh:

- Không nhập quan thì sao chứ! Chúng ta vẫn có thể lập mộ phần.

Hần có thể thay mặt Tịch Diệt lẳng để chiêu cáo thiên địa.

A Nhất thầm nguyện trong lòng:

- Lão thiên gia! Hôm nay A Nhất vì tình thân mà làm trái ý người một lần, mong người giơ cao đánh khẽ.

Trong đêm đen sấm chớp, đám người A Nhất cài mệnh trời, lập một cái mộ trống.

Trước mộ có tấm bia đá được cẩn thận khắc ba chữ hữu duyên:

Đường Tử Hàm

...

Cũng trong đêm hôm đó, Nhất Ván Lâu tung ra ba tin tức động trời. Mỗi một tin tức tách ra đều có thể khiến Huyền Không đại lục rung chuyển, huống hồ là cả ba tin tức được tung ra cùng một lúc thế này, chấn động không thua gì một Thượng Thần cảnh tự bạo.

Tin tức thứ nhất, Thiên Âm chi hồn đã bái Tịch Diệt Đạo tổ làm thầy. Tin tức thứ hai, Nhất Ván lâu cũng đã tìm ra vị trí của Âm Ảnh tông. Tin tức thứ ba, Cổ Khôi Môn – một trong tam tông ngũ môn đang cấu kết với Huyết vực để tấn công Trung Châu.

Chương 94: Chim non mù lửa khó lòng giữ tổ

Trời vừa rạng sáng, A Nhất lững thững bước về Tịch Diệt lăng, tiếng bước chân vang lên đều đều chỉ cho hán lối đi quen thuộc.

Trời cao cũng đã ngừng sấm động, có lẽ vì lão thiên gia đã nghĩ ra cách để trừng phạt hán.

...

Thế rồi bất chợt như ngọn gió đông, mùa oán hồn đến Tây Ngưu Hóa châu mà không một tiếng báo trước.

Linh khí yếu ớt của cả một châu lục to lớn bạo động, xoắn lại thành bão.

Lúc hán vừa nhập môn, Tịch Diệt Đạo Tổ đã giải thích cho hán về mùa oán hồn ở Tây châu và về Diệu Âm cốc.

Thời thượng cổ, ở nơi bông lai tiên cảnh này đã xảy ra cảnh sinh linh đồ thán, tiên nhân đã suu hồn cả Thiên Nhân tộc. Kẻ không chịu khuất phục thì giết chết người thân rồi tự sát, kẻ không đủ can đảm thì chỉ có thể van xin trong tiếng cười điên dại của tiên nhân.

Oán khí ngập trời tích tụ, khiến Diệu Âm cốc trở thành trung tâm của cơn bão.

Con bão linh lực này chỉ ảnh hưởng đến những người có linh căn, phạm nhân hoàn toàn không hề biết sự hiện diện của nó.

Trừ Diệu Âm cốc và Huyết vực, tất cả những tu sĩ vẫn còn liều lĩnh nán lại Tây châu đều đã chết, linh căn nổ tung, cơ thể bọn họ trong chớp mắt hóa thành huyết vụ.

Mà cũng chỉ là vài tu sĩ yếu hèn bán mạng cho Lãnh gia, đi thăm dò Đại Tề mà thôi. Cũng chẳng mấy người nhớ đến họ.

...

Cảm nhận được điềm không lành, bước chân A Nhất khựng lại, hán hốt hoảng lấy tốc độ nhanh nhất trở về lại căn nhà gỗ.

Các vị sư diệt vẫn ở đó, vài người uống rượu trò chuyện, có người chỉ thần thờ nhìn mộ phần.

Điềm khác biệt với lúc trước là tất cả đều đã hóa thành tượng đá bất động.

Vô thường là vậy, mọi người vừa mới cùng hán tiễn người quá cố, vậy mà giờ cũng đã theo bước chân kẻ kia.

Nếu không phải Diệu Âm Cốc là mắt bão thì những người này đã hóa thành huyết vụ.

A Nhất mù lửa không nghe được nhịp tim, tiếng thở, thân thể hán chợt chết lặng. Ngay bản thân hán cũng không thể tin vào hy vọng nhỏ nhoi là mọi người đã kịp rời đi, trở về năm phân đường.

A Nhất vỗ tay. Sóng âm vọng lại về cho hán cái cảnh tượng tựa như thời gian đã dừng lại kia.

Vị tiểu sư thúc này cười khờ khạo:

- Các vị sư diệt đừng đùa giỡn như vậy nữa! Sư thúc sẽ giận thật đó!

Không có tiếng trả lời!

Hán hét lớn một tiếng điên dại rồi, vội vàng khiến một bức tượng đá, chạy đến Thổ đường ở gần đó để cầu cứu.

- Không!

Thổ Tỉ lăng đã biến mất chỉ để lại một cánh rừng thưa.

Hán khiến tượng đá về Tịch Diệt lăng.

Khi hán đạp xuống đất, sóng âm báo cho hán biết kiến trúc khổng lồ của Tịch Diệt lăng cũng đã không còn.

Vẫn chưa chịu từ bỏ hy vọng, hán công tượng đá chạy nhảy khắp mọi nơi. Đáng thương thay, công sức không được hồi đáp.

Hỏa Dung Lãng biến mất.

Nghi Thủy lãng biến mất.

Nhập Mộc lãng biến mất.

Kim Tỏa lãng cũng đã biến mất.

Y phục nhễ nhại, trong lòng hần là một mảnh rối bời.

A Nhất chợt nảy ra một ý định điên rồ.

- Các vị sư diệt chờ ta! Sư thúc nhất định sẽ cứu mọi người!

Nói rồi hần đem tượng đá kia trở về lại chốn cũ.

A Nhất bung cây lớn để đẩy đất, đào ra một cái hố thật to, chôn hết mười ba bức tượng; sau đó thì quỳ xuống rồi liên tục dập đầu.

- Văn bối vô tri không biết thực hiện nghi thức hạ thổ! Văn bối không biết viết, không thể điều văn, cũng không thể viết tên họ lên bia mộ, văn bối bất lực càng không có thời gian để đóng quan tài. Cầu xin các vị tiền bối rủ lòng thương xót mà mở cửa Thập Bát Địa. Văn bối nguyện làm trâu làm ngựa để báo đáp.

A Nhất vái lại người của Diêm La Điện, hy vọng có thể đưa 13 vị sư diệt vào thí luyện U Linh Táng bên trong Mê Trì địa ngục nhằm giữ gìn thần hồn của họ.

Cách đây không lâu hần cũng đã kể cho những đệ tử này nghe trải nghiệm của mình ở nơi đó. Thế nên dầu cho hiểm nguy tuy lớn nhưng hần tin tưởng với thiên tư của họ, đường sống vẫn còn đó.

Thế nhưng hần nào biết, nếu làm theo phương pháp của hần, cho dù có giữ được mạng thì sau này họ không có cơ hội để chạm vào U Minh, không thể tiến cảnh lên Nguyên Thần. Đối với đám tu sĩ thiên tư như rồng này, nếu biết đại đạo bị chặn đứt, họ làm sao có thể sống?

A Nhất van nài mãi, thiên địa vẫn không hề có biến động nên hần cũng không biết lời thỉnh cầu của mình có tác dụng hay không. Hần chỉ có thể chờ; chờ đến khi mùa của oán hồn trôi qua và các trường bối trở về.

Hết vái đại địa, thanh niên mù lại tiếp tục quỳ lạy trời cao.

- Lão thiên gia! Xin người phù hộ cho các vị sư diệt được sống, được bình an.

...

Không biết phải đến bao giờ thì tên khờ này mới chấp nhận rằng trời cao không có mắt?!

Trả lời thỉnh cầu của hần là vô số đá lớn rực lửa như lưu tinh trút xuống Diệu Âm cốc.

Một tảng đá bốc lửa to như căn nhà muốn rơi ngay trên mộ phần của 13 người.

A Nhất tung người nhảy lên, một quyền đánh nát nó. Dầu hỏa dính lên tay khiến bàn tay bốc cháy nhưng một chút lửa phàm không đốt được làn da được hần khổ công tôi luyện.

Căn nhà gỗ gần đó bị mấy mảnh vỡ va phải liền đổ nát, bén lửa, bốc cháy hừng hực.

A Nhất chạy quay, cố đón đỡ hỏa thạch.

Tiếc thay, A Nhất không có vận tay, không thể chặn hết toàn bộ lưu tinh, chỉ có thể chứng kiến chốn nương thân của hần bị hủy diệt.

Chẳng mấy chốc, Diệu Âm cốc bất lực bốc cháy khiến ánh hừng đông càng thêm rực rỡ.

Rừng rậm và cỏ xanh trở thành biển lửa, suối hồ thì bị đá lớn hủy nát.

Hỏa tinh đập xuống đất tạo ra từng con địa chấn khiến thân thể của hần run rẩy dữ dội, miệng rên rĩ như kẻ câm.

Nơi đây là nhà của hần, là nơi duy nhất trên thế gian có thể bao bọc hần, trao tặng bình an.

...

Đúng lúc này, ở phía hẻm núi bên ngoài, có tiếng binh mã như thác lũ ồ ạt vào.

A Nhất nhủ mày!

Đầu là trong mùa oán hờn thì phạm nhân cũng không thể vào được Âm Ảnh tông, bởi muốn vào được trước hẻm núi phải nhảy xuống hạp cốc cao vạn dặm.

Tiền nhân thì lại càng không thể tự do đi lại ở Tây Châu vào thời điểm này; những kẻ làm liều sẽ chịu chung một số phận, đó là linh căn nổ tung.

Với thần kinh như thép, hắn nhanh lấy lại bình tĩnh. A Nhất đá văng những mảnh đồ nát lên phía trên nơi mà hắn chôn 13 bức tượng đá để che đậy nó, rồi chạy về phía hẻm núi.

A Nhất hận!

Lúc này đây, giận dữ đối với sự bất lực của bản thân nhanh chóng chuyển thành con thịnh nộ đối với những kẻ phá hoại Diệu Âm cốc.

Hắn tự để lửa giận đốt cháy tâm can.

Đôi mắt mù lòa uy nghiêm, gương mặt vô cảm chẳng khác gì chiếc mặt nạ gỗ.

Bạn đang đọc truyện *Họ Đã Tu Tiên Như Thế Đó* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 95: Ba tháng

Thỏ Ti đường cách lối vào Diệu Âm cốc không xa.

Tương truyền xưa kia Long Vương Long Nhất dùng hai nắm tay thép chống đỡ cả yêu giới. Hôm nay nhân tộc A Nhất dùng sức lực của một người canh giữ hẻm núi của Diệu Âm cốc.

Gió đông rít gào qua hẻm núi chỉ thổi tung được vạt áo, khó làm dịu đi hận ý mãnh liệt trong lòng hắn.

Hắn không muốn giết người. Cho dù là lúc dần thân ở Mê Trì địa ngục, hắn vẫn cố gắng mạnh mẽ giữ vững ý thức, không đoạt tính mạng địch nhân.

Lúc này cũng vậy, A Nhất đang cố kiềm chế ngọn lửa giận kia. May mắn cho đám binh lính ở phía xa, sau 150 năm tu luyện bên trong Huyết giới, ý chí của hắn đã được tôi luyện thành huyền thiết vạn năm.

Ai dám nói thiếu niên này yếu ớt? Thử hỏi cả thế gian, có mấy ai mạnh mẽ được như hắn.

Như lúc Bồ Đề tự bị công phá, cho dù là các La Hán luôn nói câu "vô tâm!" cũng phải nổi con thịnh nộ, giết đến đỏ mắt.

A Nhất rống to, tiếng hét như sấm vang vọng bên trong hẻm núi. Tiếng hét ai oán muốn hỏi đám người đó tại sao lại phá tổ ấm của hắn.

Người trẻ tuổi hít vào một hơi sâu, thờ ra làn khói trắng. Một quyền mang hết oán hận của hắn làm vách núi cao vọt vọt rung động. Từng vết nứt như mạng nhện lan nhanh như chớp. Một quyền lại một quyền khiến núi đá nứt toác. Vách núi bên phải còn chưa kịp sụp đổ thì A Nhất đã tung cước đạp mạnh vào vách núi bên trái. Mặt đất cứng cáp dưới chân trụ không chống cự nổi áp lực liên chấn động, lún sâu đến mất cả chân.

Đá sập, lấp kín hẻm núi nên gió cũng ngừng rít gào.

Phải phá lối vào, lòng hắn đau như cắt.

A Nhất nhớ rất rõ lần đầu khi Tịch Diệt Đạo tổ dẫn hắn về tông môn. Khi nhìn thấy hẻm núi này, hắn đã bị khí thế của thiên nhiên làm cho choáng ngợp. Mãi mãi hắn đều sẽ không quên cảm giác hôm đó.

Thanh niên cỡi bỏ y phục lộ ra cơ thể gầy gò nhưng cơ bắp rõ ràng, rút sợi dây cột tóc đỏ chót trên đầu. Búi tóc củ tỏi xỏa tung xuống, vài sợi lông xỏa trước trán che đi đôi mắt vô thần.

Người trẻ tuổi nhẹ dạ và cố chấp thế nhưng lại không ngu dốt. Binh lính phạm nhân không có thủ đoạn để lập tức xuất hiện ở nơi này ngay khi mùa oán hờn vừa khởi động, nhất định là phải có thủ đoạn của tiền nhân giúp đỡ.

Không sợ nhất vạn, chỉ sợ vạn nhất. A Nhất tính toán rằng kẻ địch đã có kế sách để đối phó với hắn.

Nắm chặt đôi bàn tay trống rỗng, hắn hối hận vì đã không mang Cửu U Thất Sát Nha bên mình.

- Không sao! Tiền nhân không thể vào đây!

Nghĩ như vậy, trong lòng A Nhất an tâm hơn hẳn. Hắn nhảy lên cao, treo người trên vách núi, ngón tay bấu sâu vào đá.

- Ta là núi! Ta là...

Thiên Âm chi hồn thức giấc, làn da của A Nhất trở nên sần sùi, màu sắc cũng đổi thành màu nâu xám y hệt màu của núi đá.

...

Trên mảnh đất khô cằn bên ngoài hẻm núi, đám binh lính nhìn thấy lối vào sụp đổ liền dừng lại.

Vị nguyên soái trẻ tuổi, Hầu Diễm quay trở lại bên cạnh một cỗ chiến xa nhìn như đầu lâu của một con yêu thú.

- Bẩm báo công chúa, lối vào đã bị phá nát.

Lãnh Vân Khanh đã được căn dặn về sự hiện diện của một con chó giữ nhà ở Âm Ảnh tông, thế nên nàng không mấy bất ngờ.

- Không sao! Chúng ta vẫn còn nhiều thời gian! Mau sai binh lính phá đá.

Cũng may binh lính tấn công là của Lưu Ly. Nếu như là Đại Tề thì Hỏa Diễm pháo đã nhanh phá nát đá núi cản đường.

...

Ngay lúc này, ở trên Bình Long thảo nguyên bên ngoài Tây châu, các tu sĩ lần lượt đến rồi lần lượt rời đi. Đó là chưa kể đến những vị lão tổ đang ẩn mình chờ đợi, không xuất đầu lộ diện.

Bất chợt hai đôi bàn tay to lớn xé mở hư không, một con cự thú một mắt thò đầu ra ngoài, nở nụ cười dữ tợn coi như chào hỏi đám tu sĩ bé nhỏ đang sợ mất mật ở dưới rồi lại rời đi. Thế nhưng mùi tử thi thối rữa từ miệng của quái thú vẫn còn vương lại, làm một vài tên tu sĩ đến xem náo nhiệt nôn mửa không ngớt.

Một đám tán tu ẩn mình trong bì rừng phía Nam của bình nguyên đang tụ tập bàn tán:

- Đó chẳng phải là cự thú chiến tranh của Ý Linh môn sao?

- Thật không ngờ ngay cả đám thuần thú sư đó cũng có hứng thú với Thiên Âm chi hồn.

- Vậy là đạo hữu không biết rồi! Tương truyền lúc Thiên Nguyên tông vừa xuất hiện, Ý Linh môn đã dẫn theo gần như tất cả yêu thú trong tông môn đến để chèn ép. Cũng vì bảo vệ Thiên Nguyên tông mà Âm Ảnh tông đã kết thù với bọn họ. Nghe đâu đánh đến hôn thiên ám địa!

- Đúng! Đúng! Lần đó nếu không phải có Bồ Đề tự đứng ra thì Ý Linh môn cũng chẳng dễ dàng bỏ qua như vậy.

- Nhưng mà vì sao Ý Linh môn lại quan tâm đến Thiên Nguyên tông như vậy? Bọn họ ở tận cực bắc của Bắc Câu Lư châu kia mà.

Mọi người đang suy ngẫm thì có lão nhân lên tiếng:

- Kì thật chuyện này không ai biết rõ! Nhưng mà lúc trước có lời đồn rằng Thiên Nguyên tông vốn không phải khởi nguồn từ Huyền Không đại lục. Nghe đâu...

Chợt một tên tu sĩ lớn tiếng cắt ngang làm lão nhân nhíu mày.

- Các người nhìn kia! Là tiên thuyền của Kinh Hồng môn.

Ở trên trời cao, năm chiếc tiên thuyền lộng lẫy từ xa hướng lại; xung quanh là bạch hạc bay lượn. Hương thơm nhàn nhạt tựa thiên nữ rải hoa nhanh chóng đẩy lùi mùi hôi thối ban nãy.

- Các vị tiên tử của Kinh Hồng môn sao cũng lặn lội đường xa đến nơi này? Chẳng lẽ bọn họ cũng có hứng thú với Thiên Âm chi hồn sao?

- Chắc không đâu! Bọn họ ghét cay ghét đắng hồn thuật...

Lão nhân tiên phong đạo cốt cười cợt:

- Lúc trước lão phu nghe nói Hòa Dung chân nhân và Tứ Đế từng đột nhập Kinh Hồng môn để rình xem đệ tử tắm, chắc hẳn là vì chuyện này đi.

Cả đám người gật gù, dẫu sao thì việc Kinh Hồng môn vô cùng coi trọng danh tiết người người đều biết đến.

- Lát nữa nếu người của Thất Tâm môn cũng xuất hiện thì có chuyện hay để xem rồi.

- Đúng! Đúng! Cơ hội có thể đoạt được Thiên Âm chi hồn, nếu Thất Tâm môn không đến thì mặt trời mọc ở phía Tây.

Lão nhân cười, vuốt chòm râu bạc trắng rồi nói:

- Lão phu thì nghĩ rằng bọn họ đã đến từ sớm, sợ rằng đang lẫn trốn ngay bên trong đám người chúng ta nữa kia.

Lời nói ma mị của lão nhân làm cả đám người phá lên cười. Nhưng mà, không được bao lâu thì tiếng cười chợt tắt lịm. Một đám tu sĩ trở nên vô thần, không nói năng gì nữa, máy móc đi theo lão nhân vào sâu trong rừng.

Bạn đang đọc truyện *Họ Đã Tu Tiên Như Thế Đó* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 96: Là ai lại mở xiềng xích thời gian

Giới tu chân của Huyền Không đại lục rất ít khi có dịp khiến các đại môn phái cùng nhau tụ tập lại nhộn nhịp như thế này.

Các giáo phái nhỏ, các gia tộc tu tiên không đủ thực lực để tranh đoạt Thiên Âm chi hồn hay bảo khố của Âm Ảnh tông thì ngấm ngấm liên kết với nhau, muốn dựa thời cơ nhất tiễn nghi, hay thậm chí tranh thủ trai cò đánh nhau ngư ông đắc lợi, lật đổ các tiên gia và môn phái lớn.

Bên trong các môn phái lớn, các vị trưởng lão, các đệ tử chân truyền cũng coi đây là cơ hội tốt để tranh quyền lực.

Ngay cả những tên tán tu có tu vi yếu kém cũng muốn chạy đến Tây châu thử thời vận, lỡ như khi một vị thần cảnh ngã xuống chẳng hạn, nếu may mắn còn có thể nhanh tay đoạt lấy pháp bảo thậm chí cả nhân trữ vật. Nếu không được thì cũng có chuyện để sau này còn bàn tán với các đồng đạo.

Một khi mùa oán hồn qua đi thì Âm Ảnh Tông nhất định sẽ bị tiêu diệt, chỉ là không biết người nào sẽ được lợi ích lớn nhất, người nào lại sẽ phải trả giá đắt nhất.

Còn về thể giới của phạm nhân thì vẫn luôn như trước, hỗn loạn và điên cuồng. Có thể bởi vì thọ nguyên của phạm nhân quá ngắn ngủi, cũng có thể vì thiếu thốn đạo pháp cao thâm.

Nhưng cũng nhờ vậy mà phạm thể luôn là nơi thay đổi nhiều nhất.

Không nói đâu xa, ở ngay bên dưới hoàng cung Đại Tề còn có một phạm nhân đang chuẩn bị đập bằng ranh giới tiên phạm.

Cả một tầng mật thất âm u chỉ chít những cơ quan chuyển động, hơi nước xì xèo không ngừng bốc lên từ những cỗ máy đen xì.

Một lão già ngồi trên cái ghế gỗ có gắn hai bánh xe lớn ở hai bên và hai cái bánh nhỏ ở dưới chân ghế. Lão dùng hai cánh tay khẳng khiu như hai thanh củi cố sức lăn bánh xe lớn, ghế gỗ theo điều khiển chạy tới chạy lui quanh một cái bàn thép hình chữ nhật cũ kỹ ở giữa phòng.

Trên bàn có rất nhiều các mẫu đá quý khác nhau, đủ hình dáng, màu sắc và kích cỡ.

Lão tỉ mỉ cầm từng viên đá lên gần sát mắt, dùng đôi mắt đục ngầu của mình xem xét thật kỹ lưỡng.

Mấy chục năm nay, giấc mộng của kẻ tàn phế này vẫn luôn theo sau, ám ảnh lão, giúp lão có sức đẩy chiếc xe lăn nặng nề.

Trước kia, lão luôn mơ tưởng một ngày nào đó có thể giết chết vương hậu Lãnh Nhược Linh, trả thù cho nhà họ Vương.

Thế rồi càng già, nguyện ước báo thù đó lại càng trở nên vô nghĩa. Mãi đến bây giờ, lão chỉ muốn một mình chứng cho thế nhân biết rằng cuộc đời này của lão đã không phí hoài.

Một tên nô tài trẻ tuổi mặt mày lấm lem ôm một chiếc rương nhỏ, vừa đi vừa thờ dõc.

- Vương công công! Đây là số đá tháng này chúng ta luyện...

Tên phụ việc quá mệt nhấc chân không nổi, vấp té nhào. Chiếc rương rơi xuống đất, đồ vật trong rương đổ tràn ra ngoài.

Đó là một đám đá trong veo rực rỡ, nhìn qua không khác mấy so với những viên đá ở trên bàn mà lão già nghiên cứu này giờ.

Lẫn lộn trong đám đá quý sắc sỡ đó là một viên đá trong veo. Bên trong viên đá có dòng khí đục như sương mù đang chậm chậm di chuyển.

Vương Căn Chi thấy vậy, đôi mắt vẫn đục lóe sáng lên, lão vội vàng nhào người ra khỏi xe lăn, vội bò lết dưới mặt đất đến bên viên đá ấy.

Hai hàng nước mắt vui sướng chảy dài trên khuôn mặt. Viên đá chính là minh chứng cho một đời này lão đã không phí hoài.

Vương Cẩn Chi cẩn thận cầm viên đá, nở nụ cười thỏa mãn rồi kêu tên nô tài:

- Còn đứng đờ ra đó làm gì, không mau đỡ ta dậy?!

Tên thái giám trẻ lập tức lấy lại tinh thần, nhanh chóng chạy tới đỡ lão ngồi lên ghế.

- Người theo hầu lão phu bao lâu rồi?

Nghe lão nhân hỏi vậy, tên thái giám vui như mở cờ trong bụng. Gần đây, chức vụ tổng quản ngoại viện đang bị bỏ trống, có lẽ Vương công công hầu như vậy là đang có ý định cất nhắc hẳn!

Hắn vừa sửa sang lại y phục của Vương Cẩn Chi, vừa trả lời:

- Bẩm công công! Đã được mười năm rồi!

- Thì ra đã qua lâu như vậy! Cũng đã đến lúc nên để người đi rồi!

Thanh niên không kìm lòng được mà nở nụ cười vui sướng, cung kính cúi người nghiêm túc chờ lão nhân nói tiếp.

Vương Cẩn Chi siết chặt tay cầm của ghế, khởi động cơ quan. Một chùm chùm ngàn mũi kim từ dưới đáy xe phóng lên, biến gương mặt tươi cười của tên thái giám trẻ trước mặt lão thành tổ ong.

Nụ cười trên mặt người thanh niên kia được lưu giữ lại mãi mãi, tuy rằng có hơi biến dạng.

Họ Vương đẩy cái thi thể rũ rượi ngã xuống đất. Khuôn mặt chỉ chút lỗ kim với đôi mắt trợn to, tựa như có bàn tay vô hình nào đó đang bóp nắn, khiến huyết dịch ứa đều ra từ những lỗ thủng.

Kết cục của những kẻ biết quá nhiều bí mật thường không được tốt đẹp.

...

Sáng tạo của phạm nhân tởn kém vài chục năm thậm chí là vài trăm năm, sáng tạo của tiên nhân càng lâu hơn.

Phía trên trời cao vợi vợi của Thanh Hư môn có một đám mây trắng. Chìm nổi ở bên trong là bóng dáng thấp thoáng của một tòa tháp cổ kính. Bên trong tầng trên cùng của tháp cổ có một đám lão già trên người tràn đầy tử khí.

Bọn họ ngồi nhập định xung quanh một khối đá cao bằng người trưởng thành.

Đây chính là một mảnh vỡ của Thanh Hư Tinh Bàn. Người của Huyền Không lục địa quen gọi nó là Thanh Hư Tinh Bàn, người ở các vi điện thế giới khác thì gọi nó là Hư Không Chi môn.

Gọi là Thanh Hư tinh bàn vì nó có liên quan đến cổ sự Tiên Bàn sơn ở thời thượng cổ. Lần đó Thanh Hư môn đã diệt vong. Mãi đến sau khi Huyền Không đại lục tan rồi lại hợp, mới có người vô tình nhặt được truyền thừa của Lăng Thần lão tổ, môn phái mới được xây dựng lại.

Còn vì sao gọi là Hư Không Chi Môn thì lại càng rối rắm hơn. Phải kể lại từ thời điểm Kiếp Thành của thế giới hoa sen, đúng hơn là ngay khi Kiếp Trụ bắt đầu.

Nói đến bốn thời kỳ Kiếp Thành, Kiếp Trụ, Kiếp Hoại, Kiếp Không thì sinh mạng chỉ xuất hiện và tồn tại ở Kiếp Trụ mà thôi.

Hư Không chi môn chính là sáng tạo của sinh mạng đầu tiên chốn Kiếp Trụ này, sinh mạng đó muốn dùng nó làm chìa khóa để vượt qua Kiếp Hoại và tiếp tục tiến vào thời kỳ mới.

Bắt chợt một lão già đang nhập định đột ngột mở to mắt, cười khằng khặc, hét lớn:

- Viên mãn!

Bạn đang đọc truyện *Họ Đã Tu Tiên Như Thế Đó* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 97: Bài ca cuộc sống

Ở bên trong Âm Ảnh tông, sau hai ngày hi hục thì thanh niên trần truồng cũng leo lên được phía trên vách núi. Đứng trong biển mây bạt ngàn, không khí loãng khiến tim hắn đập nhanh hơn.

Nghĩ đến khi xuống phía dưới kia, phải đối mặt với đám binh sĩ phạm nhân, A Nhất có chút không nở ra tay. Một thoáng thương xót hân thầm viện lý do:

- Bọn họ có vào được bên trong thì có làm sao? Các lãg mộ đều đã dời đi. Các vị sư diệt cũng đã được mình chôn cất kín đáo... Khi mùa oán hận qua rồi, binh lính đầu đông cũng lại có thể làm gì sư tôn và các vị sư huynh kia chứ.

A Nhất chợt lấy hai tay đập mạnh vào má để lấy lại tỉnh táo.

- Đám người kia có tiền nhân hỗ trợ mà đến, nhất định là đã có chuẩn bị thủ đoạn nào đó. Nếu như mọi người không thể phản ứng kịp thì hậu quả khôn lường.

Một thợ săn lành nghề như A Nhất hiểu hơn ai hết tầm quan trọng của yếu tố bất ngờ trong chiến đấu.

Tông môn chứa chấp hân, các vị sư diệt kính mến hân, bây giờ là lúc hân phải ra sức để bảo vệ tông môn, bảo vệ mọi người.

Kẻ từng bị gia đình ruồng bỏ quý trọng mái ấm gia đình hơn ai hết. A Nhất quý hơi ấm đó hơn cả sinh mạng của mình, và dĩ nhiên là hơn cả sinh mạng của những kẻ dưới kia.

Đôi mắt của hân đầy kiên định như con chó giữ nhà. Hân sửa được mà cần người cũng được.

Hân đã quyết định leo xuống, không phải về phía tông môn mà là về phía binh lính.

Lúc leo núi, đường xuống thường khó khăn và mệt hơn đường lên rất nhiều. Một trong những lý do chính là vì người xuống núi khó nhìn thấy được nơi để đặt chân. Đối với phạm nhân là vậy!

Đối với nhất phẩm tỵ nguyên cảnh A Nhất thì thấy hay không cũng không quan trọng.

Hân chạy dọc vách núi một dặm rồi thả người nhảy xuống. Đến độ cao mà hân có thể chịu đựng được, thanh niên mù cầm tay vào vách đá để dừng lại.

Cứ như vậy, chẳng mấy chốc hân đã gần đến nơi.

Tuy trước khi nhảy xuống hân đã chạy một khoảng khá xa khỏi hẻm núi thế nhưng A Nhất vẫn cẩn thận chậm chạp leo xuống đất.

Các giác quan đặc biệt là thính giác trở nên nhạy cảm hơn bao giờ hết.

...

Hai hôm nay đám binh lính đã rất cố gắng để dọn đường nhưng tiến độ vô cùng chậm, điều này cũng bởi hẻm núi hẹp chỉ vừa cho năm người đi.

Binh sĩ của Lưu Ly quốc thay phiên nhau chuyển đá núi cả ngày lẫn đêm.

Đám phạm nhân vẫn không hay biết rằng có người thợ săn đang rình rập nhất cử nhất động của họ.

Khi cơn gió lạnh ban khuya vừa thổi thì cuộc đi săn cũng bắt đầu.

...

Triệu Duệ vác một tảng đá lớn to gần bằng con nghé con, vững chân đi ra khỏi hẻm núi. Thân hình cao gầy nhưng khí tức hùng mạnh, có vài phần giống với A Nhất.

Nhìn thấy vậy, mấy tên lính gần đó không khỏi thán phục. Sức lực ấy đủ để hân lên làm phó tướng, thế nhưng lúc trước bởi vì trọng nghĩa khí mà đắc tội cổ nguyên soái Viễn Từ La nên mãi đến giờ chỉ có thể làm một tên lính quen.

Tuổi thơ của họ Triệu khá vất vả. Mồ côi cha mẹ từ nhỏ, hân làm đủ các việc vất vả ở trong thôn nhỏ để kiếm vài cắc bạc lẻ nuôi sống bản thân. Hân cũng rất có chí hướng, cố thắt lưng buộc bụng dành dụm tiền để cất miếng đất, khi dư dả thì cưới con gái út của lão thợ rèn.

Lúc hân mười bảy tuổi thì Lưu Ly quốc đánh chiếm Thiên Thu quốc, ngôi làng nhỏ của hân cũng bởi chiến tranh mà tan rã. Hân bị bắt làm nô lệ, rồi nhờ sức lực bất phàm, trở thành binh sĩ rồi gia nhập Hắc Thiết Vệ. Giờ hân đã 28 rồi, ráng thêm vài năm nữa, hân có thể đổi một trang đầy quân công để được an nhàn về hưu. Chợt nghĩ đến mối tình đầu, hân cười đắng chát:

- Nếu Thanh Yến còn sống thì chắc từ lâu đã yên bề gia thất rồi.

Vừa thả tảng đá xuống thì Triệu Diệu liền nghe được mấy tiếng kêu thán ở phía hẻm núi.

Sau khi vội vàng chạy vào thì hân nhìn thấy chục tên binh sĩ đã nằm la liệt ở trên đất, các khớp trên vai, tay và chân đều đã bị trật, tư thế kì dị.

Vài người nữa cũng vừa đến nơi, đứng ngay bên cạnh hân.

Triệu Diệu hét lớn:

- Có địch nhân!

Đám tinh binh lập tức chia ra hai nhóm, đi báo tin và bảo vệ hẻm núi. Triệu Diệu chạy lại, hỏi một tên lính:

- Kẻ địch đã đi hướng nào?

Kẻ nằm ở dưới đất, mồ hôi ứa ra như mưa vì đau đớn, thều thào nói:

- Ta... không thấy được gì cả.

Hắn muốn nói là có quỷ, thế nhưng lại sợ sẽ phải chịu phạt vì làm dao động lòng quân.

Những người khác đều cho Triệu Diệu câu trả lời tương tự. Họ không thấy gì cả.

Trong màn đêm, có nói truyền vào tai hắn.

- Xin lỗi!

Triệu Diệu chưa kịp quay đầu nhìn thì mặt hắn đã ngã sấp xuống đất, xương tay chân gần như đồng loạt rời khỏi khớp xương. Đau đớn khiến hắn hận tâm không thể ngất xiu.

Bên tai hắn vang lên tiếng thanh thúy của khớp ương bị tháo và tiếng rên la của đám lính vừa ở cạnh mình. Âm điệu du dương tựa bài ca cuộc sống.

Bạn đang đọc truyện *Họ Đã Tu Tiên Như Thế Đó* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 98: Nét cười điểm lệ

Công chúa Lãnh Vân Khanh và nguyên soái trẻ Hầu Diễm được tùy tùng hộ giá, nhanh chóng đến ngay trước hẻm núi, nơi xảy ra sự cố. Dù bước chân vội vã và hộp gỗ đen dài không hợp thân được đeo ở phía sau cũng không thể làm giảm bớt đáng về yếu điệu của vị mỹ nhân này.

Đảo mắt nhìn qua người đang nằm trên đất, gương mặt của vị công chúa vốn lạnh lùng này lại hiện ra vẻ đau xót hiếm thấy, tuy rằng cảm xúc ấy xuất hiện rất ngắn ngủi. Nàng dời tầm mắt khỏi người đó, lên tiếng hỏi:

- Tình huống của các binh sĩ thế nào?

Một tên quân y đang kiểm tra thương thế của các binh sĩ vội vã chạy lại, quỳ gối trả lời:

- Khởi bẩm công chúa, tất cả bọn họ đều không có thương tích gì đáng ngại. Thế nhưng xương khớp tứ chi lại đều bị trật, có chữa trị thì cũng phải mười ngày nửa tháng sau mới có thể khôi phục lại được tám phần sức lực.

Nghe được thủ đoạn thần kỳ của địch nhân, Lãnh Vân Khanh đưa mắt nhìn về phía vách núi, lớn tiếng nói:

- Nhất đại tiên, tiểu nữ biết người đang ở đây! Tiểu nữ thật sự không muốn dẫn quân vào Âm Ảnh tông, thế nhưng tình thế nguy cấp, tiểu nữ không còn cách nào khác. Mong đại tiên lượng thứ.

Nói rồi, nàng tháo cái hộp gỗ dài ở phía sau lưng ra. Nấp hộp mở, để lộ một cây cổ cầm đỏ như máu tươi.

Lãnh Vân Khanh lấy tay gõ gõ lên thân của cổ cầm, tạo nên những âm thanh trầm đục mà thanh thúy.

- Bởi vì ảnh hưởng của mùa oán hồn nên Mạc Nguyệt đại tiên không thể đến đây trợ giúp ngài được, Mạc đại tiên đã sai bảo tiểu nữ đến để hỗ trợ.

Nghe đến tên cổ nhân, đặc biệt là nghe được âm thanh quen thuộc của U Linh cổ cầm, lòng của A Nhất dịu lại.

Có lẽ mình đã hiểu lầm!

Nhưng hắn vẫn không vội xuất hiện mà là vẫn giữ im lặng theo dõi.

Lãnh Vân Khanh báo tin xấu:

- Bên ngoài biên giới Tây Châu đang có rất nhiều tiên nhân tụ tập, người của các môn phái lớn hay tán tu đều có, họ đang chuẩn bị tấn công Âm Ảnh

Tông. Bọn họ còn mua chuộc người của Đại Tề, dùng Hỏa Diệm Pháo bắn hỏa thạch xuống Diệu Âm Cốc.

Lời của nàng không sai, đến bây giờ âm thanh của hỏa thạch va đập vào đại địa vẫn mãi vang vọng bên tai hắn. Hơi nóng từ lửa cháy mịt mù vẫn đun đốt tâm trí.

Vị công chúa này cũng báo cho hắn một tin tức tốt:

- Phụ thân của Mạc Nguyệt đại tiên, phong chủ Thiên Minh Phong đã chuẩn bị trận pháp để ngăn cản công phá của bọn họ. Trận pháp còn có thể ngăn cản thần hồn công kích quý đệ của Thất Tâm môn, tránh việc các vị tiên nhân trở tay không kịp sau khi mùa oán hồn qua đi.

A Nhất vẫn còn bán tín bán nghi. Cũng bởi trong cuộc đời hắn việc tốt thì ít khi đến đúng thời điểm.

Hơn nữa vị công chúa này đã từng diễn kịch trước mặt hắn. Hắn cảm thấy vẫn phải cẩn thận một chút mới thỏa đáng.

Ở phía kia Lãnh Vân Khanh vẫn cố sức thuyết phục hắn:

- Nhất đại tiên! Mạc Nguyệt đại tiên còn muốn tiểu nữ chuyển lời cảm ơn người đã ra tay tương cứu trên núi Tu Di.

Lời nói này đánh tan mọi nghi ngờ của A Nhất.

Lãnh Vân Khanh và những binh lính này đều là do Mạc Nguyệt gửi tới để giúp mình.

A Nhất nở nụ cười tươi bởi vì hắn không cô độc. Bao nhiêu áp lực trong lòng chợt tan biến vào màn đêm. Dẫu rằng tông môn có bao nhiêu kẻ đang rình rập, đã có bằng hữu ở đây thì hắn còn phải lo sợ gì nữa cơ chứ!

Tiếng nói của A Nhất vang lên:

- Xin công chúa lượng thứ! Tại hạ đã quá lỗ mãng rồi!

Lãnh Vân Khanh cười, hướng về phía tiếng nói trầm ấm kia mà hành lễ:

- Nhất đại tiên đừng bận tâm! Tiểu nữ phải cảm tạ đại tiên đã hạ thủ lưu tình mới đúng.

Hiểu lầm cõi bỏ, A Nhất muốn ra ngoài nhưng khổ nỗi thân thể lại đang trần truồng.

- Không biết công chúa có thể lại cho tại hạ mượn một bộ y phục hay không?

Lãnh Vân Khanh che miệng cười khúc khích.

- Tất nhiên là được.

A Nhất cười khổ. Hắn gấp mặt vị công chúa này ba lần thì hết hai lần đều ở trong tình cảnh xấu hổ như vậy.

...

Lúc này, ở bên trong hoàng cung rộng lớn của Lư Ly quốc.

Trời đã về khuya, ánh trăng trên cao thông qua những ô cửa sổ trong đại điện, phủ một tầng ánh sáng mờ ảo lên mặt đất.

Ở trên vương tọa, vị nữ tử trẻ đẹp như hoa ngồi tựa đầu vào vai của một lão già.

Hai người này, không ai khác chính là vương hậu Lãnh Nhượng Linh và quốc vương Lư Ly quốc, Vương Thành.

- Vương Thành! Đời này có thể được sống vì thiếp chàng có vui không?

Vị quốc vương khờ khạo không trả lời câu hỏi của nàng, hắn mãi mê gặm nhấm ngón tay của mình, thậm chí còn bỏ cả bàn tay vào miệng mà nhai nuốt. Nước dãi chảy dài làm ướt cả hoàng bào.

Nữ tử bên cạnh hắn lại không thèm để ý đến việc này, nàng ngẩng đầu lên nhìn ánh trăng, nhẹ giọng thủ thi:

- Thực ra lần đầu tiên nhìn thấy chàng, thiếp đã yêu chàng vô cùng, trước giờ chưa bao giờ thay lòng đổi dạ.

Vương Thành không hề quan tâm, vẫn lo ngấu nghiến bàn tay mình. Máu từ trong miệng hắn trào ra, bàn tay đã bị cắn nham nhỡ, da thịt bầy nhầy.

- Thiếp muốn giữ chàng lại bên mình, mãi mãi, mãi mãi không rời. Thế nhưng thiếp đã hứa với Khanh nhi là sẽ để chàng an nghỉ.

Lãnh Nhượng Linh cảm thán:

- Lúc nhỏ con bé rất biết nghe lời. Ai biết bây giờ thì chỉ sai nó đi làm chút chuyện nhỏ, vậy mà nó còn dám ra điều kiện với thiếp.

Mắt phượng ửng ửng có chút bức bối, giọng điệu dịu dàng cũng trở nên lạnh lẽo.

- Chàng ra đi thanh thản!

Nói rồi, Lãnh Nhược Linh đứng dậy, rời khỏi đại điện.

Nhìn theo hình bóng mỹ miều đang dần dần rời xa, đôi mắt đục ngầu của vị quốc vương già nua lấy lại chút tỉnh táo. Ánh trăng làm hai hàng lệ lấp lánh. Lão nữ non:

- Ta cũng yêu nàng vô cùng...

Cũng chỉ có ánh trăng mới biết câu nói kia là do ảnh hưởng của Khuynh Tâm Phù hay là lời thật lòng của lão.

Bạn đang đọc truyện *Họ Đã Tu Tiên Như Thế Đó* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 99: Trận pháp

Với sự giúp đỡ của A Nhất, chẳng mấy chốc hẻm núi đã lại được mở thông.

Binh sĩ của Lưu Ly quốc đem theo lượng lớn đồ vật cổ quái tiến vào, nhỏ có lớn có, nào là rễ cây, tháp nhỏ, chuông, trống, chén bát, ấm trà, tượng đất, ngọc giản, sừng thú... thậm chí còn có cả đầu người.

Lãnh Vân Khanh cười ngửa tới lui, chỉ dẫn đám thân binh phải đào chỗ nào, chôn món nào. Nàng ta có vẻ còn rành rẽ địa đồ của tông môn hơn cả A Nhất.

Tuy cảm kích Lãnh Vân Khanh thế nhưng A Nhất không hề có ý muốn tiếp xúc nhiều với vị công chúa này.

...

Ngồi bên đông đồ nát của nhà gỗ nơi chôn cất 13 vị sư diệt, hấn gây một sợi U Linh, cổ cầm thanh thúy đáp lại tựa như thanh âm của cổ nhân, làm dịu nỗi lo lắng trong lòng hấn.

...

Khi ánh hoàng hôn sắp tắt thì binh lính cũng đã hoàn thành xong trận pháp, bọn họ bắt đầu hạ trại.

Lúc này A Nhất mới xuất hiện, đi đến bên cạnh ngựa của Lãnh Vân Khanh.

- Công chúa! Nơi này không thích hợp để binh lính đóng quân, mong công chúa hạ lệnh cho bọn họ hạ trại ở bên ngoài.

Chính bản thân A Nhất cũng cảm thấy khó chịu bởi lời nói không chút hiếu khách của mình, thế nhưng hấn không muốn người lạ trú ngụ tại nơi này trước khi chưa có sự đồng ý của trưởng bối.

Sự xuất hiện của A Nhất làm trái tim nữ tử đập thành thịch không ngừng.

Lúc trời tối, nàng không thấy rõ mặt hấn nên kìm chế được nỗi sợ hãi của mình. Nhưng lúc này, hấn ở ngay bên cạnh.

Đôi mắt mù vô thần đang nhìn nàng tựa như tấm gương soi, phản chiếu chính bản thân nữ tử. Trong tấm gương kia nàng thấy một ác quỷ.

Nhịp tim của nàng làm A Nhất nhúm mày. Cái cảm giác khó chịu lại trở về, làm hấn xúc động muốn lập tức xóa bỏ trận pháp, đem hết đám người này đuổi ra ngoài.

Biểu tình trên gương mặt của nam tử mù làm Lãnh Vân Khanh hoảng sợ vội vàng nói:

- Tiểu nữ làm sao có thể để binh sĩ đóng quân ở chốn thần linh này cơ chứ. Đại tiên yên tâm, tiểu nữ sẽ trừng phạt thích đáng những tướng quân đã hạ lệnh.

Nàng muốn ngoảnh mặt tránh né đôi mắt của A Nhất nhưng lại không làm được.

Sợ hãi tột độ khiến thân thể run lên bần bật, cũng may mà nàng đang ngồi trên lưng ngựa nếu không thì nhất định sẽ ngã quỵ.

A Nhất không nói gì, dao động từ trên người của Lãnh Vân Khanh khiến hắn đầm chiêu.

- Công chúa sợ tại hạ sao?

Lãnh Vân Khanh lắc đầu lia lịa. Trái tim nhỏ như muốn nổ tung ra khỏi lồng ngực, đầu óc nàng choáng váng, hai mắt dần trở nên mờ nhạt.

- Công chúa lại nói dối nữa rồi...

Câu nói đó của A Nhất là tất cả những gì nàng có thể nghe được trước khi ngất xỉu.

Khi tỉnh lại thì nàng đã ở trong một lều trại nằm ngay bên ngoài hẻm núi.

Hai hàm răng nghiêng kèn kẹt, gương mặt thanh tú trở nên dữ tợn, trông chẳng khác gì gương mặt quỷ mà nàng nhìn thấy trong đôi mắt của A Nhất

...

Binh lính Lưu Ly quốc trú ở bên ngoài, A Nhất thần thờ ở bên trong.

Một tháng cứ vậy trôi qua!

Một tháng này hắn săn thú nhỏ, hái lượm trái quả để duy trì mạng sống. Bởi vì mùa oán hồn, hắn không hề tu luyện. Lúc rảnh rỗi thì hắn lại thần thờ, cầu chúc cho các vị sư diệt có thể sống sót. Thi thoảng thì lại gây U Linh cổ cầm, để tự trấn an bản thân, nghĩ đến thiếu nữ từng dặn hắn phải bảo trọng. A Nhất lại nở nụ cười vui vẻ.

Cũng chợt nhớ lại một người thiếu nữ khác đã tiếp cho hắn động lực sống, A Nhất thở dài thảm than thế sự vô thường.

- Diệp Mai tiểu muội bây giờ hắn đã không còn tại thế!

Có lẽ vì hắn là Thiên Nhân tộc nên được mùa oán hồn gia tăng niệm lực, khiến vị thánh nữ Huyết Vực trong lúc bế quan lại nhảy mũi liên hồi.

...

Một tháng nữa lại trôi qua. Như bầu trời trước bão lớn, bình yên và phẳng lặng nhưng lại ngọt ngào đến đáng sợ.

...

Đến một buổi sáng, A Nhất cảm nhận bạo động của linh khí bắt đầu tri tri, hắn lập tức chôn hộp gỗ, cởi hết áo quần rồi lại nhanh chóng leo lên lưng chừng vách đá để ẩn mình.

Linh khí vốn như sóng lớn yếu dần rồi tĩnh lặng!

Hai tầng mây vụ luôn phủ kín Diệu Âm cốc lúc này bắt đầu hình thành trở lại.

Đáng tiếc là tốc độ không đủ nhanh. Một bàn tay khổng lồ sần sùi xuyên qua tầng mây mù, hạ xuống ngay vị trí của Tịch Diệt lãng.

Thế nhưng trận pháp do Mạc Tề thiết kế lại càng nhanh hơn, từ sớm đã được kích hoạt. Chương án va vào trận pháp khiến đất đá rung chuyển dữ dội. Mây vụ cũng bị chấn tan.

Một ngọn lửa nhỏ như hạt gạo bùng nổ, ngọn lửa đỏ rực chỉ trong chớp mắt đã đốt cánh tay to lớn thành khói bụi.

Trên bầu trời trong xanh, một con cự thú một mắt thò đầu ra ngoài từ trong thông đạo không gian đen kịt, gầm rú không cam lòng.

Tiếng gầm thét đó lại làm A Nhất vui mừng không ngớt. Trận pháp đã có hiệu lực!

Hắn càng vui mừng hơn khi tiếng nói của Tịch Diệt Đạo tổ vang lên:

- Mùi thối này chỉ có thể là Từ Hà lão quỷ. Đừng nói với ta đã qua ba vạn năm mà ngươi cũng chưa hề tắm gội?

Tịch Diệt Lãng hiện ra từ trong hư vô, năm lăng mộ khác cũng lần lượt trở lại.

Trận pháp được chôn trên đất lập tức kích hoạt, sáu ngọn lửa nhỏ như hạt gạo lại xuất hiện, sáu tòa lăng mộ nguy nga bốc cháy dữ dội.

Từng tiếng hét thảm vang lên làm hai mắt A Nhất tròn tròn. Chân tay hắn run lên bần bật, ẩn thân thuật cũng không còn tiếp tục duy trì, hắn rơi xuống đất, trần truồng vừa chạy vừa la ó:

- ĐỪNG! ĐỪNG! Là người của mình! Là người của mình!

A Nhất lộ diện, trận pháp lần nữa được khởi động, da thịt của hắn bắt đầu bốc cháy.

Nam tử trần truồng lẫn lộn trên đất. Tiếng hét đã khàn vì cổ họng khô khốc:

- Đùng mà! Đùng mà!

Giọt lệ từ đôi mắt mù lòa cổ van xin lại bị lửa nóng vô tình làm bốc hơi.

Bạn đang đọc truyện *Họ Đã Tu Tiên Như Thế Đó* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 100: Phá căn thứ hai

Ở bên trong Huyết giới, ý thức của A Nhất cứ nhắm thẳng một hướng mà chạy, vừa chạy vừa hét gào.

Không có oán hồn xuất hiện, thậm chí biến máu luôn ngập đến mắt cá chân cũng tản ra hai bên để trống đường cho hắn đi.

Lần đầu tiên A Nhất nhìn thấy nền của Huyết giới. Trước kia hắn chỉ có thể cảm nhận qua mỗi bước đi mà thôi.

Từ dưới chân hắn trải dài về phía chân trời là vô số xác chết trần truồng, quần quít bó chặt lấy nhau tạo nên mặt nền vững chắc mà mềm mại.

Dĩ nhiên là lúc này A Nhất không có thời gian để mà quan tâm, hắn đâm đầu lao về phía một đại môn to lớn cao chục trượng. Hai cánh cửa gỗ nặng nề im lìm đóng kín, bên trên có điêu khắc những bàn tay chông chéo lên nhau, tạo ra đủ các loại thủ ấn.

Đây là Thân.

Nhân hữu lục căn, Nhĩ (tai), Nhãn (mắt), Tỷ (mũi), Thiệt (lưỡi), Thân (thân thể), Ý (suy nghĩ); dựa vào sáu giác quan này mà thần hồn có thể tiếp xúc với thế giới bên ngoài. Đây cũng là sáu trụ cột trong cái thế giới tinh thần vô cùng vô tận này.

Tu sĩ tạo dựng được thế giới tinh thần có thể tìm và mở lục căn để nâng cao năng lực của bản thân, thậm chí đôi khi còn có thể ngộ được thần thông đặc thù. Trước kia U Minh giáo chủ Huyền tạo dựng thế giới tinh thần gọi là Ma Ngục, ngay sau đó hắn mở hết lục căn đạt được sáu loại thần thông quý dị, biến ma ngục của hắn từ hư mà thành thực.

Thế nhưng A Nhất thì khác, hắn không cần thần thông.

Bây giờ hắn chỉ muốn một lần nữa di chuyển Huyết giới để phá nát trận pháp kia, giải vây cho các trưởng bối mà thôi.

A Nhất không có nhiều thời gian, cũng không đủ sức mà chạy mãi để đẩy Huyết giới.

Lúc này đứng trước cánh cửa kia, hắn luống cuống không biết nên làm gì, thần thông hay pháp thuật hắn đều không có. Cuối cùng, hắn đành làm như một tên thủ tu chính cống, dùng bàn tay trần của mình đâm mạnh vào Thân Căn. Không phải do nắm đấm của hắn mạnh cỡ nào, mà là do ước muốn của hắn quá mãnh liệt, Thân Căn lập tức vỡ nát thành mảnh vụn.

Thân thể đau đớn như bị vạn đao từng xèo, cả tiếng hét của chính bản thân hắn cũng như bị một con dao nhỏ xoắn nát trong cổ họng mới có thể gian nan thoát ra ngoài. Thế nhưng vì đau đớn hắn lại càng hét thảm. Càng hét thảm lại càng đau đớn.

Ở bên ngoài, Huyết giới như con quái vật khổng lồ xuất hiện rồi nhanh như chớp biến mất. Nhưng chỉ vậy thôi thì cũng đã đủ. Phong Hòa Sát Trận không đón nhận nổi sự hiện diện của Huyết giới, lập tức lung lay.

Gần như cùng lúc, tiếng hét giận dữ vang lên phá nát Tịch Diệt lặng.

Bên trong cổ quan tài đen kịt, Tán Linh quyết được thi triển.

Một mảnh thiên địa của Diệu Âm cốc đột nhiên tối đen, vầng mặt trời được thay thế bằng một con mắt to tròn, đồng tử đen thuần sâu không thấy đáy làm nổi bật tròng trắng đục như một chiếc vòng ngọc thượng hạng.

Mạc Tề lập tức muốn cắt đứt liên hệ của thần hồn với trận pháp thế nhưng đã quá muộn, đồng tử đen kịt kia cố định hồn phách của hắn. Một ngọn lửa nhỏ bằng hạt gạo xuất hiện ngay bên trong tâm thất của trái tim, nhanh chóng lan rộng ra khắp cơ thể, nấu chín hắn từ trong ra ngoài.

Mạc Tề, bát cấp trận pháp sư của Thiên Nguyên Tông bị phản phệ mà chết.

Thiên Nguyên tông tưởng rằng bọn họ đã nắm bắt được thực lực của vị đạo tổ này, đáng tiếc cho bọn họ, vị lão tổ kia lại thu được một tên đệ tử tốt.

Ngon lửa trên người của A Nhất cũng đã bị màn đêm làm cho tắt lịm, thế nhưng A Nhất vẫn lẩn lộn. Đau đớn từ Thân căn vỡ nát lẫn át cả sự đau đớn của mô da thịt bầy nhầy đang không ngừng ma sát trên đất.

Hắn đang quần quai thì, một chiếc mặt nạ gỗ chột xuất hiện bên cạnh A Nhất. Từng đường vân gỗ bung ra như tơ chỉ nhanh chóng bám lấy gương mặt cháy xạm.

Đến khi mặt nạ đã dính cứng vào mặt hắn thì cơ thể A Nhất mới lịm đi.

Trông mắt trên cao quan sát thăm cảnh ở bên dưới. Lửa giận ngập trời, âm thanh cổ lão khàn khàn được màn đêm mang ra xa:

- Không chết không ngừng!

Có năm tiếng nói yếu ớt đồng thanh vang lên.

- Minh chứng!

Những người đứng ở bên ngoài Diệu Âm Cốc chỉ có thể thấy một lỗ đen tựa quả cầu bóng tối khổng lồ nằm gọn bên trong Âm Ảnh tông. Từ quả cầu kia, vô số xúc tu mềm mại như vôi bạch tuộc vươn ra, chậm chạp chuyển động. Không gian tựa tấm lụa mềm, liên tục bị những xúc tu nhóp nhép này kéo dẫn.

Pháp tắc không gian bị kéo căng. Từng đợt, từng đợt tiên nhân xuất đầu lộ diện.

Linh Kiếm tông có mười chiếc tiên thuyền kéo theo một bệ đá khổng lồ, trên bệ đá cắm một thanh kiếm dài hơn trăm trượng, cuối đuôi kiếm khảm một viên ngọc đỏ tươi.

Ngay phía sau đó là tiên thuyền lộng lẫy sắc hồng của Kinh Hồng môn, tiên thuyền xa hoa được Huyết Vũ Điều kéo, một đàn Bạch Hạc nhàn nhã bay lượn xung quanh.

Đứng trên vách núi là mười con cự thú chiến tranh cao chừng trăm trượng. Thân hình chúng đồ sộ, đứng bằng tứ chi, mỗi chi là năm chiếc móng vuốt sắc như đao, lóe từng đợt hàn quang. Về ngoài của chúng hết như vượn, chi khác là da dẻ không có lông, thay vào đó là lớp thịt hồng hồng tím tím, bên trên tràn đầy lỗ loét. Trên cái đầu lớn chỉ có một con mắt ở giữa mặt và khuôn miệng đỏ lôm, hôi thối. Không biết con cự thú ở đầu đàn đang nhai nuốt thứ gì mà cánh tay của nó nhanh chóng khôi phục trở lại. Một nam tử đứng trên vai cự thú, tay cầm chiếc dép tổ ong màu lam, đế dép hơi mòn.

Cách đó không xa, ở phía đầu nguồn An Lộc hà là hai vạn cổ khô lồi của Cổ Khôi môn. Phần trên của khô lồi được bọc giáp sắt hoa mĩ, phần dưới thất lung là một quả cầu thép liên tục truyền lời điện lên trên. Tay phải cầm thương, tay trái cầm khiên lớn. Nhóm khô lồi lập đại trận, kín kẽ bảo vệ một bảo thai ở bên trong. Miệng bảo thai ngậm chính dây rốn dài đang quấn quanh cô. Lớp da mỏng gần như trong suốt để lộ ra từng mạch máu xanh đỏ như những con trùng dài đang chuyển động ở bên dưới.

Phía sau lưng Âm Ảnh tông, ở bên phía trên Vô Tận Hải có một lão nhân nhàn nhã lơ lửng, phía sau lưng lão là một tên tu sĩ, thần sắc dờ dẩn như người chết, hai tay liên hồi vung vẩy đại kỳ. Trên lá cờ có hai chữ máu được viết nguệch ngoạc - Thất Tâm.

Bạn đang đọc truyện *Họ Đã Tu Tiên Như Thế Đó* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 101: Tham sân si

Phía dưới hạp cốc trước Âm Ảnh Tông, đám binh lính phạm nhân tuy không thể nhìn thấy được toàn cục thế nhưng họ có thể thấy được những xúc tu tron bóng, uốn éo vươn ra từ bên trong hẻm núi đen kịt. Đám lính nhìn mớ xúc tu nhầy nhụa ghê tởm kia, cảm giác buồn nôn cực kì. Họ tuy là tinh binh, vào sinh ra tử trên chiến trường không biết bao nhiêu hồi, thế nhưng nhiều người cả đời còn chưa có dịp gặp cô hồn dã quỷ chứ đừng nói gì đến việc thấy tiên nhân thi triển pháp thuật, hay những con quái vật đáng sợ như vậy.

Trước mặt vạn tinh binh của Lưu Ly quốc là ba vị thái thượng trưởng lão cảnh giới Thượng Thần. Ngay phía sau lưng bọn họ là Viễn Dương trưởng lão và tông chủ Tần Minh đứng hai bên một tọa cụ. Bên trên tọa cụ là cái xác cháy khô của Mạc Tề.

Cả đám người không hiểu tại sao trận pháp lại có thể bị Tịch Diệt đạo tổ phá vỡ.

Cửu cấp Phong Hỏa Sát Trận cũng không phải là đồ chơi. Mạc Tề phải hi sinh một đại cảnh giới để không chế trận pháp. Đầu của một vị thượng thần được chôn ở bên dưới mắt trận cũng không phải dễ kiếm.

...

Tiên nhân tuy đồng đức nhưng lại im lặng đến đáng sợ. Dường như tất cả mọi âm thanh đều đã bị quả cầu đen kịt trong Âm Ảnh tông nuốt chửng.

Mọi người đều đang chờ đợi kẻ khác làm tiên phong.

Trông mắt nhìn quanh trận thế kia, bóng tối lên tiếng:

- Các ngươi thật là quá coi trọng lão phu. Nhiều người như vậy cùng tập kích, lại còn hạ xuống Phong Hỏa Sát.

Tuy giọng cười sảng khoái thế nhưng nếu chú ý thì vẫn có thể nghe ra, lão đã rất cố sức.

Có tiếng nói vang lên từ chiến thuyền bên phía Linh Kiếm tông:

- Lão ma đầu! Âm Ảnh tông các ngươi khắp nơi tạo nghiệp, trời đất không dung, nay chúng ta chẳng qua là thay trời hành đạo mà thôi, còn không mau quỳ xuống xin hàng?

Tu tiên giới là vậy! Khi ngươi ở thế mạnh thì người ta sẽ cung kính cúi đầu gọi ngươi hai tiếng đạo tổ, khi ngươi thân đơn thế cô thì ngươi chính là lão ma đầu tội ác tày trời.

Lão nhân của Thất Tâm môn đứng bên ngoài Vô Tận Hải mỉm cười, ung dung chấp tay hành lễ rồi nói:

- Tịch Diệt đạo huynh! Tiểu đệ nghe tin có người vây công tông môn, liền lẫn lộn quãng đường thật xa đến đây để tương trợ. Nếu đạo huynh có thể nhịn đau bỏ những thứ yêu thích, lấy ra Thiên Âm chi hồn làm lộ phí, Vô Tận Hải liền rộng mở cửa chào đón. Tiểu đệ cam đoan không một ai có thể ngăn cản. Ngày sau Âm Ảnh tái khởi tiểu đệ lại sẽ đến đưa quà chúc mừng.

Nghe thấy vậy mọi người liền biến sắc, đồ gian xảo! Một Lão đầu khác bên phía Linh Kiếm tông phản ứng lại đây liền vội vàng lên tiếng ra giá:

- Nếu như đạo huynh chịu giao tặng Thiên Âm chi hồn cho bốn tông, đệ có thể...

Nhưng lời nói của lão nhanh chóng bị bào thai bên phía Cổ Khôi môn cắt đứt, một vạn khối lôi đồng loạt phát ra tiếng nói:

- Khoan khoan! Ta không những giúp các đạo hữu chạy thoát thân, thậm chí còn sẽ giúp mọi người lấy lại tu vi đã bị đốt.

Nam tử cầm dếp tổ ong đứng trên lưng cự thú chột trầm mặt, có vẻ đang tính toán năng lực của mình xem có thể chống cự lại với ba kẻ kia để chém giết Tịch Diệt đạo tổ hay không.

Biến hóa này khiến mấy vị thái thượng trưởng lão bên phía Thiên Nguyên tông biến sắc.

Tần Minh biết rõ Vân Sầu lão tổ của Thất Tâm môn có đủ thực lực để đưa người của Âm Ảnh tông rời đi. Bản thân Thất Tâm môn cũng không sợ bị truy tung. Còn về hai lão tổ của Linh Kiếm tông và Cổ Khôi Môn thì...

- Chẳng lẽ hai lão đầu này điên rồi, muốn liều mạng, thậm chí muốn vứt bỏ cả tông môn chỉ để tranh đoạt Thiên Âm chi hồn sao?

Chỉ bên phía Kinh Hồng Môn hoàn toàn không có động tĩnh nào.

Tịch Diệt đạo tổ cười ha hả ngắt lời hai kẻ đang tranh nhau ra giá.

- Năng lực của Cù Khoai Môn thật sự là rất lớn, ta đây mở mang tầm mắt. Điều kiện này cũng đủ mê người.

Nghe ra sự châm biếm của lão, đám khối lôi vẫn không có phản ứng gì, bào thai thì tức giận đến mức sắc mặt vặn vẹo, mạch máu dưới lớp da của nó di chuyển nhanh hơn, dường như muốn đâm thủng lớp màng mỏng đang ngăn cản chúng để chui ra ngoài quyết chiến một trận.

Dừng cười, lão lại lên tiếng:

- Thế còn các đạo hữu bên phía Thiên Nguyên tông thì sao?

Giọng nói bình thản kia ẩn chứa con tức giận tốt độ. Nhớ lại xưa kia nếu không phải lão động lòng trắc ẩn thì cũng không có Thiên Nguyên tông của ngày hôm nay.

Chương môn nhân Tần Minh khom người hành lễ rồi nói:

- Tần Minh khẩn xin đạo tổ giao ra chiếc mặt nạ ấy. Thiên Nguyên tông nhất định ghi nhớ ân tình.

Nói ra bốn chữ ghi nhớ ân tình, bản thân Tần Minh cũng cảm thấy ngượng miệng.

Còn về yêu cầu của Thiên Nguyên tông, không ai coi trọng vì không biết giá trị của mặt nạ. Đối với Linh Kiếm, Cổ Khôi và Thất Tâm, càng ít người ham muốn Thiên Âm chi hồn thì càng tốt. Ý Linh môn và Kinh Hồng thì lại càng không quan tâm.

Thế nhưng không một ai có ý nghĩ giúp đỡ Thiên Nguyên tông để kết thiện duyên. Sau hôm nay, Thiên Nguyên tông sẽ dính kèm bốn chữ vong ân phụ nghĩa.

Tịch Diệt đạo tổ không trả lời yêu cầu của các đại tông mà lại nhỏ giọng buồn bã nói:

- Bao năm qua rồi mà nàng vẫn còn hận ta sao?

Ở đây nếu có nữ nhân khiến Tịch Diệt đạo tổ đối đãi bằng con mắt khác thì chỉ có thể là người của Kinh Hồng môn.

Nghe giọng điệu ẩn chứa đầy tình ý của Tịch Diệt đạo tổ, Linh Kiếm tông lập tức trở nên cảnh giác với Kinh Hồng Môn, viên ngọc phía trên cự kiếm cũng tỏa ra sáng nhàn nhạt. Các lão quái cũng trở nên ngưng trọng.

Thế nhưng phía Kinh Hồng môn vẫn mãi im lặng, chỉ có vài tiếng kêu khẽ của đàn hạc trắng bay lượn xung quanh rồi thôi. Chưong môn Kinh Hồng ngồi trong tiên thuyền, vuốt ve một chiếc vòng ngọc màu đen, ánh mắt sâu thẳm. Hôm nay nàng đến đây không phải để ôn lại chuyện cũ hay giúp đỡ cái gì, nàng đến đây chỉ để chứng kiến bao nhiêu công sức của kẻ bạc tình này sụp đổ như cát trắng rơi vào Vô Tận Hải mà thôi.

Tịch Diệt đạo tổ cười đắng chát, nhưng sau đó lão nhanh chóng lấy lại tinh thần, bình tĩnh nói:

- Nếu như ta và năm đường không dây dưa với các ngươi nữa mà đồng loạt tự bạo thì các ngươi nghĩ Thiên Âm chi hồn hay mặt nạ gì đó có thể hay không cũng sẽ lập tức bị tiêu hủy?

Bạn đang đọc truyện *Hộ Đả Tu Tiên Như Thế Đó* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 102: Trước lúc chết thường hay nói nhiều!

Lời nói nhẹ nhàng băng qua như đang đùa giỡn của Tịch Diệt làm cả đám tiên nhân tai to mắt lớn xung quanh tái mét mặt, những người này ngày thường chỉ dẫm chân một cái là cả giới tu chân cũng phải run rẩy, giờ đây lại cẩn cẩn thận thận, không dám vọng động, sợ ném chuột vỡ bình.

Chỉ có người nam tử trung niên cầm đép tổ ong ở bên phía Ý Linh môn là chờ mong nhìn đạo tổ, ánh mắt lóe lên sáng rọi nhìn mọi người xung quanh. Hắn không quan tâm đến Thiên Âm chi hồn, cũng không quan tâm đến cái mặt nạ gì cả. Ngày hôm nay hắn đến là để tính món nợ cũ.

Thấy các môn phái khác đều hiện vẻ chần chờ, mãi vẫn không chịu động thủ, hắn liền lên tiếng kích thích:

- Các ngươi nghĩ lão già này thật sự dám tự bạo ư? Lão chỉ là đang cố kéo dài thời gian mà thôi. Mùa oán hận đã qua, người của Huyết vực sau khi người được mùi sẽ lập tức kéo đến đây, đến lúc đó thì thế cục sẽ càng thêm rắc rối, chỗ tốt chưa hẳn sẽ bị chúng ta chiếm được.

Bào thai cũng lên tiếng:

- Đúng vậy! Cứ diệt Âm Ảnh tông trước, về phần Thiên Âm chi hồn thì tùy duyên đi.

Lão nhân lơ lửng trên Vô Tận Hải thở dài cất ngang:

- Đạo huynh! Ngươi cũng thấy rồi đấy, thời gian không còn nhiều, tiểu đệ chỉ có thể cho ngươi thời gian nửa nén nhang để suy nghĩ.

Đám khôi lỗi của Cổ Khôi Môn không bảo vệ bào thai nữa mà đồng loạt chia mũi thương về phía lão nhân ở bên ngoài Vô Tận hải:

- Vãn lão nhi! Ngươi nói vậy tức là nếu ta ra tay, ngươi cũng có bản lĩnh ngăn cản nửa nén nhang ư?

Lão nhân cười lên ha ha, rồi hỏi:

- Chỉ mình ngươi ra tay sao?

Nói xong, lão nhân không kiềm được mà lại phá lên cười, tư thái càn rỡ hoàn toàn không thêm để bào thai ở trong lòng. Theo tiếng cười của lão, tên tu sĩ ở phía sau lại phát đại kỳ càn mạnh mẽ hơn.

...

Phía bên ngoài các tu sĩ còn giằng co thì ở bên trong bóng tối của Âm Ảnh tông, sáu người đang vây quanh A Nhất. Trên người của họ đều là vết máu tươi, không ai còn lành lặn.

Kim Tỏa chân nhân và Hỏa Dung chân quân gương mặt nhợt nhạt, da dẻ có nhiều chỗ cháy xam. Nghi Thủy chân quân vì thi triển bí pháp Bế Nguyệt Tu Hoa, trả giá bằng thọ nguyên nên bây giờ ngoại hình đã biến thành một bà lão với da dẻ nhăn nheo. Thê thảm nhất là Nhập Mộc chân nhân, cánh tay phải đã mất, da trên người chỉ còn máu mủ, dung mạo cũng bị hủy trông dữ tợn vô cùng. Ở trong đám người thì chỉ có Thổ Ti chân nhân, một trung niên béo tròn, phúc hậu là không có mấy thương tích.

Tịch Diệt đạo tổ nôn ra một ngụm máu đen.

- Đạo tổ!

Hỏa Dung chân quân hốt hoảng, lập tức lấy ra một lọ đan dược, vội vàng nhét một viên vào miệng của đạo tổ. Đây là Trường Sinh đan. Cả đời này Hỏa Dung chân quân chú tâm luyện và cải thiện một loại đan dược này

Trên viên đan có ấn ký một ngọn lửa trông sống động như thật. Đây là ấn ký của Hỏa Thần Y, làm việc tốt không lưu danh. Một trong ba vị bát phẩm đan sư của Huyền Không đại lục.

Sau đó Hỏa Dung cũng đưa cho các đồng môn mỗi người một viên.

Nhập Mộc chân nhân định vươn tay từ chối lại nhớ ra tay phải của mình đã mất đi.

Lão nhìn Hỏa Dung cười thâm:

- Đừng phí sức! Đệ biết rõ tình huống của mình.

Kim Tỏa chân nhân không màng phục dụng đan dược mà chỉ lo nhìn quanh hỏi mọi người:

- Tiểu Mạc! Mọi người có thấy tiểu Mạc ở đâu không?

Ai cũng lắc đầu. Không có câu trả lời, đôi mắt phượng của nam tử tuấn lãng trở nên vô hồn.

Kim Mạc là vị đệ tử có mái tóc dài xõa che kín mặt. Hắn không chỉ là đệ tử mà còn là con trai của lão.

Thỏ Ti chân nhân an ủi:

- Đám tiểu bối đều không có mặt ở nơi này, đệ phải vui mừng mới đúng chứ? Bây giờ, không có tin tức chính là tin tức tốt.

Nghi Thủy lên tiếng phản bác, giọng run rẩy:

- Hỏa Dung! Đệ tưởng chúng ta khờ dại sao? Chúng không trở về các phân đường thì làm sao có thể thoát khỏi bão oán hồn cơ chứ?

Cảnh tượng các đệ tử và con của mình hóa thành tượng đá hoặc nổ tung thành huyết vụ hiện ra trong đầu mỗi người.

Kim Tỏa điên cuồng tru lên từng con như con thú dại.

Những đường chủ khác siết chặt tay, cố giữ vững tâm tình.

Tịch Diệt đạo tổ cố gắng áp chế máu huyết đang sôi trào trong cơ thể rồi lên tiếng:

- Bọn chúng đã được hạ thổ rồi. Ta không biết A Nhất làm bằng cách nào nhưng khi mùa oán hồn vừa kết thúc thì Diêm La điện cũng đã tiếp nhận hồn phách của chúng nó.

Lời nói của lão nhóm lên ngọn lửa hi vọng trong lòng các vị đường chủ.

Dẫu là thập tử nhất sinh, dẫu là đại đạo có bị phong bế thì cũng không là vấn đề, chỉ cần đám đệ tử có cơ hội sống sót là được. Đạo của Âm Ảnh tông sẽ trường tồn.

Cổ quan tài đen tuyền của Tịch Diệt đạo tổ hiện ra.

Thân thể trần truồng của A Nhất nhẹ nhàng bay lên rồi nằm gọn trong quan tài.

Bạn đang đọc truyện *Họ Đã Tu Tiên Như Thế Đó* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 103: Họ đã tu tiên như thế đó!

Tịch Diệt đạo tổ bỏ Cửu U Thất Sát Nha và U Linh Cổ Cầm vào bên cạnh A Nhất. Chiếc hộp gỗ dơ bẩn được đào ra từ lòng đất bị vứt sang một xó. Lão còn cẩn thận đặt một y phục trắng, một đôi hài đỏ vào cạnh hắn.

Làm xong hết thảy, lão lấy một miếng ngọc gián ra cầm để trước mặt, dùng một tầng linh lực bao trùm lấy nó cho đến khi miếng ngọc hơi phát sáng, lão

cười tự trách nói:

- Sư tôn nặng nề đòi nhận người làm đệ tử thế nhưng lại chẳng có công pháp gì tốt để chỉ dạy người cả.

Vừa nói lão vừa tháo chiếc nhẫn ngọc màu trắng trên tay mình ra đeo vào ngón trỏ của A Nhất, chiếc nhẫn phát ra ánh sáng nhu hòa rồi bám chặt lấy ngón tay của hắn. Sau khi cho đi chiếc nhẫn thân thể của Tịch Diệt Đạo Tổ nhanh chóng trở nên gầy guộc, bắt đầu tản ra nồng đậm tử khí mà mắt thường cũng có thể nhìn thấy được.

Tịch Diệt lùi lại phía sau, đưa miếng ngọc giản cho Hóa Dung chân quân, hắn tiếp nhận lấy miếng ngọc, đi đến bên quan tài rồi đặt một chiếc đan đỉnh nhỏ bằng bàn tay trong góc của quan tài.

- Tiểu sư đệ! Ta là Hóa Dung, tuy chúng ta chưa có dịp nói chuyện với nhau, thế nhưng ta biết người tâm địa thiện lương. Sau này hãy thay lão phu cứu thật nhiều người!

Hóa Dung chân quân thở dài. Bốn người Tứ Đế tuy thiên tư kinh người thế nhưng không ai chịu nhận truyền thừa đan đạo của lão cả. Hóa Thần Y được vạn người kính ngưỡng vậy mà lại không có người nối nghiệp. Cái tên Trường Sinh đan mãi cũng chỉ là một giấc mộng mãi mãi không thể trường sinh.

Tiếp theo là Nghi Thủy chân quân, người này đặt vào tay A Nhất một chiếc hộp, vẻ ngoài giống hệt hộp phấn trang điểm của nữ nhân.

Trên gương mặt già nua tràn đầy hận ý và không cam lòng.

- Uống nước nhớ nguồn, sông là người Âm Ảnh tông, chết là ma Âm Ảnh tông. Nhất định phải báo thù!

Từ lúc còn là một hài đồng, Nghi Thủy đã được Tịch Diệt mua và đem về Âm Ảnh tông để nuôi dạy. Chấp niệm của bà ta với Âm Ảnh tông cũng là lớn nhất.

Nghe thấy vậy, lão đạo tổ nhũn mày, muốn xóa bỏ câu nói của Nghi Thủy khỏi ngọc giản nhưng rồi lại thôi. Lão không đành lòng chối bỏ ước nguyện cuối cùng của bà ta, chỉ có thể khẽ thở dài, thầm mong A Nhất đừng vì chấp nhất đến việc báo thù rửa hận mà lầm đường lạc lối.

Lão biết rõ hơn ai hết, một người sống chỉ vì để báo thù không còn là người sống nữa. Sau khi đã báo thù rồi, trước mặt chính là đêm đen bất tận, ngoảnh đầu nhìn quanh thì đã chẳng còn ai bên mình.

Đến phiên Kim Tòa, vị đường chủ thanh tú đã lấy lại được bình tĩnh. Hắn đứng lên tiến đến bên cạnh quan tài, nhét vào miệng A Nhất một đồng xu.

- Nếu như có đủ tài phú thì chúng sanh sẽ không ai phải chịu khổ. Huynh chỉ mong đệ có thể có một cuộc sống phú quý, áo cơm vô ưu!

Lời chúc phúc này không phải là vì hắn coi thường A Nhất không thể tu luyện.

Trước kia, cha của hắn là cướp, mẫu thân của hắn bị cha hắn cướp về, hãm hiếp mới có hắn. Từ nhỏ hắn đã lớn lên trong sự tủi nhục của mẫu thân, sự điên cuồng của phụ thân. Mười tuổi, Kim Tòa giết cha, mẫu thân hắn đâm hắn một dao sau lưng rồi tự sát.

Một bi kịch tạo nên một con người. Lúc còn trong phàm thế thì hắn tham tiền hơn mạng, sau này bước vào tu chân giới thì hắn còn hiểu rõ hơn sức mạnh của tài phú hơn nữa.

Đến lượt Thổ Ti chân nhân, vị đường chủ này tặng cho A Nhất một tượng đất nhỏ hình người thô sơ, tượng đất có dáng dấp y hệt người đàn ông trung niên kia. Gương mặt phúc hậu cười nói:

- Mong sau này tiểu sư đệ có thể khắc cho ta một pho tượng giống vậy đặt trên đỉnh Tu Di.

Người này trước kia là đệ nhất thiên tài của Chân Linh môn, một môn phái nhỏ phụ thuộc vào Cổ Khôi Môn, cũng đứng vững gót chân trong giới tu chân nhờ việc điều khiển khôi lỗi. Tuy không có năng khiếu khống chế khôi lỗi để lập trận và chiến đấu, thế nhưng kỹ thuật sáng tạo khôi lỗi điều luyện của hắn giúp hắn đạt được danh hiệu đó một cách dễ dàng.

Mộc tú vu lâm, phong tất tòi chi

Điều thái xuất đầu, thương tất dã.

Tài năng quá sáng chói cũng là cái tội, Chân Linh môn bị diệt vong gần như trong một đêm.

Không có khả năng báo thù, hắn tự phá vỡ thế giới tinh thần rồi nhảy xuống hạp cốc Diệu Âm tìm chết.

Phàm nhân hay tiên nhân đều vậy, có cái chết nặng tựa thái sơn, cũng có cái chết nhẹ tựa lông hồng.

Hôm nay trong lòng Thổ Ti chân nhân nhẹ tựa lông hồng.

...

Cuối cùng là Nhập Mộc chân nhân, hắn đến cạnh quan tài, khoát tay. Một cây dù xuất hiện rơi vào bên người A Nhất.

Lão gắng gượng mở miệng máu đỏ lôm, cổ cười nói:

- Tiểu sư đệ có rảnh rồi thì nhớ mở dù đón gió Tây Bắc.

Nhập Mộc nhớ lúc lão còn là một khổ tu sĩ phạm tục, lão rời bỏ gia đình, ẩn mình ở chốn thâm sơn cùng cốc đầu nguồn An Lộc Hà. Đến lúc tưởng rằng đã cắt đứt được mọi vướng vắn với phàm trần, muốn rời đi thì lại phát hiện bản thân không nỡ vứt bỏ con gió Tây Bắc mát dịu từ Vô Tận Hải.

...

Hoàn tất xong tất cả chuyện này, Tịch Diệt đạo tổ cầm lại ngọc giản, triu mến nói:

- Tiểu A Nhất, tái kiến!

Nói xong lão liền thu hồi tinh thần lực của mình, miếng ngọc lóe lên một chút rồi dần dần đậm xuống, trông như một viên ngọc bình thường. Lão trịnh trọng đặt nó ngay trên ngực của A Nhất rồi đóng nắp quan tài lại.

Tất cả những món đồ kia tuy trông vô cùng bình thường nhưng lại đều là bản mệnh pháp khí của họ, đã đi cùng họ từ Thần Thông cảnh, đã chứng kiến cả chặng đường tu tiên dài đằng đẵng và đầy gian truân kia.

Ước vạn năm sau vẫn có người hát mù nghèo nghao hát về họ.

Khúc hát, Họ Đã Tu Tiên Như Thế Đó!

Bạn đang đọc truyện *Họ Đã Tu Tiên Như Thế Đó* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 104: Đánh không lại thì phải gọi phụ huynh

A Nhất sau khi bất tỉnh thì được mặt nạ đưa trở lại căn mật thất đầy sách bí ẩn kia, trên người hắn mặc một bộ y phục trắng xóa, mặt đeo chiếc mặt nạ gỗ.

Viên hỏa linh châu ở trên bàn tròn đã được thay bằng một viên dạ minh châu tỏa ra ánh sáng bàng bạc dịu nhẹ, không hề làm kẻ mù lửa đã lâu như A Nhất cảm thấy chói mắt chút nào.

Trên chiếc bàn tròn trước mặt hắn là một phong thư được gấp lại cẩn thận. Thế nhưng lúc này hắn căn bản không có tâm trí để quan tâm. Ở phía bên kia của khóa dạ minh châu, hắn có thể lờ mờ thấy được hai thân ảnh đang cãi vã.

A Nhất biết rõ đây là giấc mơ, hắn phải mau chóng tỉnh lại, trợ giúp các trưởng bối chống địch mới được.

Dùng cách mà hắn vẫn thường làm, A Nhất đưa tay lên mặt muốn tháo hai con mắt của mình xuống, nếu đủ đau đớn thì hắn có thể tỉnh lại. Đáng tiếc, hắn không được như nguyện, chiếc mặt nạ gỗ che kín mít gương mặt của A Nhất.

Nhìn thấy A Nhất hoảng loạn cố tháo mặt nạ, tiếng nói điềm tĩnh của lão bà vang lên:

- Bình tĩnh lại!

Tiếng nói cổ lão tuy khê nhưng lại vững chãi tạo cảm giác an toàn tuyệt đối, tuy nhiên đây không phải cảm giác an toàn khi được che chắn bởi khiên lớn mà là cảm giác khi cầm đại đao có thể hủy thiên diệt địa, không cần phải sợ hãi bất luận kẻ nào.

Lúc này A Nhất mới nhìn thấy rõ diện mạo của hai người.

Bà cụ mang mặt nạ trắng có nụ cười hiền lành khiến hai mắt híp kín. Trên người bà mặc áo gấm quý báu, búi tóc lớn trên đầu cũng được cài rất nhiều trang sức long lẫy. Da dẻ trên tay nhăn nheo, mái tóc muối tiêu nhiều sợi bạc hơn đen, thế nhưng sống lưng vẫn thẳng tắp như thân kiếm.

Ngồi bên cạnh là một lão nhân râu tóc bạc phơ mặc bộ đạo bào trắng xám, không ngừng vuốt chòm râu trắng rậm như phát trần của mình, miệng cười ha ha. Trên mặt lão đang đeo một chiếc mặt nạ quý Dạ Xoa trắng bạc, há miệng máu dữ tợn.

Cảm giác đầu tiên của A Nhất là hai người này nên đổi mặt nạ cho nhau.

A Nhất vừa tỉnh táo lại liền liên tục đập đầu lên chiếc bàn lớn. Âm thanh va chạm vang lên liên tục thế nhưng hắn lại không hề cảm thấy đau đớn.

Hai lão nhân ngồi phía kia nhìn hắn như một kẻ thiếu năng trí tuệ. Họ quả thật đã già rồi, theo không kịp tư duy của giới trẻ nữa.

Tâm thần bấn loạn, A Nhất nhảy lên bàn đá, lao về phía hai lão nhân. Hi vọng hai người họ có thể tấn công hắn, giúp hắn thức tỉnh, thoát khỏi mộng cảnh đang vây khốn bản thân.

- Hồn xược!

Bà lão gầm một tiếng quỷ thần khiến A Nhất bay ngược lại, va vào kệ sách ở phía sau. Kệ sách không ngã, chỉ có A Nhất ngã ngồi sập dưới đất.

Thân thể của hắn dường như dính cứng vào kệ sách, không thể cử động được!

Hắn gầm rú, hét vào mặt hai người kia, tựa như một con dã thú.

Nhưng hai lão nhân này hiểu tiếng của con dã thú đang lâm vào đường cùng này hơn tiếng của nhân loại.

- Đây không phải mộng! Đây là Dị Co.

Hai chữ này làm A Nhất bừng tỉnh. Cá chép từng nói với hắn về Dị Co, một nhóm người thần thông quảng đại, ngao thị lục đạo, chính bọn họ sáng tạo ra Tán Linh quyết, cũng chính bọn họ tạo ra thí luyện U Minh Táng.

Cách ứng xử của sư tôn khi hắn đeo mặt nạ vào cũng chứng tỏ sự tôn kính của lão nhân gia đối với nhóm người này.

A Nhất vội vàng quỳ xuống dập đầu.

Dẫu Tịch Diệt đạo tổ từng cấm hắn không được khuy gói nữa thế nhưng hắn vẫn bỏ ngoài tai. Nếu chỉ cần dập đầu mà có thể cứu sống mọi người thì hắn có thể dập đầu cho đến chết cũng được.

Mặt nạ gỗ vô cảm không chịu giúp hắn rơi lệ. Nếu hắn có thể rơi lệ, biết đâu sẽ khiến đám người kia mềm lòng hơn.

- Cầu xin các vị tiền bối cứu giúp Âm Ảnh tông. Văn bối nguyện làm trâu làm ngựa hầu hạ các tiền bối.

Nghe vậy hai người kia liền cảm thấy hứng thú. Cũng không phải là họ quan tâm đến mạng sống của A Nhất, Thiên Âm chi hồn đã đeo mặt nạ nhân tộc để đến đây thì không thể lạc lối được nữa. Thân xác có chết cũng không sao.

Bọn họ chỉ hứng thú với lời thề nguyện làm trâu làm ngựa kia.

Nếu như Nhân Hoàng mới nhậm chức này phục tùng bọn họ thì kế hoạch sẽ dễ dàng hơn rất nhiều.

Lão già vội vàng đến đỡ hắn dậy, lời nói ấm áp:

- Mau! Mau đứng lên! Đã đến đây thì chúng ta đều xem như như người một nhà. Người một nhà nâng đỡ cho nhau là tất nhiên, chúng ta nhất định sẽ giúp đỡ người.

Bà lão cứng nhắc hỏi:

- Nói mau! Có chuyện gì?

Chi Nhìn A Nhất hỏi hã cũng biết đây tuyệt đối là chuyện khẩn cấp. Bà càng nghĩ càng thấy mình thật may mắn. Hai người đến đây để cá cược chiến trường Quỷ Thân vậy mà lại có duyên gặp được A Nhất đang lâm vào trong khốn cảnh.

A Nhất nắm chặt cánh tay của lão Dạ Xoa.

- Tông môn của văn bối đang bị vây đánh. Các vị trưởng bối cũng bị trọng thương. Xin các tiền bối thần thông quảng đại ra tay tương trợ.

Đường từ cội A Tu La và cội Quỷ đến cội người đã bị phong bế. Muốn di chuyển cũng không phải là không thể, thế nhưng muốn trong tích tắc đến hỗ trợ Âm Ảnh tông thì phải chịu trả giá lớn.

A Tu La rút ra một cây trâm vàng từ trên đầu. Cuối trâm có đính viên một viên ngọc xanh lục.

Mặt nạ cười trang nghiêm nói:

- Cái giá phải trả rất đắt.

A Nhất vội cắt lời:

- Bất kỳ giá nào! Chỉ cần văn bối lấy ra được thì văn bối nhất định sẽ trả.

Thầy đồ đầu thôn từng nói, cháo vồn quanh cũng nguội, nợ trả dần cũng hết. Dẫu lâu thế nào, A Nhất cũng sẽ trả.

Lúc này cho dù hắn có thể trở lại, thậm chí có vào Vô Âm Vô Ảnh, lệ thuộc vào Thiên Âm chi hồn đi chăng nữa thì hắn cũng không thể chiến thắng ngàn ấy mấy lão thượng thần, không thể bảo vệ các vị trưởng bối và gia viên của mình.

Con quái vật trong Huyết hải dù có muốn giúp hắn cũng vô dụng. Không có cá chép Chân Long cân bằng, thân thể hắn không thể chịu đựng được oán khí, thì triển lộ nguyên Diệt Linh sẽ làm đầu hắn nổ tung.

Bây giờ A Nhất đã không có sự lựa chọn nào khác. Hắn chỉ hi vọng đây không phải là một giấc mơ.

Vị A Tu La nhìn A Nhất rồi thở dài, tình cảm của nhân tộc quá sức điên rồ và rối rắm.

- Khoan!

Bà ta chưa kịp thi triển thủ đoạn thì lão Dạ Xoa đã lên tiếng ngăn cản:

- Bà quên tên chèo thuyền ở Vô Tận hải thật sao? Bà đi chi sẽ làm mọi chuyện càng thêm rối rắm, để ta đi!

Thời gian đã quá lâu, quả thật bà ta đã bắt đầu quên đi cố nhân, chỉ không biết cố nhân có chịu quên bà không mà thôi.

Bà lão hồi hột nói:

- Vậy giao cho ngươi! Đừng làm lớn chuyện, Nguru Vương và Thiên Đế hắn là đang dòm ngó Nhân giới.

Bị một A Tu La vương căn dặn mình đừng làm lớn chuyện, lão ngẩn ngơ. Nhưng rồi nghĩ đến nghiệt duyên của bà ta với tên lái thuyền kia, lão cũng không trách. Tình yêu có thể thay đổi cả hung thân.

Thế rồi, không một tiếng báo trước, chiếc trâm cài tóc đã cắm xuống đỉnh đầu của A Nhất.

Trước khi mất đi ý thức, hắn nhìn thấy chiếc mặt nạ kia rõ ràng là mặt thật, còn có thể nhìn thấy cái miệng máu đang cử động.

Bên tai vang lên lên tiếng cười khằng khặc và tiếng nói của lão Dạ Xoa.

- Đã lâu lắm rồi lão phu chưa được ăn thịt người.

Bạn đang đọc truyện *Họ Đã Tu Tiên Như Thế Đó* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 105: Hồn chiến

Bên ngoài Âm Ảnh Tông, gió Tây Bắc lồng lộng không ngừng thổi vào từ phía Vô Tận hải.

Lão tổ Vân Sầu của Thất Tâm môn nhíu mày, nhìn xuống hạp cốc yên tĩnh phía dưới, rồi lại quét mắt nhìn đám tiên nhân đang bao vây xung quanh, lên tiếng nhắc nhở:

- Đạo huynh, thời gian một nén nhang đã qua, mong đạo huynh nhanh chóng đưa ra quyết định.

P phía dưới hạp cốc vẫn yên lặng như tờ, chỉ có quả cầu bóng tối to lớn đang bao trùm Âm Ảnh tông đang dần co rút lại rồi hòa vào nước sơn đen của một cỗ quan tài.

Tịch Diệt đạo tổ cùng năm vị đường chủ đứng ở bên dưới, vây quanh một cỗ quan tài màu đen.

Tịch Diệt đạo tổ lên tiếng:

- Vân Sầu cho ngươi!

Chiếc quan tài màu đen bay thẳng về phía Vân Sầu lão tổ, tốc độ kinh người.

Con mắt của Vân Sầu sáng lên, dù cho không gian bên trong Diệu Âm cốc đã bị phong bế, lão vẫn bỏ đại giới, thi triển thuần di thuật để lập tức đoạt lấy quan tài.

Cùng lúc đó, bệ đá bên phía Thanh cự kiếm của Linh Kiếm tông nổ tung. Thanh kiếm rung lên, một sợi kiếm khí mảnh như tóc, sắc bén như dao đâm thẳng về phía quan tài.

Nam tử mặc quần cộc cỡi trần của Ý Linh môn cũng không chịu thua kém, vội dùng chiếc dép tổ ong đang cầm trên tay đánh mạnh xuống đầu của con

cự thú mà hấn đang đứng.

Mười con cự thú chiến tranh của Ý Linh tông gầm rú lao xuống, nhưng bọn nó lại không quan tâm đến quan tài, mà là trực tiếp nhảy xuống vực thẳm, muốn chém giết Tịch Diệt cùng năm vị đường chủ.

Tịch Diệt Đạo Tổ và năm vị đường chủ lập tức tiến vào trạng thái chiến đấu, năm người đứng ở năm phương vị tương ứng với ngũ hành, Tịch Diệt ngồi xếp bằng ở trung tâm, tay liên tục biến hóa các thủ thế phức tạp. Chớp mắt, Ngũ Hành Nhất Minh trận được phát động ngăn cản đám cự thú, con thú đầu đàn mang theo nam tử kia bị trận pháp bắn ngược lại, văng ra hơn mười dặm xa.

Linh lực từ ngũ hành tự nhiên cuộn cuộn không ngừng chui vào thân thể của Tịch Diệt, rồi lại thông qua cơ thể của Tịch Diệt bổ sung cho trận pháp, năm vị đường chủ dùng những phép thần thông của mình tấn công.

Lực lượng ngũ hành va chạm rồi dung hợp rồi lại va chạm khiến không gian nứt toát, tạo tiếng nổ ầm ỉ.

Nếu không phải vì bọn họ sức tàn lực kiệt thì Ngũ Hành pháp tắc của Độn Đảo Thiên Địa trận đã biến đám thú biến dị này thành bụi cát.

Nam tử trong chốc lát vô pháp hóa giải, chỉ có thể cậy sức mạnh ra lệnh cự thú dùng lực phá trận, từng con từng con lao vào trận pháp khiến vài lần trận pháp lung lay.

Đến khi con cự thú thứ tư bị Kim Tỏa chân nhân dùng một thanh sắt nhọn đâm xuyên mắt, một tiếng cười duyên chột vang lên, sau đó là giọng nói lười biếng:

- Dùng Huyết Sát.

Ánh mắt người nam nhân kia sáng lên, hấn ngược mắt nhìn lên tiền thuyền được đám bạch hạc vây quanh. Đầu của một vị tiên tử đứt lìa khỏi cổ, đám nữ đệ tử còn chưa kịp phản ứng lại thì bạch hạc xung quanh đã lao vào họ, từng chiếc mỏ nhọn đâm xuyên qua cổ, qua đầu, qua ngực.

Máu tươi phun như suối rồi quỹ dị hợp thành một vòng huyết xoáy lao thẳng vào trận pháp.

Nam tử cười quỷ dị:

- ...đại ân đại đức không biết để đâu cho hết.

.....

Cuộc chiến ở dưới đất sắp phân được thắng bại nhưng cuộc đua tranh giành Thiên Âm Chi Hồn ở trên không vẫn còn tiếp tục.

Thanh cự kiếm vang ong ong không ngừng, điều khiển từng đợt kiếm khí và Kiếm Trận nối liền không dứt vây quanh Vân Sầu, muốn đâm ra vài lỗ thủng trên người hấn.

Bên phía Cổ Khôi Môn lúc này cũng có biến hóa. Bên trong vạn quân khô lồi, quả cầu phía dưới thân của ba mươi con khô lồi phát sáng, tựa như nam châm, kết dính chúng vào nhau tạo thành một quả cầu lớn được phủ bởi khiên chắn. Từ trong những khe hở là từng mũi thương nhọn đâm ra tua tủa. Cầu nhím bay thẳng về phía tên tu sĩ đang đứng vậy cờ bên ngoài Vô Tận Hải.

Thiên Nguyên Tông vẫn bất động.

Khoảnh khắc Vân Sầu lão tổ vừa đánh nát một đám kiếm để chạm tay vào quan tài thì một sợi kiếm khí cũng xuất hiện ngay trước mi tâm của lão, đâm xuyên qua nó, xoắn một lỗ nhỏ trên trán.

Lão nhếch mép cười gần một tiếng, lộ vẻ khinh miệt. Thế nhưng chỉ chớp mắt sau lão lại chột tru lên đau đớn, ánh mắt không nhìn về phía Linh Kiếm tông mà nhìn về phía Cổ Khôi môn.

Ở bên ngoài Vô Tận Hải, tên tu sĩ luôn phát cờ đã tắt thở, thân thể dính chặt trên quả cầu khô lồi, bàn tay tú xuống nhưng vẫn cầm chặt cây cờ lớn. Từ phía sau đầu và từ phía sau hông của hấn là từng mũi thương sắt nhọn hoắt nhô ra ngoài, máu tí tách nhỏ xuống từ mũi thương, nhuộm đầm quả cầu, trông có vẻ như một bức tranh thuộc trường phái trừu tượng.

Bảo thai vẫn nằm yên giữa sự bảo vệ của đám khô lồi, tuy không ai có thể nhìn rõ được biểu tình của nó nhưng cũng có thể cảm nhận được sự sung sướng từ hai bàn tay đang quơ liên tục giữa không trung. Xem ra Cổ Khôi Môn không phải đánh bậy đánh bạ mà là đã phát hiện được tiểu thuật của Vân Sầu lão tổ.

Lão cũng không kịp ra tay rửa hận cho bản thân, đạo lý lưu thanh son đó không lo củi đốt lão vẫn là hiểu, lập tức ôm lấy quan tài rồi tháo chạy về phía Vô Tận Hải.

Thế nhưng lão vừa định thuận di thì các vị thái thượng trưởng lão bên phía Thiên Nguyên tông cũng đã xuất trận. Trái tim của một vạn binh sĩ của Lưu Ly quốc chột ngưng đập, quy ngã. Tiểu binh Triệu Duệ nằm trên đất, mắt nhìn trời cao, vẫn không hiểu có chuyện gì đã xảy ra.

Chương môn Tàn Minh cũng đích thân ra tay, một đường kiếm quang kinh diễm kéo đầu của vị sư đệ Viễn Dương xuống đất

Chương 106: Mộc sinh hỏa

Một trong tam lão của Thiên Nguyên tông tế ra một chiếc trống lớn, thân trống màu trắng đục, bên trên được vẽ đầy trận pháp và mình văn trận phức tạp, chỉ nhìn qua cũng có thể đoán được uy lực của chúng lớn đến thế nào. Mặt trống được làm từ da của Thực Hồn Thú, mỏng manh trong suốt, lỗ mờ còn có thể thấy được từng dòng khí trắng đục đang xoáy tròn trong trống.

Linh hồn của một vạn binh sĩ như làn khói trắng bị trống lớn hút lấy.

Cả thần hồn vừa xuất khiếu của trưởng lão Viễn Dương cũng bị hút vào trong trống.

Giống như U Linh cổ cầm, thân trống được làm từ gỗ của U Linh chi thụ. Bình thường muốn thổi thúc những món pháp bảo này thì phải trả một cái giá rất cao, thường là sinh mạng của vạn người và oán hận của một vị thượng thần.

Lấy thần hồn của một tên thượng thần làm chủ đạo.

Mặt trống biến thành gương mặt vặn vẹo của Viễn Dương trưởng lão, hắc đang hét lên từng tiếng ai oán vô hạn, trong ánh mắt tràn đầy không cam và thù hận. Trống không người đánh lại vang như sấm.

Âm công chuyển thành tinh thần công kích, không phân biệt địch ta.

Đám cự thú của Ý Linh môn trở nên điên dại, chúng liên tục đâm đầu vào trận pháp và vách núi đá, thậm chí còn quay sang xâu xé lẫn nhau, nam tử trên lưng thú cũng phải tập trung tinh thần vừa muốn không chế đám thú, vừa muốn ổn định thần hồn, không có thời gian đi quan tâm sáu người của Âm Ảnh Tông.

Trận pháp đã bị Huyết Sát công kích lung lay sắp đổ, chịu thêm một đòn âm công lập tức vỡ tan.

Biến cố xảy ra đột ngột khiến mọi người trở tay không kịp, ngay lúc đang thất thần thì Nhập Mộc chân nhân đã bị Huyết Sát đánh trúng. Máu trong người lão lập tức sôi sục tuôn trào ra từ những vết thương trên mình, nhanh chóng bị cuốn vào Huyết Sát.

Biết mình đã không xong, Nhập Mộc chân nhân không ngần ngại mà thi triển bí pháp Vô Biên Lạc Mộc. Gương mặt cháy nham nhở nghiêng rã, khiến huyết dịch bị nắn nhỏ giọt, ứa ra.

Từng sợi máu trong tim của lão hóa thành dây gai sắc nhọn, đâm ra khỏi cơ thể rồi lao ra khỏi lồng ngực.

Một đám dây gai thép đâm máu cắm trên đất chống đỡ cơ thể lão, đôi mắt không còn sức sống, làn da cháy khét đầy máu mủ lúc trước bây giờ đã khô ráo dán sát vào khung xương, bộ thi thể nhỏ đi một vòng.

Từng sợi dây gai như roi phá nát lổ xoáy máu rồi quán lấy nam tử Ý Linh môn và đám cự thú chiến tranh. Gai nhọn chứa kịch độc mọc ngược vào trong da thịt, càng siết càng chặt khiến cả đám càng vùng vẫy thì càng đau đớn hơn.

Ngay lúc cơ thể của Nhập Mộc hóa thành một cái xác khô thì Hòa Dung cũng lấy lại được thần trí. Lão điên cuồng phẫn nộ chạy tới ôm lấy Nhập Mộc.

Một ngọn lửa bốc cháy bên trong hai hốc mắt của Hòa Dung khiến khuôn mặt luôn hiền từ trở thành giống như ác quỷ vừa bò ra khỏi địa ngục. Bộ não của lão chẳng mấy chốc đã bị dị hỏa biến thành dung nham, hòa tan hộp sọ rồi đổ ra ngoài.

Bất Tận Thiên Hỏa.

Thi thể của Nhập Mộc bị hỏa Thiêu. Mộc sinh hỏa. Ngọn lửa đỏ như máu quỷ dị lan theo dây gai rồi dính vào nam nhân và cự thú chiến tranh của Ý Linh môn. Tiếng kêu thảm thiết lập tức dừng lại. Thi thể của Nhập Mộc, đám dây gai, cự thú và cả lão tổ của Ý Linh môn, tất cả đều bị đốt thành tro bụi.

Ở phía trên cao cuộc chiến tranh giành Thiên Âm chi hồn cũng xảy ra biến hoá.

Tiếng trống Thực Hồn của Thiên Nguyên tông vậy mà lại chấn nát được tinh thần lực của Vân Sầu. Lão hét thảm roi xuống đất, nhưng tay vẫn gắt gao ôm chặt lấy cổ quan tài màu đen.

Bào thai của Cổ Khôi Môn cũng khó giữ vững được liên hệ với đám khô lôi.

Ngay lúc đại trận khô lôi khựng lại thì một lưỡi kiếm mảnh như lá tre lướt qua khe hở giữa những khiên đỡ, cắt đứt sợi dây rốn mà bào thai đang ngậm chặt.

Cơ hội ngàn năm có một vậy mà Linh Kiếm tông lại chọn lựa bỏ qua Thiên Âm Chi Hồn mà tấn công bào thai của Cổ Khôi môn. Hẳn là vì thấy tình hình của Vân Sầu lão tổ đã không tốt, muốn lập tức giảm bớt một cường địch.

Bào thai cất tiếng khóc tựa như đứa trẻ vừa mới chào đời. Nó lớn nhanh như thổi, chẳng mấy chốc đã biến thành một hài tử khoảng ba bốn tuổi.

Đứa trẻ định thần lại, lấy hai ngón tay cái cắm vào hai bên huyệt Thái Dương, lún vào sâu một lòng tay. Đám khói lồi vút khiến chấn, hai tay cầm thương đồng loạt đâm về phía tiên thuyền của Linh Kiếm tông. Vô số thương ảnh phá nát đám tiên thuyền. Sau khi thương ảnh biến mất thì khu vực đó chỉ còn lại cự kiếm to như tòa tháp đứng trơ trọi, một lão nhân cầm nhánh trúc đứng trước cự kiếm, râu mép bạc phơ được cắt tỉa gọn gàng, ánh mắt sắc bén đang đánh giá hài tử ba tuổi phía đối diện.

Hài tử cười gằn, giọng the thé:

- Linh Diệp ngươi nổi tiếng lỗi lạc, quang minh chính đại vậy mà lại giờ trò đánh lén hèn hạ đến vậy

Lão tổ Linh Diệp của Linh Kiếm tông vùng nhàn trúc chỉ về phía hài tử:

- Trừ ma vệ đạo há cần phải câu nệ tiểu tiết.

Lời nói cay nghiệt là thế nhưng trong mắt của hai người lại không hề có chiến ý. Bọn họ không muốn trai cò đánh nhau, ngư ông đắc lợi. Cả hai không hèn mà cùng liếc mắt về phía Thiên Nguyên tông, thế nhưng thần thức của họ vẫn luôn tra dò lão tổ của Thất Tâm môn, Vân Sầu.

Bên dưới đất, có đến bảy lão nhân đang vây quanh chiếc quan tài gỗ. Mắt nhắm nghiền, miệng liên tục đọc chú ngữ.

Đúng lúc này ở bên trong đại trận của Âm Ảnh Tông, Tịch Diệt đạo tổ cũng chịu không được nữa. Ngũ Hành Nhất Minh Trận bị mất hai trụ cột khiến lão bị phân phế, trên người bị đóng một tầng băng mỏng, xương cốt cũng rạn vỡ. Tiếng trống lại càng làm thần hồn bấn loạn.

Hiện thực ảo ảnh của lão bị loại bỏ. Cổ quan tài kia vậy mà lại biến thành một thân cây mục.

Bạn đang đọc truyện *Họ Đã Tu Tiên Như Thế Đó* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 107: Quỷ mộng

Thiên Nguyên tam lão, Vân Sầu, Linh Diệp và đứa bé khổng lồ chế ngự khói đồng loạt nhìn về phía Tịch Diệt đạo tổ.

Con tức giận bóp ép hai lá phổi khiến bọn họ khó thở.

Hận nhất vẫn là Vân Sầu. Lúc này lão phải dùng pháp thuật đột ngột khiến thế giới tinh thần của lão vừa bị trống Thục Hồn tấn công lại phải chịu thêm đá kích.

Tịch Diệt đạo tổ thờ dài trong lòng. Ban đầu lão vốn nghĩ Vân Sầu có thể đem khúc gỗ kia rời đi, kéo theo cừu địch. Nào ngờ Cổ Khôi môn lại phát hiện ra bí mật Tiêu Hồn Hoán Ảnh của Vân Sầu, càng không thể ngờ Thiên Nguyên tông vậy mà lại có trống Thục Hồn, lại đủ nhãn tâm sát hại đồng môn để phát động pháp khí.

Lão đảo mắt nhìn đám người rồi nói:

- Lão phu chỉ muốn thử tài các ngươi mà thôi. Các ngươi xem, ngay cả đoạt bảo mà cũng đoạt không xong thì còn nói gì đến việc bảo vệ đám người lão phu an toàn rồi đi chứ?

Tịch Diệt chậm rãi lắc đầu, gương mặt nhợt nhạt đầy ý mỉa mai.

Ngay cả kiếm tổ Linh Diệp luôn khinh đạm cũng bị lời nói Tịch Diệt làm cho nóng rất mặt, lên tiếng:

- Thiên Âm chi hồn đã bị pháp môn Ngũ Hành Ẩn Ẩn của Âm Ảnh Tông che giấu. Chúng ta cứ giết lão trước rồi lại tìm kiếm. Ai có thể đoạt được thì là do cơ duyên và thực lực của kẻ đó.

Trận Ngũ Hành Nhất Minh đã không còn, ba vị đường chủ Nghi Thủy, Thổ Ti và Kim Tỏa đứng chắn trước mặt Tịch Diệt đạo tổ.

Trước kia bọn họ luôn nhìn bóng lưng của lão mà tiến bước trên đại đạo. Hôm nay lão lại được bóng lưng của họ che chở.

Tịch Diệt thu nhận bọn họ không phải vì muốn có người tiếp nhận đạo giống, càng không phải muốn xây dựng thế lực. Lão thu nhận họ chỉ vì một chữ duyên. Có lẽ là nhân duyên ấy đưa đẩy bọn họ đến với lão để rồi khiến họ phải hi sinh vì đại đạo.

Tịch Diệt đạo tổ tuy mệt mỏi nhưng vẫn cố gắng không nhắm mắt. Trong khung cảnh mơ hồ, chỉ có bóng lưng của ba môn hạ.

Thế rồi bóng lưng còng của Nghi Thủy chân quân ngã xuống.

Lão cười khẽ:

- Nhớ lúc bé, những lúc nha đầu năm đó té ngã, ta cũng chưa bao giờ chạy đến đỡ nó dậy. Vẫn luôn để nó tự mình kiên cường đứng lên.

Nhưng lần này Nghi Thủy không tự đứng lên nữa.

Bóng lưng oai vũ của Kim Tỏa cũng tan biến.

Tịch Diệt đạo tổ lấy từ trong pháp bảo trữ vật ra một khóa linh thạch.

Bàn tay già nua giờ giờ viên linh thạch trong suốt.

Lão cười trừ mền nói:

- Kim Tỏa! Mau đứng lên nhận thưởng nào.

Lần này Kim Tỏa không đứng lên nữa.

Trong mắt mờ của lão chỉ còn bóng dáng mập mạp to lớn của Thổ Ti, mãi không ngã xuống.

Tịch Diệt đạo tổ đau đớn nói:

- Nằm xuống đi Thổ Ti! Nếu đau quá thì cứ nằm xuống nghỉ ngơi đi.

-

Cái bóng râm của Thổ Ti hồi lâu sau mới tách ra làm hai nửa, ngã xuống.

Không còn gì cản trở, lão đạo tổ muốn nhìn núi Tu Di một lần cuối nhưng đôi mắt già đã quá mờ. Lão khẽ kêu lên hai tiếng:

- A Nhất!

Bảo vệ A Nhất, Tịch Diệt không hối hận. Đồ đệ của lão sẽ là người khai mở đại đạo, đập đĩnh Tu Di.

- Kiếp sau nếu hữu duyên, vị sư sẽ dạy ngươi đánh đàn.

Bất chợt tiếng nói của A Nhất vang lên bên tai lão, trả lời:

- Yên tâm nghỉ ngơi đi.

...

Thanh niên trần truồng nâng sư tôn của mình đặt vào trong quan tài. Mặt nạ gỗ đeo trên mặt vẫn vô sầu vô cảm.

Đây chính là lão Dạ Xoa của Di Cơ. Quý môn quan có sụp xuống lão cũng không nghĩ đến chuyện A Nhất đã phá bỏ Nhân Căn cùng Thân Căn.

Bởi mắt không thể nhìn thấy, thân thể cũng không có cảm giác gì, ban đầu lão còn tưởng rằng tên chèo thuyền ở ngoài Vô Tận Hải giờ trò khiến lão bị phong bế trong thời không loạn lưu.

Ngẩn ngơ bên trong Ngũ Hành Ân Ân của Âm Ảnh Tông một thời gian, mãi đến khi Tịch Diệt đạo tổ kêu lên hai tiếng A Nhất làm Thiên Âm chi hồn rục rịch, thì lão mới biết mình đã đến nơi.

Sau đó hần buồn bực nói với đám tu sĩ đang vây quanh:

- Các ngươi xem, hần nhờ lão phu bảo vệ môn phái của hần. Bây giờ ra nông nỗi này, lão phu làm sao có thể bàn giao với người ta?

Tiếng nói không phát ra từ thân thể của A Nhất. Nó chỉ đột ngột xuất hiện trong hư không rồi lảng vảng quanh Âm Ảnh Tông.

Khí tức của người này quá mức quý dị khiến cả đám người chần chừ suy tính, còn chưa dám động thủ.

Tất cả đồng loạt suy nghĩ rằng Thiên Âm chi hồn không thể cứ xuất hiện dễ dàng như vậy được, nhất định là có bẫy rập.

Lão Dạ Xoa thờ ơ nói tiếp:

- Thôi thì lão phu giúp hẩn trút bớt con giận.

Nói chưa hết câu thì làn da của A Nhất đã co lại, chìm vào trong cơ thịt đỏ hồng. Ấy vậy mà lại không có máu rỉ ra ngoài. Xương trắng từ dưới cơ lại trôi lên tạo thành khung giáp. Sương cụt đâm ra thành chiếc đuôi sương xấu. Thay vì tóc, từng sợi niệm lực sáng trắng tựa như hoá thành thực thể mọc ra từ hộp sọ. Hai màu đỏ và trắng hòa quện với nhau khiến A Nhất đứng đó như một con quái vật dữ tợn vừa bước ra từ trong ác mộng.

Bạn đang đọc truyện *Họ Đã Tu Tiên Như Thế Đó* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 108: Nhất niệm nhập quỷ

Thế giới vật chất này do Tứ Đại cấu thành nên. Tứ Đại có đất, nước, gió, lửa. Ngoài tứ đại thì trong thế giới vật chất còn có linh khí của trời đất, tuy nằm ngoài tứ đại nhưng lại có thể ảnh hưởng đến chúng. Có tu sĩ cho rằng, linh lực chính là cội nguồn của tứ đại.

Còn về thế giới tinh thần, thần hồn dùng thế giới vật chất để làm bình chứa, thậm chí có những trường hợp tinh thần lực đủ mạnh mẽ thì thần hồn còn có thể tồn tại độc lập bên ngoài tứ đại.

Những giáo phái chú trọng tu luyện thần hồn, tinh thần lực mạnh mẽ đến mức có thể làm linh lực dao động, thông qua đó để ảnh hưởng đến tứ đại, tiến đến cường hóa thần thông của mình.

Khi tinh thần lực có thể trực tiếp khống chế tứ đại, thì triển thần thông mà không cần linh lực thì đó chính là niệm lực. Thiền lực của Phật tu là vậy, hạo nhiên chính khí của Nho giáo cũng là vậy.

Ngay cả trong phạm thế vẫn có truyền tụng về niệm lực, như chuyện tranh vẽ của thư sinh nghèo hóa thành thật, hay lời cầu nguyện của dân làng nghèo đói khiến trời đổ mưa.

Lão Dạ Xoa bằng một niệm biến thân thể của A Nhất thành quỷ tu.

Cảnh tượng hóa thân đang diễn ra trước mặt làm cả đám người rợn tóc gáy.

Lớp da của A Nhất đã biến mất, cả người đều là thịt đỏ hồng, một bộ khung xương bọc ở bên ngoài tựa một cái lồng thịt chặt hẹp, đuôi xương dài một trượng có đầu nhọn như dao găm, từng sợi niệm lực trắng bằng bạc bay phát phơ trên đầu sọ. Mặt nạ gỗ thần bí kết hợp với bộ dáng của quỷ dữ càng khiến nó trở nên quỷ dị và rùng rợn.

Vân Sầu sợ hãi thiêu thào:

- Dạ Xoa!

Lão hét lên một tiếng rồi lập tức quay đầu chạy học mạng, không quan tâm đến việc đoạt Thiên Âm chi hồn gì nữa. Lúc này lão đã xóa bỏ thân thông Thất Thần Nhất Bộ đột ngột, bây giờ không thể tiếp tục sử dụng nó để rời khỏi nữa, chỉ có thể sử dụng thân pháp của mình.

Trong lòng Vân Sầu thầm hận Tịch Diệt đạo tổ yếu ớt không giữ được hiện thực mộng ảo của cổ quan tài giả kia. Nếu không thì lão đã ôm khúc gỗ mục kia chạy trốn từ lâu rồi.

Tông chủ Thiên Nguyên tông, Tàn Minh nhũ mày than không ổn. Quỷ dùng oai thế. Càng sợ hãi dạ xoa thì niệm lực của nó chỉ càng trở nên mạnh mẽ mà thôi.

Vân Sầu lão tổ bỏ chạy, thân pháp chớp nhoáng, chỉ có điều lão lại chạy theo một đường cong rồi quay lại thẳng về phía A Nhất.

Khung xương ở trên ngực A Nhất mở ra, từng thớ cơ tách ra để lộ một cái miệng rộng chạy dọc từ ngực xuống rốn, đầy nanh nhọn mọc không đồng đều. Bên trong là bóng tối đen đặc, sền sệt như chất lỏng.

A Nhất dang rộng tay như muốn ôm lấy Vân Sầu lão tổ. Gương mặt già nua của lão đang nở nụ cười khờ khạo.

- Thiên Âm Chi Hồn! Ha Ha! Chờ đợi năm mươi vạn năm, cuối cùng ta cũng có được Thiên Âm Chi Hồn.

Lão càng lúc càng cười lớn:

- Từ nay sẽ chẳng có ai có thể chống lại Mê Hồn Tâm Pháp của ta nữa! Ta sẽ biến đám đàn bà ngoan cố kia thành nô lệ...

Hai mắt bị sắc đục che mờ, nước dãi chảy dài từ miệng của lão.

Lão nhân rũ bỏ đạo bào trên người để lộ thân thể gầy ốm, ôm chầm lấy A Nhất, liên tục hôn liếm chiếc mặt nạ gỗ.

Cái miệng rộng trước ngực của A Nhất bắt đầu chậm chạp nhai nuốt nhồm nhoàm.

Để cho thuận tiện, thanh niên đeo mặt nạ gỗ ôm lấy hông lão rồi xiết chặt. Cột sống của Vân Sầu gây làm đôi thể nhưng lão lại phát ra tiếng rên sung sướng, hai tay vẫn ôm chặt A Nhất.

Tinh thần lực của Vân Sầu lão tổ mạnh mẽ nhất ở trong đám người vậy mà vẫn bị oai của dạ xoa ảnh hưởng và khuất phục, nỗi sợ hãi trào dâng như sóng biển, lại lạnh lẽo tựa như gió Tây Bắc.

Tất cả không hẹn mà cùng nhau nhân dịp quý dữ đang ăn uống để động thủ.

Tổ kiếm của Linh Kiếm tông xoay một vòng chém xuống.

Đây là một kích toàn lực của lão tổ Linh Diệp.

Tổ kiếm cao hơn một trăm trượng chém xuống. Kiếm khí tung hoành làm vách núi của Diệu Âm cốc sừng sững bao nhiêu năm qua cũng nứt toác và sụp đổ.

Tổ kiếm là đạo khí tối thượng của Linh Kiếm tông. Nó vốn không phải do Linh Kiếm tông luyện ra, ở Nhân giới không có người có khả năng luyện ra đạo khí.

Thanh kiếm khổng lồ này ẩn chứa lực pháp tắc của Tam Thập Tam Thiên. Lóp lóp thế hệ của Linh Kiếm tông đã bỏ biết bao công sức nhưng vẫn chưa thể hoàn toàn tế luyện được nó, nhưng dù vậy, uy lực của nó vẫn vô cùng kinh người.

Nam tử đeo mặt nạ gỗ vẫn đứng sừng sững không né tránh, cái miệng lớn đã nuốt hơn phân nửa người của Vân Sầu lão tổ. Thân thể già nua của lão đã bị gập đôi lại một cách quái gở, ấy thế mà chân của lão vẫn ngo ngoáy, đôi mắt vẫn tràn đầy sức sống và dục vọng.

Thanh kiếm trên cao hạ xuống đến đỉnh đầu của A Nhất thì bị cố định bởi những sợi “tóc” trắng bằng bạc.

Lão dạ xoa ngạc nhiên ồ lên:

- Thái Bình kiếm!

Bởi vì không thể nhìn thấy thế nên mãi đến khi thanh kiếm được điều động thì niệm lực của lão mới nhận ra được món đạo khí này.

Ở phía Cổ Khôi môn, đứa trẻ đang ngồi chột mồm to mắt. Gương mặt ác liệt, gân xanh như muốn nứt ra từ dưới da. Nó rút hai ngón tay cái đang cố định ở huyệt thái dương.

Đứa bé lại lớn nhanh như thổi, từ một hài đồng ba bốn tuổi đã thành một lão già da dẻ nhăn nheo.

Lão già ngửa mặt lên trời hét lên một tiếng kinh thiên.

Một vạn con khôỉ lồi bắt đầu chậm chậm nhìn sang, hốc mắt chúng bốc cháy bởi những ngọn lửa màu xanh lam, gương mặt tràn đầy sự hận thù, chúng điên cuồng chạy thẳng về phía A Nhất rồi đồng loạt tự bạo.

Viêm Hóa Xung Thiên, nộ chiêu của Cổ Khôi môn.

Tiếng nổ kinh hoàng vang lên, kinh lực lan ra đốt cháy đất đai màu mỡ thành cát khô. Cây lá bên trong Âm Ảnh tông cũng tự bốc lửa mà cháy. Thi thể của các vị đường chủ đang ở rất gần phạm vi hỏa thiêu, cũng bị đốt thành tro cốt rồi tiêu tán vào hư vô.

Khói bụi còn mịt mờ thì tam lão của Thiên Nguyên tông cũng đã thi triển thủ đoạn của họ.

Sau khi đốt xong phù lục, bọn họ lấy ngón tay dính tro, vẽ hai vòng tròn lên trên mắt.

Hư ảnh của một dãy núi hiện ra. Dãy núi dài liên miên, hình dáng như một con rồng uốn lượn trong tầng mây. Đây chính là Táng Thiên lĩnh ở Trung Huyền Minh Châu, là lãnh địa của Thiên Nguyên tông.

Ba lão nhân bước ra một bước, thân thể của bọn họ chột hóa nhỏ, trở nên mờ ảo như hư ảnh của Táng Thiên Lĩnh kia.

Tông chủ Tàn Minh cũng bước đi theo ba vị lão tổ.

Một nữ nhân trang nhã mặc hồng bào sánh vai đi bên cạnh Tàn Minh tựa như đã ở đó từ rất lâu.

Nữ nhân đoan trang nói:

- Kính Hồng môn sau này sẽ có hậu tạ.

Phía sau hai người có một chiếc chiến xa hình dạng dữ tợn tựa đầu lâu của yêu thú cũng lăn bánh theo.

Giữa cát bụi mịt mờ, từng ngọn lửa xanh lam và kiếm khí vàng óng đan xen, lấp lóe theo nhịp điệu của tiếng nổ sát phạt. Thiên Nguyên tông, môn chủ Kinh Hồng, Lãnh Vân Khanh cùng nguyên soái Hầu Diễn cũng an toàn rời đi.

Khi khung cảnh tĩnh lặng lại, thì mặt nạ gỗ vẫn đứng ở đó. Thân thể được bọc bởi một ngọn lửa màu xanh lam đang bốc cháy nhè nhẹ. Một cánh tay đã bị đứt đoạn, cái miệng lớn ở trước người chán nản khép lại vì chưa ăn xong thì đồ ăn đã bị đốt sạch.

Bạn đang đọc truyện *Họ Đã Tu Tiên Như Thế Đó* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 109: Thái Bình

Tiếng nổ kinh hoàng vang lên, kinh lực lan ra đốt cháy đất đai màu mỡ thành cát khô. Cây lá bên trong Âm Ảnh tông cũng tự bắt lửa mà cháy. Thi thể của các vị đường chủ đang ở rất gần phạm vi hỏa thiêu, cũng bị đốt thành tro cốt rồi tiêu tán vào hư vô.

Khói bụi còn mịt mờ thì tam lão của Thiên Nguyên tông cũng đã thi triển thủ đoạn của họ.

Sau khi đốt xong phù lục, bọn họ lấy ngón tay dính tro, vẽ hai vòng tròn lên trên mắt.

Hư ảnh của một dãy núi hiện ra. Dãy núi dài liên miên, hình dáng như một con rồng uốn lượn trong tầng mây. Đây chính là Tảng Thiên linh ở Trung Huyền Minh Châu, là lãnh địa của Thiên Nguyên tông.

Ba lão nhân bước ra một bước, thân thể của bọn họ chợt hóa nhỏ, trở nên mờ ảo như hư ảnh của Tảng Thiên Linh kia.

Tông chủ Tần Minh cũng bước đi theo ba vị lão tổ.

Một nữ nhân trang nhã mặc hồng bào sánh vai đi bên cạnh Tần Minh tựa như đã ở đó từ rất lâu.

Nữ nhân đoan trang nói:

- Kinh Hồng môn sau này sẽ có hậu tạ.

Phía sau hai người có một chiếc chiến xa hình dạng dữ tợn tựa đầu lâu của yêu thú cũng lăn bánh theo.

Giữa cát bụi mịt mờ, từng ngọn lửa xanh lam và kiếm khí vàng óng đan xen, lấp lóe theo nhịp điệu của tiếng nổ sát phạt. Thiên Nguyên tông, môn chủ Kinh Hồng, Lãnh Vân Khanh cùng nguyên soái Hầu Diễn cũng an toàn rời đi.

Khi khung cảnh tĩnh lặng lại, thì chỉ còn mặt nạ gỗ đứng ở đó. Thân thể được bọc bởi một ngọn lửa màu xanh lam đang bốc cháy nhè nhẹ. Một cánh tay đã bị đứt đoạn, cái miệng lớn ở trước người chán nản khép lại vì chưa ăn xong thì đồ ăn đã bị đốt sạch.

Chiếc đuôi xương của Dạ Xoa A Nhất lúc này đang vươn ra rất dài, uốn lượn dạo một vòng quanh Âm Ảnh tông. Trên cái đuôi xương xấu và gai góc đó có treo hai cái xác. Một cái xác bị nó xuyên qua tim, các xác ở phía khác thì bị nó xâu thủng một lỗ nhỏ bằng ngón tay cái ở ngay trên huyệt thái dương, mũi nhọn của đuôi nhô ra ở phía sau gáy của cái xác.

Bởi không ngờ được uy lực của Thái Bình kiếm trong tay Nhân Tộc lại có thể mạnh mẽ đến vậy, lão Dạ Xoa bị chiêu thức đồng quy vu tận của Linh Diệp chém rớt một cánh tay.

Lão càng không ngờ rằng hòa diễm tinh thần của một tên khôi lồ sư đến từ nhân loại lại có thể đốt phá niệm lực của lão.

Mặt nạ gỗ nhìn về phía ngoài Diệu Âm cốc, nơi người của Thiên Nguyên tông đứng lúc trước.

Lão thờ dài, có chút tiếc hận nhưng càng nhiều là mừng thầm. Nếu Thiên Nguyên tam lão và Kinh Hồng tiên tử còn ở lại và cũng dốc sức tấn công thì không biết là niệm lực của lão có chống cự được hay không.

Dạ xoa bực bội nghiêng răng:

- Nếu không phải vì tên tiểu tử này phá hoại hai căn thì ta đâu phải chật vật như vậy.

Lão đồ hết mọi tội lỗi cho thế giới tinh thần “khuyết tật” của A Nhất, vì sự khuyết tật đó mà lão chỉ có thể sử dụng được một bộ phận niệm lực, không thể hoàn toàn bộc phát ra sức mạnh để đè ép đám người kia xuống.

Chiếc đuôi rút lại đưa hai cái xác đến cho cái bụng đói. Nó không hề kén chọn da thịt của lão nhân vừa dai vừa khô, nhanh chóng há miệng mà nhai ngấu

nghe.

Sau khi ăn no nê, mặt nạ gỗ đi về phía quan tài của Tịch Diệt, nhẹ giọng nói:

- Cổ Thiên Ân! Ngươi đã vất vả rồi! Cố gắng tu hành cho tinh tấn, ngày sau đại đạo mở lối sẽ không thiếu phần của ngươi.

Một sợi niệm lực trắng bạc của lão rơi xuống, đem theo một chữ cuối cùng của Tấn Linh Quyết nhập vào mi tâm của Tịch Diệt.

Thân thể của Tịch Diệt phiêu phù trên không trung rồi chợt biến mất.

Có lẽ đạo tở đã được đưa đến Chiến Trường Quỷ Thần, bởi phần cuối của Tấn Linh quyết chỉ có thể tu luyện được ở nơi đó mà thôi.

Dạ Xoa leo vào cổ quan tài, chậm chạp nằm xuống sau đó chờ đợi trong yên lặng.

Thế nhưng chờ mãi mà vẫn không thấy cảnh tượng trang bức như mong đợi diễn ra, lão lên tiếng nhắc nhở:

- Thái Bình à Thái Bình! Không có Thiên Đế ở đây, ngươi nghĩ ngươi có thể chống đối với lão phu hay sao?

Hung ý thâm trầm trong tiếng cười và lời nói:

- Món nợ lúc này lão phu còn chưa tính với ngươi đi!

Dường như là đang sợ hãi, món đạo khí cao hơn trăm trượng run lên bần bật, lập tức thu nhỏ lại thành một đoàn kiếm.

Chuôi kiếm dài một gang tay được khắc thành một con rồng hai đầu. Đầu nhỏ ngậm viên ngọc đỏ như son, đầu lớn há miệng phun ra lưỡi kiếm dài hai gang tay.

Món đạo khí ngoan ngoãn chiếm một chỗ trong quan tài. Khí tức chí cương chí dương không ngừng đối chọi với Cửu U Thất Sát Nha.

Thân thể của quỷ dữ biến hóa trở lại thành một thanh niên cường tráng. Từng thớ cơ trên người tràn đầy lực lượng như muốn nứt toác ra khỏi lớp da sần sùi.

Nắp gỗ đóng kín cổ quan tài chứa thanh niên và đầy các món đồ vật linh tinh.

Pháp tắc của Diệu Âm cốc vuốt ve lên lớp sơn đen mượt, tô lên sắc màu của hư vô, dịu nhẹ và mơ màng, tựa âm thanh của gió. Sóng Vô Tận Hải tưởng chừng như cũng ngừng đập để đứa trẻ không nhà được an giấc.

Bạn đang đọc truyện *Họ Đã Tu Tiên Như Thế Đó* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 110: Nợ

Không phải là tưởng! Mà là sóng Vô Tận hải thật sự đã ngừng đập. Mặt đại dương lại bình an như mặt hồ.

Trong màn sương mờ mịt có hình bóng của một người chèo thuyền độc mộc ngang qua.

Thuyền không cập bến mà chỉ ngừng lại đôi chút rồi cũng rời đi theo màn sương, tiếp tục hành trình của mình.

Người chèo thuyền bốn ba một nhọc, cũng bởi vì lòng cao ngạo của một nữ nhân muốn có cả Vô Tận hải làm sính lễ.

...

Bên trong mật thất đầy sách của Dịch Cơ, A Nhất mở mắt!

Viên ngọc trên chiếc bàn đá tròn lúc này đang tỏa ra ánh sáng trắng nhạt.

Hai lão nhân vẫn đứng trước mặt hắn. Bọn họ trao đổi với nhau bằng cổ ngữ nên hắn không hiểu được họ đang nói về cái gì.

Mặt nạ gỗ vội vàng kêu lên:

- Âm Ảnh tông!

Nghe tiếng kêu của hắn, hai người kia dừng đối thoại quay sang, mặt nạ dạ xoa trấn an hắn:

- Sự tôn của ngươi không sao! Bọn người ác cũng đã bị đuổi đi rồi.

Tầng đá lớn trong lòng A Nhất cuối cũng được bỏ xuống, lòng dạ ấm áp vui mừng, A Nhất lại lia lia đập đầu với hai lão nhân tốt bụng.

- Đa tạ các tiền bối! Đa tạ các tiền bối!

Nhìn thấy chiếc mặt nạ của Nhân Hoàng liên tục bị đập đến trên nền đất, bà lão đeo mặt nạ cười nhíu mày phát tay khiến A Nhất bật ngửa.

Vị A Tu La vương nghiêm giọng nói:

- Còn lạ nữa ta chặt chân ngươi!

A Nhất vội vàng gật đầu.

- Đại ân đại đức của các tiền bối, văn bối không biết làm sao mới có thể đền đáp?

Lão Dạ Xoa vội vàng đỡ A Nhất đứng dậy, bàn tay nhăn nheo phui phui y phục trắng xóa không nhiễm hạt bụi của hấn.

- Nào! Nào! Ngươi một nhà đừng nói chuyện ơn nghĩa.

Bà lão cười lạnh một tiếng. Chiếc mặt nạ cười phúc hậu cũng khó che được sự khinh bỉ nồng đậm.

Khi A Nhất đã ngồi xuống ghế thì lão Dạ Xoa mới thở dài, lên tiếng:

- Vì phá luật mà đến nhân giới nên bây giờ niệm lực của lão phu đã bị tiêu hao rất lớn.

Nói rồi lão còn đưa tay lên che miệng ho liên hồi rồi giấu bàn tay kia sau lưng. Động tác của lão vụng về vô cùng, dường như sợ A Nhất không thể thấy được vết máu trên tay áo của mình vậy.

Mặt nạ cười cũng mặt dày thêm vào:

- Chiếc trâm ngưng thần vừa rồi vốn là của hồi môn của ta.

A Nhất nhìn bụi tóc lớn đầy trang sức của bà lão lão, cảm thấy dấu thiếu một cây trâm cài thì đầu tóc của bà bà vẫn còn rất lộng lẫy. Cũng chỉ nghĩ vậy mà thôi chứ hấn chẳng dám đề lời ra khỏi miệng.

Ngay cả mẫu thân hấn cũng có cất giữ mấy món đồ hồi môn quý giá, lâu lâu lại đem ra ngắm nghía có vẻ rất quý trọng.

Nghĩ đến giá trị của bảo vật đó, thanh niên cứng người, tay nắm chặt lấy vạt áo. Trước giờ hấn chẳng có tiền tài gì cả, chỉ được cái thân thể bền bỉ.

Hai người già im lặng để áy náy và lo lắng ngấm sâu vào tâm tư của tên hậu bối.

Một hồi lâu sau, cảm thấy thịt đã thấm đẫm gia vị, mềm mại ngon miệng, lão Dạ Xoa mới lên tiếng:

- Ngươi xem! Điển tích ở nơi đây càng lúc lại càng nhiều. Cái gia đình nhỏ này thì...

Lão thở dài một hồi rồi nói tiếp:

- Người thì già yếu, người thì công sự đầy người, kẻ thì lại lười biếng, kẻ thì không thèm quan tâm. Nếu như tiểu tử ngươi có thể giúp chúng ta phân loại, sắp xếp sách vở một chút thì thật tốt biết bao!

Nghe vậy, đôi mắt A Nhất sáng rực lên, nhưng sau đó hấn lại buồn bã nói:

- Văn bối không biết chữ.

Không phải hấn ái ngại vì bản thân không biết chữ mà là vì hấn nghĩ hai lão nhân tốt bụng đã cố giao một việc thật dễ dàng cho hấn để hấn trả nợ, vậy mà hấn vẫn không thể thực hiện được.

Lão Dạ Xoa cười nói:

- Không sao, không sao! Không biết thì có thể học.

A Nhất không chần chờ nói:

- Văn bối nhất định sẽ cố gắng.

Mặt nạ Dạ Xoa hài lòng gật đầu.

Trong một tích tắc, A Nhất cảm thấy nụ cười dữ tợn trên chiếc mặt nạ Da Xoa ấy vậy mà lại hiền từ và đáng kính biết bao nhiêu.

Mặt thất tuy khá cao và rộng, sách chất đầy bốn bức tường thế nhưng nếu chỉ là phân loại sắp xếp, hần nghĩ cũng không tốn thời gian quá lâu.

A Nhất tự hứa với lòng dầu nhiệm vụ này hai lão nhân tạo ra để hần không cảm thấy áy náy thì hần vẫn sẽ cố gắng làm thật tốt.

A Nhất vô tình đã quên mất lời dặn của sư tôn:

- Đeo mặt nạ mãi thì nó sẽ trở thành gương mặt thật.

...

Ngoạ Long thành, bên trong tổng bộ Nhất Vấn Lâu, không lâu sau cuộc chiến của Âm Ảnh tông.

Tổng quản Đường Thế bước vào phòng của lâu chủ. Nhìn bốn ngọn đèn dầu lấp lóe, Đường Thế sững sờ đến khó thở, ánh mắt đờm buồn trong chốc lát rồi cũng trở lại như thường.

Lão bỏ qua nghi thức vấn an, cúi người trước cái giường lớn rồi bấm báo:

- Cuộc chiến ở Âm Ảnh tông đã kết thúc, Thiên Âm chi hồn quá mức mạnh mẽ, không ai có thể đoạt được nó cả.

Từ phía sau chiếc rèm hoa, giọng nói bán nam bán nữ quen thuộc vang lên:

- Bên phía Thiên Nguyên tông thì sao?

- Biểu hiện của Thiên Nguyên tông rất kỳ lạ. Thứ bọn họ muốn không phải là Thiên Âm Chi Hồn, mà là một chiếc mặt nạ... Tuy đã chuẩn bị rất kỹ lưỡng thế nhưng bọn họ cũng thất bại.

Từ phía sau rèm hoa chỉ có yên lặng.

Đường Thế lấy ra một miếng ngọc giản rồi dùng hai tay dâng lên.

Sau khi miếng ngọc giản rời tay lão rồi bay vào trong rèm thì tổng quản Đường Thế cũng lùi ra ngoài, bước chân không chút chân chừ, tự nhủ hôm nay sẽ là lần cuối cùng lão đến đây.

Bốn ngọn đèn dầu bùng cháy rồi tắt lịm, bởi tin tức về cuộc chiến ở bên trong ngọc giản.

Bạn đang đọc truyện *Họ Đã Tu Tiên Như Thế Đó* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 111: Một sách

Lúc nhỏ bởi nhà quá nghèo nên A Nhất không được học hành. Hần vẫn thường đứng bên ngoài hàng rào tre để nghe thầy đồ giảng bài và ganh tị với những đứa trẻ đang gật gà gật gù trong lớp học.

Có lẽ vì thế mà khi nhìn giấy trắng, bút lông và khiên mực đen ở trước mặt, trong lòng A Nhất hớn hờ không thôi.

Lão Dạ Xoa đứng bên cạnh A Nhất bắt đầu giảng giải bài học đầu tiên:

- Từ thuở ban sơ của Kiếp Trụ, thần thức nguyên thủy sáng tạo ra cổ ngữ để thể hiện ý chí của nó với Tứ Đại...

A Nhất cố gắng ghi nhớ từng lời từng chữ của lão Dạ Xoa. Trong lòng vui vẻ nên trí nhớ cũng tốt hẳn ra.

- ... Bởi vì thế một âm một chữ của cổ ngữ, tùy theo niệm lực của từng người mà nó có thể ẩn chứa ngàn vạn ý nghĩa.

A Nhất vội gơ tay, lão dạ xoa cũng ngừng giảng.

- Nói đi!

- Thưa... tiền bối! Niệm lực là gì?

- Sau này gọi lão phu là Tự Tại. Còn về niệm lực thì... người nghĩ sao thì nó là vậy.

A Nhất vẫn không hiểu, muốn hỏi tiếp nhưng Tụ Tại đã lại giảng bài:

- Cổ ngữ viết ra khó hơn nói, khi đọc lại dễ hiểu hơn khi nghe. Đọc một chữ hiểu vạn lời, vô cùng tiện lợi.

Lão nhất bút, viết xuống một chữ trên giấy.

Chỉ thoáng nhìn thấy một chữ trên giấy, cơ thể A Nhất liền đông cứng như đá, đỉnh đầu muốn nứt toác.

Khi thầy đồ Tụ Tại lấy tay che chữ đó lại, A Nhất mới lấy lại thần trí. Hai tay vội ôm lấy đầu mà thờ dốc.

- Hiểu chưa?

- Vâng bối hiểu rồi!

- Tốt! Tốt!

Nói rồi lão lại tiếp tục thao thao bất tuyệt.

...

Cứ như thế, sau năm năm kiên trì học tập cùng lão Dạ Xoa thì hán cũng có thể đọc và viết ngôn ngữ của nhân giới và hiểu được cổ ngữ căn bản.

Có điều, tất cả những sách mà lão Dạ Xoa dùng để dạy hán đều là sử ký khô khan. Bởi vì ảnh hưởng của pháp tắc thời gian mà hán cũng không nhận ra năm năm đã trôi qua.

Đối với A Nhất, năm tháng đã là nhiều.

Trong quãng thời gian này, bà lão đeo mặt nạ cười cũng có đến đây vài lần, dĩ nhiên không phải đến để thăm hán mà là để cá cược với lão Dạ Xoa. Thi thoảng A Nhất cũng có để ý nghe đối thoại của họ, tuy có chữ hiểu chữ không nhưng hán biết rõ một điều là cá cược của hai vị tiên bối này rất đáng sợ.

Có một người mà A Nhất mong muốn được gặp mặt để tạ lỗi lại không xuất hiện. Lần đầu tiên khi hán đến đây, bởi vì tưởng rằng mình đang nhập mộng, hán đã nói chuyện không có lễ phép với vị tiên bối đeo mặt nạ hồ ly.

- Hi vọng tiên bối ấy sẽ không để tâm.

...

A Nhất học càng nhiều thì thời gian trôi càng nhanh. Chớp mắt trận chiến ở Âm Ảnh Tông đã trở thành quá khứ của 10 năm về trước.

Lúc này, trong mật thất đầy sách chỉ có mỗi mình mặt nạ gỗ vô bi vô hi.

Con một sách này đang cầm cùi dùng ngón tay lần theo những ký tự trên sách, tay kia cầm một cuốn ngọc giản lớn đặt sát mặt nạ gỗ, miệng lầm bầm:

- Minh Kỷ năm 1560, Huyền Không đại lục. Thiên gia đệ tam, Thiên Minh Nguyệt điều động U Linh cổ cầm khổng chế Cổ giới, tấn công đại lục. Nhân tộc Vân Dung mở Cửu Cung Kết Giới, đánh bại Thiên Minh Nguyệt.

- ...

- Minh Kỷ năm 8888, Huyền Không đại lục, nhân tộc Hàn Cẩn Dương đắc quả vị La Hán.

Hán dừng tay, lật qua mấy trang khác vì có một đoạn lớn đã bị tô đen.

- ...

- Sát Kỷ năm 1111, Thiên Nhân tộc A Nhất...

Đang học tập thì hán thấy tên của mình, cổ ý chỉ trên sách nói cho hán biết đó là hán chứ không phải là một người cùng tên.

A Nhất sờ sờ vội vàng bỏ ngọc giản xuống, đóng sách lại, cẩn thận sờ mó bìa da cũ kỹ. Trên bìa có dấu ấn của ba chữ Tân Huyền Không. Cuốn sách này rõ ràng là đã rất lâu đời rồi.

A Nhất cười một mình:

- Mình đọc quá nhiều nên mờ mắt rồi.

Hán phát tay, viên dạ minh châu lớn giữa bàn liền đổi thành một viên ngọc khác, tỏa ra ánh sáng màu vàng dịu nhẹ. Không phải do linh lực mà là niệm lực.

A Nhất hít vào một hơi lấy lại tinh thần, lại mở sách ra đọc lại một lần nữa.

- Sát Kỷ năm 1111, Thiên Nhân tộc A Nhất, Vô Linh Căn, Khuyết Thần Hồn lại vượt qua được thí luyện U Minh Táng. Thượng thiên cảm động, đại địa thương xót, đồng khâm điểm Nhân Hoàng.

Mặc kệ da đầu tê rần, A Nhất vẫn tiếp tục đọc:

- Sát Kỷ năm 1111, Huyền Không đại lục, Dạ Xoa vương Tự Tại Âm rót niệm lực vào Nhân giới, cô hồn dã quỷ hưng thịnh 500 năm.

Phía sau dòng đó là giấy trắng. Tất cả những trang sau đều là giấy trắng.

Gương mặt A Nhất giãn ra, hần cười nói:

- Tự Tại tiền bối lại đùa giỡn với mình rồi!

Có tiếng nói của nữ nhân vang lên bên cạnh hần:

- Tiểu đệ đang đọc gì mà vui vẻ vậy?

A Nhất giật mình xoay đầu liền nhìn thấy dáng người thướt tha của nữ tử đang đứng bên. Cổ áo rộng lộ một bên vai tỏa hương lan rừng. Đôi mắt hồ ly trong trẻo và tinh xảo đang nhìn hần chứa đầy ý cười.

Hần vội đứng lên vòng tay hành lễ. Hần sớm đã phát hiện các nghi lễ của Âm Ảnh tông cũng giống hệt Dị Cơ.

- Lần trước vẫn bối vô tri, mạo phạm tiền bối. Mong tiền bối rộng lượng bỏ qua!

Nữ nhân đeo mặt nạ hồ ly cầm cuốn Tân Huyền Không lên đọc trang mà A Nhất đang đọc, không thấy gì thú vị, nàng cảm nó bước đến kệ sách. Vừa đi, miệng vừa lên tiếng trêu ghẹo:

- Ôi chào! Người là ai? Tiểu đệ bá đạo của ta ở đâu rồi?

Nhớ lại những gì hần nói lần trước, lỗ tai A Nhất đỏ bừng. Hần chỉ dám “bá đạo” trước mặt đám oan hồn mà thôi, với các tiền bối tiên nhân, hần nào có dám.

Mặt nạ hồ ly để cuốn Huyền Không lên kệ, lấy ra một cuốn sách khác, trông dày hơn rất nhiều lại có vẽ cũ kỹ hơn.

Nàng đặt cuốn sách xuống bàn rồi kéo hần ngồi trở lại.

- Tỷ tên là Phương Khả Nhi, đừng một chữ tiền bối hai chữ tiền bối, tiểu đệ cứ gọi ta Nhi tỷ là được rồi. Tiểu đệ mới học cổ ngữ thì đừng nên đọc những quyển sách khô khan đó. Đệ đọc thử quyển này xem.

A Nhất nhìn cuốn sách dày cộm trước mặt. Phía trên có viết mấy chữ, Long Nhất Thiên Hạ. Nét bút đậm và dứt khoát, tràn đầy bá khí khiến tim hần cũng đập nhanh hơn.

Phương Khả Nhi lật sách cho hần. Dòng đầu tiên của trang sách đã khiến A Nhất hít thở không thông:

- Tiên lộ không dung quả nhân thì quả nhân liền diệt tiên lộ.

Niềm lực từ trong câu chữ không mang theo trầm luân oán hận mà chỉ có một cỗ khí thế cổ chấp, ngạo nghễ đối mặt với thiên địa.

A Nhất chậm rãi lấy ngón tay dò đọc từng chữ, càng đọc thì hần càng bị những dòng sát phạt và nội tâm của nhân vật chính cuốn hút.

Phương Khả Nhi ngồi xuống bên cạnh A Nhất. Nàng chống cằm nhìn hần đọc sách. Mắt Phương trong veo mãi không đành lòng buông bóng hình nam tử.

Bạn đang đọc truyện *Họ Đã Tu Tiên Như Thế Đó* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 112: Hào Khí Vạn Trượng

Long Nhất Thiên Hạ

Long Nhất là một tộc nhân của Long tộc, bởi vì một loại thể chất gọi là Tị Linh thể mà không thể tu luyện linh lực, vô duyên với tiên lộ. Thế nhưng bằng nghị lực của bản thân, hắn cường hóa thân thể; bằng đôi bàn tay thép, hắn chiến đấu thắng thần bảo vệ Yêu giới; bằng một bầu nhiệt huyết nóng bỏng, hắn ngồi lên ngôi vị Long Vương, lập ra trật tự.

Nhưng những khi một mình, nam nhân ngao mạn lại ngưỡng vọng ánh trăng đêm mà rơi lệ, cõi lòng buồn bã bởi hắn biết tất cả đều là vô nghĩa. Linh thạch nhiều như cát biển, những món đạo khí mạnh mẽ hay đan dược nghịch thiên, đối với hắn đều là vô nghĩa. Bởi đặc tính của Tị Linh thể, khi những tài vật đó vào tay hắn, linh lực bên trong sẽ tan biến thành sương khói.

Những người thân cận trước mặt thì tỏ ra kính nể nhưng sau lưng thì lại thầm khinh thường hắn, bởi cho dù hắn mạnh mẽ đến đâu đi nữa thì cũng chỉ là phàm thể.

Sao băng tuy đẹp nhưng lại sớm tắt. Một kiếp điên cuồng, đầy thăng trầm của Long Nhất cũng phải đến hồi kết.

Lúc cảm thấy thọ nguyên sắp tận, hắn tự chôn cất chính mình trong Long tộc mộ địa.

Long Nhất Thiên Hạ cũng nhanh đến dòng cuối cùng:

- ... Trước khi chết có thể thoải mái uống bát rượu lớn, ăn miếng thịt to, cuộc đời này ta đã sống đủ.

Hào khí nóng bức đập ra khiến A Nhất rất mặt. Nam nhân một đời tự cường, đến lúc thọ nguyên sắp cạn, thà tự kết liễu bằng rượu độc cũng không muốn chết già.

A Nhất đóng cuốn sách lại lo lắng hỏi Phương Khả Nhi:

- Tiền bối...

Vừa nói ra hai chữ tiền bối thì đôi mắt phượng của hồng nhan đã có chút bức bối.

Hắn vội sửa lời:

- Nhi tỷ! Thế bây giờ, long mộ sao rồi?

Nếu cuốn sử ký do tự tay Long Vương Long Nhất viết ra nằm ở đây thì chứng tỏ có người đã khai quật mộ địa của hắn. A Nhất hi vọng những người đó không xúc phạm đến thi thể của nhân vật đáng kính ngưỡng này.

Nữ nhân cười khúc khích nói:

- Long vương Long Nhất thật ra rất kiệm lời, quyển sách này là do một tiểu la ly luôn kính ngưỡng hắn thêm mắm thêm muối vào các cổ sự rồi viết ra mà thôi!

Nghe vậy A Nhất cũng thờ phào.

Bốn chữ Long Nhất Thiên Hạ như muốn phá bìa sách mà ra ngoài kia làm hắn suy nghĩ về cuộc đời của hắn. Nếu như hắn có được một phần mười ngao khí của Long Nhất thì có lẽ cuộc sống của hắn sẽ tốt đẹp và có ý nghĩa hơn.

A Nhất vuốt ve bìa sách nóng ấm, xin xỏ một chút ngao khí trùng thiên kia.

A Nhất cười cảm khái:

- Thì ra là sách do một đứa trẻ viết, hèn gì khi đọc mình không cảm thấy đau đầu chút nào!

Nghĩ đến đây mặt nạ gỗ chợt nảy ra sáng ý, lại hỏi mặt nạ Hồ Ly:

- Nhi tỷ còn biết sách nào dễ đọc như vậy nữa không?

Có lẽ là vì không cảm thấy mệt mỏi, cũng có lẽ là bởi vì ý chí nóng bỏng như thái dương của quyển sử ký mà hắn không nhận ra mình đã ngồi đọc một quyển sách hết ba ngày ba đêm. Chưa gì đã muốn đọc một quyển khác.

Mặt nạ hồ ly vẫn chống cằm nhìn hắn, đôi mắt phượng chớp lên ánh sáng tinh nghịch:

- Nếu đệ muốn đọc sách dễ thì phải tìm ở bên ngoài.

Lẽ ra cuốn Long Nhất Thiên Hạ không vào được đến đây nhưng sau khi nàng trở thành Yêu Hoàng thì bút tích của nàng tự động được dời vào trong này.

A Nhất nhìn quanh, mặt thất rõ ràng chỉ có bốn bức tường, không có lối ra.

- Là ngoài kia!

Mắt phượng nhìn về phía viên ngọc lớn ở giữa bàn.

A Nhất cũng dõi mắt nhìn theo.

Nhìn thật kỹ bên trong cái ánh sáng vàng vạc ngay chính giữa viên dạ minh châu, hần mờ mờ thấy một khung cửa sổ nhỏ bằng nửa lòng tay. Bên ngoài khung cửa sổ là thế giới của mây vụ và tinh quang. Ở nơi đó có một tròng mắt vươn ra hàng vạn cánh tay xương xẩu đang phân loại và sắp xếp những vật mềm mềm trong suốt như sữa nước. Bên trong mỗi con sữa nước lại có một khóa Dạ Minh Châu sáng rực.

Bởi vì muốn thấy rõ cảnh tượng ở "bên ngoài", A Nhất chăm chú nhìn. Một lúc sau, thì đồng tử của tròng mắt cũng bắt đầu nhìn lại hần, vạn cánh tay xương vẫn không ngừng sắp xếp những con sữa nước.

Có lẽ nó bực mình vì có người mãi chăm chăm nhìn nó làm việc, tròng mắt ném một con sữa nước về phía A Nhất.

Mặt nạ gỗ chưa kịp gạt mình thì một cuốn sách từ hư vô đã hiện ra, đập thẳng vào mặt hần rồi rớt xuống bàn.

Đầu A Nhất xoay mòng mòng, nữ nhân bên cạnh thì đang cười ha hả,

- Nhi tỷ! Thứ đó là gì vậy?

Nghe A Nhất hỏi, nữ nhân ngừng cười, ngáp dài rồi trả lời:

- Đệ nghĩ nó là thứ gì thì nó sẽ là thứ đó.

Nói đến đây, Phượng Khả Nhi gục người xuống bàn, nhắm đôi mắt phượng. Tiếng thở đều đều vang lên cho biết nàng đã say giấc. Thân ảnh yếu điệu nhanh hóa thành làn sương trắng rồi hòa tan vào hư vô, rồi khỏi Dị Cư.

A Nhất vội nói theo:

- Đa tạ Nhi tỷ!

Hần cầm lên quyển sách mà tròng mắt quăng cho hần. Phía trên có hai chữ, "Song Tu".

Bạn đang đọc truyện *Họ Đã Tu Tiên Như Thế Đó* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 113: Là ai luẩn quẩn không yên?

Nhìn hai chữ Song Tu bay múa trên nền bia màu hồng phấn, thoang thoảng hương dạ lan, A Nhất liền chán nản bỏ nó sang một bên.

- Đây hần là phương pháp tu hành của các thiên tài tu luyện có thể nhất tâm nhị dụng, song song tu hành hai pháp quyết.

Một kẻ không có linh căn, thiếu khuyết thần hồn, phải tốn hơn một trăm năm mươi năm mới có thể từ Hỗn Nguyên cảnh lên Tụ Nguyên cảnh thì nào dám so sánh với đám quái thai sinh ra để tu luyện đây.

A Nhất tự nhủ một lần không được thì có thể thử tiếp lần nữa.

Hần lại nhìn ra ngoài, mong muốn tròng mắt sẽ ném cho hần một cuốn sách thích hợp.

Tròng mắt thì vẫn bận rộn sắp xếp mấy con sữa trong tròng. Những viên dạ minh châu bên trong mỗi con sữa có độ sáng khác nhau, đủ hình dáng và màu sắc.

Hần nhìn con mắt một hồi lâu sau thì con mắt cũng nhìn lại hần. Thế nhưng nhìn mãi vẫn không có quyển sách nào đập vào mặt hần nữa.

A Nhất không bởi vậy mà nản lòng, vẫn cố kiên trì. Thời gian càng trôi qua thì cảm xúc bất an khó tả càng hò hét trong đầu. Nhiều lần hần muốn ngoảnh mặt đi thế nhưng tham muốn tri thức bành trướng khiến hần không nỡ.

- Chỉ một lát nữa thôi!

Hần cứ dặn mình như vậy, một lát rồi lại một lát.

Ấy thế mà càng nhìn thì tròng mắt vạn tay kia càng mờ ảo, những con sữa trong veo lại càng vô hình.

Khung cửa sổ nhỏ bằng một lòng tay thì cứ lớn dần lên. Lực lượng không gian bắt đầu bị bóp méo.

Thế giới của mây mù và tinh quang đủ lớn để trở thành bên ngoài, để rồi kẻ bị nhốt ở bên trong chỉ mong được thoát ly.

A Nhất không nhìn được nữa, thò tay ra khỏi cửa sổ.

Bàn tay hần lảng nghe trông mắt kia lên tiếng:

- Nó là kẻ tò mò hay là kẻ dửng dưng?

Lời nói bằng cổ ngữ không hề có ý đe dọa cũng chẳng có tiếc thương mà là bằng quang, tựa tiên tri đoán mệnh.

- ... Dẫu là gì đi nữa thì nó sẽ phải gãy dựa. Nhưng rồi một ngày... một ngày, nó sẽ quy ngã. Ngày hôm đó nó sẽ bị thôn phệ.

Mùi tanh tươi của máu và vị mặn của nước mắt bất ngờ ập đến, xộc vào mũi họng của A Nhất khiến hần khó thở, giãy giụa.

A Nhất lờ mờ thấy sương khói và ánh sao của thế giới bên ngoài hóa thành một đoạn hình ảnh.

Hần thấy mặt nạ dạ xoa và mặt nạ cười dẫn mặt nạ gỗ đến một nơi u tối nhưng sạch sẽ rồi bảo hần ngồi lên vương tọa tinh xảo.

Mặt nạ gỗ vui vẻ ngồi xuống thế nhưng sau khi ngồi xuống thì liền không thể đứng lên được nữa.

Bắt từ bắt diệt.

Trong vô tận năm tháng, kẻ ngồi trên ngai vàng không sống mà cũng không chết, chỉ cầu được nếm trải một chút cảm giác. Không cần phải là hạnh phúc, ngay cả đau khổ cũng tốt, hần chỉ muốn nếm trải thứ gì đó. Nhưng thứ duy nhất hần có thể cảm nhận là hư không lạnh lẽo tuần hoàn bên trong mạch máu.

Sự tĩnh lặng và bình yên mà tâm can mặt nạ gỗ kia luôn thầm mong đợi lại trở thành kẻ thù duy nhất và tuyệt đối của hần.

...

Khi đoạn hình ảnh của vị vương giả cô tịch chấm dứt, cổ ngữ lại vang lên:

- Khi nó là núi, khi nó là biển, nó sẽ hát khúc nhạc nào? Khi nó là hư không, khi nó là thời gian, nó lại sẽ hát khúc nhạc nào?

Sau khi đã nói lời cần nói, đồng tử của trông mắt cũng không còn chú ý đến A Nhất nữa. Vạt cánh tay xương xẩu kia vẫn không ngừng sắp xếp những con sứa trong suốt.

Khung cửa sổ nhỏ lại rồi biến mất sau ánh sáng nhạt nhòa của viên dạ minh châu lớn ở giữa bàn.

A Nhất không đủ năng lực để thấu hiểu Thiên Cơ và Địa Cơ ẩn chứa trong cổ ngữ phức tạp thế nên lời nói của trông mắt vạt tay chỉ như nước chảy lá mòn.

Hần mãi ngồi đó chết lặng cho đến khi tiếng nói của Tự Tại đánh thức hần:

- Tiểu bối!

Mặt nạ quý ở phía bên kia chiếc bàn tròn bị ánh sáng mờ ảo từ viên ngọc giữa bàn làm nổi bật lên sự dữ tợn khát máu.

Nghĩ rằng Tự Tại có thể giải thích cho hần, A Nhất vội vàng kể lại:

- Tự Tại tiền bối! Vừa rồi bên ngoài kia có con quái vật, nó nói...

Đối với những lời của trông mắt vạt tay, A Nhất không hiểu được hết lại cố giải thích bằng ngôn ngữ thông thường. Bởi vậy mà lời thốt ra hoàn toàn vô nghĩa.

- ... Thiên cơ do máu chống kiếp mà mà không đổi thay đổi duy trì này sau này sinh không không...

Ở phía đối diện, Tự Tại đang nhìn hần như kẻ tâm thần:

- Tiểu bối! Ngươi nói "bên ngoài" là sao?

A Nhất chỉ chỉ vào viên dạ minh châu lớn ở giữa bàn, cố giải thích:

- Bên ngoài kia!

Nghĩ rằng A Nhất bị cổ ngữ ảnh hưởng nên đã bị loạn trí. Tự Tại lắc đầu thờ dãi.

- Tiểu bối! Không cần phải gấp rút. Học tập cổ ngữ không phải là việc một sớm một chiều.

Vì sợ tình cảnh này, lão chỉ cho hắn học những sử sách đơn giản nhất, không chứa niệm lực hỗn tạp. Ấy vậy mà...

A Nhất lại cố tập trung vào viên dạ minh châu trên bàn thể nhưng hắn không thấy gì ngoài ánh sáng vàng vọt.

Dạ Minh châu chỉ là đồ soi sáng.

- Không phải! Không phải! Vẫn bối biết rõ mình vẫn tinh táo! Bên trong viên ngọc kia có một cái cửa sổ nhất nhỏ. Phía ngoài cửa sổ có tròng mắt vuron ra hàng vạn cánh tay. A! Nó còn ném cho vẫn bối một quyển sách...

Mặt nạ gỗ nhìn trên bàn đá thi thấy cuốn sử ký “Tân Huyền Không” vẫn còn nằm yên ở đó.

- Tại sao? Tại sao lại...

Hắn vẫn nhớ rất rõ, Phương Khả Nhu đã để cuốn sách này lên kệ bên phía kia...

A Nhất vội đứng dậy, chạy lại phía bên kệ sách lúc trước. Dò từ quyển này sang quyển khác.

- Ác Cổ, Công Đức Ma Vương, Vô Sắc Giới, Âm Dương Kỳ Chí Di, Thần Tính, Cháp Tiên, Thập Nhị Nhân Duyên, Thượng Tàng Tu Di, Linh Lực Uy...

Từng quyển từng quyển nhưng vẫn không có quyển “Long Nhất Thiên Hạ” dày cộm kia.

Vẫn không bỏ cuộc hắn quay lại nói với Tự Tại, giọng nói buống bình.

- Tự Tại tiền bối! Lúc nãy, Phương Khả Nhu tiền bối rõ ràng có đưa sách cho vẫn bối đọc.

Nghe đến đây, lão liền cười lớn nói:

- Tiểu tử! Bỏ đi! Ngươi bị hồ ly tinh đó lừa giỡn rồi. Tất cả là ảo giác mà thôi. Không có Long Nhất Thiên Hạ cũng chẳng có tròng mắt vạn tay ở “bên ngoài”.

Lời nói làm bước chân của A Nhất say mềm. Hắn ngồi phịch xuống ghế, khó khăn chấp nhận:

- Là vẫn bối không tinh táo?!

Nhìn thấy bộ dáng bị mất hồn, lão quyết định xóa bỏ bài dạy hôm nay

...

Không lâu sau khi Tự Tại rời đi, A Nhất cũng bình tâm trở lại. Dù là mộng, là thật hay là mộng trong mộng thì hắn vẫn sẽ là hắn. Việc duy nhất mà hắn có thể làm là sống.

Mặt nạ gỗ lại lật trang sách cũ, chăm chỉ quần quai.

Bạn đang đọc truyện *Họ Đã Tu Tiên Như Thế Đó* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 114: Đào Mộ!

Ở Huyền Không đại lục, không lâu sau cuộc chiến thì cũng có kha khá tu sĩ đến Âm Ảnh tông để kiếm vận may. Dĩ nhiên Tiên Cảnh và Thần Cảnh của các tông môn còn chưa diễn rõ đến mức vì chút cơm thừa canh cặn mà làm liều, gánh chịu rủi ro và chạm với Huyết vực, bây giờ đã là Độc Tôn Tây Châu

Thế nhưng đối với các tán tu và đệ tử luôn phải chật vật kiếm tài nguyên tu luyện thì đây có thể là cơ duyên lớn giúp họ đổi đời.

Không chỉ có bọn họ, ngay cả các đệ tử tiêu biểu của tam tông, ngũ môn cũng liều mạng đến đây.

Người ta nói đúng, không thấy quý thì không sợ quý!

Ngoài những người trong cuộc ra thì không ai biết chuyện gì thật sự xảy ra trong trận chiến đó cả. Thiên Nguyên tông và Kinh Hồng môn im hơi lặng

tiếng. Cỏ Khôi môn mất đi một vị thái thượng trưởng lão, Ý Linh môn mất đi một phó môn chủ, Thất Tâm môn mất đi một vị lão tổ. Bọn họ dĩ nhiên không muốn rêu rao chuyện chiến lực bị suy giảm thế nên càng im lặng.

Nhiều gia tộc và môn phái ngờ ý muốn mua tin tức từ Nhất Ván lâu thế nhưng lâu chủ chỉ lắc đầu từ chối, cũng chẳng màng làm bộ điều động nhân lực để điều tra.

Sự tình càng kỳ bí như thế thì lại càng có nhiều lời đồn thổi. Một đồn mười, mười đồn trăm. Tây Ngưu hóa châu chưa bao giờ có đông đúc tu sĩ đến viếng thăm như vậy.

Bởi linh khí thưa thớt và không ổn định của Tây Ngưu hóa châu mà nhiều phạm nhân có dịp nhìn thấy tiên thuyền ẩn hiện. Vài kẻ nhiều chuyện rêu rao từ thôn nhỏ đến thành thị.

...

Nhiều người liều mạng đến thì cũng có nhiều va chạm, nhưng cũng chỉ miệng lưỡi đôi câu, rất ít khi động thủ. Không phải là vì yêu hòa bình mà là không có lực lượng pháp tắc đặc thù bảo hộ, pháp thuật được thi triển ở Tây Châu luôn mang theo tỷ lệ phản phệ nhất định.

...

Màn đêm của Âm Ảnh tham lam hít lấy hít để ngọn gió Tây Bắc.

Đôi hạc trắng đem một đôi nam nữ bay ngược gió hạ xuống Âm Ảnh tông.

Nữ tử hồn nhiên năm nào bây giờ tóc đã điểm bạc, mặt hoa da phấn khó che giấu được nỗi ưu sầu trong mắt.

Đôi mắt đượm buồn chứa bóng lưng của trung niên trước mặt.

Bạch Mộ Ngôn bởi căn cơ không vững và tâm nhập ma chướng, độ kiếp Tiên Tâm cảnh lần thứ nhất thất bại, may mắn giữ được mạng nhưng tư cách làm đệ tử truyền thừa đã không còn.

Trong lúc họ Bạch điên điên dại dại ngầy ngốc ở Thủy Vân Phong thì Lục Linh đã hết mực chăm sóc cho hắn, giúp hắn hồi phục.

Nàng cũng không hối tiếc, bởi nàng biết rõ thiên phú của mình. Thiên phú của nàng không cao, cố gắng mãi mới vượt qua Tụ Nguyên cảnh, bước vào Thần Thông cảnh đã là giới hạn cuối cùng.

Ban đầu, nàng giúp đỡ Bạch Mộ Ngôn có lẽ là vì Triệu Duệ. Nhưng bây giờ thì việc nàng lo lắng cho hắn đã trở thành một thói quen.

Vị phong chủ tu vi thượng thần của Thủy Vân Phong vừa bị ẩn qua đời nên không ai chú ý đến việc nàng tự tiện rời núi đi theo họ Bạch.

...

Nữ tử thân thiết kéo đạo bào của trung niên:

- Mộ Ngôn! Âm khí nơi này không thích hợp với đệ. Chúng ta mau trở về thôi.

Lục Linh cảm thấy không đắc được Tiên Tâm không phải là đường cùng. Trở thành một chấp sự nhỏ trong tông môn thì cũng không tồi, góp chút sức lực đổi lấy cơm ngon áo đẹp, cuộc sống sung túc. Cho dù là có người xem thường đi chăng nữa thì cũng chẳng ai dám nói ra khỏi miệng.

Họ Bạch đáp lời, chân vẫn không dừng lại:

- Sư tỷ, người hà tất phải cực khổ như vậy?

Nữ tử ngừng chân, tiếng nói đuổi theo:

- Câu đó phải là ta hỏi đệ mới đúng!

Bạch Mộ Ngôn quay lưng, sắc mặt phờ phạc nhưng đôi mắt vẫn sáng như gương.

- Cho dù chỉ còn một tia hi vọng thì đệ sẽ không bao giờ bỏ cuộc.

Kẻ từ bỏ ước mơ dù có thể sống tốt lại có ý nghĩa gì.

Nữ tử nài nỉ:

- Mộ Ngôn à! Chúng ta về đi!

Trung niên mặc kệ lời nói của nàng, bước chân hơi run rẩy chưa bao giờ chùn lại, thẳng tiến vào Âm Ảnh tông.

Mục tiêu của Bạch Mộ Ngôn là pháp môn tu luyện của Âm Ảnh tông. Hắc độ kiếp Tiên Tâm thất bại một lần, căn cơ sụp đổ. Giờ chỉ trông mong có thể tìm được một đường đi khác.

Mặc kệ là đường vòng của Âm Ảnh tông hoặc đường tắt của Huyết vực. Chỉ cần có thể bước đi tiếp trên đại Đạo thì cái giá nào hắc cũng có thể trả.

...

Những tu sĩ ở bên trong di tích của Âm Ảnh tông đang tụ năm tụ bảy cũng chỉ thoáng đánh giá thực lực của hai người vừa đến một lúc mà thôi, lại tiếp tục sự nghiệp đào bới của họ.

Vì là ở Tây Châu nên bọn họ không dám thi pháp, một phần vì sợ phản phệ, một phần vì muốn tiết kiệm linh lực cho việc chạy trốn và chiến đấu khi cần thiết.

Hầu hết đều dùng sức, huy động cuộc xềng để đào bới. Có kẻ dùng súng vật, có kẻ lại có hạ nhân phụ giúp. Điểm tương đồng duy nhất là đôi mắt của tất cả đều chú ý đến phần bản thân thì ít, chú ý đến phần của người khác thì nhiều

...

Trong trận chiến đó, Viêm Hỏa Xung Thiên của vị lão tổ Cổ Khôi Môn đã đoạn tuyệt tất cả sinh cơ của mảnh đất màu mỡ này. Bây giờ thì nó lại phải chịu đào bới của đám tu sĩ.

Duy chỉ có một thiếu nữ mặt che lụa trắng đang ngồi nhập định ở một góc.

Bộ áo váy vàng khiến thân hình bé nhỏ tựa đoá mai nở trong đêm đen.

Mọi người đào đất còn nằng thì đang bận rộn đào một khoảng không gian.

Vị thánh nữ này vậy lại có thể vượt ra khỏi Lãm Kính Thiên La của sư tôn để trốn đến đây, chỉ để lại một mảnh huyết kính của mình phản chiếu lại vào huyết kính của sư tôn, khiến trong mắt mọi người ở Huyết Vực, nằng đang chăm chỉ bế quan tu luyện.

Nhưng dầu có thiên phú tốt đi nữa thì Diệp Mai cũng chỉ vừa đặt chân vào Tiên Tâm cảnh không lâu, chút công sức của nằng như muối bỏ biển.

...

Cứ như vậy, những kẻ liều mạng cứ đào ngày đào đêm

Ở bên phía khu vực Hỏa Dung đường lúc trước có kẻ lượm được một lọ đan dược lập tức độn thổ bỏ chạy, thế nhưng vận khí không tốt, bị thần thông phản phệ. Nửa người bị chôn dưới đất nửa người trên bị cắt một đường bằng phẳng, nội tạng thông lòng chầm đất.

Lọ đan dược rơi xuống, đổ ra mớ linh đan có dấu ấn ngọn lửa đỏ rực, đốt lên những đôi mắt tham lam.

Chém giết bùng lên để máu hòa vào đất.

Phải bao nhiêu máu của những tu sĩ nhỏ bé này mới đủ để vực dậy sinh cơ của chốn bồng lai tiên cảnh lúc trước?

Bạn đang đọc truyện *Họ Đã Tu Tiên Như Thế Đó* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 115: Phải chăng em cô gái mở đường...

Miệt mài như vậy sau vài tuần, Âm Ảnh tông cũng nhanh bị xói một vòng. Đám tài vật còn nguyên vẹn của các lăng mộ cũng đã theo kẻ có vận khí cao và thực lực mạnh mẽ rời khỏi. Sau khi bàn ăn đã trống thì người người lũ lượt rời đi, chỉ để lại mấy túi thịt chôn trong đất cát và ba mạng người sống.

Một người là thánh nữ Diệp Mai, vẫn ngồi ở vách núi của Diệu Âm cốc, hai mắt nhắm nghiền. Người khác thì chính là Bạch Mộ Ngôn. Nam tử trung niên kia vẫn cố chấp đào sâu, khai quật các mảnh di tích còn sót lại.

Bên cạnh hắc là Lục Linh, nằng không còn bắt ép hắc phải trở về nữa mà chỉ nhìn hắc cố gắng nuôi hi vọng, trò chuyên phân giải sầu muộn, nấu cho hắc mấy món dân dã.

Ở cái nơi tận cùng của Tây Châu làm sao tìm ra linh mẽ, linh cốc. Chỉ có thể nuôi bản thân bằng mấy món thô sơ của phàm nhân mà thôi.

Mỗi lần Bạch Mộ Ngôn đào tìm được một mảnh ngọc giản hay dấu vết một căn mật thất thì vẻ hờn hờ của hắc lại tiếp thêm sức sống cho Lục Linh.

Sau mười năm thì bộ dáng tiên phong đạo cốt lúc trước của hai người đã hoàn toàn mất đi, nhưng những đường nét thanh tú vẫn còn. Râu tóc trên mặt họ Bạch vẫn ngay ngắn vì có Lục Linh chăm nom. Chỉ tiếc mái tóc trên đầu hấn cũng đã có sợi bạc.

Mười năm qua, một ngày lại một ngày, hấn dần mất tập trung vào việc đào xới, càng lúc càng để ý đến thân ảnh thiếu nữ mặc áo váy vàng nhạt vẫn ngồi bất động ở phía ngoài.

Đạo này mất hấn không còn rồi nữ nhân kia nữa.

Nếu phải nghỉ ngơi thì hấn sẽ căn dặn Lục Linh canh chừng.

Canh chừng gì ư?

- Đương nhiên là canh chừng để thiếu nữ không đem bảo vật đi mất.

Đôi mắt luôn chứa chính khí trước kia bây giờ đầy tham, sân, si.

- Ắt nhất định đã tìm ra được bảo vật vô cùng đáng giá. Ắt ngồi đó chục năm nay nhất định là chờ chúng ta rời đi. Sau đó thì ả sẽ lấy bảo bối.

- ... Liệu có phải ả đã tìm ra pháp môn tu luyện? Có khi nào ả đang tu luyện nó rồi hay không?

- Hay là vị trí đó chính là nơi để cảm ngộ pháp tắc của Âm Ảnh tông?

Vọng tưởng mãi không chịu ngừng lại. Thiếu nữ ngồi ở đó như cái gai trong mắt khiến hấn ngứa ngáy khó chịu.

Còn đối với tâm tư thiếu nữ thì hấn cũng tựa cái gai. Sự căm ghét của họ Bạch khiến nàng phải đề phòng, khó lòng chuyên tâm giải phá Ngũ Hành Ân Ân.

Sớm nọ, một cơn mưa nặng hạt đổ xuống làm giọt nước tràn ly. Buổi chiều đó họ Bạch quyết định nhổ gai.

- Vị tiên tử này có thể nhường vị trí đó cho tại hạ hay không?

Tuy chưa từng một lần nói chuyện thể nhưng Bạch Mộ Ngôn cảm thấy không cần phải lắm lời nữa bởi hấn biết mười năm qua nàng cũng dòm ngó hấn chăm chăm.

Thiếu nữ mãi ngồi im không lên tiếng trả lời làm Lục Linh đang cầm dù bên cạnh họ Bạch căng thẳng, xiết chặt tay.

Thế rồi Diệp Mai mở mắt chào:

- Đã lâu không gặp! Bạch đạo huynh thay đổi thật nhiều.

Diệp Mai vẫn là thiếu nữ nhỏ nhắn, còn thanh niên của ngày trước đã bước vào tuổi trung niên. Mà có lẽ ý nàng không phải muốn nói đến ngoại hình của họ Bạch.

Lời nói của thiếu nữ làm Bạch Mộ Ngôn nhú mày, nhìn kỹ thì cảm thấy đôi mắt trong trẻo mang nét quen thuộc.

Đôi mắt có chút thất vọng, nàng cũng không nói tiếp, chỉ đứng lên đi về hướng hẻm núi.

Thấy thiếu nữ cứ đơn giản như vậy nhường chỗ, họ Bạch Mộ Ngôn vội lên tiếng:

- Không biết tiên tử mười năm nay có thu hoạch được gì không?

Mưa rơi tí tách chỉ làm ướt chiếc dù giấy dầu và vai áo của Lục Linh nhưng không làm ướt được mái tóc dài của thánh nữ Huyết Vực.

Nàng xoay người ôn tồn đáp:

- Tiểu nữ chỉ ở đây chờ người quen! Còn đạo huynh? Đạo huynh ở đây cũng đã lâu hấn là có thứ nhất định phải tìm ra?

Bạch Mộ Ngôn tuy không còn chính trực nhưng vẫn đủ thẳng thắn, trả lời:

- Tại hạ muốn tìm pháp môn của Âm Ảnh tông.

Diệp Mai đánh giá hấn một lượt rồi hỏi:

- Đạo huynh muốn từ bỏ chính đạo sao?

Tu sĩ các nơi khác vẫn coi các pháp môn tu luyện của Tây châu là tà đạo, là những con đường sai lệch. Huyết vực đi đường tắt, Âm Ảnh tông lại đi đường vòng.

Bạch Mộ Ngôn nghiêng rằng:

- Chỉ cần có đường để đi tiếp!

Diệp Mai lấy ra một miếng ngọc giản rồi ném cho hắn. Miếng ngọc có huyết khí đỏ tươi lưu chuyển bên trong.

- Chúc đạo huynh tiên lộ rộng mở!

Lời vừa dứt thì một con Phệ Huyết Địa long chui ra từ dưới đất. Đầu của giun đất là cái hồ tròn rộng đầy răng nhọn. Nó nâng Diệp Mai bay lên trời cao.

Nàng ngây ngốc ở nơi này đã mười năm rồi. Tông môn cũng sẽ nhanh phát hiện ra nàng đã trốn đi.

Diệp Mai rời đi để lại họ Bạch trong lòng ngổn ngang trăm mối. Nếu là lúc trước, Bạch Mộ Ngôn đã sớm ném ngọc giản, kiếm của hắn cũng đã chỉ về ma nữ Huyết vực nào có phải suy nghĩ, không nỡ buông tay như thế này.

Nhìn nam tử xiết chặt ngọc giản, Lục Linh run run nói:

- Mộ Ngôn! Đừng!

Lời nói của Lục Linh vẫn như trước, là động lực để hắn càng cố chấp.

- Chỉ cần có đường để đi tiếp!

Bạn đang đọc truyện *Họ Đã Tu Tiên Như Thế Đó* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 116: Vui sướng tu tiên 300 năm như thế đó

Thế giới vốn không có đường, người ta đi mãi thì thành đường mà thôi. Mỗi người đều phải tự chọn cho mình một con đường. Có người cố mở ra con đường riêng biệt cho bản thân, có người lại mò mẫm đi theo con đường của tiền nhân.

A Nhất thuộc hạng người thứ hai. Đi thì hắn vẫn đi đấy! Nhưng là trên con đường mà người khác mở cho hắn.

Hắn tu luyện là vì Tịch Diệt đạo tổ mở đường. Quyết tâm có thừa nhưng mà tu luyện lại không phải là việc hắn muốn làm. Từ đầu đến cuối A Nhất chưa bao giờ coi mình là tiền nhân thực sự.

Bây giờ hắn lại đang đi trên con đường mà hai lão nhân đeo mặt nạ quý và mặt nạ cười chỉ ra.

Điểm khác biệt duy nhất là hắn không chán ghét nó.

Không phải tranh giành, không phải vật lộn với vận mệnh, không phải kết nhân quả. Mỗi ngày lại được biết thêm nhiều điều lý thú, trong lòng hắn cảm thấy rất vui vẻ.

Cũng bởi vì có hứng thú nên vô tri vô giác hắn đã đi trên con đường này hơn ba trăm năm.

Ba trăm năm qua, điển tịch bên trong mật thất đã được hắn phân loại vô cùng tỉ mỉ không chút sai sót vào mấy hạng mục.

Hiểu, không hiểu, hiểu một nửa...

Tuy “không hiểu” nhiều hơn “hiểu” và “hiểu một nửa” cộng lại nhưng đừng vội coi thường A Nhất. Bây giờ hắn đã có thể đọc không ngừng nghỉ, dù có chỗ không hiểu đi chăng nữa thì đầu cũng không còn đau nhức như bữa bô.

Niệm lực của A Nhất đã đủ mạnh mẽ để hóa thành thần thông, dễ dàng nâng một chồng mười cuốn sách dày, xếp lên trên kệ. Một cái phát tay của hắn cũng có thể khiến viên dạ minh châu trên bàn đổi màu năm lần bảy lượt. Lâu lâu hắn vẫn sẽ bắt chước mấy vị tiền bối, phát tay để đổi đèn. Mỗi lần như vậy hắn lại tiếc nuối nghĩ rằng phải chi mình mặc đạo bào có tay áo rộng thùng thình thì sẽ rất có phong phạm cao thủ.

...

Mặt nạ gỗ dạo một vòng quanh mật thất rồi thỏa mãn hét lên:

- Cuối cùng cũng đã xong!

Ý niệm của hắn vừa động, tất cả điển tịch trong mật thất đều rời kệ, bay múa tán loạn rồi đồng loạt di chuyển đến vị trí mới của chúng, ngoan ngoãn sắp

xếp theo hạng mục mà hấn đặt ra, từ dễ đến khó.

Nam tử đưa tay ra, cuốn “Tân Huyền Không” cổ kính rời kệ sách bay đến, lơ lửng trước mặt hấn.

Sau bao năm ngày ngốc trong này A Nhất cũng biết được một ít bí mật của những điển tịch. Tựa như việc cuốn sử ký này luôn tự động cập nhật tin tức ở Nhân giới.

Nhìn mấy chữ tang thương trên bìa da, A Nhất lại nhớ nhà, nhớ cái con đường tu luyện gian truân kia.

Hấn lật ra trang giấy cũ, nhìn nét mực mới. Dù sách để đọc nhưng ngón tay vẫn theo thói quen lần từng chữ.

- Sát Kỷ năm 1120, quần đảo Lâm Thượng, nhân tộc Vương Căn Chi nghịch thiên mệnh, tự sáng tạo linh căn.

Bây giờ, Nhân Hoàng biết nhiều học rộng, tuy không còn coi trọng linh căn như trước kia nhưng vẫn ồ lên ngạc nhiên. Dưới tấm mặt nạ gỗ hấn thầm cười vui vẻ vì tiền phạm không còn quá xa cách nhau nữa rồi.

- Sát Kỷ năm 1269, Huyền Không đại lục, nhân tộc Mộc Hi tế luyện Tinh Không chi môn.

- Sát Kỷ năm 1270, Huyền Không đại lục, nhân tộc Mạc Nguyệt tế luyện Tinh Không chi môn.

- Sát Kỷ năm 1300, “sinh mệnh đầu tiên” khâm điểm Mạc Nguyệt thành Cổ giới chương không giả, đạo hiệu Minh Nguyệt.

Thấy tên cổ nhân, nhớ lại chuyện cũ, trong lòng của A Nhất không khỏi thương tâm. Một ngày nào đó hấn phải gặp nàng để hỏi cho rõ sự tình.

Nếu như thật sự là nàng tính kế hấn thì hấn sẽ làm như thế nào? A Nhất còn chưa muốn tính đến.

- Sát Kỷ năm 1353, quần đảo Lâm Thượng, phạm nhân Vương Căn Chi nghịch thiên mệnh, sáng tạo Song Linh căn đầu tiên.

Đọc đến đây, A Nhất suy nghĩ rồi lại lắc đầu thở dài:

- Phạm làm việc gì cũng phải chú trọng chừng mực.

Hấn không phải thiên tài có trí nhớ siêu phàm thoát tục vậy mà hấn có thể nhớ như in từng lời từng chữ của thầy đồ đầu thôn.

Đọc xong những chữ cuối trên cuốn sách, đôi tay thon dài của thư sinh thả nó bay trở lại chỗ cũ trên kệ.

- Ra là mình đã ở đây lâu như vậy rồi!

Mặt nạ gỗ chậm rãi tiến về phía bàn tròn, có lẽ bởi vì gắn bó với chốn yên bình này quá lâu, hấn có chút không muốn rời đi.

Bút mực viết mấy nét nắn nót trên giấy. Cổ ngữ mang theo điều hấn muốn nói:

- Đa tạ các vị tiền bối đã chiếu cố bao lâu nay! Sách trên tường được xếp theo độ khó, từ trái sang phải từ trên xuống dưới. “Tân Huyền Không” chính là dễ nhất.

Chỉ mấy lời ngắn ngủi đầy thôi.

Phân loại và sắp xếp theo độ khó cũng tính là một cách phân loại. Hấn đã thực hiện được lời hứa trả nợ.

Nếu hấn phải học và hiểu để thật sự phân loại hết tất cả sách ở nơi này thì có khi phải một vạn năm mới đủ. Đây là trong tình huống lão dạ xoa Tự Tại Âm dốc hết công sức để dạy hấn.

A Nhất cũng không hề tỏ ý oán trách hai lão nhân cố tình giao nhiệm vụ khó khăn để lưu hấn lại mà cũng không muốn biết lý do họ làm vậy.

Dù là gì đi nữa thì bọn họ cũng coi trọng ý nguyện của hấn, không chèn ép hấn, không làm nảy sinh oán hận. Tự Tại Âm thì càng đối xử với hấn như đồ tôn, ra sức dạy bảo.

Tuy là để thoát khỏi cảnh nhưng mà A Nhất vẫn thấy áy náy khi dùng thủ đoạn vật vãnh này để đối phó với hai vị tiền bối.

Nam tử vẫn nhẹ dạ như năm nào nhắc bút viết thêm mấy dòng:

- Mong các tiền bối đừng tức giận. Văn bối không có ý bất kính nhưng bởi nhớ nhà nên mới hành xử như vậy! Ngày sau văn bối nhất định sẽ trở lại để bồi tội.

Nợ đã trả xong, niệm lực của mặt nạ dạ xoa và mặt nạ cười không còn trói buộc được thần thức của hấn nữa. Bên dưới chiếc mặt nạ, A Nhất nhắm mắt, thân thể dần dần tan thành sương khói.

Về nhà!

...

Sau khi A Nhất rời đi, Dạ Xoa vương Tự Tại Âm và A Tu La vương Diệu Hảo Âm lập tức hiện ra, ngồi trên bàn đá tròn. Viên dạ minh châu được đổi thành hóa linh châu, tỏa ra ánh sáng đỏ rực như máu tươi.

Lão bà mang mặt nạ cười đọc mấy dòng trên giấy, đập bàn lên tiếng:

- Hồn xược!

Chiếc bàn đá không thể phản kháng cũng chỉ có thể rửa thảm kẻ giận cá chém thớt.

Nhìn người khác làm trò qua mắt mình mà lại không thể lên tiếng phản kháng khiến vị A Tu La vương này cảm thấy vô cùng khó chịu.

Mặt nạ quỷ ngồi bên cạnh thì lại cười ha hả rồi nói:

- Không sao! Tuy niệm lực của hắc chưa đủ để hoàn toàn khống chế Thiên Âm chi hồn nhưng cũng đủ để hắc bảo vệ được ý thức.

Khi A Nhất được khâm điểm Nhân Hoàng bước vào Dị Cơ thì bọn họ không còn quan tâm đến sinh tử của hắc bởi không ai ở Nhân giới có thể đoạt được Thiên Âm chi hồn từ thể giới tinh thần tuyệt vời kia nữa. Mất thân thể hắc vẫn có thể tồn tại trong mảnh Vô Sắc giới này.

Giờ thì niệm lực của A Nhất đã đủ mạnh mẽ nên họ cũng không cần lo lắng ý thức của hắc sẽ bị chính Thiên Âm chi hồn thôn phệ mà hắc lại không có chút ý thức nào.

Diệu Hảo Âm vẫn nôn nóng bất an:

- Hắc có thể chống đỡ Thiên Âm chi hồn càng sớm chừng nào thì tốt chừng đó.

Tự Tại Âm cười đáp:

- Dục tốc bất đạt. Kiếp Hoại cũng không phải hôm nay ngày mai sẽ đến.

Chợt nghĩ đến A Nhất sắp đối mặt với cảnh nhà tan cửa nát, lòng lão quặn lại. Qua bao nhiêu năm dạy bảo, lão cũng biết được cái tính nết coi trọng tình nghĩa, coi tài vật như rác của tên tiểu bối cố chấp kia.

- Đem Thái Bình kiếm làm vật bồi thường xem ra là sai lầm rồi.

Bạn đang đọc truyện *Họ Đã Tu Tiên Như Thế Đó* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 117: Ngoại Đan Chiến Tiên

Phàm nhân sống đến một trăm tuổi đã là đại thọ. Bậc đế vương có khí vận gia trì thì cũng chẳng thể sống quá hai trăm tuổi. Sau ba trăm năm, Đại Tề có một vị quân vương mới cũng không phải là chuyện lạ. Điều lạ là người này có tên Vương Căn Chi.

Một tên thái giám lên làm vua thế nhưng không ai dám phản đối, bởi những kẻ phản đối đều đã bị thiến cả. Mỗi lần có người dị nghị, lão thiến người đó. Dị nghị lần thứ hai, con cháu người đó liền bị thiến. Nếu tiếp tục tái phạm thì ai thiến được liền thiến kẻ ấy. Đám quan lại trong triều bây giờ hầu hết là hoạn quan. Nhiều kẻ sau này vì muốn thăng quan tiến chức cũng tự cung để làm vui lòng cấp trên. Cũng vì thế mà trong miệng của các quốc gia lớn nhỏ xung quanh, nơi này còn được gọi là Vô Căn quốc.

Vị quốc vương của Vô Căn quốc vừa mất địa thế của Diệu Âm cốc nên đã dựng nên thành Vọng Hải tại đó. Từ nơi này chiến thuyền của lão có thể thuận lợi tiến vào Vô Tận hải, biến quần đảo Lâm Thượng trở thành thuộc địa của nó.

Các vật phẩm khai thác được từ Lâm Thượng thành được đưa về Vọng Hải rồi từ Vọng Hải theo các lộ tuyến cố định đưa về trung tâm của Tây Ngưu hóa châu. Dần dần Tây châu không còn cần phải lệ thuộc quá nhiều vào các tuyến đường thương mại từ Trung Châu nữa. Kế sách an binh bất động, phong tỏa Tây châu của Lưu Ly quốc đã vô hiệu.

Những thay đổi to lớn này không được thuật lại trong “Tân Huyền Không”, bởi theo nó để quốc phàm nhân dù có hùng mạnh đến đâu thì cũng không đáng để nhắc đến. Nó chỉ coi trọng một mình Vương Căn Chi mà thôi. Kẻ đầu tiên tự ghép cho mình hai khẩu linh căn.

Người viết nên Tân Huyền Không có nằm mơ cũng không thể ngờ, chỉ sau 300 năm, phàm nhân đã đủ hùng mạnh để tru tiên diệt thần.

...

Ở bên trong Diệu Âm cốc, nói đúng hơn là bên trong Vọng Hải thành đang có tiên nhân sắp bị tru diệt.

Lúc này, Kim Mạc con trai của Kim Tỏa chân nhân đang khổ chiến cùng binh lính của Đại Tề.

Theo thân pháp của hắn, mái tóc dài xõa che kín mặt bay múa như rồng.

Mũi thương của Kim Mạc xoay tròn, xoắn thừng giáp ngực của tên binh sĩ. Rõ ràng đã xuyên tâm vậy mà kẻ đó vẫn không chết.

Dưới chiếc mũ thép dày cộm, đôi tròng trắng đột ngột nhuộm máu. Tên tướng lĩnh hét lên một tiếng dữ tợn rồi dùng tay nắm chặt lấy trường thương của Kim Mạc, chết cũng không buông. Chiến ý ngập trời.

Khi vũ khí bị đối phương dùng tay không nắm được, kẻ thiện chiến đã sớm từ bỏ vũ khí, đổi chiến thuật.

Kim Mạc trước giờ tuy rất chăm chỉ tập luyện thương thuật thế nhưng kinh nghiệm thực chiến của hắn lại là một con số không tròn trĩnh. Tay của hắn vẫn vịn chặt lấy trường thương, tâm thần thì bất định bởi đối thủ có thể dùng mãnh hò hét đối đầu với sát chiêu của hắn.

Còn đang thất thần thì ba bốn luồng linh lực đã đâm thẳng vào lưng và sau gáy. Linh lực trong cơ thể rối loạn khiến hắn hét lên một tiếng đau đớn rồi quy ngã.

Cũng may Kim Mạc tu luyện Tân Linh quyết, dù là ở Tây châu vẫn có thể tự do sử dụng linh lực hộ thể. Nếu là tu sĩ của một châu khác thì đã sớm bị đinh sắt đâm thủng mấy lỗ.

Tên binh sĩ đang bị trường thương đâm xuyên kia hoàn thành xong sứ mệnh làm bị thịt cũng đã tắt thở. Bộ giáp sắt dày nặng nề ngã xuống đất; đồng tử trợn ngược, máu xối xả đổ ra từ ngũ quan.

Một tên tướng lĩnh cầm nỏ trong tay ra lệnh:

- Nhanh bắt lấy!

Đám binh sĩ vòng trong cầm nguyệt đao áp sát kẻ nằm trên đất, đám binh sĩ vòng ngoài thì giương nỏ đã được kéo căng. Cây đinh sắt trên nỏ tỏa ra ánh sáng bàng bạc.

Tất cả binh sĩ đều được trang bị huyền thiết trọng giáp phủ kín người. Bàn tay và vị trí các khớp cũng được bao bọc kín bằng giáp xích. Trên đai lưng của mỗi người có khảm một con thao thiết đang há miệng chờ được đứt linh thạch.

Phạm nhân có thể dùng pháp khí cũng không còn là chuyện quá bất ngờ bởi vì một phát minh động trời, ngoại đan. Ngoại đan này có thể thay thế sự vận hành của linh căn.

Nếu một người thân thể khỏe mạnh có thể tiếp nhận ngoại đan. Tùy theo tinh thần lực của chủ thể và cấp bậc của ngoại đan mà kẻ đó có thể sử dụng một số pháp khí nhất định. Dĩ nhiên những người này không thể tu thành tiên tâm cũng không thể truy cầu trường sinh bất tử, nhưng chiến lực của họ vô cùng đáng sợ, đặc biệt là ở Tây Ngưu Hóa Châu.

Cũng bởi vì ngoại đan không bị giới hạn bởi lời nguyện Đoản Mệnh Diệt Linh, không sợ bị phản phệ, thế nên chỉ riêng ở Tây Châu, những phạm nhân được "nâng cấp" này có ưu thế hơn hẳn tiên nhân.

Trương truyền rằng các nguyên soái của Đại Tề còn nắm giữ ngoại đan đủ mạnh để hỗn chiến với thượng thần, dĩ nhiên là chỉ ở trong phạm vi của Tây Châu mà thôi.

Những binh lính ở đây không mạnh mẽ như vậy, cũng yếu kém hơn Kim Mạc nhiều nhưng bọn họ có lợi thế của đám đông, yếu tố bất ngờ, cùng kinh nghiệm chiến đấu với tiên nhân. Kim Mạc thua không oan.

...

Đúng lúc này pháp tắc Ngũ Hành Ân Ân vốn đóng kín bao lâu nay lại được mở ra.

Tên tướng quân vừa hạ lệnh lúc này liền quyết đoán hướng đại nỏ về phía Kim Mạc rồi bóp cò, diệt trừ hậu hoạn không đáng có.

Thế nhưng hắn không nhanh bằng niệm lực của A Nhất. Cây đinh được làm bằng huyền thiết vừa đâm thủng lớp da đầu móng của Kim Mạc thì đã ngừng lại, lơ lửng ở đó.

Một chiếc quan tài dẫn lộ ra từ trong hư không. Màu sơn đen kịt như màn đêm thôn phệ hết tất cả ánh sáng chiếu lên nó rồi phản chiếu lại niệm lực của A Nhất. Niệm lực lan xa rồi bao trùm cả Diệu Âm Cốc.

Hư ảnh mờ ảo của cái đầu thần thánh bao bọc lấy quan tài. Hai mắt nhắm kín, gương mặt vô thần có nét tương tự A Nhất, tóc dài búi cao đơn giản, quanh cái cổ ngắn có đeo một chiếc vòng gỗ. Trên vòng có khắc một dãy cổ ngữ.

Vị thần chết mù lòa... À không! Vị thần hòa bình mù lòa đã trở lại.

Bạn đang đọc truyện *Họ Đã Tu Tiên Như Thế Đó* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 118: Năm dặm rõ hơn lòng bàn tay

Bởi thân căn đã bị hủy, A Nhất không thể cảm giác được chính cơ thể của mình thế nhưng hắn lại nhận thức rõ ràng được tất cả sự vật và sự việc xung quanh.

Vị thần mù lòa tra xét tất cả thay cho hắn.

Từ bước chân của những người lao động khuôn vác, tiếng ồn ào tấp nập của đám con buôn, tiếng móng ngựa đập trên nền đá, tiếng gió Tây Bắc thổi thuyền lớn cập bến đến cả dao động của linh lực trong những viên ngoại đan được cấy trên người của đám binh lính.

Nếu không phải bởi có tiếng hét khi nãy của Kim Mạc, giờ đang ngã trên đất thì hắn còn cho rằng bản thân không ở trong Âm Ảnh tông mà đã bị truyền tống đến một nơi xa lạ.

...

Nấp quan tài bị bàn tay của A Nhất chường văng lên cao hơn chục trượng. Cũng không phải là bởi con giận dữ. Thật ra tâm trạng hắn đang rất vui vẻ vì Kim Mạc bình an. Đám sư diệt bị hóa thành tượng đá hẳn vẫn an toàn.

A Nhất vốn chỉ muốn nhẹ nâng nắp hòm lên mà thôi nhưng vì thân căn đã bị hắn đập nát, ý thức không còn liên kết mật thiết với thân thể nữa, nhục thân không hề có cảm giác, hắn cũng không thể khống chế sức mạnh.

Giờ đây, hắn đang dùng niệm lực để điều khiển tứ chi như điều khiển một con rối vậy.

Nam tử bước ra khỏi quan tài, bộ y phục trắng đơn sơ không nhiễm hạt bụi. Đôi giày đỏ ung dung đạp gió muốn hạ xuống bên cạnh Kim Mạc.

Đám binh sĩ lập tức bắn nỏ.

Thế nhưng đinh sắt vừa rời thì đã đứng lại, lơ lửng trong hư không.

Mặc kệ sát ý của đám người, A Nhất cất tiếng nói đầu tiên sau ba trăm năm.

- Mạc sư diệt!

Bởi vì đã quen sử dụng cổ ngữ bao lâu nay, âm thanh của hắn tự gói tất cả cảm xúc vui vẻ và lo lắng lại thành túi bông nhỏ, ừ ảm đôi mắt của Kim Mạc.

Tóc dài đỏ sang một bên để lộ gương mặt thanh tú của họ Kim

Dù mặt nạ gỗ vô bi vô hi nhưng bạch y cao gầy cùng đôi hài đỏ thẫm vẫn hiện hậu như năm nào.

- Tiểu sư thúc?!

Đồng môn được gặp lại sau nhiều năm, biết bao điều muốn nói cùng ủa đến một lúc khiến cả hai nghẹn ngào.

Đám binh lính xung quanh vẫn đứng đó khờ khạo như tượng đá. Tiếng gọi của A Nhất lúc này mang quá nhiều xúc cảm. Tinh thần lực của bọn họ không chịu đựng nổi nên đã bị mộng mị cuốn lấy.

A Nhất hết mực nhẹ nhàng diu Kim Mạc đứng lên.

Chiếc quan tài dần lùi trở vào khe hở không gian lúc trước. Thân ảnh của A Nhất cùng Kim Mạc cũng nhạt nhòa rồi biến mất.

Đinh sắt không còn chịu sự khống chế của niệm lực, rơi lộp độp trên đất, đánh thức đám binh tướng.

Tên thống lĩnh lấy lại tinh thần nhanh nhất, ra lệnh:

- Mau kiểm tra lại trận pháp phòng thủ đồng thời đưa tin về triều, phát hiện có tiên nhân xuất hiện trong thành.

Cửu Cung Kết Giới được cấu thành từ 9801 viên ngoại đan phủ kín Vọng Hải thành tưởng chừng như bất bại vậy mà lại có thể để tiên nhân đột nhập và an toàn rời đi.

...

Bên trong vùng rừng núi âm u không người, A Nhất đặt vị sư diệt ngồi dựa lưng vào quan tài rồi cố lấy ra một viên trường sinh đan bên trong cái đan đình nhỏ bằng bàn tay.

A Nhất khó khăn mãi mới lấy được viên đan được ra ngoài nhưng lại làm rơi nó.

Niệm lực của hắn kịp đỡ viên đan được trước khi nó chạm đất. Viên đan có ấn ký hỏa diễm chui vào miệng của Kim Mạc, lập tức hòa tan.

Linh lực rối loạn bên trong cơ thể của vị sư diệt này liền có dấu hiệu bình ổn trở lại.

A Nhất điều khiển các ngón tay cử động lên xuống để làm quen. Không hề có cảm giác chân thật, hắn chán nản thở dài.

- Người không ra người, tiên không ra tiên!

Chiếc nhẫn ngọc trắng mà Tịch Diệt đeo trên ngón trỏ của hắn chợt lấp lóe thể nhưng kẻ mù lòa này nào có thấy được gì.

Thế giới của A Nhất bây giờ không có màu sắc, hắn phụ thuộc vào những dao động mà Thiên Âm chi hồn nhất được trong bán kính rộng 5 dặm. Cho dù là một con muỗi tiến vào phạm vi này cũng không thể thoát khỏi thần hồn của hắn.

Cảm nhận được linh lực bên trong cơ thể của Kim Mạc và cả tim mạch dần ổn định khiến A Nhất thả lỏng.

Ý thức của hắn dõi theo những món đồ vật nhan nhản còn lại bên trong quan tài và cả chiếc nhẫn trắng trên ngón trỏ. Tất cả đều lạ lẫm trừ U Linh cổ cầm và Cửu U Thất Sát nha.

- Những thứ này hẳn là đồ vật của sư tôn và các vị đường chủ gửi gắm. Có lẽ là cho các vị sư diệt.

Miếng ngọc giản bay ra từ trong quan tài, huyền phù trước mặt A Nhất.

Ý thức của A Nhất đọc thông tin bên trong.

Thế rồi những lời tựa như di ngôn làm lòng hắn trầm xuống.

...

Tịch Diệt xin lỗi hắn:

- Sư tôn nặng nề đòi nhận người làm đệ tử thế nhưng lại chẳng có công pháp gì tốt để chỉ dạy người cả.

Hỏa Dung mong mỏi:

- ... Sau này hãy thay sư huynh cứu thật nhiều người.

Nghi Thủy căn dặn:

- Uống nước nhớ nguồn, sống là người Âm Ảnh tông, chết là ma Âm Ảnh tông. Nhất định phải báo thù!

Kim Tỏa chúc phúc:

- ... Huynh chỉ mong đệ có một cuộc sống phú quý, áo cơm vô ưu.

Thỏ Ti gửi gắm:

- ... Mong sau này tiểu sư đệ có thể khắc cho ta một pho tượng đặt trên đỉnh Tu Di.

Nhập mộ nhờ vả:

- ... Tiểu sư đệ có rảnh rồi thì nhớ mở dù đón gió Tây Bắc.

Tình cảnh hiện tại ở Diệu Âm cốc làm hắn không khỏi không nghĩ đến tình huống xấu nhất có thể xảy đến với mọi người.

A Nhất cố xua đi ý nghĩ đó:

- Sư tôn không sao...! Tự Tại tiền bối từng nói sư tôn không sao. Còn các vị đường chủ... Không! Mọi người nhất định không sao!

- Tự Tại tiền bối không thể nói dối!

A Nhất nói rất đúng! Tự Tại Âm không thể nói dối. Nếu nói dối sẽ không còn tự tại. Thế nhưng Tự Tại cũng không nói đủ.

Mặt nạ gỗ đang trấn an bản thân thì nghe tiếng gọi nhỏ của Kim Mạc.

- Đệ tử vẫn an sư thúc!

Kim Mạc đã đứng dậy, khoanh hai tay hành lễ.

Còn không đợi trưởng bối nhận lễ thì hắn đã vội hỏi:

- Sư thúc! Vì sao tông môn lại thành ra như vậy? Mọi người đã dời đi đâu rồi?

A Nhất im lặng thật lâu. Nếu không phải bởi hắn đang đeo mặt nạ Nhân Hoàng thì nét mặt của hắn đã lập tức nói câu, “sư thúc tưởng người biết!?”

Bạn đang đọc truyện *Họ Đã Tu Tiên Như Thế Đó* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 119: Hi vọng của a nhất

Bầu trời hoàng hôn đã xa khuất, bóng đêm trải xuống vùng rừng núi lắng nghe Kim Mạc cùng A Nhất kể chuyện.

...

- Sư thúc! Ở trong Mê Trì địa ngục, đệ tử đã...

A Nhất ngắt lời hắn, lặp lại câu nói trước kia mà Tịch Diệt đạo tổ đã nói với hắn khi trước:

- Sư diệt đừng bao giờ kể cho bất kỳ ai nghe những chuyện đã xảy ra ở Mê Trì địa ngục.

Rồi làm như cảm thấy lời nói của mình không đủ sức thuyết phục, hắn nói thêm:

- Đạo tổ đã từng căn dặn như vậy!

Kim Mạc nhú mày, rồi dường như đã tò mò, hắn trả lời:

- Đệ tử đã hiểu!

A Nhất có chút buồn cho trí thông minh của mình. Hắn mở miệng khuyên người khác lưu loát như vậy nhưng bản thân mình thì vẫn chưa hiểu tại sao lại không được kể.

Nghĩ đến những vị đệ tử khác, A Nhất liền hỏi:

- Sư diệt có gặp những người khác không?!

A Nhất nghĩ rằng đám sư diệt nhất định đã dùng cách của hắn để rời khỏi Mê Trì, chính là tăng lên một đại cảnh giới.

Những người sắp tiến cảnh có lẽ đã sớm trở về rồi, những người có tu vi cao lại cách tiến cảnh một đoạn xa thì hắn là vẫn còn điên đảo bên trong địa ngục.

- Đệ tử...

Kim Mạc đang định thông báo thì chợt nuốt ngược lời nói trở vào. Hắn cười nói tiếp:

- Xin sư thúc thứ lỗi, đệ tử không thể nói!

Trong lòng Kim Mạc thầm than vị tiểu sư thúc này thật là có tài diễn xuất, gài một cái bẫy gọn gàng làm hắn suýt chút nữa đã buột miệng kể ra chuyện ở Mê Trì.

Nhìn thấy nụ cười nhẹ ở trên mặt của Kim Mạc thì lòng của A Nhất cũng bình ổn trở lại. Nếu Kim Mạc có thể cười khi nghe hắn nhắc đến đám sư diệt, vậy thì bọn họ hắn vẫn tốt lành.

A Nhất là người tự tay chôn cất bọn họ, nếu họ thật có mệnh hệ gì... Hắn có nghĩ cũng không dám nghĩ.

Thế rồi A Nhất kể lại những gì hắn biết từ cuộc chiến ở Diệu Âm cốc cho Kim Mạc nghe. Rồi để trấn an vị sư diệt và cũng là để làm dịu tâm can của

mình, A Nhất khẳng định:

- Sư tôn và các vị đường chủ nhất định không sao.

Hắn không biết rằng tất cả những gì hắn kể sau khi vào Dị Cơ đều bị Kim Mạc bỏ ngoài tai.

Kim Mạc đau đớn nói:

- Sư thúc! Người hãy tỉnh táo lại đi! Không có căn phòng đầy sách nào, cũng không có lão nhân đeo mặt nạ nào cả. Tất cả chỉ là mộng tưởng của người mà thôi.

Mặt nạ gỗ triu mến an ủi:

- Tự Tại tiền bối không thể nói dối được. Mọi người nhất định là đang ở đâu đó... Đúng rồi! Vị trí của Âm Ảnh tông đã bị bại lộ, bọn họ hẳn đã dời tông môn đến một nơi khác!

Kim Mạc tức giận lớn tiếng:

- Nếu là như vậy thì tại sao không một ai trở lại đem sư thúc rời đi. Nếu là như vậy thì sao phụ thân của đệ tử lại có thể không đến đón đệ tử?

Lời nói như sấm của Kim Mạc mang theo chớp giạt đánh tan lớp mây mù u mê mà A Nhất cố gắng ra để bảo vệ bản thân.

Chim tróc trong khu rừng vắng đang say giấc cũng bị ép phải rời tổ, bay tán loạn.

Mặt nạ vẫn cố bình tĩnh trả lời:

- Có lẽ mọi người đang bận rộn...

Kim Mạc ngửa mặt lên trời, nghẹn ngào:

- Sư thúc...!

A Nhất không cố thuyết phục Kim Mạc nữa, hắn ngồi bên cạnh vị sư diệt, cũng ngửa mặt lên trời, tưởng tượng một vầng trăng sáng tròn tựa viên dạ minh châu chính giữa bàn đá bên trong mật thất.

- Đạo này ta cũng không phân biệt được rõ mộng và thật nữa. Có lẽ “bên ngoài” kia là mộng trong mộng, hoặc có lẽ ngay lúc này là ta đang nằm mộng.

Mặt nạ gỗ đột ngột vòng tay ôm Kim Mạc, vỗ vỗ lưng khẽ nói:

- Dù là mộng hay thật thì ta cũng rất mừng vì sư diệt bình an.

Bởi đã mất đi thân căn, hắn không thể cảm nhận được hơi ấm của người còn sống. Lúc này, đối với hắn, thực tại lại giống mộng hơn cả mộng ảo.

Kim Mạc chấp nhận ôm lấy một tia hi vọng mong manh, tin tưởng vào A Nhất, tin tưởng rằng phụ thân của hắn vẫn còn tồn tại ở nơi nào đó. Có thể do thương tích nên phải bế quan tu dưỡng, khó lòng đến đón hắn.

- Đệ tử đã hiểu!

A Nhất không rõ Kim Mạc hiểu được chuyện gì, nhưng cũng an tâm hơn khi cảm nhận được nhịp tim của Kim Mạc dần trở lại bình thường.

A Nhất buông hắn ra rồi nói:

- Chúng ta có thể liên lạc với Nhất Vấn lâu để hỏi thăm tin tức của mọi người.

Kim Mạc lắc đầu đưa ra ý kiến khác:

- Sư thúc! Không dám dấn giẫm người, Đường sư huynh vốn là lâu chủ của Nhất Vấn lâu. Ngay sau khi sư huynh vừa bị giết thì tin tức của tông môn liền bại lộ. Nhất Vấn lâu là địch!

Sát ý trong mắt của Kim Mạc bén nhọn như mũi thương. Người kia giết thân nhân của hắn lại còn hại hắn nhà tan cửa nát. Nợ cũ chưa đòi, nợ mới lại chất chồng.

A Nhất nghe vậy đương nhiên tức giận nhưng vì đang làm chỗ dựa tinh thần cho vị sư diệt nên hắn phải cố tỏ ra bình ổn, không thể tự do biểu lộ cảm xúc tiêu cực.

- Vậy sư diệt có cao kiến gì không?

- Đệ tử cảm thấy chúng ta nên đến Bắc Câu Lư Châu. Nơi đó có Bồ Đề Tự, trước nay luôn làm người ngoài cuộc. Nếu có duyên thì có thể hỏi La Hán

nơi đó vài câu, điều tra tung tích của mọi người.

A Nhất lập tức đồng ý.

Cổ quan tài đen kịt lại phá vỡ hư không dẫn lối cho hai người đến với vùng băng tuyết trắng xóa của dãy Thiên Sơn. Giữa bạt ngàn đồi núi có một ngọn gọi là Tuyết Phong.

Bồ Đề tự cô tịch trên núi đã bao lâu, nay lại giống lên một hồi chuông bát nhã.

Bạn đang đọc truyện *Họ Đã Tu Tiên Như Thế Đó* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 120: Nhất hồn quy lai

- Lão hòa thượng! Ngươi xuất gia khi nào vậy?

Một nữ tử hỏi một vị thiền sư đang ngồi nhắm mắt.

Những ngón tay nhăn nheo của thiền sư vẫn đều đều lần theo chuỗi tràng hạt.

Lão mở mắt đạm nhiên trả lời:

- Từ năm 5 tuổi.

Nữ tử ồ lên ngạc nhiên, rồi như nghĩ đến chuyện gì đó lại cười khẩy.

- Vậy lão hòa thượng phạm sắc giới năm bao nhiêu tuổi?

Nghe vậy, những người trong đại sảnh cười ha hả, hài hước nhìn lão chờ đợi xem cuộc vui, nhưng rồi câu trả lời của lão hoà thượng khiến không khí đột ngột trở nên im lặng:

- Năm 16 tuổi!

Không ai trách cứ hay cười nhạo nữa mà chỉ nghĩ thầm:

- Có cần phải thật thà như vậy không?

Tuy lão thiền sư thú nhận mình đã phạm sắc giới nhưng mỗi hạt thanh tịnh trên tay của lão lại càng thêm phần thoát tục.

Vài người không kìm lòng được mà vỗ tay trước ngực, thậm tệ lỗi vì đã vô ý cười cợt.

A Nhất ngồi trong một căn phòng nhỏ của tiên thuyền hỏi Kim Mạc:

- Đại sư ngoài kia liệu có phải...

Âm thanh phát ra từ mặt nạ vẫn là giọng nói trước kia của hắn.

Kim Mạc trả lời:

- Hắn là không phải! Các cao tăng của Bồ Đề tự đều mặc cà sa trắng, bọn họ cũng không thích đến nơi hỗn tạp như thế này.

Nghĩ đến việc phải ngồi tiên thuyền của thương đoàn để đi từ Trung Châu đến Bắc Châu là Kim Mạc lại mệt tâm.

Sau khi rời khỏi Tây Châu thì A Nhất cũng không thể lợi dụng quan tài để vượt không gian nữa vì hắn đã quá xa pháp tắc Ngũ Hành được chôn ở Diệu Âm Cốc.

Hắn cũng không phải Tịch Diệt đạo tổ, có pháp tắc riêng của bản thân để điều khiển món pháp bảo này.

Về linh lực là vậy, về niệm lực thì A Nhất cũng chỉ có thể khống chế vật phẩm không đủ mạnh mẽ để phá toái không gian.

Kim Mạc sau khi đạt đến nhất phẩm Chân Tiên cảnh cũng có thủ đoạn vượt thời không thế nhưng lại không thể nào đem theo A Nhất.

Ngay cả bản thân A Nhất cũng không hiểu vì sao. Linh lực phát ra từ trận pháp truyền tống chạm vào hắn thì liền tự bốc hơi.

Nhìn sư thúc thờ người ngồi ở đó, hần xấu hổ nói:

- Sư thúc cố chịu đựng thêm một chút nữa! Sau khi đến Mộc Dương thành, đệ tử sẽ mua một chiếc tiên thuyền thật tốt.

Mấy hôm nay, hai người cũng nghe ngóng được nhiều. Từ sau khi có sự xuất hiện của ngoại đan thì cách biệt giữa tiên và phàm dần được rút ngắn. Ngay cả các món pháp bảo mạnh mẽ của tiên nhân đôi khi cũng được đem ra đấu giá ở các thành thị lớn. Nếu không thì cái nghề luyện khí sư trong phàm tục cũng có. Tuy kỹ thuật còn thô thiển nhưng rất thực dụng.

A Nhất trấn an:

- Không sao! Đã lâu rồi sư thúc không nghe được nhiều náo nhiệt như vậy.

Những tiếng ồn ào náo nhiệt kia cũng phần nào lấn át được tiếng la hét của địa ngục cứ mãi luân quần bên tai hần.

Bởi vì không thể thấy được cũng không thể cảm nhận được thân thể, ý thức trôi nổi của A Nhất phải vật vờ để bám víu thực tại.

Hần nói nhiều với Kim Mạc như vậy cũng là để biết hần còn tỉnh táo mà thôi.

A Nhất nhớ sự bình yên ở Dị Cơ. Đôi vòng tay của Phương Khả Nhu không lạnh lẽo như vòng tay của vị tiên tử sau lưng hần.

Thanh Yến, nữ nhân từng tỏ vẻ ái mộ hần ở Lam La sâm lâm vẫn thích choàng cổ hần. Những đường nét mềm mại trên gương mặt của nàng đã rõ ràng hơn trước. Mắt cá nhuộm máu lồi ra ngoài thân thiết cọ cọ vào tai hần.

Hàng ngàn người bu quanh hần.

Lành lặn thì ít, hầu hết đều là máu thịt nhầy nhụa be bét, bị Tham Lang đập chết hoặc bị rùa đá Bàn Cổ đập nát. Gần bên có vài người bị dây mây đâm hòng, treo ngược như cá chết.

Trước mặt còn có lão nhân xé thịt của mình rồi cố chấp dí vào miệng hần.

A Nhất vừa mở miệng định nói chuyện thì lão nhân đã thừa cơ hội nhanh chóng đẩy miếng thịt đỏ chót qua cả mặt nạ gỗ, trót lọt chui vào miệng hần.

Cũng may Thiết Căn vẫn còn đó, vị giác của hần vẫn còn bám trụ hiện thực nên chẳng nếm được mùi vị của tiên nhân há cáo.

A Nhất khó khăn nuốt trọn để thỏa mãn lão nhân.

- Khi nào ta có thể thanh tịnh như thiên sư kia?

Trả lời hần là tiếng nói Kim Mạc.

- Sư thúc! Người vừa nói gì sao?

A Nhất đẩy lão nhân sang một bên thế nhưng vừa đụng vào người thì đầu của lão đã lăn lóc trên đất.

Hần khẽ nói:

- Không có gì! Sư thúc đang nghĩ không biết phạt pháp thật có thể độ chúng sanh hay không?

Kim Mạc còn đang suy nghĩ ý tứ trong lời nói kia thì vị tiểu sư thúc cao thâm mạc trắc đã rời khỏi phòng.

Sau khi ra đại sảnh hần từ tốn tiến về phía thiên sư đang ngồi lần chuỗi tràng hạt.

A Nhất lập tức trở thành tâm điểm của chú ý. Mái tóc ngắn được búi cù tòi nhỏ cột bằng sợi dây bện đỏ tươi. Y phục trắng gọn gàng thanh tao không nhiễm bụi trần, chân đạp hài đỏ. Bất mắt nhất là chiếc mặt nạ gỗ vô cảm không khoét mắt treo trên mặt hần.

Vài kẻ nhỏ giọng bàn tán:

- Hần ra khỏi phòng rồi kia! Chiếc mặt nạ kia không có dây đeo vậy mà vẫn có thể dính trên mặt hần, đó nhất định là một món pháp bảo.

- Ngươi ngu vừa thôi! Lỡ như hần lấy nhựa cây dán mặt nạ lên thì sao.

- ...

Bàn tán thì bàn tán, nhưng từ khi ngoại đan xuất hiện thì gặp được kì nhân dị sĩ cũng không mấy hiếm lạ. Mọi người trầm trồ ít lời rồi cũng đổi chủ đề.

Chiếc mặt nạ thân thiết như mặt thật thế nên ý định bỏ nó xuống vẫn còn chưa xuất hiện trong đầu của hần.

Đứng trước mặt vị tăng già hần lại lúng túng, không biết có nên làm phiền lão hay không.

A Nhất đứng đó. Trong thế giới tối tăm những đôi tay lạnh lẽo vẫn bám lấy hần mãi không chịu buông.

Hần cố chú tâm vào mùi hương nghi ngút bốc lên từ những mâm đồ ăn, vào tiếng bàn tán của mọi người và tiếng ngón tay bám trằng hạt kia.

Vị tăng già mở mắt nhìn hần, cười trừ mếu:

- Vị thí chủ này! Sao lại mãi đứng đây? Chẳng phải thí chủ còn có chuyện quan trọng cần làm sao?

A Nhất không hiểu. Ở trên tiên thuyền này, hần làm gì có việc quan trọng gì cần làm cơ chứ! Hần thăm nghĩ thiền sư này đã làm hần với người của đội thuyền?

Thiền sư cười ôn hòa.

- Không sao! Quên rồi cũng không sao! Đến được là tốt rồi!

Từ trong chiếc túi vải đặt trên bàn, lão hoà thượng lấy ra một viên ngọc tròn trịa trong vắt như nước hồ đưa cho A Nhất!

- Vật này là của thí chủ!

A Nhất không tự chủ được mà vươn tay ra nhận lấy nó. Viên ngọc ấm áp vỗ về tâm can của hần.

Bất chợt, vị thần mù lòa bên trong thế giới tinh thần của A Nhất há to miệng. Khi viên ngọc trên tay A Nhất biến mất thì Thiên Âm chi hồn cũng ngậm miệng lại. Gương mặt thần thánh có chút thỏa mãn.

Tự lại được một mảnh hồn phách, cái đầu đang lơ lửng bên trên huyết hải mọc ra một phần thân cùng đôi tay lực lưỡng chấp lại trước ngực.

Biến hóa khiến A Nhất bàng hoàng. Đây là một mảnh thần hồn của hần.

Vị thiền sư trầm ngâm nhìn A Nhất đang ngây ngốc đứng đó rồi cười hỏi:

- Thí chủ có muốn xuống tóc quy y không?

Bạn đang đọc truyện *Họ Đã Tu Tiên Như Thế Đó* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 121: Thuyết Bất Đặc

Ngờ ngàng qua đi, mặt nạ gỗ mặc kệ lời mời của vị thiền sư mà vội tra hỏi:

- Đại sư là ai? Vì sao lại có mảnh thần hồn của tại hạ?

Đôi mắt của vị thiền sư thoáng qua một chút tiếc thương, đạm bạc trả lời:

- Bản tăng chỉ là một người qua đường, vô tình nhặt được vật nên hoàn nguyên chủ mà thôi.

Biết mình không có duyên độ A Nhất, thân ảnh của lão dần trở nên mờ ảo. Việc cần làm đã làm xong, lão muốn rời đi, chỉ để lại lời khuyên:

- Tất cả hữu vi là vô thường, đừng chấp mê bất ngộ nữa.

Bao nhiêu năm lẫn lộn trong điên tịch, A Nhất chán ghét nhất là những dòng mộng lung không rõ nghĩa.

Hần vươn tay nắm lấy vai của vị thiền sư.

Hình bóng tựa sương khói vậy mà lại rõ ràng hơn.

Vị thiền sư ngẩn đầu nhìn A Nhất, vẻ đạm bạc trong đôi mắt đã được thay thế bằng vẻ ngạc nhiên bàng hoàng.

Người này có thể giữ được lão.

Nhân Hoàng ghi chặt tay, lên tiếng hỏi:

- Đại sư nói vậy có ý gì?

Vị thiền sư nhủ mây nhìn mặt nạ gỗ, từng đường vân đang tỏa ra ánh sáng bàng bạc của niệm lực.

Lão nhắm mắt, thờ dài.

- Những thứ vô thường hãy để cho nó được vô thường. Đừng say đắm trong đó, cũng đừng cố chối bỏ nó.

A Nhất vẫn không hiểu, càng nghe thì càng như chìm vào mây mù. Hắn càng siết chặt vai áo của lão hoà thượng, để sát chiếc mặt nạ vào gương mặt lão, giọng nói âm trầm được tạo thành từ niệm lực phát ra từ mặt nạ gỗ:

- Lão đầu! Nếu còn không biết điều, đừng trách ta ra tay độc ác.

Đương nhiên đó chỉ là những lời đe dọa hắn học được từ bọn buôn nô lệ mà thôi. A Nhất không hề có ý hại người.

- Lúc này mình đang đứng ở thế cao, hẳn sẽ có hiệu quả...

Vị thiền sư mặt mày sa sầm lại:

- Xong rồi! Nhân quả cứ như vậy mà kết.

Vài người trong đại sảnh thấy chuyện bất bình muốn ra tay tương trợ nhưng không khí bên trong sảnh tựa như khuôn sắt, đóng kín, giam giữ thân thể của họ.

Nhân quả đã kết, có muốn gỡ bỏ cũng khó. Giờ lão chỉ có thể hi vọng Nhân hoàng đừng cuốn lão vào những chuyện điên rồ.

Cổ ngữ vang vọng bên tai A Nhất:

- Vũ trụ vô thường, có sinh có diệt. Đừng cố ngăn cản Kiếp Hoại. Chúng sanh vô thường, có sinh có diệt. Đừng cố ngăn cản tử vong.

A Nhất tuy không truy cầu trường tồn nhưng vẫn không cảm thấy việc đó có gì là xấu.

- Cổ bầu vú lấy thứ mình thích có gì sai cơ chứ?

Tay hắn vẫn nắm chặt lấy vai của thiền sư, muốn thể hiện cố chấp của hắn.

Bối lời nói của A Nhất có mầm mống của ma đạo thế nên lão thiền sư lựa chọn lời nói thật kỹ lưỡng:

- Chúng sanh bị dục vọng che mắt đều nghĩ vậy. Thế nhưng tất cả mọi thứ đều phải kết thúc để những thứ mới được sinh ra. Kiếp này không bị diệt kiếp sau làm sao có thể thành hình? Thí chủ không cảm thấy việc này rất ích kỷ hay sao?

Hai chữ ích kỷ làm A Nhất nghẹt thở. Hắn tranh đấu bao lâu nay để sinh tồn là ích kỷ sao? Hắn luôn mong điều tốt đẹp hơn cho những người xung quanh là ích kỷ sao?

Vị thiền sư tiếp tục lên tiếng, giảng giải:

- Vì không thấy rõ sợi dây nhân quả, những người cố gắng chống lại diệt vong nhiều lúc lại càng khiến nó đến nhanh hơn. Những người cố thúc đẩy diệt vong đôi khi lại làm trễ nãi nó.

A Nhất nhìn lớp lớp oán hồn hiện hữu bên mình, hai chữ nhân quả khiến hắn bật cười ha hả, tự nhạo cũng có, nhạo người cũng có. Hắn đã không còn vô tri như xưa nữa.

Bao năm học tập cổ ngữ, hắn hiểu ý tứ của lão thiền sư, muốn hắn không luyến tiếc quá khứ, không vọng tưởng tương lai, không bắt mắt hiện tại. Nhìn tất cả bằng ánh mắt hồn nhiên.

Mặt nạ gỗ nói năng tựa tâm ma:

- Vậy đại sư mỗi lần tràng hạt là đang truy cầu điều gì?

Vị thiền sư không đôi co với A Nhất nữa. Ngôn ngữ khó giải bày chân lý, chỉ có chân lý tự thuyết minh cho chính mình mà thôi. Đã vô duyên dù có nhiều lời nữa thì cũng chỉ là nước đổ lá khoai.

Lão than vãn cho một Nhân Hoàng chấp mê bất ngộ:

- Còn mê muội thì đâu cũng là khổ, ngộ rồi thì đâu cũng là an lạc. Núi vẫn là núi, biển vẫn là biển.

Lời cần nói đều đã nói, niệm lực của hắn không thể giữ lão lại được nữa. Vị thiền sư biến mất, chỉ để lại mấy lời sau cùng quanh quẩn bên tai A Nhất.

- Núi vẫn là núi, biển vẫn là biển.

...

Phàm nhân xung quanh tuy không hiểu cổ ngữ, những lời đó cũng không trực tiếp nói cho họ nhưng thần hồn của cả đám người vẫn bị những ý tứ ẩn trong đó làm cho choáng váng.

Giữa dòng thời gian tưởng chừng như đã dừng lại trong đại sảnh, A Nhất lững thững rời đi, trở lại về gian phòng riêng của mình. Tuy lấy lại được một mảnh thần hồn thể nhưng hẳn lại không có chút nào vui vẻ.

A Nhất sờ cổ quan tài nằm giữa phòng, lặp lại câu hỏi của hắn với vị thiên sư:

- Sư tôn! Người truy cầu điều gì?

Rồi lại hỏi đám oán hồn đang làm trò ở xung quanh.

- Còn các người, các người truy cầu điều gì?

Quan tài không thể thay Tịch Diệt đạo tổ trả lời, đám oán hồn chỉ là mộng mị cũng không thể trả lời.

Thấy dáng vẻ như kẻ say của A Nhất, Kim Mạc vội hỏi:

- Sư thúc! Người làm sao vậy?

Vừa rời thần thức của hắn cũng có đôi theo cuộc trò chuyện kia, cũng bị niệm lực của hai người làm cho choáng ngợp.

A Nhất hỏi:

- Kim Mạc! Sư diệt truy cầu điều gì?

Kim Mạc đến đìu A Nhất ngồi xuống giường. Mái tóc che kín mặt nhưng đôi mắt sắc bén như mũi thương kia chưa bao giờ lạc lối.

- Đệ tử truy cầu vĩnh sinh bất diệt.

Yên lặng ngập tràn căn phòng nhỏ. Kim Mạc nhìn vị sư thúc luôn bình dị lúc này lại như một mớ chỉ rối hỗn độn.

Hắn bèn thử cô gỡ một sợi:

- Vậy sư thúc, người truy cầu điều gì?

Bất ngờ, A Nhất liền chụp lấy vai của hắn.

- Ta không dám truy cầu! Ta thật sự không dám!

Mặt nạ gỗ cười khằng khặc như kẻ điên, rồi ngã nằm xuống đất.

Ý thức của A Nhất đã quá mệt mỏi rồi, không muốn điều khiển thân thể nữa, chỉ lơ lửng bên trên biển máu đầy xác chết.

Là ai bắt hắn cứ phải đau đớn cầu sinh?

Bạn đang đọc truyện *Họ Đã Tu Tiên Như Thế Đó* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 122: Thế gian rộng lớn, trùng tên thì có gì là lạ

Đoạn đường bình an, thuyền chẳng bao lâu đã rời tầng mây đáp xuống Mộc Dương thành.

Bao nhiêu năm qua đi, sự phồn vinh của tòa thành trì này vẫn không hề suy giảm. Về cổ kính lúc trước đã được thay mới rất nhiều, hầu hết những kiến trúc lúc trước đã được đập đi, xây dựng lại, tráng lệ tinh mỹ hơn xưa.

Kim Mạc đi trước, A Nhất chậm rãi theo sau rồi khỏi trạm dừng của thương đội. Bộ dáng cổ quái của hai người đủ dọa người thể nhưng vẫn có nữ tử vội vã chạy theo sau.

- Hai vị công tử, xin dừng bước!

Kim Mạc cảnh giác đánh giá nữ nhân tuổi đôi mươi vừa đuổi theo đến trước mặt mình.

Áo váy lụa sắc sỡ, mặt trái xoan vốn dĩ dịu dàng lại bị trét đầy son phấn rẻ tiền, trên người không có dao động của linh lực. Giọng nói thì chính là của nữ nhân từng kêu ghẹo lão tăng trên thuyền.

- Không biết hai vị đã có nơi dừng chân chưa? Nếu chưa thì nhất định phải đến nhà trọ Lưu Vân. Phục vụ nơi đó nhất định sẽ khiến hai vị vừa lòng...

Nữ tử tươi cười giới thiệu về nhà trọ của mình vừa thăm đánh giá:

- Tuy bề ngoài của hai người này có vẻ kỳ dị thể nhưng trang phục trên người lại tinh xảo sạch sẽ đến thoát tục, nếu không phú thì cũng quý.

Nhìn vị sư thúc đang thất thần, Kim Mạc cũng có chút lo lắng, hẳn không muốn phải để sư thúc bồn ba nữa, quyết định nghỉ chân một buổi.

Cứ như vậy cặp sư thúc sư đệ này ngồi lên chiếc xe ngựa của nữ nhân, phía sau đi theo vài chiếc xe cũ hơn chở đủ thứ hàng hóa, thực phẩm.

Vân Dung vui vẻ không thôi. Nàng rời Mộc Dương thành, ra ngoài mua vật liệu nấu nướng cho nhà trọ thì tìm được món hời to. Sắp về đến nhà lại kéo được hai vị đại gia.

Trên đường đến nhà trọ Lưu Vân, Kim Mạc cũng tỏ ý muốn mua một chiếc tiên thuyền loại tốt, nhờ nữ tử tra tìm giúp. Nữ tử vui vẻ, lại thăm khen mình tinh mắt.

- Hai vị công tử yên tâm, về quen biết, trong thành này nếu tiểu nữ nói mình đứng thứ hai thì không ai dám tự nhận mình thứ nhất.

Tính ra thì cặp sư thúc sư đệ này đúng là đại gia. Bởi vì ảnh hưởng của phụ thân thể nên linh thạch trong người của Kim Mạc luôn dư dả. Trên cổ hắn đeo một chuỗi nhẫn trữ vật được mái tóc dài che khuất, bên trong chất đựng linh thạch.

Về phần A Nhất, hắn cũng có nhẫn trữ vật, là chiếc nhẫn ngọc trắng của Tịch Diệt đạo tổ đang được đeo trên ngón trỏ của hắn.

Bản thân A Nhất không thể điều động nó. Nhưng cũng may là Tịch Diệt chu toàn, đã xóa thần thức của mình trên nhẫn nên Kim Mạc mới có thể giúp A Nhất cất quan tài và cả mấy món pháp bảo, đạo khí vào đó.

Lúc đoàn xe đi ngang qua đầu trường nô lệ, tiếng cô vũ nồng nhiệt, tiếng hò hét la ó vẫn ồn ào điếc tai như năm nào. Nhân sinh vô thường luôn biến đổi, nhưng cũng có những thứ bất biến, mãi chẳng thay đổi là vậy.

A Nhất khẽ hỏi:

- Mạc sư đệ. Thời tiết lúc này đang nóng bức hay lạnh lẽo?

A Nhất đã mất Thân căn nên không cảm nhận được nóng lạnh. Kim Mạc không biết sư thúc hỏi vậy có ẩn ý gì, chỉ thành thực trả lời:

- Thừa sư thúc! Thời tiết mát mẻ.

Nghe Kim Mạc nói vậy, A Nhất trầm ngâm:

- Mát mẻ thì tốt! Trên đường ra đầu trường, họ sẽ không bị bỏng chân.

Vượt qua đầu trường một quãng, vào bên trong nội thành lại đi thêm chừng nửa dặm đường là đến nhà trọ Lưu Vân.

Nữ tử vui vẻ chạy vào quán trọ. Bên trong đại sảnh đông đúc và vô cùng ồn ào, các bàn đều kín người đang dùng cơm trưa, có thể thấy lời nói của Lưu Vân không phải hoàn toàn là thổi phồng.

- Thái gia gia!

Một lão nhân ăn mặc bộ trang phục bình dị đứng sau quầy nghe tiếng gọi, ngẩng đầu lên cười nói:

- Dung nhi về rồi đó à!

Với ánh mắt tinh tường, lão nhanh chóng rời quầy tiếp đón hai vị khách đi phía sau cô cháu gái.

- Hai vị muốn trú lại bao lâu? Lầu bốn còn hai phòng thượng hạng, có thể nhìn thấy toàn cảnh nội thành...

Nghe hai chữ “Dung nhi”, A Nhất đang cúi đầu trầm tư chợt ngẩng phắt lên, kích động chạy đến chụp lấy vai của lão đầu rồi nói:

- Tiên bối phải hiểu cho ta. Trong nỗi đau đớn không có lối thoát ấy, ta không thể không vùng vẫy.

Kim Mạc vội vàng kéo A Nhất lại.

- Sur thúc! Người lại sao rồi!

Trạng thái của sur thúc càng lúc càng làm hấn lo lắng.

Nói rồi hấn quay qua lão nhân hỏi thúc:

- Mau chuẩn bị hai phòng thượng hạng đó!

Lão nhân từng trải qua rất nhiều chuyện. Ở cái Mộc Dương thành nuốt người không nhả xương này điều gì cũng có thể xảy ra cả, đương nhiên lão cũng đã từng thấy người có tâm thần bất loạn. L không để tâm, vẫn tận tình tiếp khách quý:

- Hai vị khách quan lên phòng chờ chút, nước rửa mặt và đồ ăn sẽ nhanh được đưa đến.

Lại quay sang phía Vân Dung:

- Dung nhi mau dẫn hai vị về phòng nghỉ ngơi.

Kim Mạc diu A Nhất đi theo Vân Dung.

Nữ nhân tuy tò mò về nam tử đeo mặt nạ gỗ nhưng không hề tỏ ra ngoài mặt, vui vẻ mở cửa phòng cho hai người.

Bước vào phòng, họ Kim lên tiếng nhờ vả:

- Cô nương có thể ngay lập tức giúp tại hạ tìm gấp một chiếc tiên thuyền tốt không?

Đạo lý tiền tài mở lối, Kim Mạc rất hiểu. Hấn té ra một nắm linh thạch trong trèo, phản chiếu ánh sáng phản kích từ đôi mắt của Vân Dung.

Nàng phấn khích cũng phải, đây là cực phẩm linh thạch được tự nhiên tạo ra, khác nhiều so với đám linh thạch được đế quốc sản xuất bằng việc ép linh khí vào đá quý.

Bàn tay nòn nà tựa gió lốc cuốn đi mớ linh thạch trong nháy mắt.

- Công tử chờ một chút, tiểu nữ sẽ đi tìm ngay. Nhất định trong ngày hôm nay sẽ có tiên thuyền loại tốt đặt trước mặt công tử.

Hai mắt nữ tử híp lại đầy ý cười giảo hoạt như một tên gian thương, nàng lấy tốc độ nhanh nhất chạy ra khỏi phòng.

Kim Mạc diu A Nhất ngồi xuống ghế. Từ khi sur thúc hấn nói chuyện với lão tăng kia thì càng lúc càng mất tinh táo.

Sợ rằng lão tăng kia đã giờ thù đoạn, Kim Mạc té ra một cái lồng đèn giấy, soi quanh người A Nhất một vòng.

Hấn chăm chú nhìn ánh đèn để truy tìm xem A Nhất có bị dính phải trớ chú không, chẳng hề để ý ánh sáng vàng chiếu lên chiếc mặt nạ gỗ im lìm lại đổ bóng gương mặt thật của A Nhất.

Bạn đang đọc truyện *Họ Đả Tu Tiên Như Thế Đó* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 123: Kể ít nói hay nghĩ nhiều

Máu ngập đến mắt cá chân. Mặt nạ gỗ bị nhuộm thành một màu đỏ tẫm tối.

- Bóng tối lạ lùng vậy đó! Ngay lúc ngươi tưởng rằng mình đã quen với nó, nó lại xuất hiện, xé nát tấm chắn an toàn của ngươi, khiến ngươi sợ hãi.

- Hấn không sợ!

Ở trong thế giới tối tăm, A Nhất vùng con dao chặt thịt, đánh vắng kiếm ảnh đang đâm về phía mình. Mặt nạ gỗ vẫn vô bi vô hi.

Những âm thanh vô nghĩa của địa ngục bây giờ đã rõ ràng hơn trước. A Nhất có thể hiểu lời chúng nói. Hấn hiểu bởi hấn vẫn tỉnh táo.

Chúng đang không ngừng trò chuyện:

- Vì sao ngươi không sợ?

- Người không nhớ sao? Hắn đã chém tâm ma rồi! Chém bóng tối của hắn.
- Nỗi sợ hãi tột độ đến rất im lặng. Người không nhìn thấy nó không có nghĩa là nó không tồn tại.

Có giọng cười khằng khặc:

- Đúng vậy! Làm gì có chuyện chiến thắng được bóng tối kia chứ!
- Đúng vậy! Đúng vậy!
- Xem kia! Hắn phân tâm rồi!

Roi da của tên chủ nô lệ quất trúng tay của A Nhất khiến hắn đánh rơi con dao chặt thịt.

- Cần thận! coi chừng phía sau!

Sau lưng A Nhất, một tên đệ tử Thanh Hư môn lại té ra một thanh phi kiếm phóng thẳng về phía hắn.

A Nhất xoay nhẹ người tránh phi kiếm. Ngay lúc kiếm quang vừa vượt vào điểm mù của mắt, tay của hắn đã cầm chặt lưỡi kiếm. Phần hộ tay của thanh kiếm vướng lại trên đôi tay đầm máu không thể bay tiếp.

- Lại dám dùng tay không chụp phi kiếm!
- Chút đau đớn đó còn chưa đủ để khiến hắn nhũn mảy.

A Nhất phóng thanh kiếm về phía tên chủ nô. Kiếm quang lại lóe sáng. Khi nó cắm sâu vào mi tâm của trung niên thì A Nhất cũng đã lao đến trước mặt tên đệ tử Thanh Hư môn. Cánh tay gầy gò tựa chiếc roi mây, tát mạnh.

Đầu của kẻ xấu số gần như quay hẳn ra sau lưng; thân thể quay vài vòng trên không trung rồi rơi xuống bể máu.

- Thật đáng thương!
- Mỗi lần hắn thắng thì bóng tối lại càng chồng chất.
- Thật bất công!

A Nhất đi về phía con dao chặt thịt, nhặt nó lên rồi đứng đó bất động.

- Hắn đang chần chừ!
- Chẳng lẽ hắn muốn mặc kệ để cho bóng tối xâm lấn?
- Hay là hắn đã nghe được chúng ta
- Hắn đương nhiên nghe được, chúng ta là âm thanh trong đầu hắn mà.

Mặt nạ gỗ lưỡi nhac ngã nằm xuống vũng máu. Sau bao năm học tập, hắn biết rõ có rất nhiều con đường để lên đỉnh Tu Di Thể tu, linh tu, niệm tu... Hắn không cần phải vật vã chạy quanh Ngũ Căn nữa.

Chỉ là bây giờ bởi vì ý thức của hắn giao thoa giữa thế giới thực tại và thế giới tinh thần nên thi thoảng hắn mới phải khó nhọc như vậy.

A Nhất khẽ hỏi:

- Lên đến đỉnh Tu Di sẽ hết khổ cực sao?

Nhiều giọng nói khác nhau đồng loạt trả lời:

- Tất nhiên! Cuối đường là an nhàn.
- Đỉnh cao của đại đạo, bắt từ bất diệt, an an nhàn nhàn.

Xen lẫn trong những lời đồng ý cũng có vài lời phản bác:

- Còn mê muội thì đâu cũng là khổ, ngộ rồi thì đâu cũng là an lạc.
- Cái vương tọa tinh mịch kia có khác gì bóng tối đáng sợ cơ chứ?

Ngay lúc này hương thơm ngào ngạt của đồ ăn xộc vào mũi của A Nhất khiến hắn nở nụ cười.

A Nhất đang ngồi thất thần bỗng cử động khiến Kim Mạc giật nảy làm rơi cả chiếc lồng đèn.

- Sư thúc! Người sao rồi?

Mặt nạ gỗ ôn tồn nói:

- Sư thúc không sao! Đã làm sư điệt phải lo lắng!

Không khí dao động vui vẻ mang ý cười trấn an.

- Chúng ta ăn thôi!

- Ăn?

Kim Mạc hướng ra ngoài cửa. Lão chủ quán, Vân Thiên và hai tên tiểu nhị vừa đem com nước lên lầu, chưa kịp gõ cửa thì đã có tiếng nói của Kim Mạc vang ra.

- Vào đi!

Vân Thiên đẩy cửa đi vào, trên miệng treo nụ cười hiếu khách. Vừa rồi Vân Dung cho lão xem túi linh thạch khiến bước chân của lão giờ vẫn còn như đang bay trên mây.

- Hai vị khách quan! Đây đều là các món ăn nổi tiếng của quán. Đặc biệt hôm nay còn có món Ngọa Long Vệ Châu.

Món này là thịt lợn xông khói thái mỏng, bọc hào tươi rồi nướng sơ qua bằng than hồng. Nước hào thấm vào thịt tạo nên vị ngọt đặc trưng. Ngoài giòn trong mềm.

Dù không thấy được vẻ mặt của sư thúc thế nhưng dáng vẻ trông mong kia không thể lộ liễu hơn.

- Khách quan dùng bữa ngon miệng. Tiểu nhị ở ngay trước lối xuống. Nếu cần gì thêm hai vị cứ tự nhiên sai bảo.

Sau khi Vân Thiên rời khỏi. A Nhất cầm đĩa ra vẻ sành ăn nói:

- Thì ra là Ngọa Long Vệ Châu, hèn gì mùi thơm này lại quen quen.

Đây là A Nhất cố ý nói đùa. Trên đường đến đây, hắn đã kể cho Kim Mạc nghe thời gian làm nô lệ của hắn ở nơi này. Mì căn còn ít được ăn chứ nói gì đến Ngọa Long Vệ Châu.

Thời gian đó là đau khổ nhưng vì hắn đã đi được một quãng đường xa nên khi nhìn lại thì có thể nhoen miệng cười.

Kim Mạc cũng không để ý rằng A Nhất đang đùa, gật gật đầu hòa theo.

Mặt nạ gỗ lần đầu tiên há miệng.

A Nhất đẩy Ngọa Long Vệ Châu xuống ci miệng máu đỏ lôm.

Bạn đang đọc truyện *Họ Đã Tu Tiên Như Thế Đó* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 124: Trời đánh tránh bữa ăn

Trong “Tứ Khoái”, ăn nằm ở vị trí đứng đầu cũng có cái lý của nó.

Hương vị của món Ngọa Long Vệ Châu tràn ngập trong thế giới tinh thần của A Nhất. Hắn nhai ngấu nghiến tựa như người bị bỏ đói lâu ngày.

Lớp thịt heo xông khói mỏng manh được nướng giòn tựa như tan chảy, nhả ra nước mỡ mặn mà. Mặn đến độ nhất định thì miếng thịt hào thơm dai, tươi ngọt bên trong đã nhanh chóng hòa lẫn vị mặn kia, chui cọt khoang miệng của hắn.

- Ngon hơn tiên trù của lão già Thanh Hư môn!

- Hắn là ngon hơn.

- Nhất định là ngon hơn rồi. Lúc đó hần không có lưỡi.

A Nhất vẫn mặc kệ những tiếng cười cợt mỉa mai ở bên tai, hần nhặt miếng chanh tươi, vắt đúng hai giọt lên miếng Ngọa Long Vệ Châu thứ hai rồi ngẩng đầu hỏi Kim Mạc.

- Sư điệt không ăn sao?

Kim Mạc giật mình, nhìn chăm chú chiếc mặt nạ gỗ. Chiếc mặt nạ vẫn không thay đổi gì, vẫn không có mắt mũi miệng hay bất cứ biểu tình nào, cảnh tượng rợn người khi nó há miệng ban nãy dường như chỉ là một trận ảo giác của Kim Mạc mà thôi.

- Sư điệt ăn thử một miếng đi! Ngon lắm đó!

A Nhất lại hồi thúc, còn vui vẻ gấp một miếng bỏ vào cái chén nhỏ trước mặt Kim Mạc. Chia sẻ niềm vui nâng cao hạnh phúc!

- Hần ta là tiên nhân!

- Tiên nhân! Tiên nhân!

Tiếng khóc than thê lương:

- Tiên nhân chỉ biết ăn tươi uống sống!

Giọng cười khàn khặc khoái chí:

- Tiên nhân có thích tiên nhân há cáo?

Kim Mạc sinh ra và lớn lên bên trong Âm Ảnh tông, từ nhỏ đến lớn chỉ ăn tiên trù, bể quan thì ngâm tích cốc đan, mấy món ăn của phàm phu tục tử này hần chưa bao giờ nếm thử nên có chút chán chờ.

A Nhất mù màu nhờ cây:

- Sư điệt chỉ dẫn giúp ta những chén gia vị được không?

Nhìn năm chén gia vị, nước chấm, nước tương đủ màu, đỏ, đen, xanh, vàng, Kim Mạc xấu hổ nói:

- Sư thúc thứ lỗi! Những món này, đệ tử chưa từng dùng qua.

- Vậy để sư thúc nếm thử!

A Nhất lấy một chiếc đũa chấm mỗi vị một chút vào chén của mình rồi thử từng thứ một.

Đôi mắt của Kim Mạc tập trung chú ý đến chiếc mặt nạ gỗ, thế nhưng hần chỉ có thể thấy chiếc đũa đâm xuyên qua lớp mặt nạ, tựa như xuyên qua ảo ảnh vậy.

- Vị này mặn và tanh. Vị này mặn và ngọt. Vị này thì chua và ngọt. Vị này cay...

A Nhất tự mình lăm bằm hồi lâu rồi gấp một ít mù tạt bỏ lên miếng Ngọa Long Vệ Châu đã được nếm chanh.

Miếng thịt được đưa lên miệng, kéo theo cả ánh mắt của Kim Mạc.

- Tiên nhân muốn xem há miệng kìa!

- Những thứ càng đáng sợ lại càng dễ khiến người không thể dời mắt.

- Há miệng! Há miệng!

- ...

- Có người tới!

- Tiên nhân tới? Phàm nhân tới?

- Sát ý? Sát ý! A Nhất! Có sát ý!

- Ngừng ăn! Chạy mau! Chạy mau!

A Nhất đưa miếng ngon xuyên qua mặt nạ gỗ hư ảo.

Không thấy cái miệng máu như lúc này, Kim Mạc lúc này mới an tâm hơn, thầm nghĩ:

- Thì ra chỉ là ảo giác!

Kim Mạc ăn thử một miếng, cảm thấy hương vị không tệ nên đôi đũa cũng không ngừng làm việc. Cũng không phải là do món ăn quá đặc sắc, chỉ là đã lâu không ăn gì nên hắn mới không kìm lòng nổi mà thôi.

Sur thức sur diệt ăn uống no nê. A Nhất còn mở miệng nói câu đùa giỡn:

- Trước khi chết có thể thoải mái uống bát rượu lớn, ăn miếng thịt to, cuộc đời này ta đã sống đủ rồi!

Hào khí vạn trượng toát ra làm Kim Mạc bất ngờ. Hắn khẽ cười bởi câu nói đùa của Sur thức, cầm bình rượu rót cho A Nhất một bát lớn.

- Đệ tử kính Sur thức!

...

Nắng chiều chột tắt!

Vương Cẩn Chi hiện là quốc vương Đại Tề đích thân đem Bàn Cổ đòi thứ ba đến tấn công Mộc Dương thành.

Khi con rùa đá khổng lồ xuất hiện trên không trung, bao phủ một tầng bóng ma xuống tòa thành thị phồn vinh, đám người ở đầu trường và trên đường phố còn chưa hiểu được chuyện gì đang xảy ra.

Cảnh tượng cả tòa thành cùng nhau ngẩng đầu nhìn trời có vẻ hài hước lại ngu đần.

Binh lính dần dần xuất hiện bày trận, các loại pháp bảo bay đầy trời.

Phàm nhân không thể cười mây đáp gió thế nhưng nhờ sự trợ giúp của ngoại đan, đám binh lính này có thể khống chế pháp bảo bay lượn.

Binh lực ước chừng có vạn người.

Đặt ở ngày thường, một đội quân vạn người muốn tấn công Mộc Dương thành chỉ sợ sẽ khiến cho người trong thành cười ầm lên, trực tiếp đem món ngon ra ngồi tụ tập, vừa ăn vừa xem kịch vui. Đối với những người nhân rồi đến nhàm chán không có việc gì làm kia, cơ hội xem người khác kéo bè kéo lũ đánh nhau cũng không nhiều.

Thế nhưng lần này họ lại cười không nổi.

Nhìn từng đám từng đám binh lính cười pháp bảo xuất hiện trên đầu mình, nhìn đủ loại binh khí kì lạ trên tay họ, dân chúng bắt đầu hoảng sợ.

Một đám chạy tán loạn muốn tìm cơ hội trốn khỏi thành, một đám lại trốn vào nhà đóng kín cửa cầu nguyện tổ tiên thần Phật phụ hộ, một đám khác lại quỳ xuống lạy con rùa đá trên cao.

Trên đỉnh đầu của con rùa đá Bàn Cổ đòi thứ ba, một lão già hung phấn liếm môi, thềm thường nhìn đám người bé li ti như đàn kiến bên dưới.

Người này không ai khác chính là Vương Cẩn Chi. Dù chỉ là một phàm nhân nhưng tên của lão lại được lưu danh trong "Tân Huyền Không", phàm nhân cải thiên mệnh, tự tạo song linh căn.

Trên hai vai lão là hai cái túi đen lớn đang trùm kín thứ gì tròn tròn, trông có vẻ là đầu người. Bởi hai thứ đó cũng đang chậm rãi quay trái quay phải như cùng nhìn ngắm cảnh vật xung quanh với chủ nhân của chúng.

Lần này Vương Cẩn Chi đích thân mang quân muốn tuyên cáo cho thiên hạ dã tâm của mình bằng một trận đánh thật xinh đẹp.

Lưu Ly quốc đã đến lúc phải trả lại cho họ Vương.

Kỳ thật, diệt Lãnh gia thật ra cũng chỉ là mục đích phụ mà thôi, mục đích chính của lão là muốn đoạt linh căn, linh căn của người tu luyện Tân Linh quyết.

Ánh mắt của Vương Cẩn Chi rà quét khắp nơi, cuối cùng dừng lại trên tường thành trước Phủ Thành Chủ.

Một người đàn ông đang đứng đó, nhả nhận chấp tay cúi chào:

- Tại hạ Đường Thế, thành chủ Mộc Dương thành. Không biết khách đến là ai? Có chăng hân hạnh được mời vào thành nhất tọa?

Bạn đang đọc truyện *Họ Đã Tu Tiên Như Thế Đó* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 125: Mộc Thanh Và Mộc Hi Là Tên Của Họ

Giọng nói hữu lực của vị thành chủ truyền khắp mọi góc ngách, trấn an con dân trong thành.

Âm thanh âm trầm vang lên:

- Quả nhân là Vương Cẩn Chi.

Lão không cần phải nói nhiều, chỉ xưng tên đã là quá đủ rồi.

Quá đủ đối với vị thành chủ Đường Thế, cũng quá đủ đối với A Nhất.

...

Lúc này, khách sạn Lưu Vân, như bao cửa tiệm khác đã sớm đóng cửa, ngừng tiếp khách.

Những người còn ở lại bên trong, ai nấy đều căng thẳng.

Kim Mạc mừng rỡ nói với A Nhất:

- Đây là khí tức của Bàn Cổ. Nhất định là Mộc Thanh và Mộc Hi.

A Nhất đứng dậy. Tay phải cầm bình rượu, tay trái đeo nhẫn vươn ra cho Kim Mạc.

- Mạc sư diệt lấy ra giúp ta hai thanh binh khí.

Kim Mạc tuy nóng lòng muốn gấp lại đồng môn nhưng cũng vâng lời trưởng bối, lấy ra từ nhẫn trữ vật của A Nhất hai thanh đạo khí, Thái Bình kiếm, Cửu U Thất Sát nha.

Hai thanh đạo khí vừa thoát ra khỏi không gian trữ vật liền lượn quanh A Nhất một vòng rồi huyền phù sau lưng hắn.

Cửu U Thất Sát nha đen kịt dài hai gang tay. Gần cuối lưỡi dao có khắc một mẫu hoa văn tinh mỹ. Cán dao thon dài hơi cong được bọc bằng da thú. Lưỡi dao rộng ba ngón tay.

Về bình phẩm tựa con dao chặt thịt của Cửu U Thất Sát nha lại càng làm thanh đoản kiếm bên cạnh trông nổi bật.

Thái Bình kiếm sắc bén tỏa ra ánh sáng bằng bạc. Đoản kiếm dài ba gang tay. Chuôi kiếm là một con rồng hai đầu, đầu nhỏ ngậm viên ngọc đỏ rực, đầu lớn phun ra lưỡi kiếm bén nhọn rộng hai ngón tay.

Những giọng nói ma mị bên tai của A Nhất chưa bao giờ ngưng:

- ...

- Vương Cẩn Chi! Tân Huyền Không!

- Song linh căn! Vương Cẩn Chi.

- Là linh căn của hai tiên nhân kia!

Mặt nạ gỗ run rẩy, lí nhí báo tin dữ:

- Sư diệt! Mộc Thanh và Mộc Hi đã không còn...

Kim Mạc không muốn nghe rõ hoặc tâm không chịu hiểu, hỏi lại:

- Sư thúc nói gì vậy?

Hắn không biết phải giải thích thế nào cho Kim Mạc.

- Mộc Thanh và Mộc Hi đã chết rồi!

- Sư thúc lại đùa giỡn với đệ tử! Rùa đá Bàn Cổ chẳng phải ở ngoài kia sao...

Hai tay của A Nhất chụp lấy vai của Kim Mạc, ngắt lời hắn giọng tuy run nhưng đầy lý trí:

- Họ đã chết rồi! Kẻ cướp linh căn của họ đang không chế Bàn Cổ.

Kim Mạc khẽ cười:

- Sư thúc! Người nói gì vậy! Linh căn làm sao cướp được chứ!

A Nhất không giải thích nữa. Kim Mạc đã là Chân Tiên, tinh thần lực đủ mạnh mẽ để tra dò rõ ràng tình hình bên ngoài thành.

Có lẽ Kim Mạc muốn chối bỏ thực tại, cũng có lẽ là muốn dối gạt hấn để hấn khỏi đau lòng.

- Sư thúc biết sư diệt có tính toán của riêng mình! Hãy tự bảo trọng.

Kim Mạc có nói gì đó nhưng đã bị những tiếng hò hét bên tai của A Nhất làm át đi.

- Hấn muốn giết người!

- Hấn không đủ sức!

- Giết! Giết Vương Căn Chi!

A Nhất nổi sát ý với Vương Căn Chi không phải chỉ vì thù hận.

Mộc Thanh và Mộc Hi chết đi làm hấn đau lòng, cũng như mấy ngàn binh lính chết ở Bình Long thảo nguyên năm đó từng khiến thân nhân của họ đau lòng vậy.

Đường tu tiên có khác gì chiến trường nuốt người không nhả xương chứ!

Có lẽ vì đã sống quá lâu, đọc quá nhiều nên tâm tính của hấn đã vững vàng hơn, không còn sốc nổi như thiếu niên lúc quay trở về Lạc Nhạn thôn nữa.

Nhưng nếu Vương Căn Chi không bị ngăn cản. Sau này đồng môn của hấn sẽ gặp guy hiểm. Nhất là những vị sư diệt còn chưa trở về từ Mê Trì địa ngục.

Có lẽ mấy hôm trước nếu hấn không xuất hiện kịp thời, Kim Mạc cũng đã chịu chung số phận như Mộc Thanh và Mộc Hi.

Giết vì thù hận hay là giết để cản người giết người chỉ có A Nhất biết.

Vì lý do gì đi nữa thì bản chất của việc đoạt lấy sinh mạng vẫn không bao giờ thay đổi.

...

Mặt nạ gỗ để vị sư diệt thù người ở đó, rời khỏi từ cửa sổ trên lầu cao của quán trọ Lưu Vân.

Thiên Âm chi hồn lấy lại được một phần sức mạnh của mình, trở nên mạnh mẽ hơn trước không chỉ gấp đôi. Thần hồn thăng hoa, niệm lực của A Nhất cũng đã đạp một bước dài.

Một bước chân vừa đạp ra ngoài đã hóa thành gió.

Con gió khẽ đưa thiên âm vào tai của Vương Căn Chi.

- Họ tên là Mộc Thanh và Mộc Hi.

Tóc gáy dựng ngược, lão xoay người, chưởng mạnh về hướng âm thanh truyền tới.

- Là kẻ nào?

- Họ là đệ tử Âm Ảnh tông, là sư diệt của ta. Ta không biết người có thể thấy họ hay không...

Ngay chỗ Vương Căn Chi đứng, vô số dây leo đầy gai nhọn đâm ra, quất tán loạn trong không khí.

Thấy đám dây gai không có hiệu quả, Vương Căn Chi mở miệng khiêu khích, mong đối phương lộ diện.

- Quả nhân đương nhiên có thể thấy họ. Chẳng phải họ đang ở ngay trên vai quả nhân sao?

Họ Vương biết A Nhất đang nói đến ai. Tiếng cười lạnh lãnh đầy khoái ý.

Không có tiếng đáp lại. Lão tiếp tục huyền thuyên.

- Người biết không!? Trước khi đoạt linh căn của kẻ thứ nhất, quả nhân đã thiên hấn rồi ghép nó lên người của mình. Sau đó hưởng thụ nữ nhân ngay

trước mặt hắn. Đó là lần đầu tiên sau nhiều năm! Thật rất thống khoái!

Đám binh lính và tướng sĩ quanh Bàn Cổ đời thứ ba dù thấy quốc vương của họ nổi điên cũng chẳng dám lại gần vì biết tính khí thất thường của lão.

Đường Thế ở bên dưới nhũn mày lo lắng. Nếu địch nhân là kẻ điên thì sẽ không nói đạo lý, khó có thể đàm phán.

Vương Căn Chi không hề quan tâm đến mắt nhìn của mọi người vẫn lăm lờ:

- Hai trăm năm sau, khi kẻ thứ hai xuất hiện. Thấy gương mặt y hệt bản thân nằm ở trên vai của quả nhân, hắn chỉ trợn mắt đứng nhìn, lại còn tiểu tiện tại chỗ nữa. Tiên nhân lại có thể tiểu tiện khiến quả nhân rất bất ngờ...

Thiên âm tức giận luẩn quẩn bên tai lão:

- Im lặng!

Họ Vương liền ngừng nói. Không phải vì lão biết nghe lời mà là lão không thể nói được nữa. Hàm dưới dính chặt lấy hàm trên, thanh quản cũng ngừng hoạt động.

Nhân hoàng đã hạ lệnh, một phạm nhân như lão không thể không nghe theo.

Đúng vậy! Là phạm nhân. Cho dù lão nghịch thiên cải mệnh, tự ghép linh căn của người khác lên mình thì lão cũng không thể trở thành tiên nhân. Cho dù tu vi cao ngất trời nhưng thiên địa không chứng giám thì lão mãi mãi cũng chỉ là một phạm nhân.

Bạn đang đọc truyện *Họ Đã Tu Tiên Như Thế Đó* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 126: Huyết tu la biết ca biết khóc

Đầu gối của Vương Căn Chi run rẩy rồi cong gập, quỵ rạp xuống nền đá.

Miệng của lão cử động:

- Lui binh!

Tiếng nói phát ra từ miệng lão nhưng không phải của lão.

Đối với mệnh lệnh bất ngờ này, đám quân binh của Đại Tề vui vẻ nhiều hơn là thất vọng.

Khi bọn họ quay đầu thì hàng ngàn quả Thiên Lô pháo to lớn bắn thẳng lên trời từ tường thành Mộc Dương.

Tính khí thất thường của quốc vương Đại Tề ai cũng biết. Lúc này nói không đánh, một giây sau cũng có thể ồ ạt tấn công.

Thế nên Đường Thế quyết định nhân cơ hội này để đánh trước chiếm lợi thế.

Bởi không có phòng bị nên quân binh Đại Tề chịu thương vong thảm liệt. Huyết nhục nổ tung trong đám pháo hoa rồi trút xuống như mưa cùng pháp bảo và ngoại đan.

Cái mùi thịt cháy thơm đến bệnh hoạn khiến người khác buồn nôn xộc vào mũi A Nhất.

Đám còn sống tuy đủ sức đánh một trận với thành Mộc Dương nhưng không có quân lệnh nên không có sĩ khí, họ chỉ có thể chần chừ né đỡ Thiên Lô pháo hoặc rời hàng ngũ, bỏ chạy tán loạn.

Không một binh một tướng quan tâm đến sống chết của Vương Căn Chi.

Trên bầu trời chỉ còn lại rùa đá Bàn Cổ và vị quốc vương thất bại.

Thiên Lô pháo không ngừng bắn về phía Bàn Cổ đời thứ ba làm thân thể của nó chỉ chít những vết rạn nứt như mạng nhện.

Vương Căn Chi không cam lòng bị chết một cách không rõ ràng. Ngay cả tham vọng báo thù của lão còn chưa được thực hiện.

Ý chí của phạm nhân này vậy mà lại có thể tạo ra niệm lực đủ cho lão đứng lên. Một tiếng rít dài làm tất cả quân binh nổ tung, để lại từng khỏa ngoại đan to bằng hai lòng tay.

Chúng đi chuyển quanh Bàn Cổ tựa như các vị diện quay quanh núi Tu Di vậy, nhìn như hỗn độn lại tinh tế không hề có va chạm.

Những viên ngoại đan bị Thiên Lôi pháo đánh lệch quỹ đạo cũng nhanh trở lại trạng thái cũ, đón đỡ tấn công.

Vương Căn Chi nghiêng răng. Máu tươi không ngừng chảy ta từ tai, mắt, mũi, miệng.

- Ngươi dám...

Lão vừa khó khăn cắt lời thì hai cái túi vải trên vai của lão đã bị hai lưỡi sắc bén vô hình cắt lìa, lăn xuống vai rồi rơi vào hư vô.

Tiếng hét xé nát ánh nắng gắt gao để hoàng hôn đỏ xuống, nhuộm lên nền đá của Bàn Cổ một màu đỏ tươi.

Vương Căn Chi tuy vẫn đứng thẳng nhưng ý thức đã vào cõi mê để trốn tránh đau đớn. Ngoại đan mất không chế rơi xuống như mưa.

Nhìn thấy tình cảnh của địch nhân, họ Đường cũng giơ tay, ra hiệu cho quân sĩ trong thành ngừng tấn công.

Nam tử đeo mặt nạ gỗ hiện ra phía sau Vương Căn Chi, áo trắng hải đồ đập một cước vào lưng khiến thân thể lão ngã xấp.

Ánh hoàng hôn bị pháp tướng của Thiên Âm Chi Hồn che mất. Vị thần mù lòa nhắm mắt, chấp tay trước ngực thầm cầu nguyện cho vạn binh sĩ Đại Tề luân hồi bình an.

Thiên âm ngập Mộc Dương thành cất lên bài ca bi ai:

Ngươi sinh trước, sinh trước ta.

Nhập đạo trước, trước rất xa.

Vẫn vô tư, gọi ta tiểu sư thúc

Ngươi chết trước, trước cả ta

Hát một khúc, tiễn các ngươi về nhà

Gió Tây Bắc ngừng thổi... Để các ngươi về nhà...

Đừng ham chơi lạc lối... Âm Ảnh mới là nhà.

Giọng hát tuy đau buồn nhưng nhịp điệu không thê lương mà lại dứt khoát, mang theo thúc dục và an ủi, cố coi nhẹ sinh ly tử biệt.

Những tiếng nói như địa ngục ở bên tai A Nhất cũng hò theo, đủ các âm điệu vui vẻ cùng tang thương:

- Ngươi sinh trước, sinh trước ta

- Nhập đạo trước, trước rất xa

Đến khi khúc tiễn cổ nhân đã rời xa thật lâu sau, tòa thành Mộc Dương vẫn chìm trong tĩnh lặng.

...

Thành chủ Đường Thế không phải phạm nhân. Chuyện của Âm Ảnh tông biến mất mấy trăm năm trước lão cũng biết.

Lão nghĩ Vương Căn Chi biến Diệu Âm cốc thành Vọng Hải thành dĩ nhiên làm người của Âm Ảnh tông tức giận.

- Đa tạ tiền bối đã ra tay tương trợ... Mong người bớt đau thương!

Hai chữ tiền bối không chút ngại ngùng. Từ nội dung của bài hát và từ tu vi cao thâm của nam tử đeo mặt nạ. Đường Thế nghĩ rằng người này là một trong năm vị đường chủ của Âm Ảnh tông.

Tình cảnh lúc này có chút không rõ ràng khiến lão và những người trong thành Mộc Dương nghĩ rằng cái cảnh tượng quân binh Đại Tề nổ tung thành mưa máu chỉ để lại ngoại đan kia là do A Nhất làm ra.

Mọi người sau khi được thanh âm của thành chủ làm cho tỉnh táo lại thì đều hoan hô mừng rỡ. Nhiều người từ lão nhân cho đến trẻ nít quỳ xuống bái tạ ơn cứu mạng của A Nhất. Nếu ác thần có thể cứu vớt chúng sanh thì chúng sanh cũng chẳng ngần ngại mà thờ phụng ác thần.

A Nhất đã nhảy bén hơn xưa, nhanh hiểu ý vị thành chủ đang lo hấn giận cá chém thớt. Hắn bèn đáp lời:

- Tại hạ không có ác ý với Mộc Dương thành, tiền bối không cần lo lắng.

Mặt nạ gỗ gọi lão hai tiếng tiền bối làm họ Đường lúng túng, không biết nên xưng hô thế nào cho phải. Tuy nhiên tảng đá trong lòng lão cũng đã được bỏ xuống.

- Tiền bối... nếu có chút thời gian, mong người vào thành để văn bối được chiêu đãi cảm tạ.

Nói rồi lão vội vàng trở lại phủ thành chủ đề đình chính tin tức. Lúc này lão đã truyền tin cho Lãnh gia ở hoàng thành Lam Sương.

- Viện binh lúc đến nếu không hay biết mà tấn công huyết tu la ở trên rùa đá kia thì khổ.

...

A Nhất ôm hai chiếc đầu, nhảy lên lưng của Bàn Cổ, đến nơi mà hắn từng ngồi cùng hai vị sư diệt. Cửu U Thất Sát nha và Thái Bình kiếm theo sau, mang theo bình rượu thượng hạng của quán trọ Lưu Vân.

Hắn triu mến tẩy đi sơn phấn nhòe nhẹt đầy ý bốn cột trên mặt của hai người rồi đặt họ xuống nền đá lạnh lẽo.

A Nhất khoanh tay cúi chào rồi rót rượu trước mặt họ.

Tiếng nói cười của Mộc Thanh và Mộc Hi năm đó vẫn còn dư âm:

- Tiểu sư thúc đừng ngủ, nếu không thì con rùa đá lười biếng này cũng sẽ ngủ theo ngay.

Rượu cạn rồi mà buồn vẫn chưa cạn. A Nhất cười khê:

- Các người xem! Các người ngủ ngon lành như vậy nhưng Bàn Cổ, nó có ngủ theo đâu?! Lừa gạt trưởng bối là đại tội, nhưng mà lần này tiểu sư thúc sẽ phá lệ không trách phạt các người... Hai vị sư diệt... hãy an giấc!

A Nhất quỳ gục xuống nền đá, ôm lấy Mộc Thanh và Mộc Hi.

Ở Tây Ngưu Hóa Châu, gió Tây Bắc từ Vô Tận hải đã ngừng thổi, để tiếng khóc thút thít mang hai đứa trẻ lạc về nhà.

Bạn đang đọc truyện *Họ Đã Tu Tiên Như Thế Đó* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 127: A nhất muốn sư hôn

Có lẽ bởi tiếng ca của A Nhất mà Kim Mạc có thể chấp nhận cái chết của hai vị sư đệ.

Mái tóc dài che đi khuôn mặt méo máo của hắn.

Sinh ra và lớn lên bên trong tông môn thanh vắng nên tính tình của hắn từ nhỏ vốn lạnh lùng. Phải đến khi hai người Mộc Thanh và Mộc Hi được Nhập Mộc đưa vào tông môn thì cuộc sống của hắn mới đổi khác. Cặp song sinh làm chuyện này như kéo dãn, gắn kết đệ tử các đường lại với nhau.

Hôm đó có hai đứa bé phá cửa động phủ, khăng khăng kéo hắn ra ngoài.

- Sư huynh! Mau ra coi Đường sư tỷ kích hoạt Bàn Cổ đòi thứ ba.

- Là Đường sư huynh!

- Là Đường sư tỷ!

...

Kim Mạc vừa khóc vừa cười, để lệ nóng rửa sạch u mê trong mắt, làm hắn tỉnh táo lại.

Hắn cầm chén rượu trên bàn rồi thuận di đến sau lưng của A Nhất.

Sau khi dứt khoát rót chén rượu kính đồng môn xong hắn khẽ gọi:

- Sư thúc!

A Nhất đứng dậy, hít sâu một hơi, không chút chần chừ nói với Kim Mạc:

- Suu điệt! Suu hồn Vương Cẩn Chi!

Lời vừa dứt, bên tai hắn liền vang lên tiếng cười cợt chế nhạo và cả tiếng cổ vũ ủng hộ.

- Nhân hoàng đạo mạo thanh cao, chán ghét sát nghiệp ở đâu rồi?

- Suu hồn sẽ chết người đó!

- Phải như vậy hắn mới biết được điều nên biết!

- Chết chắc! Chết chắc!

- Chúng ta sắp có bạn mới!

Bóng tối vẫn chưa muốn nuốt lấy A Nhất. Nó đang chờ đợi, chờ đợi khoảnh khắc hắn yếu ớt nhất.

...

Trong lúc A Nhất đối mặt với bóng tối của bản thân thì một nữ tử có nhân quả với hắn cũng đang phải đối mặt với bóng tối của chính nàng.

Thanh Hư môn đã sụp đổ để lại một mảnh di tích không gian bất ổn. Nơi này cũng đã thành lối vào cổ giới. Trong khoảng không gian vô định u ám đó, Mạc Nguyệt đang đứng trước mặt một cánh cổng lớn gấp trăm lần nàng.

Mạc Nguyệt sau khi tế luyện Tinh Không Chi Môn thì đã được sinh mệnh đầu tiên khâm điểm Cổ Hoàng, lấy đạo hiệu Minh Nguyệt.

Nàng đã chăm chú quan sát Tinh Không Chi Môn cũng hơn trăm năm rồi.

Bên trên nó có khắc hình một con rùa cõng một ngọn núi, trôi trên mặt nước đen kịt như U Minh. Các vì tinh tú xoay quanh ngọn núi theo các quỹ đạo hỗn loạn. Xoay quanh các vì tinh tú lại là các vị diện lớn nhỏ ẩn hiện.

Những điều khắc này lúc nhúc vận chuyển.

Đôi lúc dưới mặt nước lại có bàn tay tham lam thò ra chụp lấy một vị tinh tú rồi kéo nó vào U Minh. Đỉnh núi thấy cảnh này thì lại từ bị phóng ra một điểm sáng thế chỗ cho tinh tú vừa bị điệt đi kia.

Luân hồi mãi là vậy, không tha cho bất kì thứ gì.

Ngay cả con rùa cõng cả thế giới cũng đã tỏ ra mệt mỏi, mí mắt già nua nhắm nheo cũng sắp sụp xuống, muốn nghỉ ngơi.

Ban đầu nó chỉ cõng một tấm bia đá mà thôi, không biết từ lúc nào bia đá đã hóa thành ngọn núi nặng nề. Rồi cũng không biết từ lúc nào, ngọn núi lại biến thành một tiểu thiên thể giới.

Con rùa đá cuối cùng cũng nhắm mắt, chìm vào giấc ngủ sâu. Thời cơ nàng chờ đợi bao lâu cũng tới. Mạc Nguyệt đặt hai tay lên hai cánh cửa, ra sức đẩy mở nó.

Tất cả các điều khắc sống động trên cửa dao động mãnh liệt rồi ngừng hẳn lại.

...

Cánh cửa của vận mệnh chậm rãi hé mở.

Qua khe cửa hẹp nàng nhìn thấy một thế giới của mây vụ và tinh quang đầy màu sắc. Giữa đám hỗn độn ấy có một tròng mắt vạn tay. Những đôi tay xương xẩu đang bận rộn sắp xếp những con sứa trong suốt. Bên trong mỗi con sứa đều có chứa một viên minh châu sáng lấp lánh.

Mạc Nguyệt kinh ngạc nhìn tròng mắt thật lâu thế nên tròng mắt cũng nhìn trở lại Mạc Nguyệt.

Thanh âm của cổ ngữ vang lên trong thế giới rục rịch:

- Nó là kẻ dừng cảm! Nó là ngọn lửa đỏ rực không sợ bóng tối, lại không biết rằng trong bóng tối mù lòa có sự sáng suốt...

Hương thơm của Mạn Đà La Hoa ôm lấy nàng, cảm giác ấm áp khiến nàng thành thoi, tựa như đã trút bỏ tất cả gánh nặng.

Sương khói và ánh sao hòa quyện vào nhau thành dòng sữa ngọt ngào rồi huyễn hóa thành một đoạn hình ảnh.

Ở trong biển Mạn Đà La Hoa trắng tinh như bạch y của thiếu niên. Hắn đứng đó, đôi tròng mắt trắng đục nhìn thiếu nữ váy đỏ, mỉm cười. Nụ cười thiên chân vô tà sưởi ấm tâm hồn nàng.

Thiếu niên tiến lại gần rồi ôm lấy thiếu nữ. Giọng nói an bình, vô bi, vô hỉ thủ thi bên tai:

- Trả lại cho người!

Thế rồi vòng tay của hắn lạnh dần làm nàng khó thở, cổ ôm chặt lấy hắn, cổ nín giữ lấy chút ấm áp còn sót lại.

Thiếu niên mù trút hơi thở cuối cùng trên bờ vai gầy.

Biển Mạn Đà La Hoa trắng héo úa làm dinh dưỡng cho mầm sống mới đâm chồi nảy lộc, để Mạn Châu Sa Hoa đỏ tươi nhuộm cả chân trời.

...

Khi đoạn hình ảnh cầu huyết kết thúc thì cổ ngữ lại vang lên:

- Nó sẽ làm gì khi ánh sáng nằm bên trong bóng tối? Nó sẽ làm gì khi nguyện ước của nó nằm bên trong ác mộng?

Cánh cửa lớn đóng sầm lại để Mạc Nguyệt đứng trong hư không tối tăm và lạnh lẽo, đầy những mảnh kiến trúc vỡ nát của Thanh Hư môn.

Mạc Nguyệt siết chặt tay, ngọn lửa trong mắt nàng vẫn kiên định cháy.

Con rùa công ngọn núi lớn vẫn nhắm mắt, ngủ mê.

Đôi bàn tay thon dài lại một lần nữa đẩy đại môn to lớn.

Lần này, Tinh Không Chi Môn mở toang, đưa nàng đến một căn mật thất đầy sách.

Bạn đang đọc truyện *Hộ Đã Tu Tiên Như Thế Đó* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 128: Mấy khi qua loa...

Thần hồn của Vương Căn Chi bị Kim Mạc bóp cổ, thức tỉnh.

Trong mắt lão là một người nam tử có mái tóc dài che khuất mặt. Ở xa xa phía sau nam tử là thanh niên đeo mặt nạ gỗ.

Đây chính là những tiên nhân mà lão muốn truy tìm để đoạt linh căn. Hình dáng của bọn họ không khác gì tin tức mà người của Vọng Hải thành đưa về cho lão.

Kim Mạc nhìn lão rồi nói:

- Người quả thật rất may mắn!

Vương Căn Chi rất may mắn bởi A Nhất có lệnh sau khi lấy được ký ức của Vương Căn Chi thì cho lão một cái chết thống khoái. Nếu không phải như vậy, Kim Mạc còn muốn dùng hồn của lão để đốt đèn vài trăm năm, cúng tế Mộc Hi và Mộc Thanh.

Trong Âm Ảnh tông, tinh thông hồn thuật nhất ngoài Tịch Diệt đạo tổ thì chính là Kim Tòa đường.

Bị Suru Hồn Tòa của Kim Mạc phong bế, dù muốn cầu xin được chết cũng không thể.

Tuy đây là lần đầu tiên Kim Mạc sử dụng Suru Hồn Tòa trên nhân loại nhưng mọi việc lại trôi chảy như nước.

Thần hồn hư ảo của Vương Căn Chi nhanh chóng co rút lại thành một điểm sáng trong bàn tay đang bóp cổ lão.

Kim Mạc siết chặt nắm tay, từng luồng lôi quang xuất phát từ điểm sáng, chạy dọc cánh tay rồi truyền lên đầu của Kim Mạc.

Tất cả những gì lão hiểu, Kim Mạc hiểu.

Tất cả những gì lão không hiểu, Kim Mạc cũng hiểu.

Đối với tin tức của tu chân giới, một vị quốc vương đầy tham vọng như Vương Căn Chi biết còn nhiều hơn cả những trưởng lão của các tông môn, giáo phái lớn.

Sau khi lôi điện ngừng chạy, Kim Mạc mở lòng bàn tay, một con bướm xanh trắng mở cánh bay lên rồi vỡ tan thành vô số điểm sáng nhỏ lấp lánh.

Vương Cẩn Chi trở về với U Minh, tất cả những sở học mà lão ích kỷ giữ cho mình bao lâu nay đều đã được truyền lại. Không biết trong khoảnh khắc một phần vận của giây cuối cùng kia, lão có hay không cảm thấy an ủi.

Lần này, A Nhất không cầu nguyện cho người đã khuất kiếp sau được bình an nữa.

Trái tim hắn vẫn đập một nhịp cố định nhưng đó vì Thân căn của hắn đã bị vỡ nát mà thôi. Ý thức của hắn lúc này đang run rẩy tựa lá khô trong gió.

- Sư diệt! Thế nào rồi?

Kim Mạc quay đầu, đứng đối mặt với A Nhất. Tim vẫn đập đều một nhịp bình tĩnh. Bình tĩnh đến đáng sợ.

Sợ rằng Kim Mạc vừa sử dụng hồn thuật nên chưa nghe được câu hỏi của hắn, A Nhất hỏi lại:

- Sư diệt! Sao rồi?

Lúc này, Kim Mạc mới trả lời:

- Sư thúc yên tâm! Những người khác vẫn chưa trở về từ Mê Trì địa ngục.

Cuối cùng cũng có tin tức tốt, A Nhất nhẹ nhõm trong lòng. Hắn hỏi tiếp:

- Thế có tin tức gì về trận chiến năm đó không? Các vị Đường chủ và sư tôn bây giờ sao rồi?

Trái tim của Kim Mạc vẫn đập từng nhịp đều đặn.

- Năm đó mọi người đại thắng, tất cả đều sống sót. Nhưng có lẽ vì thương tích nặng nề và nguy cơ bị truy sát thế nên họ đã lánh đi vị diện khác rồi.

Trái tim của Kim Mạc vẫn đập rất nhẹ nhàng thanh tịnh, tuy có lệch có một nhịp nhưng đó chỉ là một nhịp nhỏ, rất nhỏ nên A Nhất cũng không chú ý đến.

- Vậy thì tốt rồi! Vậy thì tốt rồi!

A Nhất nghĩ, chiến đấu ở cảnh giới của các vị Đường chủ và Tịch Diệt đạo tổ, thương tích hẳn phải tốn thời gian rất lâu mới có thể bình phục. Một sớm một chiều chắc chưa thể trở về.

- Đệ tử muốn đem Bàn Cổ trở về Tây Châu, hỗ trợ khi các vị sư huynh và sư tỷ trở lại.

Chờ đợi vài trăm năm đối với một Chân Tiên cảnh như Kim Mạc thì cũng chỉ một lần bẻ quan.

- Vậy chúng ta trở về đi!

- Sư thúc yên tâm! Một mình đệ tử cũng đủ rồi! Trong ký ức của Vương Cẩn Chi có cách cưỡng chế ngoại đan của binh sĩ Đại Tề. Huyết Vực cũng đã bí ẩn biến mất khỏi Huyền Không đại lục rồi.

Ý tứ ngăn cản không muốn A Nhất đi theo rất rõ ràng.

- Sư thúc! Người đừng cố chấp tri hoãn nữa, hãy tiếp tục bước trên con đường của người.

Kim Mạc đã đón nhận sự thật nên tâm trí cũng rõ ràng hơn, tỉnh tề hơn. Bây giờ tâm tính của hắn mới thực sự xứng với tu vi. Một Chân Tiên thực sự, một người thừa kế của Kim Tỏa đường, mạnh mẽ vững chắc và sắc sảo như thanh trường thương kia.

Câu nói của Kim Mạc không biết vô tình hay cố ý mà lại trùng lặp với lời dạy của Tịch Diệt rất lâu lúc trước tại quán mì ven đường. A Nhất vẫn nhớ rõ lời dạy từng làm hắn đốn ngộ:

- Mọi người đều đang bước về phía trước, duy chỉ có tiểu tử nguoi mãi dậm chân tại chỗ.

...

Trong lúc A Nhất còn đang sững sờ, Kim Mạc cúi người, khoanh tay, trịnh trọng từ biệt:

- Sư thúc bảo trọng.

A Nhất vươn tay muốn nâng Kim Mạc lên nhưng rồi bàn tay thu lại, khoanh trước người.

Hư ảnh của vị thần mù lòa xuất hiện ngay sau lưng A Nhất, vươn hai tay nắm trọn lấy Thái Bình Kiếm và Cửu U Thất Sát Nha rồi ôm lấy A Nhất tan biến vào ánh trắng vàng ực.

- Sư diệt bình an!

Bàn Cổ đòi thứ ba ngâm một tiếng trong trẻo rồi nhà ra mây vụ, bay lên trời cao, trở về lại Tây Ngưu Hóa châu.

...

Một hồi lâu sau A Nhất mới hiện thân trong một con đường khá heo hút của Mộc Dương thành.

Cuộc chiến vừa rồi không ảnh hưởng mấy đến cuộc sống của dân chúng trong thành. Họ hầu hết vẫn bận rộn mưu sinh.

Ngoài vị thành chủ và một số nhân vật có ngoại đan cùng pháp bảo theo dõi, chẳng mấy ai thấy hình dáng của A Nhất.

Một số ánh mắt tò mò bởi mặt nạ gỗ và y phục bất mắt là tất cả sự chú ý mà vị Nhân Hoàng này nhận được.

Hắn ngồi xuống một quán mì ven đường. Chủ quán ngừng gói hoành thánh, hỏi lớn:

- Khách quan dùng gì?

A Nhất nghĩ thầm:

- Các ngươi muốn ăn gì?

Được A Nhất chú ý đến, những giọng nói vẫn không ngừng lai nhái càng thêm náo nhiệt:

- Ngươi, ta muốn ăn ngươi!

- Mì thịt bò! Mì thịt bò!

- Ăn nhiều sẽ buồn ngủ! Ngủ sẽ nằm mộng!

- Ngựa Long Vệ Châu!

- Tiên nhân há cảo! Tiên nhân há cảo rất ngon miệng.

- ...

Mặt nạ gỗ trầm ngâm suy nghĩ rồi hướng quầy hàng gọi món:

- Đại Thảm! Phiền người làm giúp một tô mì nước không thịt.

...

Bạn đang đọc truyện *Họ Đã Tu Tiên Như Thế Đó* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 129: Tiên phong đạo cốt

Tu tiên giới thay đổi, phàm nhân cũng thay đổi, bản thân hắn cũng đã thay đổi, không còn quá hứng thú với tô mì trước mặt nữa.

Một thân y phục trắng đơn sơ, chân mang hài đỏ ngồi trước hương khói, sống lưng thẳng tắp y hệt Tịch Diệt đạo tổ lúc trước.

Tuy tu vi chỉ mới đạt đến Tự Nguyên cảnh nhưng hắn cũng đã gần 500 tuổi rồi nên cũng có chút khí tức cổ lão trên người.

Nhìn về phía phủ thành chủ, A Nhất có chút chần chừ.

Cổ nhân của 300 năm trước đã đến rồi. Tên của vị công chúa Lưu Ly quốc ấy hắn vẫn chưa quên.

- Lãnh Vân Khanh!

Thấy A Nhất không ăn mà chỉ mãi thù người ở đó, bà chủ quán cầm một chén nước và mấy miếng thịt đi đến bên bàn của hắn, cười nói:

- Mì toàn nước nhìn nhạt nhẽo lắm. Cậu thử bỏ mấy miếng thịt vào xem, không ăn cũng được.

Tuy A Nhất che mặt nhưng da thịt rắn chắc lại bóng mịn nên bà chủ quán mới nghĩ hắn còn rất trẻ.

Bà cũng không hiểu sao mình lại rất có thiện cảm đối với nam tử đeo mặt nạ gỗ này, có cảm giác lo lắng, muốn che chở.

- Đa tạ!

A Nhất gấp mấy miếng thịt bỏ vào tô mì cho có lệ.

Hắn tự nhiên vươn tay tháo mặt nạ gỗ xuống đặt trên bàn.

Gấp một miếng ăn rồi tấm tắc khen:

- Thảm làm mì ngon lắm!

Nghe vậy nữ tử trung niên vui vẻ cười rộ lên.

- Ngon thì ăn nhanh cho nóng!

Trở lại quầy, nữ nhân vẫn luôn nhìn gương mặt bình phàm hiền lành kia, cho đến lúc hắn húp cạn tô mì.

A Nhất đặt chiếc tô xuống bàn hỏi:

- Đại thẩm! Người định đặt tên đứa bé là gì?

Bà chủ quán cười nói:

- Cậu thật tinh mắt! Là trai hay gái thì tên của nó cũng sẽ là An Nhất!

A Nhất bẻ một mảnh gỗ ở cạnh bàn, niết niết nó trong tay.

- An lành là quan trọng nhất! Cái tên thật có ý nghĩa.

Mảnh gỗ biến thành một mảnh đá quý, được thả vào cái tô cạn tạo ra tiếng kêu thanh thúy.

- Mong lão thiên gia phù hộ cho An Nhất một đời bình an.

Nói rồi hắn đứng dậy, cầm mặt nạ gỗ rời đi.

Bước chân của A Nhất không kiềm được mà tiến về phía phủ thành chủ. Trong lòng thầm than:

- Đôi khi biết được quá nhiều chuyện cũng không tốt!

Sau khi lấy lại một mảnh Thiên Âm chi hồn đã bị mất kia thì niệm lực của hắn đã tiến bộ vượt bậc, đã có thể tra dò trong phạm vi 50 dặm.

Từ lúc Lãnh Vân Khanh mở miệng nói chuyện khi vào thành thì hắn đã chú ý đến nàng.

...

Bà chủ quán dọn bàn thấy mảnh đá quý sáng trong thì vội đi ra đường nhìn quanh tìm bóng dáng A Nhất. Không thấy người đâu, nữ tử xoa bụng nói:

- Lớn lên ngươi phải đáng mền như vị công tử kia, đừng khốn nạn như cha ngươi!

...

...

Thành chủ Đường Thế lúc này đang tươi cười tiếp đón Lãnh Vân Khanh.

Nữ nhân vẫn thướt tha xinh đẹp đến động lòng người như năm nào. Đôi mắt to sáng long lanh và hai má phần nộn dịu dàng, không hề có dấu vết của năm tháng. Xem ra vị công chúa này đã phục dụng ba viên trử nhan đan mà Mộc Thanh và Mộc Hi đã tặng cho nàng.

- Đường thành chủ! Người trong thành đồn rằng một tiên nhân của Âm Ảnh tông trong nháy mắt đã hạ gục một vạn đại quân dị nhân và cả Vương Căn Chi. Chuyện này là sao?

Đường Thế tươi cười nói:

- Đây cũng không phải chỉ là lời đồn! Vị tiên bối kia thật sự hạ gục họ trong một nốt nhạc. Tròng cảnh một vạn người nổ tung thành huyết vụ chỉ để lại ngoại đan kia thật sự rất dọa người. Vương Căn Chi còn chưa có cơ hội nhìn thấy mặt của vị tiên bối đó thì đã ngã gục rồi. ...

Lão hứng khởi tăng bốc vị cứu tinh mà không để ý đến sắc mặt tái nhợt không còn chút máu của Lãnh Vân Khanh.

Đường Thế kể rất tỉ mỉ phong thái nhân văn nhã hạc của A Nhất. Trong tương lai, lão còn muốn lập tượng của A Nhất ngay trong nội thành.

- Đường thành chủ! Người chắc chắn người đó mặc áo trắng, mang giày đỏ, trên mặt đeo mặt nạ gỗ sao?

Nghe câu hỏi ngơ ngẩn đầy xúc động, vị thành chủ có điều suy nghĩ, nói:

- Chẳng lẽ công chúa có quen biết với tiền bối ấy?

Lãnh Vân Khanh không trả lời, chỉ nói lời bái biệt:

- Sự tình ở đây nếu đã bình ổn vậy thì tiểu nữ xin phép được trở về lại Lam Sương thành để bẩm báo với vương hậu.

Ngoài miệng thì nói vậy nhưng trong lòng nàng thì lại có ý định khác.

Nàng muốn rời khỏi nơi này càng sớm càng tốt, nàng cũng sẽ không trở về Lam Sương thành mà sẽ ẩn cư ở nơi thâm sơn cùng cốc.

- Nếu người đó còn sống thì Lãnh Nhược Linh khó thoát cái chết.

Bao lâu nay Lãnh Vân Khanh vẫn phủ phục ở bên cạnh vương hậu Lãnh Nhược Linh cũng chỉ vì một mục đích, báo thù cho họ Vương, báo thù cho Vương Thành, cha của nàng. Nhưng mà bây giờ tên ác quỷ vẫn luôn ám ảnh nàng đã trở lại, vậy thì Lãnh gia nhất định khó thoát khỏi diệt vong, không cần nàng phải bận tâm nữa.

Chiếc xe ngựa rời khỏi thành Mộc Dương cũng không trở về binh doanh đóng ở ngoài thành mà hướng thẳng về phía Tây Bắc.

Lãnh Vân Khanh suy tính nơi nguy hiểm nhất chính là nơi an toàn nhất. A Nhất sẽ không truy lùng nàng ở Tây Châu.

Bất chợt một tiếng nói vô bi vô hi vang lên bên tai của nàng:

- Tại hạ thật đáng sợ đến vậy sao?

Bạn đang đọc truyện *Họ Đã Tu Tiên Như Thế Đó* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 130: Kẻ tâm thần mới nghe thấy được họ

Lãnh Vân Khanh hoảng loạn lao nhanh ra ngoài toan tính chạy trốn. Đây là hành động theo bản năng mà thôi, bởi nàng biết rõ có chạy cũng không trốn thoát được. Kẻ này là ác quỷ có thể phát tay diệt vạn quân binh có ngoại đan, đối phó nàng dễ dàng như bóp chết một con kiến.

Tầm rèm kiểu mờ tung, đập vào mắt nàng không phải là bóng dáng gã thân vệ quen thuộc mà là một bóng lưng cao gầy, bóng lưng vẫn luôn ám ảnh nàng trong những cơn ác mộng bừng tỉnh nửa đêm.

Người đang đánh xe ngựa mặc bộ y phục trắng tựa như được dệt nên bằng ánh trăng sáng. Búi tóc củ tỏi được cố định bằng một sợi dây bện đỏ trên đỉnh đầu.

A Nhất cũng hiểu lẽ nghĩa, chưa được mời làm sao có thể lên vào ngòai trong kiệu của nữ nhân.

Cơ thể của vị công chúa đông cứng. Bởi sợ hãi tột độ, não bộ của nàng đã không còn khả năng suy nghĩ, không thể chọn lựa nên bỏ chạy hay nên chiến đấu. Như con rối bị cắt dây, nàng quy ngã.

Hai hàm răng run rẩy va lắp cập vào nhau, lưỡi co tụt vào cổ họng nên nàng không thể nào mở miệng thốt nên lời cầu xin.

Xe ngựa đã rời xa đường chính tiến vào một lối mòn nhỏ. Nếu đi trên lối mòn này chừng hai canh giờ thì sẽ đến được Bình An thôn.

Như cái tên của nó, Bình An. Trên con đường mòn qua khu rừng vắng vẻ không hề có đạo tặc hay thú dữ. Ngay cả cây cối cũng ngại không muốn vươn cành ra chắn lối người qua đường.

A Nhất dừng xe ngựa tại một khoảng đất trống nhỏ bên cạnh lối mòn.

Tất cả sức lực của vị công chúa đã được nàng dùng hết để lết người vào một góc kiệu, co ro ngòai đó.

- Công chúa! Tại hạ không biết người có thể thấy họ hay không?

Mặt nạ gỗ bước vào trong kiệu, ngồi sát cạnh nữ tử đang run cầm cập.

- Họ ở ngay đó! Nếu công chúa cố tìm thì sẽ thấy được mặt của họ.

Lãnh Vân Khanh không hiểu tên ác quỷ đang nói gì. Càng mờ mịt, nàng càng sợ hãi.

- Đại tiên! Tiểu nữ thật sự không muốn hãm hại người! Là Lãnh Nhược Linh! Là bà ta ép buộc tiểu nữ. Là Mạc Nguyệt của Thiên Nguyên tông bày mưu tính kế đại tiên...

...

Thiên âm vang lên:

- Im miệng!

Lời nói huyền diệu của Lãnh Vân Khanh bị nàng nuốt cả vào trong.

Cảm nhận nhịp tim đập như muốn nổ tung bên cạnh mình, A Nhất vội vàng trấn an:

- Công chúa thứ lỗi! Tại hạ không phải nói với người. Chỉ là đạo này họ lắm lời quá làm tại hạ khó lòng nghe rõ lời công chúa nói.

Tiếng lạch cạch của răng đập vào nhau lại vang lên. A Nhất thờ dãi nói:

- Tại hạ không hề có ý muốn báo thù!

Lời nói nhẹ như gió đêm thổi mát tâm hồn của nữ nhân.

- Tại hạ tuy hận công chúa nhưng người yên tâm, tại hạ sẽ không hại người.

Mặt nạ gỗ cười đùa:

- Công chúa thật may mắn, nếu như là 300 năm trước, tại hạ thật không biết mình sẽ làm ra chuyện gì.

Họ vẫn nhiều lời:

- Khắc hình của người vào điểm mù của ả!

- Trả thù đòi công lý! Trả lại cân bằng!

- Trả thù không phải công lý. Công lý vô tình, trả thù lụy tình.

- Không cần phải tự đào mộ chôn mình! Để nhân quả...

- Nhân quả chỉ là ảo tưởng! Giết! Giết! Giết ả!

Đối với những lời vô nghĩa đó, A Nhất luôn cố bỏ chúng ngoài tai.

Hắn giải bày:

- Tại hạ thật sự không tài nào hiểu nổi tại sao các người có thể coi sinh mạng như cỏ rác vậy mà lại không thể nhìn thấy họ?

Số mạng người chết trên tay A Nhất không nhiều như những người có quyền lực như Lãnh Vân Khanh và Vương Cẩn Chi. Thế nhưng hắn vẫn hay cảm nhận được máu của họ chảy trên da thịt của mình, nghe được tiếng kêu gào tưởng chừng như bất tận của họ, ngửi được mùi tanh tươi đáng ghê tởm kia hòa quyện với từng hơi thở.

Cho dù hắn không tu luyện thì những ảo giác ám ảnh này vẫn luôn bất ngờ ập đến rồi rời đi. Chập chòn dầy vò tra tấn hắn. Sau khi hắn trở lại Huyền Không đại lục thì ảo giác lại càng tồi tệ hơn, thậm chí còn xâm lấn cả thực tại của hắn.

A Nhất đổi giọng, nghiêm túc hỏi Lãnh Vân Khanh:

- Là tại hạ điên hay là các người điên?

Lãnh Vân Khanh lắc đầu khó khăn nói:

- Là thế gian điên đảo!

Đôi mắt của nàng đã lấy lại chút bình tĩnh.

A Nhất cười ha ha:

- Đúng vậy! Tất cả chúng ta đều điên rồi! Bỏ qua những điều tốt đẹp trong hiện tại ở ngay bên cạnh mình để tranh giành mộng ảo.

Phàm nhân là vậy, tiên nhân càng là vậy.

Mặt nạ gỗ nhớ một dòng trong quyển “Chấp Tiên”, hẳn từng đọc qua trong mật thất:

- ... tranh đấu mãi cho đến khi họ gục ngã. Đến cuối cùng, tất cả bọn họ đều phải ngã xuống. Ngay cả thần phật cũng có thời điểm phải diệt tận...”

A Nhất thôn thức:

- ... Thế nhưng mặc kệ tất cả họ vẫn không ngừng bước! Tại sao?

Lãnh Vân Khanh không biết nói gì cả, thù hận và ham muốn quyền lực của Lãnh Nhược Linh đã khiến nàng đánh mất bản thân mình từ lâu.

- Xem ra công chúa cũng chưa bao giờ nghĩ qua!

A Nhất muốn hỏi Vương Căn Chi và Lãnh Vân Khanh vài câu bởi hai người này đã trải qua cảnh “nhất tướng công thành vạn cốt khô”, người vì họ mà chết nhiều vô kể. Hẳn hi vọng có thể nhờ đó mà tìm ra lối thoát khỏi bóng tối cho bản thân.

Thế nhưng xem ra cả hai người đều không thể thấy được “họ”, không thể nghe được “họ”, mà cũng chẳng thể nào giúp hẳn mở lối.

- Công chúa bảo trọng!

A Nhất rời kiệu, bước vào rừng. Bộ y phục trắng bị màn đêm nuốt chửng.

Bạn đang đọc truyện *Họ Đã Tu Tiên Như Thế Đó* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 131: Không phải vì vô duyên, chỉ là không muốn gặp \

Trong căn mật thất đầy sách quen thuộc, cái đế ngọc ngay giữa bàn tròn đang được đặt một viên Phượng Hoàng châu.

Ánh sáng vàng óng ánh làm nổi bật chiếc long bào của người nam tử đang ngồi trên chiếc ghế dựa. Đế mạo tinh mỹ và mặt nạ vàng oai nghiêm tỏa ra hào quang sáng chói của lực lượng công đức.

Hôm nay Thiên Đế ngồi ở đây để đón tiếp người hữu duyên.

Ở phía đối diện, một điểm sáng như đom đóm bất chợt xuất hiện rồi kéo dài thành một sợi chỉ. Có người đẩy cánh cổng không gian khiến đường kẻ sáng rực mờ toang. Mạc Nguyệt mặc một thân áo váy đỏ rực bước ra từ bên trong Tinh Không Chi Môn.

Trên mặt nàng không có chút tò mò đối với nơi này và cả đối với người nam tử trung niên kia.

Dù có chút suy đoán người ngồi kia là ai thế nhưng nàng vẫn đặt chéo tay bên hông, hơi khụy gối, cúi đầu làm lễ, lên tiếng hỏi:

- Tiểu nữ Minh Nguyệt, không biết tiền bối là vị nào trong Lục Đạo chi chủ?

- Trẫm là Thiên Đế.

Mạc Nguyệt cúi người hành lễ lần thứ hai.

- Thiên đạo trường tồn!

Nói rồi nàng thân nhiên đi đến chiếc ghế trước mặt, định ngồi xuống.

Đôi mắt oai nghiêm của Thiên Đế cũng không tỏ ra giận dữ vì người này muốn đồng tọa, chỉ ngồi nhìn nàng làm trò.

Khi Mạc Nguyệt vịn lấy tay dựa của ghế thì bàn tay thon dài lại xuyên thấu qua chiếc ghế tựa hư ảnh.

Lúc này nam tử trung niên mới mở miệng:

- Người đến là khách, nhưng đáng tiếc nơi này không đủ ghế để mời người ngồi.

Trên mặt của Mạc Nguyệt thoáng có chút thất vọng nhưng vẫn nói:

- Chỉ cần có thể trụ lại được nơi này, tiểu nữ không quan tâm là phải đứng hay phải lăn nằm trên đất.

Lời nói thể hiện ý chí của nàng.

- Trẫm sẽ không đuổi người đi.

Thiên Đế trấn an nàng rồi mới nói tiếp:

- Hôm nay trẫm đến cũng chỉ vì muốn thấy Tinh Không Chi Môn mà thôi. Đáng tiếc thay một món cổ vật tinh khiết như vậy lại bị nhiễm máu.

Nghĩ rằng Thiên Đế đang quả trách nàng đã diệt Thanh Hư môn, Mạc Nguyệt cúi người tạ lỗi:

- Tiểu nữ chỉ muốn lấy lại thứ thuộc về mình mà thôi.

Kiếp trước của Mạc Nguyệt, Thanh Hư môn đã dùng thủ đoạn độc ác để đoạt lấy nó. Thiên gia dùng mọi cách để đoạt lại nhưng chỉ dẫn đến giết chóc không ngừng. Sau khi Thiên Minh Nguyệt, kiếp trước của Mạc Nguyệt chết đi thì Thiên gia cũng chính thức diệt vong.

Thiên Đế lắc đầu cười nhạt:

- Nếu nói như người thì một vạn năm trước Thanh Hư môn cũng chỉ lấy lại "Thanh Hư tinh bàn" của họ. Lại tiếp tục truy đuổi quá khứ thì ngay bây giờ trẫm cũng có cái lý để đoạt lấy nó.

Tinh quang ánh lên trong mắt của Thiên Đế khiến Mạc Nguyệt lùi lại, hai tay nàng xiết chặt, giọng nói có chút yếu ớt:

- Tiểu nữ đã hoàn toàn tế luyện Tinh Không Chi Môn, cũng đã được sinh mệnh đầu tiên khâm điểm. . .

Mặt nạ vàng chợt cười ha hả:

- Không cần khẩn trương! Chỉ là câu nói đùa của trẫm!

...

Thiên Đế nhắm mắt, kể lại quá khứ:

- Rất lâu, rất lâu về trước trong cuộc chiến với cội A Tu La, trẫm đã đánh rơi nó...

Không gian bên trong mặt thất thay đổi thành chiến trường của thần linh, không có máu đỏ mà chỉ có hào quang rực rỡ thay nhau chiếu sáng thiên địa rồi tắt lịm. Giữa biển pháo hoa đổi bằng mạng của thần linh, Thiên Đế đứng đó, mặt đeo mặt nạ vàng, một tay cầm thiên cung, một tay cầm Thái Bình kiếm. Lơ lửng sau lưng là một phiến đá tròn không ngừng quay vòng.

Trên phiến đá không chỉ có đồ họa của một mảnh tiểu thiên thế giới như Tinh Không chi môn mà là của cả thế giới hoa sen, một đóa hoa sen vàng không lồ chứa đựng đại dương U Minh.

Ngoài điều khắc rùa đá công núi, trên chiếc hồ U Minh này còn điều khắc đủ loại sinh vật kỳ quái khác.

Trong một khoảng không trống rỗng, một người khổng lồ đang nhập định, trong lòng ôm lấy một pháp luân.

Trong một vùng tinh quang và mây mù, một tròn mắt vạn tay đang bận rộn sắp xếp những con sứa trong suốt.

Trong một thế giới màu xám, ngàn vạn đại môn đủ hình dạng dính chùm lại với nhau thành một khối. Mớ hỗn tạp này dường như có sự sống của riêng nó, các cánh cửa liên tục đóng mở và chuyển động.

Còn cả một thứ gì đó vô hình bị nén lại trong nền của thế giới hoa sen.

...

Mạc Nguyệt đang chăm chú nhìn những điều khắc khác thì chợt thấy hình ảnh một nữ nhân khổng lồ đầu có ba mặt, người có sáu tay đều cầm pháp bảo tấn công Thiên Đế.

...

Trong nháy mắt, mộng ảo biến mất, mặt thất trở lại bình thường. Thiên đế chỉ muốn cho Mạc Nguyệt nhìn Tinh Không chi môn gần như hoàn hảo kia mà thôi. Những diễn biến trên chiến trường đó không liên quan đến nàng.

Mặt nạ vàng cười hỏi:

- Ngươi còn nghĩ mình đã hoàn toàn tế luyện Tinh Không Chi Môn không?

Mạc Nguyệt vẫn còn bị ảo ảnh lúc này làm cho choáng ngợp, nhưng vẫn cố tỏ ra mạnh mẽ:

- Đa tạ Thiên Đế chỉ đường!

Nàng biết Thiên Đế cố tình làm vậy là để giúp nàng, chỉ là không biết lý do mà thôi.

Thiên Đế thờ dài:

- Coi như là để tạ lỗi với Thiên gia, trăm mình chứng cho ngươi! Ngươi được phép ngụ lại nơi này.

Có Thiên Đế minh chứng nếu Nguru Vương không lên tiếng thì không ai có thể đuổi nàng rời khỏi Dị Cơ. Bản thân Nguru Vương thì không thích nơi này, dù Thiên Đế có đích thân mời sợ rằng kẻ cứng đầu đó cũng không đến.

Một tấm bình phong ẩn hiện phía sau lưng Thiên Đế, mây mù trên bình phong như sóng dậy, tản ra, hòa tan hình bóng nam tử oai vệ.

- Trăm khuyên ngươi nên đóng lại lối vào cổ giới trên Huyền Không đại lục đi. Dù chỉ là trên danh nghĩa thì Nhân giới cũng đã có người chấp chương rồi.

Thiên Đế chỉ khuyên bảo mà không phải là ra lệnh.

Mạc Nguyệt cúi đầu bái:

- Thiên Đạo trường tồn!

Sau khi mặt nạ vàng rời đi, bên trong mặt thất chỉ còn một người khách tự nhiên như ở nhà, dạo quanh các kệ sách đã được sắp xếp ngăn nắp theo thứ tự từ dễ đến khó.

Bạn đang đọc truyện *Họ Đã Tu Tiên Như Thế Đó* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 132: Là nhập thế hay xuất thế?

Bình An thôn cách Mộc Dương thành cũng không phải là quá xa, ấy vậy mà thôn nhỏ không hề bị sự xô bồ náo nhiệt xâm nhiễm.

Nơi này chừng hơn chục hộ dân, nghề nghiệp chủ yếu là chăn tằm, dệt lụa và nhuộm lụa. Cũng chẳng phải gấm vóc thượng hạng gì, chỉ là tơ lụa đơn giản mà thôi.

Người trong thôn vài tháng lại đem lụa đến Mộc Dương thành để bán và mua vật thực cần thiết.

Bởi vì Bình An thôn nằm lưng chừng núi, con đường mòn nhỏ xuyên rừng đến thôn cũng là lối cụt, thế nên chẳng có lái buôn nào chịu lặn lội đến đây chỉ để mua thứ đồ tầm thường ít lợi nhuận này cả.

Đừng nói là lái buôn, ngay cả đạo tặc cũng chẳng thèm đến nơi khi họ cò gậy này để cướp bóc.

Tờ mờ sáng, thôn nhỏ luôn vắng khách hôm nay lại có người vô tình viếng thăm.

Bước chân vô định của nam tử đeo mặt nạ gỗ dẫn hắn đi theo tiếng nhai nuốt ngấu nghiến của vô số cái miệng. Lúc đầu hắn còn tưởng đây là ảo giác của những tiếng nói bên tai.

Vừa vào đến Bình An thôn thì hắn mới bật cười:

- Thì ra là tằm đang ăn lá!

Tiếng rột rọt này không nhóp nhép và buồn nôn như tiếng cầu xé, nhai nuốt của "họ"

...

Dưới mái hiên của căn nhà đầu tiên có bà lão đang quay tơ. A Nhất vừa bước qua cổng thôn bà lão đã tra hỏi:

- Vị công tử này đi đâu đây?

Tuy già nhưng mắt bà vẫn rất sáng. Y phục trên người của thiếu niên quá mức sạch sẽ không một vết gấp, mái tóc đen gọn gàng cũng không nhiễm chút bụi đường xa, hẳn là được kiểu lớn hộ tống đến nơi này.

- Tại hạ muốn tá túc ở đây một thời gian, không biết có thể hay không?

Hắn theo thói quen, khoanh hai tay cúi người hành lễ làm bà lão có chút ngờ ngàng nhưng cũng đoán được đó hẳn là phong tục chào hỏi của vùng khác.

Bà quay vào trong nhà kêu to:

- Suốt! Suốt ơi!

Tiếng thoi đưa lạch cạch ở bên trong cũng ngừng hẳn. Chẳng mấy chốc một nữ tử đôi mươi bước ra ngoài. Bộ áo quần thôn nữ tuy thô sơ nhưng lại vừa vặn, làm nổi dáng người nhuộc liễu phù phong. Mái tóc đen dài được bện túm sau đầu để tóc mái bằng che trước trán.

- Con đây!

Bỗng nhìn thấy A Nhất, nàng thẹn thùng gật đầu chào hắn. Tuy mặt mũi của hắn đã bị mặt nạ gỗ che đầy thế nhưng cốt cách bất phàm khiến A Nhất trông rất dễ mến.

- Suốt! Dẫn vị công tử này đến xem căn nhà cạnh ruộng dâu.

Nói rồi bà lão quay lại nói với A Nhất!

- Trong thôn chỉ còn căn đó là còn trống. Nếu công tử cảm thấy được thì cứ ở đó, còn không thì mướn cha con lão Bắc dựng một căn.

- Đa tạ bà bà! Tên của tại hạ là A Nhất, sau này làm phiền mọi người!

Hắn đã quyết định nghỉ chân tại nơi này. Tiếng tằm nhai rau, tiếng lạch cạch thoi đưa, tiếng vòng quay tơ, và cả tiếng khóc của trẻ nhỏ khiến tâm hắn bình an.

Thế rồi Suốt đi trước, A Nhất theo sau về phía cuối thôn.

- Người trong thôn có vẻ không ngại người lạ!?

Nghe A Nhất mở chuyện, nữ tử chỉ cười! Nàng ít khi thấy người lạ đến đây nên cũng không biết!

- Chắc là vì nhờ tên của thôn!

A Nhất muốn hỏi tên của thôn là gì nhưng lại thôi. Hắn biết trước cổng thôn có một tấm bảng, hẳn là có viết tên của thôn trên đó nhưng thần hồn của hắn còn chưa tỉnh tã đến mức có thể nhận diện lớp sơn đã phai mờ theo năm tháng kia.

Trên đường đi, họ gặp vài người trong thôn. Tuy bận rộn nhưng ai cũng đều dừng lại hỏi thăm Suốt và A Nhất.

Hầu như người ta chưa kịp hỏi thì Suốt đã mau miệng giới thiệu hắn với mọi người.

- Vị công tử này muốn nghỉ dưỡng ở thôn chúng ta một thời gian...

A Nhất không hề qua loa. Mỗi lần gặp, hắn đều chào hỏi từng người và cố ghi nhớ tên của họ.

Có mấy đứa bé chạy nhảy trong thôn tò mò nín thở nhìn A Nhất, không chút ý tứ hỏi hắn vì sao lại đeo mặt nạ. Cả đám bị Suốt mắng rồi đuổi đi. Bản thân Suốt cũng muốn hỏi chỉ là về cổ kính của mặt nạ gỗ làm nàng khó mở miệng.

Càng đến gần cuối thôn những tiếng nhai cắn càng lớn, tuy ồn ào nhưng lại không phiền muộn. Trái lại, hắn cảm thấy những con tằm ủ nụ đang ngo ngoe trong mấy gian nhà kia rất dễ thương.

Suốt hỏi:

- Công tử định ở đây bao lâu?

Lá dâu tằm không mùi, chỉ có hương thơm quyến rũ của của mấy gian bếp đang bận rộn chuẩn bị cho bữa sáng.

- Tại hạ cũng chưa xác định được. Có lẽ sẽ là một thời gian dài.

- ...

Suốt mở cửa căn nhà nhỏ. Bài trí bên trong rất ngăn nắp và sạch sẽ, chứng tỏ có người lau chùi thường xuyên.

Căn phòng nhỏ bộ bàn ghế, một cái tủ, một chiếc giường đơn.

- Công tử thấy sao?

Nàng nhìn A Nhất, cố tìm sự không hài lòng nhỏ sau tấm mặt nạ gỗ kia nhưng không thành.

A Nhất chân thành nói:

- Nơi này rất tốt! Đa tạ Suốt cô nương.

Mặt nạ gỗ rào bước ra sân sau. Bên phải là gian bếp nhỏ, ở một góc xa bên trái là nhà xí, phía ngoài hàng rào tre là nương dâu xanh ròn.

Nhân hoàng ganh tị với những ngọn dâu tằm đang đung đưa dao động trong gió. Lúc trước phải hết chạy rồi nhảy từ nơi này đến nơi khác, hắn chưa bao giờ để tâm đến con gió ngược đập vào mặt. Bây giờ đã mất đi cảm giác của thân thể, hắn mới biết nó đáng quý.

Suốt cười hi hi đánh thức A Nhất khỏi cảm khái:

- Sau này chúng ta là láng giềng rồi, Nhất đại ca cứ gọi muội là Suốt.

...

Chỉ đơn giản như vậy, A Nhất tìm được một chốn nương thân.

Hắn và những người dân nơi này không có tình cảm gì đặc biệt, cũng chẳng có lợi ích trói buộc. Nhân duyên vốn là vậy đó, ngẫu hứng và tầm thường.

Bạn đang đọc truyện *Họ Đã Tu Tiên Như Thế Đó* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 133: A nhất tiên sinh

Bình An thôn có thêm một nam nhân nhưng thôn nhỏ lại càng thêm vắng.

Trước kia, mấy đứa trẻ lớn nhỏ ngoài phụ giúp gia đình thì vẫn hay chạy nhảy quanh thôn. Bây giờ thì cả đám vô công rồi nghề đó đã tùm tùm sau nhà A Nhất để học chữ.

Nào chi bọn chúng, thi thoảng cũng có người lớn không ngại mà đến dự lớp của hắn. Cũng không phải vì họ hứng thú với chữ nghĩa mà là hứng thú với những câu chuyện hắn kể cho đám nhỏ sau buổi học.

Một trong những người đó là Suốt.

Suốt rất thích nghe A Nhất kể chuyện, những câu chuyện kỳ bí, huyền ảo nhưng không hiểu sao lại chứa một tia chân thật, cứ như thể chúng đã từng xảy ra vậy.

Một đứa bé chừng năm tuổi ôm chiếc ghế đầu rồi khòì bàn dài chạy đến ngồi sát cạnh A Nhất. Rồi cả đám trẻ và Suốt cũng bắt chước làm theo.

Tuy đã mất đi Thân Căn, A Nhất vẫn cảm thấy rất ấm áp.

Mặt nạ gỗ vẫn một thân áo trắng, lưng dựa ghế, từ tốn kể:

- ... Cuối cùng Thiên Đông Phong cũng cũng hoàn tất vận mệnh của mình, trở thành Chuyển Luân Thánh Vương, chấp chương Nhân giới. Nhưng ngay sau đó người từ bỏ ngai vàng, bỏ lại tất cả, chèo một chiếc thuyền độc mộc ra Vô Tận hải chỉ vì một lời hứa với Tu La vương Diệu Hảo Âm.

A Nhất bắt chước Tịch Diệt đạo tổ, chậm chậm vươn tay lên chiếc bàn gỗ nhỏ bên cạnh mình rồi châm một tách trà nguội. Chỉ khác đây là trà lá dâu tằm chứ không phải linh trà có hương khói nghi ngút kia.

Hắn gỡ mặt nạ Nhân Hoàng ra đặt một bên rồi nhâm nhi tách trà loãng.

Hắn đến đây cũng đã được ba tháng rồi, mọi người trong thôn ai cũng biết A Nhất đeo mặt nạ không phải để che giấu dung mạo mà chỉ là vì thói quen.

Một bé gái buồn bực hỏi:

- Vì sao lại phải khổ sở như vậy?! Mụ Tu La vương kia cũng đâu còn phải là hoàng hậu nữa.

Tiểu nha đầu nhiều tình cảm hai mắt đã uon ướn.

A Nhất hướng lên trời thăm tạ lỗi với Tu La bà bà:

- Trẻ nhỏ vô tri, mong tiền bối đừng trách tội.

Ngồi ở phía sau cô bé, Suốt nước mắt thấm đẫm lên tiếng giải thích:

- A Tu La vương vẫn là hoàng hậu kia! Bà ta dù lấy lại ký ức của kiếp trước thì tất cả những ký ức tốt đẹp của kiếp này với Thiên Đông Phong vẫn còn đó...

A Nhất đặt tách trà xuống, đính chính:

- Cũng không ai biết Diệu Hảo hoàng hậu có nhớ những ngày tháng ở bên Thiên Đông Phong hay không. Nhưng mà dù có nhớ thì lại sao chứ?! Chút kỉ niệm đó đối với thần nhân như Tu La vương chẳng khác gì một giấc mộng xuân cả!

Nghe đến đây tiểu nha đầu vừa hỏi ban nãy bật khóc nức nở, A Nhất cười ha hả xoa xoa đầu bé gái.

- Nào nào! Chẳng phải Thiên Đông Phong vẫn không bỏ cuộc đó sao? Một ngày nào đó người sẽ trở về từ Vô Tận Hải. Bọn họ sẽ được trùng phùng.

- Nhưng mà lỡ như mọi ta không giữ lời, chỉ muốn đùa giỡn với A Phong thì sao?

Nghe đứa bé gọi lão chèo thuyền ở Vô Tận Hải là A Phong, lông tóc A Nhất dựng ngược. Hắn lại hướng về phía Vô Tận Hải xa xăm, thăm tạ lỗi:

- Trẻ nhỏ vô tri! Mong tiền bối đừng trách tội!

Rồi hắn lại an ủi tiểu nha đầu:

- Tu La tính khí cao ngạo, nhất định sẽ không nuốt lời.

Một đứa bé nam chừng bảy tám tuổi ngập dài nói:

- Đệ muốn nghe truyện Long Nhất cơ.

Mấy đứa trẻ khác phá lên cười vì Tiểu Bảo cứ thích A Nhất kể đi kể lại câu chuyện đó.

Nhân Hoàng đeo lên chiếc mặt nạ rồi chậm rãi đứng dậy nói:

- Hôm nay đến đây thôi!

Trông hắn ra vẻ cũng rất có phong phạm danh sư.

Mấy đứa nhỏ nhao nhao gói giấy bút, khiến mực rồi đem chúng cất lên cái kệ nhỏ trong nhà.

Suốt chợt nhớ ra lý do chính vì sao nàng đến đây.

- Ngày mai Diệp thúc và Ngô đệ vào thành bán lụa và mua hàng hóa cho thôn. Ca có muốn gửi mua gì không?

A Nhất nói:

- Một ít giấy mực và vài cuốn sách cho đám trẻ...

Hắn lấy trong túi vải bên hông ra một viên linh thạch thô ráp, hơi mờ.

- ... Muội nhờ cha con họ mua cho mọi người trong thôn nhiều vật thực một chút.

Suốt chưa bao giờ thấy linh thạch. Ngay cả linh thạch nhân tạo do Lưu Ly quốc lưu hành cũng chưa. Nhưng nhìn những điểm sáng lấp lánh đang chậm chạp di chuyển bên trong viên đá nhỏ, nàng cũng đoán được nó là linh thạch.

Một viên nhỏ có giá trị bằng chục rương vàng.

Nữ tử hết sừng sốt rồi thì xua tay liên tục:

- Thứ này quá quý giá!

Nhân hoàng hạ lệnh:

- Cầm lấy đi nào!

Suốt không hiểu sao mấy chữ của A Nhất lại rất có sức thuyết phục, khiến nàng cảm thấy nhận viên linh thạch này là việc nên làm.

Suốt cầm viên linh thạch mát rượi cười đùa nói.

- Nhất đại gia cứ yên tâm! Giấy mực thượng hạng, đảm bảo sẽ khiến đại gia hài lòng.

Tuy không biết vì sao thái độ của Suốt thay đổi trái ngược trong khoảnh khắc như vậy nhưng hắn cũng không để trong lòng.

Thân hình nhúc nhích phù phong của Suốt rời khỏi căn nhà nhỏ.

A Nhất lại ra vườn sau lắng nghe giai điệu của rừng núi.

...

Hắn mở lòng bàn tay, một viên sỏi bay đến nhẹ rơi vào.

Viên đá cuội đen xám lại trở nên trong suốt, tuy bề mặt của viên đá có chút thô ráp, lại hơi mờ.

A Nhất nắm chặt viên đá.

Vị thần linh mù lòa ẩn hiện sau lưng hắn. Gương mặt thần thánh vẫn vô bi vô hi, lưỡi nhấc mở miệng ngâm một chữ “Linh”.

Đây là thanh âm thứ nhất của Thiên Âm chi hồn.

Từng tia linh khí yếu ớt trong thiên địa luân qua khe rãnh giữa những ngón tay thon dài, len lỏi chui vào bên trong viên đá.

Niệm lực của hắn không hay biết đã tiến thêm một bậc, đạt đến mức độ có thể khống chế linh khí thiên địa để huyền hóa thần thông.

Phải chăng vì hắn đạo này tiên phong đạo cốt, rất có phong phạm thánh nhân nên lão thiên gia cảm mến, truyền cho hắn chút niệm lực?

Nếu không phải vậy thì có lẽ là do hắn tìm lại được một mảnh thần hồn đã mất, cũng có thể là vì những tiếng lải nhải vẫn hay chấp chòn bên tai.

Hoặc có lẽ là do Bình An thôn...

Dù là do gì đi nữa thì vô linh căn A Nhất cũng đã đạp ra một bước này, trở thành một tu sĩ Thần Thông cảnh.

Mặt nạ gỗ hướng đầu về phía xa nhẹ than:

- ... Có lẽ vận mệnh là có thật!

Bạn đang đọc truyện *Họ Đã Tu Tiên Như Thế Đó* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 134: Tân giáo

Hai cha con lão Bắc, Bắc Diệp và Bắc Ngô chở một chiếc xe ngựa xếp đầy lụa vào thành Mộc Dương.

Suốt cả đoạn đường, thanh niên ngồi bên mớ vải vóc liên tục lấy tay sờ sờ bụng, cảm nhận được viên linh thạch cộm cộm bên dưới đai lưng hắn mới yên lòng.

Lão Diệp nhắc nhở:

- Khi vào thành nhớ kiểm chế cái tay lại một chút để tránh đưa tới người khác chú ý!

Linh thạch ở Mộc Dương thành cũng không phải vật hiếm lạ gì, và lại trong thành tuy hơi hỗn tạp một chút nhưng trị an vẫn là khá tốt. Chỉ có điều hai cha con này lần đầu tiên cầm vật quý giá đến vậy nên hơi bối rối.

Vừa bước vào cổng thì hai cha con họ Bắc đã ngỡ ngàng vì cảnh quang thay đổi quá nhiều.

Những hàng quán lầu trọ ngay trên đường chính không biết đã bị dời đi đâu rồi, để lại một quảng trường rộng rãi.

Chính giữa quảng trường được đặt một bức tượng lớn.

Bức tượng một nam nhân đeo mặt nạ gỗ. Tượng đá đứng đó, đôi tay thả lỏng bên hông, dáng vẻ không oai vệ, dữ tợn, hay trang nghiêm. Ấy vậy mà trên quảng trường lại có rất nhiều người đang lễ bái hân.

Họ chắp hai tay che trước mặt rồi cúi người trước tượng đá. Một vài người đứng ở hàng đầu tiên còn đeo mặt nạ gỗ tượng tự như điêu khắc, chỉ khác là mặt nạ của bọn họ có khoét mắt mũi.

- Đó chẳng phải là Nhất đại ca sao?

Bức tượng thật rất giống A Nhất, không khác gì lúc hân hay ngấn người ở vườn sau, đắm chiều nhìn nương dâu cả.

Lão Diệp quay đầu la mắng:

- Người bót nói nhầm một chút đi! Người không thấy mấy người phía kia cũng đeo mặt nạ sao? Nhất tiên sinh chắc là cũng theo giáo phái này.

Tuy nói vậy nhưng trong lòng lão cũng khá bàng hoàng. Từ nhỏ đến giờ lão luôn quần ở địa phận này mà chưa bao giờ nghe nói đến chuyện Mộc Dương thành thờ cúng thần phật quy mô lớn như vậy bao giờ.

- A! Con biết rồi! Nhất đại ca đến thôn chúng ta là muốn truyền bá đạo giáo!

Lão Diệp cũng cảm thấy điều này rất hợp lý. A Nhất dạy dỗ bọn trẻ lại còn cho họ tài phú, hân là muốn lấy lòng mọi người dễ dàng cho việc truyền đạo.

Nghĩ vậy Lão Diệp có hơi thất vọng, lắc đầu.

- Thôi! Chúng ta đi bán lụa. Món đồ kia chúng ta đem về trả cho Nhất tiên sinh.

Vì tài phú mang tâm cơ nên lão không muốn vì vật này mà số phận của cả thôn bị người khác định đoạt.

Khi đi ngang qua tượng đá, Bắc Diệp ngẩng đầu nhìn chiếc mặt nạ đầy vân gỗ trên tượng đá.

Gương mặt vô bi vô hi lại dường như đang nhìn lão mỉm cười.

Niệm lực của thế giới này đáng sợ như vậy đó! Lòng tin đủ mạnh mẽ thì tượng đá thờ mãi cũng linh.

Cũng may mắn là bọn họ đã thờ đúng người. “Huyết Tu La” mà họ thờ phụng chính là Nhân Hoàng chấp chương nhân giới. A Nhất bất tri bất giác lại thu nhận được lực lượng hương quả của dân chúng Mộc Dương thành, lại trở nên mạnh mẽ hơn.

...

Hai cha con lão Bắc vừa đem lụa đến đoạn đường quen thuộc chuyên mua bán vải vóc thì có tiếng nữ tử kêu:

- Diệp thúc! Ngô đệ!

Vân Dung đứng ở bên đường vẫy vẫy tay, trên mặt vẫn phấn son đậm lòe loẹt.

Hai người dừng lại xe ngựa. Lão Diệp cười tươi.

- Dung cô nương!

Nhà trọ Lưu Vân vẫn luôn giúp Bình An thôn mua lương thực với giá rẻ nên lão rất quen thuộc với Vân Dung.

- Diệp thúc lại đi bán lụa phải không? Phở vải vóc đã dời về phía nam ngoại thành rồi.

Diệp lão cũng mang máng đoán được lý do, hỏi:

- Quảng trường gần cổng thành là chuyện như thế nào vậy?

Vân Dung tự tiện chiếm một chỗ trên xe ngựa bên cạnh lão Diệp.

- Đó là tôn giáo mới của Mộc Dương thành đó! Do chính thành chủ Đường Thế lập ra.

Bao đời nay vẫn vậy, thần thánh cứu người, người được cứu lại tạo ra tôn giáo.

- Lúc đầu chỉ là dựng tượng để tỏ lòng cảm kích với vị thần tiên đã giải cứu Mộc Dương thành. Trường cảnh lúc đó thật rất đáng sợ, đám giặc kia nổ tung, mưa máu thấm đẫm ngoại thành Mộc Dương...

Vân Dung còn ba hoa là Huyết tu la từng dùng cơm ở nhà trọ Lưu Vân.

Xe ngựa đi được một quãng, nàng mới trở lại chuyện cũ.

- Vị thần tiên đó quả thật rất linh thiêng... Người đau ốm thành tâm cầu nguyện tượng đá thì bệnh tật liền tiêu tan. Mười lần như mười.

Bắc Ngộ vẫn không giữ được cái miệng, chen ngang một lời:

- Vậy thì đúng rồi! Năm nay thời tiết thay đổi thất thường như vậy mà trong thôn lại hoàn toàn không có người đau ốm. Nhất định là do được vị thần linh đó phù hộ.

Lão Diệp lấy cây roi ngựa đánh vào đùi của Bắc Ngộ rồi mới nói với Vân Dung:

- Không giấu gì Dung cô nương, ba tháng trước có một giáo đồ đến ở trong thôn.

Vân Dung nhú mày, nghĩ không thể nào! Bức tượng cũng chỉ mới được dựng lên hai tháng trước mà thôi.

- Ba tháng trước?! Có khi nào...

Nhưng rồi nàng cười xòa, dẹp suy nghĩ đó qua một bên.

- Không thể nào! Thần tiên làm sao có thể cư ngụ tại thôn nghèo tồi tàn như Bình An thôn được.

...

Thần tiên A Nhất lại không nghĩ vậy!

Lúc này hắn đang thỏa mãn nằm trên chiếc ghế nghỉ dài. Chính hắn vào rừng chẻ trúc, rồi cũng hắn hì hục bện dây mây rừng để cột thành.

Nhân Hoàng trở mình. Cái ghế nằm cũng kéo kệt trở mình theo làm hắn cười thích thú.

Khoảnh khắc những tiếng nói ma mị lại nhái bên tai ngừng lại, nhạc rừng và tiếng thoi đưa ru hắn chìm vào giấc mộng mị.

Bạn đang đọc truyện *Họ Đã Tu Tiên Như Thế Đó* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.